

MÔ KIM HIỆU ÚY

Cửu
U
Tương
Quân

Mục lục

Chương 1: Thôi Lão Đạo Bản Thiên Cầu

Chương 2: Hội Tranh Trống

Chương 3: Tần Vương Huyền Cung.

Chương 4: Đèn Lồng Diêm Vương

Chương 5: Cửu U Tướng Quân

Chương 6: Tử Hải Huyền Nhật.

Chương 7: Yêu Nữ Tây Hạ

Chương 8: Ném Xác Dưới Miếu

Chương 9: Cá Trong Sa Mạc

Chương 10: Sông Tử Vong

Chương 11: Mật Chú Phục Ma Điện

Chương 12: Người Sống Hoá Quý.

Chương 13: Ma Ni Bảo Thạch

Chương 14: Chiếu Sáng Mọi Thứ Vô Minh.

Chương 15: Diệt Hết Thầy Tồi Tăm U Âm.

Chương 16: Kho Báu

Chương 17: Chân Tướng

Chương 18: Thủy Trì (Hồ Nước)

Chương 19: Ma Quật

Chương 20: Thăng Thiên

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xướng
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thôi Lão Đạo Bản Thiên Cầu

Người dịch: Đinh Thảo (edit), Lưu Hà (beta)

Nguồn: Lạc Hồn Cốc

Từ cổ xưa, thời điểm vẫn còn hoàng thượng, thành Bắc Kinh, chín cửa thành đều có trấn vật. Trấn vật ở cửa thành phụ là bức chạm trở hoa mai ở bên phải Ứng thành (bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành). Vì cửa thành phụ vận chuyển than đá qua lại lâu ngày, đường đi bên dưới ám toàn than đá đen kịt, rất nhiều phu kéo lạc đà chuyển than cũng ở đó, mà chỗ họ ở không mấy cái giống nhà, chỉ toàn là "ly ba đăng" (hàng rào đèn). Thực ra "ly ba đăng" cũng vốn không phải là đèn, người nghèo ở đó không làm được nhà ngói, dựng đại mấy cây cột gỗ thành cái khung, trên nóc rải cỏ, lấy thân cây cao lương quét vôi trắng làm vách, người ở đó gọi là "Ly ba đăng".

Ở nơi bần cùng khốn khổ "Ly ba đăng" đó có một sạp bói quẻ. Tiên sinh xem bói khoảng chừng hơn ba mươi, vốn xuất thân từ gia đình đại phú, tổ tiên truyền lại ba cửa hiệu, một hiệu kinh doanh thư họa cổ, một hiệu kim châu bảo ngọc, một hiệu kinh doanh tơ lụa. Có điều truyền đến đời gã thì gia cảnh sa sút, của cải bạc vụn đều tiêu tán, gã cùng con gái nhỏ tới kinh thành bốc quẻ, với chút vốn hiểu biết trong bụng kiếm phần cơm tạm bợ.

Đối diện sạp coi bói của gã là một hàng sửa giày da, thợ giày tuổi chừng ba mươi, tướng mạo hung dữ. Nhà hẳn ở Sơn Tây, vì đói kém thiếu nợ quá nhiều, bắt buộc phải bán xới tới thành Bắc Kinh vận chuyển than

đá kèm thêm nghề vá giày, cả ngày đi sớm về khuya, không nỡ ăn, không nỡ mặc, tính toán xem còn bao nhiêu tiền, mang về cho vợ con. Thầy bói có bụng dạ tốt, thấy thợ giày không có chỗ nương tựa, gặp khi mưa gió không mở hàng được đều mời thợ giày tới nhà gã ăn cơm, ngủ lại qua đêm. Qua lại thường xuyên, hai người liền trở thành bạn tốt.

Một hôm như vậy, thợ giày kiếm được một món bảo vật từ đồng hương. Vị đồng hương kia là một kẻ gian chuyên đào trộm mộ. Trước đó không lâu móc được một cái thúy ngọc ban chỉ (nhẫn đeo tay bằng ngọc bích), bóng loáng xanh biếc. Vương công quý tộc nhà Thanh cưỡi ngựa bắn tên, trên tay đều có ban chỉ, người bình thường không dám dùng.

Đồ này là đồ tốt, có điều đến lúc cần dùng tiền thì mấy mối béo bở đều bỏ của chạy lấy người, dưới chân thiên tử, trước mặt là vương pháp, ai mà không sợ rơi đầu chứ? Vị kia nhất thời không tìm được người mua, đành phải tới cầu cạnh đồng hương. Thợ giày cho rằng cơ hội tới rồi, có thể phát tài, liền bỏ tiền mồ hôi nước mắt khốn khổ suốt ba năm đổi lấy cái ban chỉ này. Hắn không dám trưng ra quầy hàng mà chạy thẳng đến tìm thầy bói. Đóng cửa lớn lại, hắn bảo thầy bói đốt đèn, rút gói vải từ trong ngực ra, mở tiếp mấy lớp da dày bọc bên ngoài, vừa mở vừa nói: "Thợ giày thối tôi, ở thành Bắc Kinh không ai vừa mắt, chỉ có lão huynh xem trọng, chiếu cố tôi không ít, đang không biết báo đáp thế nào thì trời liền cho tôi vận lớn. Tôi kiếm được từ trên tay bọn trộm mộ một cái ban chỉ. Vật này quý giá vô cùng, là một trong thập đại trân bảo của Thanh triều, Hãn Vương xưa chỉ huy quân Bát Kỳ (thuộc tộc Mãn của Trung Quốc) vào cổng thành, một con ngựa ba mũi tên định thiên hạ, chính là dùng cái ban chỉ này giữ dây cung!"

Thầy bói hoảng sợ nhảy dựng lên: "Trân bảo chôn theo vương tôn công tử đương triều không phải chuyện đùa, phải biết rằng da thịt còn có tình, vương pháp vô tình. Thành Bắc Kinh lại là nơi nổi tiếng nghiêm khắc, ngộ nhỡ bị buộc tội "nhanh tay lẹ mắt", kẻ phạm tội bị chém đã đành, phần mộ tổ tiên cũng không yên nổi!"

Có điều dưới ánh nến, nhìn qua gói vải một chút, gã liền yên tâm nói với thợ giày: "Anh á! Còn không mau ra ngoài mua lấy cục băng ướp lạnh nó đi!"

Thợ giày khó chịu nói: "Ý anh là gì? Cần băng làm gì?"

Thầy bói nói: "Anh bị lừa chứ sao, cái này làm băng đường thôi, không mang ướp lạnh, nó chảy ra mất toi thì sao? . Thành Bắc Kinh này nơi nơi đều là "Lược giao hàng"(hàng giả), ngay cả thần tiên còn không tránh khỏi có lúc nhìn nhầm, cứ tưởng rằng được mỗi lợi, ai ngờ lại mắc mưu chịu thiệt. Toàn bộ tiền ba năm sửa giày cực khổ kiếm được đều đã không còn, gã lại là người ngẩn học, nhất thời trong lòng bứt rứt không biết làm sao, liền chạy ra nhảy xuống con sông đào hộ thành.

Thầy bói đuổi đến, mượn móc câu, kéo gã lên, khuyên nhủ một hồi lại đưa cho gã chút tiền, khuyên hẳn bỏ suy nghĩ tự tìm cái chết.

Đảo mắt đã sang tháng Chạp, thợ giày từ biệt thầy bói về nhà ăn Tết. Thời gian này làm ăn không tốt, nghe nói vải bố Sơn Tây vừa bền vừa rẻ, thầy bói muốn đánh một lô hàng, nhân dịp cuối năm kiếm chút tiền chênh lệch giá, chủ ý đã định, gã cũng mang theo lộ phí đi Sơn Tây. Không ngờ giữa đường gặp phải chiến trận, chậm trễ mất mười ngày, nửa đường lại gặp loạn quân, gã hoảng hốt chạy bừa chõn vào núi hoang, đi mấy ngày không thấy đường.

Chẳng mấy chốc đã tới đêm ba mươi nhưng chỉ thấy mây đen dày đặc, gió bắc thổi qua, trời đầy tuyết giăng, núi non trùng điệp, thoáng trông không có dấu chân người. Thầy bói vừa lạnh vừa đói, đi không nổi nữa, nghĩ mình có lẽ phải chết cồng ở chỗ này. Chợt thấy trong gió tuyết có một căn nhà tường lở ngói vỡ, hình như có người ở, trong đó mơ hồ hắt ra ánh đèn. Gã thấy đường sống, vọt vĩa chạy tới gọi cửa. Cửa nhà vừa mở, một người bước ra, vạn lần không thể ngờ, căn nhà này lại chính là nhà của thợ giày kia.

Thợ giày thấy thầy bói vẻ mặt đầy tiều tụy, vội vàng mời gã vào nhà, nấu canh nóng cho gã uống, thầy bói lúc này mới từ cõi chết trở về. Hai người hàn huyên lại nguyên do xa cách đều xúc động rưng rưng. Thợ giày kêu vợ con ra dập đầu trước ân công, vợ gã là người phụ nữ nông thôn bình thường, chưa từng thấy qua chuyện đời, thằng nhỏ nhỏ ước chừng bảy tám tuổi, bộ dạng khỏe khoắn, kháu khinh, tên mẹ là Hồ Oa, thấy người lạ cũng ngại không dám lên tiếng.

Thầy bói vốn chạy thẳng một mạch tới nơi đây, không mang theo gì, sờ thấy trên người còn một cắc bạc vụn. Người Bắc Kinh coi trọng lễ nghĩa, ngày tết gặp trẻ nhỏ, đều phải mừng tuổi chút tiền. Thầy bói không có gì, lấy cắc bạc ra đưa cho Hồ Oa, Hồ Oa lắc đầu không nhận.

Thầy bói nói với thợ giày: "Anh xem thằng nhỏ nhà anh này, cũng thật là phép tắc quá đi, tôi cho nó bạc nó còn không nhận."

Thợ giày liền nói với Hồ Oa: "Bác con không phải là người ngoài, cho con bạc con có thể cầm."

Hồ Oa vẫn lắc đầu không chịu đưa tay ra nhận bạc.

Thợ giày nói: "Con còn nhỏ chưa từng nhìn thấy, không biết được là gì, cái này gọi là bạc đó!"

Hồ Oa nói: "Thứ này có rất nhiều, con cần nó làm gì."

Thợ giày nói: "Mồm con nít, cái gì cũng nói được, nếu như có rất nhiều bạc, cha với bác của con còn phải nghèo khổ như thế này không?"

Hồ Oa nói: "Thật là có cả đồng mà, mấy ngày hôm trước con lên núi kiếm củi, nhìn thấy một sơn động, bên trong toàn là là thứ này."

Thợ giày cùng thầy bói nửa tin nửa ngờ, hôm đó ăn tối xong, nghỉ ngơi một chút liền lên giường đi ngủ. Qua ngày hôm sau, gió tuyết ngừng,

thợ giày bảo Hồ Oa dẫn bọn họ đi xem. Ba người đi vòng sau thôn, quanh co trong núi một hồi thì tới một chỗ, trên sườn núi chỗ đó chôn một tấm bia đá. Trải qua thời gian quá lâu tấm bia đã bị vỡ, xung quanh cỏ ngải mọc um tùm che kín. Hồ Oa gạt cỏ đại sang hai bên, phía dưới là một huyệt mộ. Thợ giày bảo Hồ Oa chờ ở bên ngoài, hẩn và thầy bói đốt đuốc, xách dao đốn củi một trước một sau đi vào.

Vừa giơ đuốc lên soi liền thấy trên sườn bia đá có chữ viết: "Ngộ hồ nhi khai, hữu long tắc hưng" (Gặp hồ thì khai mở, có rồng thì hưng thịnh). Hai người tôi nhìn anh, anh nhìn tôi đều không nói được lời nào. Lại thấy bốn chiếc rương nằm đó, nắp rương mở một nửa, phủ bụi đất đi, bên trong toàn là đỉnh vàng bạc nguyên bảo (đỉnh vàng hoặc bạc thời xưa, một đỉnh bạc thường nặng 50 lượng, một đỉnh vàng thường nặng 5 hoặc 10 lượng), hai người nhìn thấy mắt đều dựng lên.

Trong huyệt mộ cũng không có quan tài, chỉ có một bộ xương khô nằm rải rác trên bệ đá, không biết là người nào. Bên cạnh đặt một cái tráp bọc da phủ đầy tro bụi.

Hai người lay bộ xương khô vài cái, tiến tới mở cái tráp da ra, bên trong tráp là một quyển sách cổ, trang sách vô cùng cũ nát.

Thợ giày vốn không biết nhiều chữ nghĩa, chỉ dán mắt vào vàng bạc trong rương, hẩn nói với thầy bói: "Trời cho hai cha con tôi phát tài, lúc trước không nhờ có lão huynh cứu giúp thì tôi cũng không thể có ngày hôm nay, bốn rương vàng bạc này, chắc là nên chia đều đi."

Thầy bói ngẩng đầu, qua làn ánh sáng thấy mặt gã thợ giày hiện lên như ác hổ hung tợn muốn lập tức cắn xé người. Thầy bói vốn là kẻ hiểu biết, có một câu thành ngữ thế này "Nói chuyện nghe thanh mà, chiêm trống nghe âm nhi" (Ý là qua giọng điệu của một người mà đoán biết tính cách của họ, qua âm thanh của chiêm trống mà phán đoán nó tốt xấu), nghe qua lời trong lời ngoài của gã thợ giày, thầy bói cũng có thể hiểu

được, trong lòng lay động, vội nói: "Lão đệ nói gì vậy, không phải nhờ anh cứu giúp, tôi cũng đã chết ở chân núi rồi, cho nên anh vốn không có nợ tôi. Con của anh tìm được cỗ mộ, đồ bên trong đó đều là của nhà anh, mệnh trời đã như vậy, lại có thể tính toán được sao!"

Thợ giày vẫn nói muốn chia đều: "Ít nhiều huynh cũng phải lấy một chút chứ, không thì chính là huynh khinh thường tôi đó."

Thầy bói đành nói: "Vậy thế này đi, bốn rương vàng bạc toàn bộ đều là của anh, quyển sách cổ trong hộp thì cho tôi."

Thợ giày hỏi: "Trong sách có đạo pháp thần binh hay sao?" (ý là pháp thuật của đạo gia như đuổi ma, trừ tà. . .)

Dưới ánh đèn cầy, thầy bói thử lật giở trang sách, cuốn sách dường như viết về bí quyết "tâm long chi thuật" (thuật tìm long mạch trong phong thủy), xem ra bộ xương khô trong mộ kia khi còn sống là một vị "Thiên quan" (chỉ người trộm mộ), dân bản xứ ở đây có truyền thuyết về "Thiên quan" nhân, gần giống với chân nhân trong đạo gia, hiểu biết bát quái, thông tỏ âm dương, có thuật tâm long.

Thợ giày vốn không hiểu biết gì, hẵn là "Tình để chi oa, sở kiến bất đại; huỳnh chúc chi quang, kỳ lượng bất viễn", (Tạm dịch là: ếch ngồi đáy giếng, việc trông thấy không nhiều, chỉ như ánh sáng đom đóm phát không xa - Trích từ 《 Phong thần diễn nghĩa 》), vừa nhìn thấy không phải là đạo pháp thần thông gì, hẵn cũng không muốn tranh giành, liền tiện thể đưa luôn cho thầy bói. Đào bới đồ trong cỗ mộ, dù sao cũng đã phạm vào vương pháp, chia cho thầy bói một chút cũng có thể khiến cho gã ngậm miệng, thợ giày liền an tâm.

Hai người thu dọn đồ xong liền hướng về phía bộ xương khô lạy ba lạy, đào huyệt mai táng, sau đó mang bốn rương vàng bạc kia xuống núi. Nói đến mấy chiếc rương, chính là loại rương đặt trên giường lò của vùng

nông thôn Trung Quốc, một chiếc đặt dọc theo vừa vắn bằng mép giường, một chiếc đặt ở đuôi giường sát mép tường, nhét vừa hai người lớn. Trong rương chứa đầy vàng bạc, một mình mang không nổi, hai người gói lại cho vàng bạc vào từng bao công mấy ngày mới hết. Thầy bói không dám ở lâu, sau khi từ biệt thợ giày liền ra đi suốt đêm. Về đến ngoài cổng thành rồi nghĩ lại mà trong lòng vẫn còn run.

Gã xuất thân là gia đình tài phú, lúc hạ sinh gã mẹ gã mơ thấy có hổ đến cướp, không biết lành dữ thế nào, nên mới đặt tên cho gã một chữ "Triết" (thông minh, sáng suốt), tự là "Ngộ Hồ" (gặp hổ). Nửa câu đầu khắc trên bia đá là "Ngộ hồ nhi khai" (Gặp hổ thì mở), chẳng phải là chỉ gã đó sao? Gã cũng nhìn ra thợ giày là người thế nào, cũng bởi quá bần cùng, nghèo khổ mà ra, người như vậy đừng để cho hắn thấy hơi tiền, thấy hơi tiền liền nổi máu tham, không có chuyện gì là không làm được.

Sau khi trở về, thầy bói vẫn mở hàng ở gò đất bên cổng thành xem bói, những lúc vắng khách, gã lại mở xem sách cổ, ghi nhớ từng câu từng chữ trong lòng. Trang cuối cùng cuốn sách chỉ có bốn câu: "Cần tìm chính xác để xem hình dạng thật, quẻ âm dương cân nhắc trong lòng. Sáu mươi tư quẻ không có quẻ nào biết được, chỉ e rằng tầm long đến tận cùng chỗ ấy. . ." Bên dưới vẽ một quẻ đồ hình, trong hộp da còn dấu một miếng ấn quan, trên có hai hàng chữ Triện (chữ cổ): "Thiên quan tứ phúc, bách vô cấm kỵ." (Thiên quan ban thưởng, không gì kiêng kỵ).

Gã là người có căn cốt thông tuệ, người khác xem có thể không hiểu, đến tay gã vừa xem liền hiểu ngay, vì vậy cũng học được căn cơ của thuật tầm long. Sau đó người này không chỉ biết xem bói, còn kiêm luôn cả xem phong thủy cho người, phán chính xác cả chuyện âm dương, từ đó danh tiếng nổi khắp thành Bắc Kinh.

Không ngờ có một ngày thợ giày lại tìm tới nhờ xem phong thủy, kể rằng sau khi phát tài, những thứ người sống nên có gã đều có, cuộc sống tốt cùng sung túc, liền nghĩ tới liệt tổ liệt tông, hắn không chỉ muốn xây Từ

Đường mà còn muốn di dời phần mộ tổ tiên, đến nhờ thầy phong thủy tìm giúp hắc chỗ đất phong thủy hưng vượng.

Thầy xem bói nghe người đồn đại: "Thợ giày làm giàu bất nhân, lòng tham không đáy", không định qua lại với người này nữa, có điều biết người này vốn không thể chọc vào. Liền trầm ngâm một hồi lâu rồi nói: "Một phần đất tốt một phần phúc, phúc phần không đủ, chiếm vô dụng. Người vô phúc mộ tổ tiên chôn ở đâu cũng vô ích. Anh cứ suy nghĩ thật kỹ, nếu như thật sự động phần mộ tổ tiên, tương lai cũng phải làm thêm nhiều việc nhân nghĩa. Không cần tìm đâu xa, ngọn núi phía đông huyện thành của anh chính là long mạch. Đón thần tránh quý, mộ phần không định trước, không được tự ý dời quan tài mà phải theo đúng thời gian tôi chỉ dẫn mà khiêng quan tài ra ngoài, cứ hướng lên núi mà đi, lúc nào dây thừng nâng quan tài đứt, chỗ đất quan tài rơi xuống chính là long huyết!"

Thợ giày hỏi thầy xem bói thời gian cụ thể rồi về nhà chuẩn bị, dời quan tài trong phần mộ tổ tiên vào từ đường cúng bái. Lễ động thổ dời mộ cũng được tổ chức như đưa tang lần thứ hai. Hắc tiền muôn bạc vạn, bày trò phô trương lãng phí, trước thời hạn đã định hắc rình rang dựng lều phía trước từ đường, niêm kinh, làm đạo trường (nơi làm phép thuật của thầy thu hay đạo sĩ), mời danh quán "Tụ hợp thuận" tới đặt tiệc tang lễ, đặt mấy chục bàn, rượu thịt trên bàn như nước chảy, chỉ có thiếu người chứ không thiếu tiệc. Cho dù là người không quen biết, chỉ cần tới đập đầu hai cái là có thể tùy ý ăn uống. Lại tìm hơn một trăm hòa thượng, đạo sĩ, ni cô, lạt ma, niêm "ngũ phủng đại kinh", mở pháp hội sơn hào hải vị đầy nhà.

Lần đưa tang thứ hai này, dây dưa tới hơn một trăm ngày, theo giờ tốt đã định khiêng quan tài ra khỏi thành. Theo lệ cũ chú ý "Đổi mộ phần không đổi quan", tránh mở quan tài kinh động tổ tiên, chỉ làm một cái lọng lớn che bên ngoài quan tài, lọng được trang trí bằng ngọc bội Vân Hải, mép viền vàng, kim tuyến, rủ xuống tua vàng, cần bao nhiêu khí thế có có bấy nhiêu. Thời đó quan tài phủ lọng, sáu mươi bốn phu khiêng đã là hoành

tráng lăm rồi, thợ giày còn chơi trội dùng xà kếp, thuê một trăm năm mươi phu khiêng đòn thay nhau nâng quan.

Đội ngũ mở đường phía trước mang đấng (thứ đồ dùng để đựng đồ cúng), cờ, chiêng, ô, lọng, giáo mác búa rìu hướng lên trời, lại có hai đoàn nhạc công, vừa vắn một trăm lẻ tám đồng nam đồng nữ, ai nấy đều bưng lư hương, khói hương lượn lờ. Đội ngũ phía sau mang theo 'tang phở', là thứ mà trước kia người ta hay dùng để thị uy. Chắc các bạn sẽ thắc mắc: "Phở là cái thứ đồ chơi gì?". Giống như quan chức đi tuần có mộc bài, trên viết "Yên lặng, tránh đường" gọi là "quan phở", "quan phở" cũng được dùng để chỉ người miệng lưỡi kiểu cách, ra vẻ quan cách.

Tang phở là loại phở nhiều màu sắc, đầu thẻ gỗ bôi phấn vàng, hai bên có treo đèn lồng tua rua, trên viết tên họ, đạo hiệu, ngày sinh cùng với ngày giờ mất. Thời đó người ta quan niệm có đạo hiệu có thể thăng thiên, tổ tiên hần còn nghèo hơn cả hần, lúc chết chỉ có ông nội hần là có được cỗ quan tài còn lại toàn bộ đều ném ở núi hoang làm mồi cho chó hoang, đại danh không có, lấy đầu ra đạo hiệu, cái này cũng là sau khi giàu có hần bỏ tiền ra mời người về phong cho. Một nghìn tám trăm người tiền hô hậu ủng đưa quan tài phủ lọng ra khỏi huyện thành đi về phía đông, gióng chống khua chiêng, uy thế rung động cả vùng.

Ngoài cửa đông của huyện thành có một ngọn núi không cao lắm, thế núi vững trãi. Nhóm người khiêng quan tài lên trên sườn núi, chợt thấy dây nâng quan tài đứt, lập tức đào huyệt mộ chôn quan tài. Ứng với âm dương phong thủy trong câu nói kia.

"Hữu địa phi nhân bất hạ, hữu nhân phi thì bất hạ". Những lời này nghĩa là gì? Tức là có đất phong thủy tốt không có người thích hợp thì không chôn được. Có người thích hợp nhưng không vào giờ phù hợp thì cũng không chôn được. Thợ giày có được thời vận này, phần mỗ tổ tiên nhà hần có được vị trí vô cùng đắc địa, nếu không phải người tinh tường thì nhìn không nhìn ra được. Nếu là người có con mắt nhà nghề, nhìn qua liền

giật mình. Ngọn núi phía đông huyện thành hình dạng giống như một cái ghế ngồi đối diện với cổng thành phía đông, giống như một cái bàn thờ thiên tạo vậy, nhân dân trong trấn ngày ngày nhóm lửa thối cơm, chẳng khác nào bày đồ cúng phần mộ tổ tiên nhà hăn. Quanh năm suốt tháng không ngày nào không thờ phụng. Đối với phong thủy mà nói, vừa hay hợp thành một cách gọi là "Nhật hưởng thiên trác cung, dạ thụ vạn trần đăng" (Ngày hưởng ngàn mâm cúng, đêm nhận vạn ngọn đèn).

Theo Yêu Giản Thư nói lại, từ khi thợ giày dời phần mộ tổ tiên, hăn giống như gặp được vận lớn, làm gì cũng phát tài, mà không chỉ vận làm giàu, quan lộc của hăn cũng suôn sẻ, có thể nói là một bước lên mây. Về sau, con của hăn cũng làm quan, nhận nhiều bổng lộc, thăng chức rất nhanh. Tục ngữ có câu: "Lão miêu phòng thượng thụ, nhất bối truyền nhất bối" (đại khái nghĩa là con mèo ngủ trong buồng đã quen, thì đời sau của nó cũng vậy - ý chỉ tính nết di truyền), lòng tham của hăn cũng truyền lại, con của hăn còn tham lam hơn hăn, tiền càng nhiều thì càng tham lam, tâm địa càng đen tối, đảo mắt đã vô ơn, lừa trên gạt dưới, tàn hại người lương thiện. Hai cha con hăn lo lắng có người tới phá phong thủy phần mộ tổ nhà mình, nghĩ ra một kế nhỏ cỏ tận gốc. Liền ra lệnh cho thủ hạ mời thầy bói tới xem phong thủy cho từ đường nhà mình, nửa đường đánh lén một gậy, cột vào tảng đá lớn rồi ném xuống sông Hoàng Hà.

Thầy bói trước khi đi đã dặn dò vợ nhiều lần: "Thợ giày lần này tìm ta, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều. Nếu ta không chỉ điểm long mạch cho người khác cũng không đến mức lãnh họa sát thân này. Ta tự làm tự chịu, không oán hận ai được. Các người nhanh chóng trốn về quê, rồi chôn quan ấn và sách cổ, đời sau của ta không được phép ăn chén cơm phong thủy này nữa, cũng không cần báo thù cho ta, không quá ba năm, kẻ thù ắt gặp báo ứng."

Không ngoài dự đoán của gã, ba năm trôi qua, tường thành phía đông huyện thành vì quá cũ nên đổ sụp, cửa thành bị đá rơi xuống bịt lấp lại. Chỗ đó ngày một suy sụp, nghèo khổ. Nhà nước không cấp bạc sửa lại cổng

thành, lý do vì phía đông đều là núi, không có người lui tới, còn lại ba cửa thành vẫn đủ dùng, cửa đông bị phá hỏng cũng không quan trọng.

Chỉ có điều không ai biết được cửa thành này bị lấp đã chặn đi nguồn thờ cúng của tổ tiên già thợ giày kia, giống như người ở trong phòng kín thở không nổi, gia thế ngày một xuống dốc không phanh. Vận làm quan của cha con hãn cũng chấm dứt, bị hạch tội khi quân phạm thượng, cả nhà bị tịch thu tài sản, cả nhà bị chém, phần mộ tổ tiên đều bị san phẳng.

Về phần hậu nhân của thầy bói, vẫn luôn sinh sống ở nông thôn, gia cảnh vẫn nghèo khó, cũng không còn xem long mạch cho người khác. Tổ truyền như vậy, truyền đến đời Bạch Bán Lạp, quan ấn cùng với sách cổ vẫn chôn ở quê nhà, trước sau không dám dùng tới. Bạch Bán Lạp có người huynh đệ kết nghĩa, tên là "Hạt Lão Nghĩa" (Lão Nghĩa Mù), theo sư phụ học phép thần thông, thầy của hãn là Kim Toán Bàn, sư tổ là Trương Tam thái gia, tất cả đều là Mô kim hiệu úy tiếng tăm lừng lẫy, nói tới thủ đoạn đào trộm mộ, không mấy người qua nổi anh ta. Chỉ có điều Hạt Lão Nghĩa thị lực không được tốt, ban ngày ban mặt ra cửa cũng có thể đâm đầu vào tường nên không ăn nổi chén cơm này.

Hạt Lão Nghĩa nghe Bạch Bán Lạp kể lại chuyện của tổ tiên mình thì nói: "Thứ mà Tổ tiên anh trước kia truyền lại gọi là "Lăng Phổ", còn gọi là bí quyết tầm long, thực tế không phải là sách về xem âm dương phong thủy trên giang hồ, mà chính là Phát Khâu mô kim bí quyết. Sách của sư tổ tôi là Trương Tam thái gia truyền dạy lại cũng chưa được đầy đủ, toàn vẹn bằng sách này, cái kia mới dạy mười sáu chữ ứng với mười sáu quẻ, còn cái này là những sáu mươi tư quẻ ứng với sáu mươi tư chữ. Ấn kia là Phát Khâu ấn, là vật chí bảo từ cổ xưa, sao lại có thể bị chôn vùi ở nơi trần tục thế này. Một người không thể đoạt bảo vật từ âm ty, cần có năm ba tinh hoa nhân lực, nhiều cũng vô dụng. Anh hãy nhập bọn với chúng tôi, chỉ cần hai người chúng ta lĩnh xướng là có thể xuất nhập chốn âm dương như đi trên đất bằng!"

Bạch Bán Lạp khi đó nghèo đói tới mức sắp không có gì ăn rồi nhưng vẫn mặc cho Lão Nghĩa khuyên sống khuyên chết, một mực không động tâm. Không phải gã không muốn phát tài, cũng không phải là không có lá gan, vậy thì lý do tại sao?

Cái đó cần phải xem lại chuyện trước kia, lúc gã còn là một tiểu tử chừng mười tuổi, không người thân thích, chạy nạn đến biển giới Liêu Hà, sống bằng nghề chăn trâu thuê. Ở nơi đó, ông chủ gọi bọn đầy tớ nhỏ như gã là tiểu bán Lạp, nghĩa là làm một nửa việc, ăn một nửa cơm. Ông chủ này của gã tuy không phải là địa chủ, nhưng có mấy thừng đất (1 thừng = khoảng 1ha), hai con trâu cùng vài con la, ngựa, tìm tiểu bán Lạp để ban ngày chăn trâu, ban đêm cho gia súc ăn, một ngày cho gã hai bữa cơm, buổi sáng ăn khô, buổi chiều ăn cháo loãng.

Phía đông nhà có một cái sân, phòng lát gạch vuông, tường cũng lát gạch vuông. Đầu phía tây gần một tòa điện trấn sông, trong điện thờ Long Vương, lâu rồi không ai hương khói, giếng đầy bụi đất mạng nhện, bên ngoài hiên đã sụp một nửa. Đền tuy rằng đổ nát nhưng truyền thuyết nói rằng nơi này có thần tiên.

Ông chủ là người từ nơi khác đến, vốn không tin ba cái chuyện cũ rích kia, lại muốn mở rộng sân viện, hẳn mượn bức tường phía sau điện trấn sông, làm hai gian nhà gạch mộc. Tường điện bằng gạch viên, tường nhà làm bằng gạch mộc đắp đất, ba mặt tường nhà đất bám lấy một mặt tường gạch. Dù sao người cũng không dám ở, chỉ để làm kho chứa củi nên cũng không lo sụp. Trước vựa củi làm một cái chuồng gà, nuôi một ổ gà, hàng ngày đẻ trứng. Mỗi buổi sáng cũng nhặt được khoảng hai chục trứng. Ở góc vựa củi có một cái hũ lớn đựng trứng có nắp đậy rồi lại dùng tảng đá chèn lên trên để tránh cáo hoang ăn trộm. Nhưng điều kỳ quái là, qua ngày hôm sau nhìn vào hũ, toàn bộ trứng bên trong đều không thấy, chỉ còn lại vài cái vỏ trứng rỗng.

Từ lúc có vựa củi, trứng gà ông chủ đặt trong hũ không giữ được quả nào. Cái hũ kia vừa sâu vừa lớn, mèo chui vào đó cũng không ra được, lại dùng một tảng đá lớn đè lên trên, vậy thứ gì có thể mang trứng đi đây?

Người khai hoang làm ruộng, vốn không muốn gây thù chuốc oán, có điều nhịn không được, ba lần bảy lượt mất trứng cũng không phải là việc nhỏ nữa rồi. Ông chủ đứng ngồi không yên, sau khi trời tối, một mình hẩn ngồi xồm ở bên ngoài vựa củi, đợi tới nửa đêm thì nghe được bên trong có tiếng động. Vựa củi làm bằng gạch đắp đất, trên nóc phủ cỏ tranh, che không kín hết. Ông chủ vịn cửa nhìn vào chỉ thấy ánh trăng đầy trời, sương giăng đầy đất, một con rắn lớn từ giữa nóc nhà trườn xuống, chỉ thấy đầu mà không thấy đuôi, nó dùng đầu đẩy tảng đá trên hũ đi, nuốt từng quả từng quả trứng gà, quấn trên xà giữ vài cái rồi phun vỏ trứng ra, rồi lại bò lên nóc nhà đi mất, chớp mắt đã không thấy tung tích.

Ông chủ xem rõ rồi, sợ tới mức lông tóc trên người dựng đứng, đầu túa ra đầy mồ hôi. Một hôm, hẩn dẫn người tới điện bắt rắn, mọi người đều khuyên hẩn, rắn lớn như vậy không thể đánh được. Hẩn căn bản không nghe, lo rằng sau này khó mà sống yên ổn được, liền đem theo mấy người gan lớn, cầm súng sẵn đi vào, tìm trong ngoài vài lần cũng không phát hiện con rắn, gần đỉnh điện tìm thấy một cái hang lớn. Nghe người dân xung quanh đó nói lại, điện này có từ thời Liêu, quy mô vô cùng lớn, thời đó hương khói cực phần thịnh. Rất nhiều người cao tuổi đã từng gặp "xà tiên" ở đây, có khi xà tiên quấn trên cột, có khi lại cuộn tròn ở đỉnh điện, miệng to như cái chén, vảy đen lưng bạc, có công che chở điện cho Long Vương, chưa từng gây hại. Còn có một lão đầu bán dầu chiên nói, năm đó lão gánh thúng qua đường, thấy một con rắn dài lượn quanh đỉnh điện ba vòng như đang tìm rạch nước để uống. Dưới nóc hiên có một cái động, có lẽ là động rắn, để cho rắn lớn trấn điện lui tới.

Người xưa ít ai không mê tín. Gia đình ông chủ mặc dù là người nơi khác đến khai hoang nhưng nghe dân bản xứ khẳng định như vậy, cũng

ngghi ngờ không biết có phải là thật hay không, khó tránh khỏi cảm thấy sợ hãi, mặc dù vẫn sai người đi đánh răn nhưng không ai dám đi. Gã nhanh trí nghĩ ra một cách, ra ngoài tìm gỗ đẽo thành hai mươi quả trứng gà, độ lớn như trứng thật, bên ngoài quét phấn trắng, đặt vào bên trong hũ ở vựa củi, phía trên vẫn dùng tảng đá đè lên.

Nửa đêm hôm ấy, ông chủ lại nằm sấp ở ngoài cửa nhìn vào bên trong, con răn lớn từ nóc nhà bò xuống nuốt trứng gỗ trong hũ, dốc sức quấn trên xà một hồi lâu, có điều ăn cả một bụng trứng mà không ép vỡ được, dùng nhiều sức lực mà cũng không nhả vỏ trứng ra được, nôn nóng đập loạn xạ khắp nơi. Ông chủ hết hồn liền trốn vào trong buồng trong, không dám nhìn nữa.

Sau đó, tới hừng đông qua xem vựa củi, vẫn không nhìn thấy xác con răn, không biết chết ở đâu.

Một buổi sớm, tiểu Bán Lạp ra bờ sông chăn trâu, nhìn thấy con răn lớn chết ở dưới tán cây, cuốn mấy vòng quanh thân cây, bụng bị vỏ cây mài rách, hai mươi mấy quả trứng gà gỗ rụng đầy đất, vết máu loang lổ khắp nơi. Nó không đành lòng liền đào đất chôn. Ngày hôm đó thời tiết nóng bức ngột ngạt, trâu không ăn cỏ mà nằm ở bờ sông hóng mát, nó ngồi trên lưng trâu, bỗng không biết một lão nhân từ nơi nào đến, nó thấy người này rất quen, chỉ có điều không nhớ nổi đã từng gặp qua ở đâu.

Người đó đến trước mặt nó, không nói gì mà chỉ đưa cho nó một con cá mời ăn.

Tiểu Bán Lạp nói: "Tôi không quen biết ông, vì sao vô duyên vô cớ lại mời tôi ăn cá?"

Người kia nói: "Người không cần hỏi, mau ăn đi! Người ăn con cá này rồi, từ nay về sau sẽ không còn là người bình thường nữa!"

Tiểu Bán Lạp nghe không hiểu gì: "Không phải người bình thường? Tôi khác người chỗ nào?"

Người kia nói: "Người ăn con cá này, toàn thân có sức lực, chờ khi trời tối, người trèo lên nóc hiên của điện trấn sông, ba ngày không bị đói, qua ba ngày, người trở xuống lại con đường này, đi đến cuối đường có một tòa Kim Loan điện, trong điện đó bên trên là vua, bên dưới là hạ thần, bên phải là quan võ, bên trái là quan văn, ở đó có một chỗ dành cho người, đó là một tòa tháp chắn trước Kim Loan điện. Ăn con cá này, người mới đi được . . ."

Tiểu Bán Lạp nghe không hiểu lời nói của lão nhân kia, có điều đang lúc đói bụng liền nhận cá, ăn vài miếng. Mới ăn chưa hết một nửa thì ông chủ tới đập nó một đập, mắng chửi không chịu chần trêu cho tốt lại ngủ gật ở bờ sông. Nó hoảng hốt xem lại thì trong tay không có cá, người lạ trước mặt cũng không thấy đâu, hóa ra là một giấc mộng, nhưng nó cũng không thấy đói bụng nữa.

Đuôi trâu trở về, đi qua điện trấn sông, đột nhiên nhớ ra hình dáng lão nhân kia tại sao lại giống với Long Vương thờ trong điện như vậy? Trong lòng nó vô cùng khó chịu, nửa đêm, cho gia súc ăn xong liền trèo lên nóc hiên đại điện, nhìn khắp mọi nơi, không thấy điều gì bất thường, đang lúc buồn bực thì chợt thấy biến cố kinh hoàng.

Đúng lúc nó định trèo xuống thì nghe phía xa xa tiếng động âm âm, giống như âm thanh của thiên binh vạn mã, Liên Hà lụt lớn rồi. Chỉ chớp mắt lũ lớn đã tràn đến, phòng ốc, gia súc của ông chủ cùng cả nhà lớn nhỏ đều bị hồng thủy nuốt hết, chỉ có điện trấn sông là không bị lũ xô đổ, người dân mê tín cho rằng Long Vương tới báo thù.

Tiểu Bán Lạp trốn ở đỉnh điện, tránh thoát được một kiếp nạn. Hồng thủy ba ngày mới lui, ba ngày nó không ăn không uống, cũng không biết tại sao vẫn cầm cự được.

Đợi tới lúc lữ rút đi, nó mới trèo xuống tìm đồ ăn, đi nhiều ngày nhưng không tìm thấy Kim Loan điện đâu. Sau đó nghe người ta đồn đại: "Trên giang hồ có một người là Thôi lão, là thầy tướng số tinh thông phép thuật." Nó liền nảy ra ý niệm đi tìm Thôi lão.

Nhắc tới Thôi lão kia, trước tiên cần nói rõ nguồn gốc của gã, phía đông thành Thiên Tân nước Vệ có một tòa miếu thờ rất lớn, tục gọi là "Nương Nương Cung", thờ thánh mẫu nương nương. Miếu lớn, thần tiên được thờ cúng trong miếu cũng nhiều. Chính điện ở giữa thờ thánh mẫu, tiền điện thờ Vi Đà, chếch một bên cạnh thờ tứ đại kim cương, còn cả con cháu nương nương cùng thiên nhân của nương nương. Hương khói quanh năm suốt tháng không ngừng. Thiện nam tín nữ đến đây thắp hương bái tế cầu con nối dõi thì tìm điện tử tôn nương nương, bệnh về mắt thì cầu thiên nhân nương nương. Đều không tới tay không, đốt hương xong, ít nhiều đều cung tiến một chút gọi là tiền đèn đuốc, tiền dầu thắp.

Thời đó trong miếu có một lão đạo trụ trì, chuyên thu tiền nhang đèn. Càng nhiều người đến cúng bái, lão càng kiếm được nhiều tiền. Lão còn thu hương chưa tàn hết, bán cho nhà làm hương, tái chế rồi lại mang bán ở trước cửa miếu, bản chất là kinh doanh không vốn. Từ xưa có câu nói rằng: "Thắp hương không được bỏ sót thần", người đến miếu cầu thần, cần có thành tâm, phải phục lạy lần lượt các điện, dâng hương xung quanh, cả con cháu của lão nương nương cũng phải cúng. Khi đó, làm ông từ ở "nương nương cung", chỗ nào cũng có thể thu tiền, thật đúng là "cật hương uống cay" (ý nói cuộc sống rất xa xỉ), cho dù là Huyện thái gia cũng không sánh bằng.

Tiền điện, chính điện và hai điện hai bên của nương nương cung hương khói ngày càng vượng, hậu điện ngược lại vô cùng điêu hiu. Do hai nguyên nhân chính, thứ nhất do vị trí hẻo lánh, thứ hai chính là vì hậu điện thờ vị "Vương Tam nãi nãi". Có lẽ bạn đang nghĩ tới Hồ Tam nãi nãi, Hồ Tam thái gia, không cần hỏi cũng biết là hồ tiên, trong thành còn có miếu

Hồ Tam thái gia, nhưng ba thái gia trong miếu Hồ Tam đó vốn không liên quan gì tới Vương Tam nãi nãi. Đến nỗi vị Vương Tam nãi nãi được thờ trong hậu điện là ai, thực ra cũng không ai biết. Nhìn qua thì tượng Vương Tam nãi nãi tạc bằng gỗ, không thấy mũ phượng, khăn quàng vai, áo quan, đai ngọc, cũng không có tướng mạo lão bà phúc hậu, dáng vẻ giống như một cụ già què mùa, trông rất khó coi? . Vì thế qua mười năm mở hội, tiền điện luôn tấp nập chen chúc tới ngã ngoài cửa miếu mà hậu điện cũng không mấy khi được hương khói tử tế.

Không biết từ khi nào, quan phủ bỗng ban bố một quy định, bố trí một nhóm đạo sỹ luân phiên trông coi hậu điện. Đạo sỹ không ở tại miếu, mà nhà ở trong vùng, bình thường không mặc đạo bào. Mỗi người đảm nhiệm một năm, đến phiên ai thì người ấy đi. Trong một năm ở đây, hậu điện có chuyện lớn chuyện nhỏ gì, tiền thu được bao nhiêu, đều thuộc quyền quản lý của đạo sỹ trông coi. Có điều cũng chẳng ai muốn đi, chẳng qua là vì sợ vương pháp, không đi là bị ăn gậy mà thôi.

Năm đó, đến phiên Thôi lão đạo trông coi hậu điện Vương Tam nãi nãi. Lão cả ngày ủ rũ, chán nản. Người ta ở bên ngoài, làm cái gì cũng dễ, xuống thung lũng nhặt củi, trộm gà trộm chó, không lo lắng tới cái ăn, còn trông coi hậu điện, mười ngày nửa tháng không thấy có mống nào vào thắp hương, gió Tây Bắc cũng không có mà hít, qua một năm, chẳng phải sẽ chết đói ở đây sao?

Có điều Thôi lão đạo là kẻ lảm mưu nhiều kế, hẳn nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ ra một cách. Hẳn nghĩ các điện phía trước hương khói cực thịnh bởi vì đều tương truyền là có linh ứng. Thực sự là có linh ứng sao? Cũng chưa chắc, bất kể tâm nguyện của người là gì, kết quả có linh ứng hay không đều có lý do cả, không ứng thì là do người làm việc thiện chưa đủ.

Có thể thấy rằng linh hay không linh cũng là thứ yếu mà thôi, chủ yếu là do đầu năm nhiều người mê tín, nhờ thần dựa quý, tin rằng cái gì cũng có cả. Nhìn xem điện Vi Đà phía trước, quá khác với Vi Đà ở nơi khác, hai tay

tượng đất trống trơn không có chày hàng ma. Không có chày hàng ma, Vi Đà còn có thể coi là Vi Đà sao? Có người nói là chày hàng ma của Vi Đà trấn trụ tại mặt biển, Vi Đà ngồi cạnh trên, phù hộ một phương này không bị lũ lụt. Như vậy là chỉ một truyền thuyết dân gian thôi cũng có thể làm cho rất nhiều thiện nam tín nữ tin là thật. Vậy nếu Vương Tam Nãi Nãi hiển linh, còn lo không có ai vào thắp hương sao?

Thôi lão đạo quyết tâm để Vương Tam Nãi Nãi hiển linh. Ngày hôm sau có một vụ ồn ào, gần đến trưa, trước cửa miếu vô cùng hỗn loạn. Có một phu xe chặn trước cửa miếu, giọng như thanh la hướng vào trong miếu hò hét. Rằng có một lão thái thái, mặt mũi hiền từ, phúc hậu, mặc áo dài, tà áo màu xanh nhạt, quần đen quần xà cạp, chừng bảy mươi tuổi, thân hình rảnh ròi, sáng sớm đã tới kêu xe của hắn tới miếu thắp hương đầu ngày, nói xong việc sẽ đưa cho hắn năm đồng. Nhưng mà lão thái thái kia vào miếu, tới trưa vẫn chưa thấy đi ra, một nhà già trẻ trông vào tiền kéo xe của hắn, hắn phải về nhà mua bột ngô không đợi được, liền ở trước miếu gây ồn ào, khiến cho rất nhiều người vây quanh xem náo nhiệt.

Ông từ quản lý trong miếu đi ra, hỏi rõ ràng chuyện xảy ra, nói lão cũng rất ngạc nhiên, từ sáng sớm tới bây giờ, lão đều ở trong miếu, không có lão thái thái nào như vậy đi vào thắp hương.

Phu kéo xe tiếc năm đồng to kia, mượn dây xích khóa xe lại, đi vào trong miếu tìm người. Những kẻ xem náo nhiệt bên ngoài cũng kéo vào theo. Điện trước không có, chính điện không có, điện thờ hai bên cũng không có. Tìm đến hậu điện, phu xe liếc mắt một cái liền nhận ra lão thái thái ngồi xe của hắn, tà áo dài xanh nhạt, quần đen quần xà cạp, chính là vị ở hậu điện này. Người xem náo nhiệt theo vào toàn bộ đều choáng váng, đây không phải là người, mà là tượng gỗ của Vương Tam Nãi Nãi phía trước tượng gỗ còn bày ra mười đồng tiền.

Phu xe vừa nhìn thấy, vội quỳ rạp xuống đất, lạy như tế sao, hô là: " Vương Tam Nãi Nãi hiển linh, thương cảm người nghèo chúng ta, đã nói

chỉ cần năm đồng, lại thưởng cho những mười đồng!"

Đương nhiên, toàn bộ trò này đều do Thôi lão đạo một tay sắp xếp, hẳn đã thuê gã phu xe đến cửa miếu gây một trận náo loạn. Kể từ đó, một truyền mười, mười truyền trăm, truyền khắp đông tây. Thiệt nam tín nữ từ bốn phương tám hướng đều đổ về thắp hương, quyên tiền hiến vật nhiều vô kể, đều kháo nhau rằng Vương Tam Nãi Nãi hiển linh, cầu được ước thấy.

Có điều người tới thắp hương cầu thần đều thắc mắc không biết Vương Tam Nãi Nãi ở hậu viện cai quản sự vụ gì? Thôi lão đạo thấy trong điện có bày một cái cung tên, hẳn nhanh trí nói với thiệt nam tín nữ, Vương Tam Nãi Nãi là vị hộ tử nương nương (nhũ mẫu của con cháu nương nương), hậu điện có cung tên bắn thiên cầu (chó trời). Trước đây có câu nói mê tín: "Hách tẩu thiên cầu, tử tôn tiến lai" (đuổi đi thiên cầu, con cháu tiến vào). Dân gian mê tín, nghĩ chuyện hai vợ chồng không có con cái là do thiên cầu chặn tiểu hài tử đi đầu thai, nhất định phải dùng cung tên bắn lên trời, dọa thiên cầu đi mới có hậu thế. Lại có truyền thuyết thiên cầu chui trong ống khói, dọa nạt trẻ con, dễ dọa cho linh hồn đứa bé rơi rụng. Hễ là vợ chồng nào cần cầu sinh con cái hoặc là trẻ nhỏ trong nhà gặp tai họa, liền mang tiền nhang đèn cúng cho Thôi lão đạo ra để hẳn giả bộ bắn ba mũi tên lên trời.

Thôi lão đạo mượn việc Vương Tam Nãi Nãi hiển linh, bắn thiên cầu ở hậu điện, thu được không ít tiền tài. Phải nói rằng đối với những người mê tín, đã tín thần tiên thì đương nhiên cũng tín số mệnh. Không ít người cũng tìm đến Thôi lão đạo nhờ xem số, đều nói lão xem vô cùng chính xác. Thôi lão đạo sẽ nói là: "Người hỏi mệnh là gì? Nói cho người biết trước cũng vô dụng, người sống sẽ không thể nhìn thấy, sau này người biết cũng không còn kịp nữa, mới hiểu ra rằng cái này gọi là mệnh!"

Bóc mẽ Thôi lão đạo là để nói tới chuyện lão coi bói cho Tiểu Bán Lạp. Nó vốn nghĩ rằng Thôi lão đạo là chân nhân đương thời, không quản ngàn dặm xa xôi mà chạy tới tìm Thôi lão đạo để hỏi mệnh. Thôi lão đạo

nói với nó như vậy: "Người mơ thấy Long vương mời người ăn cá, cái này là phúc của người không nhỏ, vận may này người bình thường khó mà có được. Bát tự của người cũng tốt, sinh ngày mười tám tháng tám, gặp phải bát tự có Mã Ky, nên có số làm vương làm tướng, thậm chí là mệnh được ngồi cung điện, sao không tìm đường xuất thân trong nghiệp binh?"

Nó cũng không hiểu, ngày trước xem số đầu năm, thầy tướng số cũng nói như vậy, nhìn đĩa thức ăn nhà nó, hăn liền bảo nó phải đi nhập ngũ, nói rằng có mệnh "Cao quan đặc tọa, tuấn mã đặc kỵ" (Được làm quan lớn, được cưỡi ngựa khỏe).

Hễ đầu quân binh nghiệp, đương nhiên không thể tránh khỏi việc chết đi sống lại giữa đám đao thương, chỉ cần có thể sống sót, là có cơ hội được làm quan. Làm quan rồi nghĩ đến lời phán của thầy tướng số, sao có thể biết rằng lời phán xằng này của hăn đã khiến cho bao nhiêu người chết oan. Thầy tướng số Thôi lão đạo kia cũng đều là quen miệng nói láo, mượn danh Vương Tam Nãi Nãi hiển linh để lừa bịp, bản thiên cầu cầu con cái cho người thu tích tiền tài. Có điều Bạch Bán Lạp vốn là người không có chủ kiến, lỗ tai mềm yếu, người khác nói gì hăn cũng tin, hơn nữa lại cực kỳ mê tín, không may mắn lừa đều là vì thế. Hăn tin lời nói của Thôi lão đạo là đúng, cho rằng mình có mệnh ngồi cung điện, một lòng muốn phong vương bá tướng. Hăn đưa "lăng phở" mà tổ tiên truyền lại cho Hạt Lão Nghĩa, chạy đi đầu quân, mất đi tiền đồ.

Qua thời kỳ chiến tranh, không đếm nổi bao nhiêu lần vào sinh ra tử, cuối cùng đánh tới Tháp Sơn, Tháp Sơn thực ra không hề có tháp, cũng chẳng phải núi, có điều trong tên đất có chữ "Tháp", trùng với tên địa danh. Có thể do hăn chỉ ăn có nửa con cá, tới Tháp Sơn không qua được, bị nổ mất một chân. Hăn nghĩ đây là mệnh, luôn nhắc tới việc hăn chỉ ăn có nửa con cá, đường Long Vương chỉ cho chỉ có thể đi được một nửa.

Vì hăn luôn nói như vậy nên bạn bè cũng thường gọi hăn là "Bạch Bán Lạp" (Bạch nửa đường). Năm 1966, hăn qua đời, Bạch Kỳ con của hăn đi

trấn thủ biên cương ở vùng biên cương phía bắc, không chịu đổi nghề.

Trước đây tổ tiên Bạch gia có được một quyển cổ thư, ứng với bốn chữ "Ngộ hồ nhi khai" (Gặp hồ mà mở", truyền lại hai trăm năm, vẫn không ai biết "Hữu long tắc hưng" (có rồng thì hưng thịnh) ứng nghiệm ở đâu. Kết quả lại thành ra ứng với câu nói của Thôi lão đạo- Người ở trong thì nhìn không thấy, sau này thấy được rồi thì đã muộn, đây không phải mệnh thì là gì?

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xướng
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hội Tranh Trống

Người dịch: Đinh Thảo (edit), Lưu Hà (beta)

Nguồn: Lạc Hồn Cốc

Những năm tám mươi, thị trường đồ cổ ở thành Bắc Kinh phân ra làm bốn khu vực lớn, phía đông có hai cái chợ âm phủ hay còn gọi là "chợ sớm", một cái ở Sùng Văn môn, một cái ở Tuyên Vũ Môn, canh ba mở chợ, canh năm tan chợ, hai trăm năm nay vẫn luôn như vậy, bán hầm bà lằng các loại hàng bất chính vàng thau lẫn lộn, đồ tốt ở đó giá cũng không hề rẻ chút nào. Còn có hai nơi khác nữa, một là Xưởng Lưu Ly, ra đời và phát triển từ hai triều đại trước, còn một cái khác ra đời sau chót hiện cư ngụ tại chợ đồ cũ Phan Gia Viên. Mặc dù sinh sau đẻ muộn nhưng người ta vẫn truyền tai nhau rằng, nếu muốn tìm đồ cổ chất lượng thực sự thì phải đến Phan Gia Viên.

Lúc ấy mặt hàng buôn bán ở chợ đồ cũ Phan Gia Viên có thể nói là thượng vàng hạ cám, từ đồ cổ đến tang vật trộm cắp. Trong chợ, kẻ gian nham nhân, rùa, thỏ tả pín lù loại người nào cũng có. Các sạp hàng ở vỉa hè đồ giả như mây mà đồ thật trên tay cũng không ít. Hôm nay ở chợ tôi đụng trúng một gã béo đeo bùa Mô Kim, kiếm chén cơm đồ đấu. Hồi đó ở Phan Gia Viên nhắc tới tên tôi, tốt xấu gì dù sao cũng có chút số má.

Gã béo đó là Lão Nghĩa mù, hôm đó, lão tới thăm tôi. Nếu xét về vai vế tôi phải gọi lão một tiếng "sư thúc". Lão tìm tới, giao cho tôi một cái túi vải lớn, trong túi có đủ kim cương, bát chu sa, vuốt phi hổ, roi đá thần,

móng lừa đen, áo thủy hỏa, áo da chuột, giày may mắn, ấn Phát Khâu, túi càn khôn, còn cả một cuốn "lăng phở" nữa. Tôi nghe lão Nghĩ mù nói roi đả thần, bát chu sa, dù kim cương, túi càn khôn, vuốt phi hổ, áo thủy hỏa chính là do sư phụ lão tức sư tổ của tôi truyền lại.

Đó là toàn bộ trang bị hành nghề của dân đồ đấu. Mấy thứ này người ngoại đạo có cũng vô dụng, chỉ nằm trong tay người được truyền bùa Mô Kim mới có thể phát huy khả năng chân chính của nó.

Tôi vốn tưởng rằng lão Nghĩ mù niệm tình hương hỏa mà chiếu cố tôi, đâu biết rằng thực ra không phải lão định cho không. Mắt lão không tốt, lại lớn tuổi, tay chân chậm chạp, kiếm ăn không nổi nữa, muốn tôi đi kiếm đồ rồi chia cho lão một nửa. Kỳ thật cho dù lão không nói tôi cũng sẽ không để lão phải chịu thiệt. Có điều từ sau khi chui ra được từ núi quan tài, tôi đã không còn đồ đấu nữa. Theo tôi được biết, Mô Kim Phát Khâu nổi lên từ thời Hậu Hán, người đeo bùa là Hiệu úy, lưng công con dấu gọi là Thiên quan, đều có thuật tầm long.

Nói đến tầm long, long là gì? Long giả có thể sáng có thể tối, có thể lớn, có thể nhỏ, bay lên trời, lặn xuống vực sâu. Có người cho là chém gió, làm gì có ai nhìn thấy long? Người khác nhìn không ra nhưng Mô Kim hiệu úy có thể nhìn ra. Cái gọi là tầm long, chính là nhờ vào xem hình thế núi, xem thiên văn tìm nơi có long mạch, long huyết. Tầm Long Quyết có nói: "Đại đạo long hành suất hữu chân, tinh phong lỗi lạc thì long thân, tứ chi phân xuất tứ thế giới, nhật nguyệt hạ chiếu vi sơn hình!" (Đi theo đường lớn sẽ gặp rồng, đỉnh tinh tú chiếu sáng là thân rồng, tứ chi phân ra bốn thế giới, soi sáng nhật nguyệt thành hình núi!) Mô Kim phù là vật hộ thân của dân đồ đấu Mô Kim Hiệu Úy, không có Mô Kim phù, không phải là Mô Kim Hiệu Úy. Mô Kim Hiệu Úy đeo phù tầm long, đào trộm mộ lấy bảo vật cứu nhân độ thế. Tổ sư gia lập ra quy củ: Mô Kim Hiệu Úy có hai điều đại cấm kỵ: Một: Không đi một mình; Hai: Không truyền cho người trong

nhà. Không đeo phù thì không sao, đeo Mô Kim phù rồi, dám không tin hai đại kỵ này sao?

Điều hai đại kỵ này muốn dẫn dạy đó là, không phải kiêng lúc gà gáy tắt đèn không được trộm mộ mà là tối kỵ việc hành động một mình, riêng lẻ. Bất luận bạn tài giỏi, nhiều kỹ năng thế nào đi chăng nữa, phạm vào đại kỵ, quay đầu lại đều không có kết quả tốt! Nghe nói Phát Khâu tầm long ấn bị hủy vào đời Minh, tôi không biết vật mà lão Nghĩ mù lấy được này thật hay là giả. Còn Mô Kim phù truyền lại tới đời sau chỉ còn ba miếng, tới những năm cuối triều Thanh lại rơi vào tay Trương Tam Thái Gia, một mình hắn ta đeo ba phù, cũng không dám tách Mô Kim phù ra. Trương Tam Thái Gia có bốn đồ đệ, Mô Kim phù truyền lại cho ba người đồng thời còn truyền lại một câu: "Hợp tắc sinh, phân tắc tử" (Hợp thì sống, chia thì chết). Máy người bọn họ không tin lời này của Trương Tam Thái Gia, kết quả là toàn bộ đều bị chôn vùi trong lòng đất.

Ban đầu do hoàn cảnh bức bách tôi mới bất đắc dĩ phải đi trộm mộ, tôi cũng không phải loại người lúc ngã sông thì hô cứu mạng, được cứu lên bờ mặc quần áo vào rồi lại còn khóc đòi xuống sông, chân không dài ra trên cơ thể người khác, đường đều do mình tự chọn mà đi, không nên nói hai chữ hối hận, nhưng mà cái nghề đồ đấu này, vất vả khổ cực thì không nói, nguy hiểm đến tính mạng mà cũng chỉ thu được vển vẹn một hai món đồ chôn theo người chết, tôi càng nghĩ càng cảm thấy không đáng. Minh khí (đồ chôn theo người chết) cho dù có đáng tiền, vẫn không đáng giá bằng mạng người. Người đời thường nói trộm mộ đoạt bảo có thể phát tài, đó là trong truyền thuyết cổ xưa thôi, thời đại bây giờ, tên lửa cũng phóng lên vũ trụ rồi, vài ba thủ đoạn trộm gà, trộm chó này cơ bản đã lỗi thời lâu rồi?

Nói khó nghe hơn một chút thì trộm mộ tổn hại âm đức, không cần biết là anh kiếm lời bỏ vào túi riêng hay là giúp đỡ người nghèo khổ, nói thế nào cũng vẫn là lấy đồ vật của người chết bán lấy tiền. Đồ người chết là đồ không nên lấy, kỳ trân dị bảo trong mộ cổ một khi lại thấy ánh mặt trời,

tất nhiên sẽ dẫn tới chuyện tranh giành, cướp đoạt, tất có người mất mạng, nguyên nhân cũng đều đổ lên đầu Mô Kim Hiệu Úy. Bởi thế mới nói, chén cơm đồ đấu bởi mộ này, không thể ăn cả đời được, tôi đã quyết tâm phải cao chạy xa bay.

Lão Nghĩa mù không đồng ý: "Hồ không rời núi, rồng không rời vực, cao chạy xa bay, nói dễ vậy sao!"

Lão tin cũng được mà không tin cũng chẳng sao, tôi đã quyết tâm là phải ra đi, tôi mang toàn bộ vốn liếng trong tay đưa hết cho lão Nghĩa mù, lão chê không đủ, tôi cũng không có thêm nữa.

Đêm hôm ấy, tôi hẹn Thượng Bàn Tử (Thượng Béo) cùng Đại Kim Nha (Răng Vàng Lớn), đến quán cơm Đông Tứ. Nửa đêm không còn đồ ăn, chỉ còn bát bánh canh. Ba người ngồi xuống, tôi mang những việc đã trải qua nói với bọn họ một lượt.

Đại Kim Nha nói: "Hồ gia, buôn bán thứ đồ này không sợ thua lỗ, anh nên thuận theo chớ có coi thường số mệnh, mệnh của anh đã định là phải ăn chén cơm đồ đấu này rồi, nếu không những thứ này cũng sẽ không rơi vào tay anh!"

Tôi nói: "Tôi đổi lấy roi Đả thần, bát Chu sa, ô Kim Cương, Áo Thủy hỏa, cũng không phải là vì muốn hành nghề đồ đấu, chỉ vì không thể bỏ vật mà tổ sư truyền lại mà thôi. Hai người các anh không cần phải lo lắng, hiện giờ, tuy rằng tôi một đồng xu cũng không có, nhưng tôi đã nghĩ thông rồi. Sau này ra ngoài, ba anh em ta cũng không thể không ăn không uống, nghề mới thì làm không nổi, vả lại nghĩ kỹ lại thì sao phải đổi nghề chứ, trăm hay không bằng tay quen mà. Chúng ta vẫn cứ làm con buôn thì tốt hơn. Nghe đồn Quý thành có một kỹ nghệ tuyệt đỉnh, làm đầu Phật giả cháo đầu thật, người bình thường căn bản không thể phân biệt. Anh mà có được một cái đầu Phật khiến cho hai ba mươi gã nhà nghề chong mắt mười ngày, nửa tháng cũng không dám chắc là thật hay giả, không sợ không bán được

hàng, bán một cái cũng đủ ăn nửa năm. Chỉ có điều kỹ nghệ đó cũng không dễ có được, tôi còn phải nghiên cứu nữa, nhưng dù sao cũng tốt hơn đến nơi rừng sâu núi thẳm mọc mộ cổ có phải không?"

Bàn Tử nói: "Bán một cái đủ ăn nửa năm, vậy còn trần chừ gì nữa? Hai hoành dựng lên đánh một chữ - Kiên!*

(Chữ Kiên 𠄎 hay là can nghĩa trong câu này là theo, do hai thanh ngang có một thanh dọc ở giữa dựng lên tạo thành nên mới có câu: hai hoành dựng lên đánh một chữ Kiên)

Đại Kim Nha nóng nảy: "Ôi trời hai vị đại gia, các người đừng trách Đại Kim Nha ta nói chuyện không lọt tai nha, bán một cái mà đủ ăn nửa năm, vậy cũng còn phải xem là ăn cái gì nữa kìa, ăn bánh canh nửa năm cũng còn chưa chắc, thật đó! Hồ gia anh đừng có chê tôi nói năng dông dài, anh nói xem anh cũng già đầu rồi, vì sao vẫn phải tối ngày lăn lộn ở cái chỗ không ra gì, thực ra chỉ cần qua lại với mấy người có lai lịch thôi thì cuộc sống của anh cũng đã khác lắm rồi. Ngược lại anh cái gì cũng không muốn, chỉ chăm chăm buôn bán "lược giao hàng" (hàng giả), không phải là muốn làm muối mặt tổ tông sao? Không để cho anh gặp võ thua lỗ lớn, đồ đạc trong nhà đội nón đi sạch, thì anh còn chưa trắng mắt ra! Tôi cũng không muốn múa lười với anh nữa, anh ngồi đây mà tự ngẫm lại đi, đừng khiến cho toàn bộ nước miếng của Đại Kim Nha tôi phải lãng phí trôi theo dòng nước!"

Đại Kim Nha lại nóng nảy nói: "Béo ca ca, người đừng có chỉ biết quan tâm đến bánh canh như thế, nói vài câu đi!

Bàn Tử nói: "Tôi theo Hồ huynh, như anh nói đó tương lai sợ rằng cả bát bánh canh cũng không được húp nhiều nữa, tôi còn không tranh thủ húp hai bát được sao?"

Đại Kim nha nói: "Lại còn hai bát nữa? Đầu óc giản đơn, đổi lại là ta, nuốt cũng chẳng trôi!"

Bàn tử nói: "Bánh canh còn húp không được? Anh dựa vào cái gì mà đòi làm việc lớn? Dựa vào tổ tiên hả?"

Đại kim nha thấy Bàn tử không để ý tới lời của hắn, xì mũi chán nản một cái, xoay đầu lại nì nèo tiếp với tôi.

Tôi nói: "Anh phun ra cả chậu nước miếng, rốt cuộc là muốn nói gì? Không phải là muốn tôi đi đổ đầu đó chứ?"

Đại Kim Nha nói: "Không phải, anh đừng đừng là Mô Kim Hiệu Úy, vậy mà lại buôn bán "lược giao hàng", còn mặt mũi đi lại bên ngoài sao? Anh không thấy có lỗi với tổ sư gia sao? Trên tay không có đồ thật mà có thể là Mô Kim Hiệu Úy sao? Chỉ có Mô Kim Phù thôi chưa đủ, muốn kiếm nhiều tiền vẫn là phải có hàng thật, không cần tham nhiều, chỉ cần có một hai món đồ thật, từ nay về sau tuyệt đối có thể phát tài!"

Tôi cùng Bàn Tử đều biết Đại Kim Nha không giỏi chửi bậy, hắn ta đầu tóc suốt ngày chải keo bóng nhẫy, giọng thì lơ lớ Bắc Kinh pha tiếng Mỹ, ít chửi bậy nhưng giọng điệu thì đầy vẻ lên lớp, rất biết ra oai, nhìn qua thì là "nhân mô cầu dạng" * có điều người ngoài chỉ cần mạo phạm tới hắn một chút thôi, hắn dám bán con của họ lấy tiền, để họ khóc tới mù mắt chứ đừng đùa! Loại thương nhân như hắn, cần bạn thì nói trước mặt, không cần bạn sẽ nói xấu sau lưng, bình thường kiếm cơm bằng cái miệng. Có điều những lời này của hắn cũng không phải hoàn toàn vô lý, "Lược giao hàng" là tiếng lóng trong nghề, nói cách khác, người mua bán thứ đồ này chẳng khác nào để cho người ta ném qua ném lại, chẳng may mua bán thất bại ngã sứt đầu mẻ trán như chơi. Hơn nữa giới buôn bán "lược giao hàng" ở thành phố thường phải có nhiều mảnh lời đối phó với người ngoài, muốn phát tài ở nghề này, tuyệt không hề đơn giản.

(* thành ngữ có ý châm chọc chỉ những người hình dung, cử chỉ, không giống người như dáng vẻ giả bộ nghiêm trang, lịch sự thái quá ...)

Buôn bán đồ cổ không giống với những loại hình kinh doanh khác, có đổi vật ra tiền được hay không, hoàn toàn dựa vào nhãn lực và kiến thức, sau này phát giác ra bị mắc lừa, cũng đành ôm hận nhận phần thiệt thòi mà thôi. Xét trên đạo lý này mà nói, trước mắt thật giả bất phân, sau này dù thật dù giả biết được rồi cũng chỉ là "cánh tay gãy trong ống tay áo", ngã ngựa rồi dậy không nổi, phải tranh thủ lúc còn sớm kiếm bãi nước trong tránh lội nước đục. Ở Phan Gia Viên "lược giao hàng" có thể dễ bán, tôi lại đeo Mô Kim phù, đồ trên tay tôi ai dám nói không phải là đồ thật? Nhưng ra ngoài rồi, không có đồ thật thì đương nhiên là không ổn. Muốn bán được "Lược giao hàng", ít nhất cũng cần có một hai món đồ thật để ngụy trang, nếu không thì khó mà có chỗ đứng.

Đại Kim Nha nói: "Hai người các anh nghe tôi một lần, không phải bảo chúng ta đi đổ dầu, mà là ra ngoài một chuyến, thu mua mấy món đồ mới được đào lên rồi nói là Mô Kim Hiệu Úy chúng ta móc được, Đại Kim Nha tôi nhận chi tiền vốn, cho dù bất kể kiếm được bao nhiêu tiền, anh đây ba phần ăn một, thế nào? Hồ gia, Bàn gia hai người các anh đều là người thẳng thắn, nói một câu xem, có được hay không, một lời quyết định đi!"

Tôi với Bàn Tử vốn là những kẻ không thích ngồi mát ăn bát vàng, ưa lao đầu vào mấy nơi mạo hiểm, nghe con đường Đại Kim Nha vẽ ra như vậy thấy cũng có lý, không thể không động tâm, vấn đề là đồ thật ngày nay không dễ tìm, không móc ở mộ thì lấy đâu ra?

Vừa hay ở Quan Trung (Lưu vực Sông Vị ở tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc) có một gã là Mã Lão Oa Tử, không lâu trước đây nhờ người bán tin, tuyên bố rằng mới lượm được bảo vật trên núi. Chúng tôi ngay cả Đại Kim Nha cũng chưa từng gặp Mã lão Oa Tử, không biết tin này chính xác được mấy phần.

Đại Kim Nha nói nếu thực sự muốn thu mua đồ thật, không phải là không có khả năng. Quan Trung- Thiểm Tây xưa kia vốn là vùng đất Đế vương, Nhà Chu hưng thịnh như rồng, đất Tần vững như hổ, từ thời Lương Hán (Tây Hán và Đông Hán) đến nay đều vô cùng coi trọng Quan Trung. Ở đó cổ mộ nhiều, dân trộm mộ cũng nhiều, có điều cổ mộ cho dù nhiều, trộm mãi cũng cạn. Nhất là đối với những vùng quê nghèo hoang vắng, mười năm thì tới chín năm không cây hái gì được.

Từ hai triều Tần, Hán tới nay, trộm mộ đã trở thành phong trào. Đạo tặc đào nhiều năm như vậy, không có ngôi mộ cổ nào mà chưa bị động vào. Có đến trên trăm cái mộ sắp bị rỗng như cái rổ rỗng, cũng chẳng còn đồ gì có giá trị để trộm nữa. Dân chúng địa phương ăn chén cơm này quả thật cũng vô cùng vất vả, buông bỏ thì không được, đói ăn vụng, túng làm liều, quyết tâm chuyển sang làm "lược giao hàng". Tay nghề chế tác "lược giao hàng" nghe nói cũng truyền qua nhiều đời, làm đồ giả tráo đồ thật. Người mua chỉ cần sơ sót một chút, chẳng những không thu được chút tiền lời nào, mà còn có thể lỗ nặng vì mắc lừa.

Cũng may Đại Kim Nha có cái mũi rất thính, hăn không cần nhìn mà chỉ dùng lỗ mũi cũng ngửi ra được thật giả, hơn nữa hăn có mối khách hàng lớn, cổ nhân thường nói "Hóa đảo địa đầu nhi tử"* , có người mua mới dám kiếm hàng. Ba người thảo luận hồi lâu, quyết định đi Quan Trung một chuyến, tìm một hai món đồ thật làm màu để từ nay về sau đi lừa đảo.

*(Hàng xuống đất thủ lĩnh chết- ngạn ngữ Trung Quốc ý nói nếu người bán không chuẩn bị thương lượng với khách hàng trước, sản xuất số lượng lớn, đến lúc chuyển tới bị ép giá hoặc không lấy nữa người bán sẽ chịu thua thiệt)

Theo hoàng lịch, bốn ngày sau là ngày tốt, thích hợp xuất hành. Hôm đó, tôi cùng Bàn Tử, Đại Kim Nha gấp rút tới Quan Trung. Vận trang phục mang theo đạo cụ đồ đấu bất li thân, trước giờ chúng tôi ra ngoài làm ăn buôn bán cũng đều dựa vào mấy thứ này để dọa người.

Ba người tới Tây An trước, không hổ danh là đất cố đô, tám trăm dặm đất Tần bụi vàng tung bay, danh lam thắng cảnh cổ xưa nhiều vô số. Nói tới ẩm thực, sủi cảo Đức Phát Trường, phao mô hay thịnh tường (các món đồ ăn vặt ở TQ) có thể nói là cái gì cần có cũng đều có đủ. Có điều chạy qua chạy lại ở đây lâu cũng không được, còn phải về vùng nông thôn hẻo lánh nữa. Chúng tôi đi dạo ở Tây An nửa ngày, rồi lại ngồi xe đường dài tới Hàm Dương, qua Kỳ Sơn, lại đi về hướng tây, đều là núi non trùng trùng điệp điệp. Thế núi hoang dã oai phong, hùng vĩ như rồng xanh, từng ngọn từng ngọn như lầu rồng bảo điện.

2

Lại nói mèo có đạo của mèo, chó có đạo của chó, chó lẫn lộn sang nhau. Muốn thu mua đồ dưới đất phải tìm chỗ có hang động. Theo tin tức chúng tôi nhận được, tòa núi lớn như lầu rồng bảo điện đó có một khe núi lớn gọi là "Cửa điện", lác đác có mấy chục hộ dân sinh sống. Mặc dù dân cư ở đây thưa thớt nhưng cổ mộ lại nhiều vô kể, minh khí phát tán ra ngoài dân gian không ít, đầu giường đất (giường lò) của người dân ở đây toàn là bảo vật.

Sinh sống ở "Cửa điện" có một gã là Mã Lão Oa Tử, từ nhỏ đã chui hầm mốc cổ vật, thường xuyên qua lại với lái buôn đồ cổ. Ba người chúng tôi lên đường đi tìm lão, đi tới lúc sắc trời sắp tối thì gặp được. Lão khoảng hơn sáu mươi tuổi, mặt tím hơn gan dê, cằm lại có một nhúm râu dê. Có điều lạ là mặc dù lão chẵn dê chứ không có chẵn ngựa, nhưng ở đây từ xưa người ta vẫn gọi lão là Mã Oa Tử (trẻ chẵn ngựa), chẳng mấy người gọi là Phóng Dương Oa Tử (trẻ chẵn dê), lớn lên cũng không đổi cách gọi, cùng lắm là thêm vào một chữ "Lão". Mã Lão Oa Tử thấy người từ Bắc Kinh tới, liền ra đón từ xa, dẫn đường vào nhà, nấu mỳ sợi cho chúng tôi ăn. Hẳn tự xưng là kiếm sống nhờ vẽ tranh tết, bận bịu làm việc cả một năm, đầu năm mở hàng được mười mấy hai mươi ngày. Chi tiêu, ăn uống cả một năm phần lớn là tiền kiếm được từ vẽ tranh. Mã Lão Oa Tử vẽ tranh môn thần

(tranh hộ pháp trấn yểm để trừ tà trên cánh cửa) rất đẹp, một phòng toàn môn thần, đỏ thẫm lại xanh đậm, người đi vào không có chỗ đặt chân.

Ngồi một lát, Mã Lão Oa Tử mang mỳ lên, mỗi người múc một tô. Bàn tử ăn như hổ đói, húp hai ba cái đã hết bát mỳ, lau miệng, quay đầu nói với Đại Kim Nha: "Từ nơi xa xôi chạy đến cái khe núi rách nát này, chân căng mệt mỏi rã rời, xoắn lại như củ tỏi lấy nhíp cạy cũng không ra, đương nhiên không phải là tới chỉ để ăn bát mỳ. Lúc bình thường không phải anh mồm năm miệng mười sao? Vừa mới bưng chén cơm lên mà sao đã thành như hồ lô mất miệng rồi? Anh xem trời đã nhá nhem tối rồi, mau hỏi Mã Lão Oa Tử xem hẳn có đồ tốt gì hay không?"

Sau khi vào phòng, tôi đã để ý xung quanh, Mã Lão Oa Tử quả thực rất nghèo, trong nhà không có đồ thừa, tất cả đều là tranh môn thần, không đợi Đại Kim Nha mở miệng, tôi liền hỏi Mã Lão Oa Tử trước: "Tôi nhìn thấy lão vẽ môn thần, không chỉ có Úy Trì Cung và Tần Thúc Bảo, lại còn có thêm cả tranh lừa! Trên cửa mà lại dán hai cái đầu lừa đen, đó là là phong tục gì?"

Theo như truyền thuyết mê tín thời xưa, cương thi tấn công người sống, nghe tiếng lừa đen hí mới buông ra, cho nên dân đồ đấu phải mang "Móng lừa đen". Tôi đã từng nghe qua chuyện ba ba cắn người chứ chưa từng nghe lừa không hí thì không nhả miệng. Không biết có phải truyền thuyết cương thi sợ lừa hí có xuất xứ từ nơi này không. Chỉ có điều trong truyền thuyết dân gian, tướng quân lừa có thể hàng yêu trừ quái, trước đây thường xuyên xảy ra hạn hán, nơi có hạn hán bệnh tật thường có miếu thờ tướng quân lừa, có điều đều là miếu nhỏ, hương khói cũng không vượng. Đông bắc, tây bắc vốn là hai vùng mê tín nhiều, cũng chưa từng thấy có người dùng lừa làm môn thần.

Tranh Tết thường thấy ở Quan Trung là tranh môn thần, táo quân, mặt hoa*, mặt tịnh*, hay là tranh Lưu Hải câu cóc vàng*, Vương Tiểu Nhi ôm cá lớn, cũng có thể là ba ngôi sao Phúc Lộc Thọ, còn cả Thương thần và

Ngưu Mã Vương. Ngưu Mã Vương tương truyền là thần phù hộ cho mùa màng bội thu vẽ vào tranh tết thì còn có lý. Có điều cả một phòng tranh tết của Mã Lão Oa Tử toàn là lửa đen thì thật không thể hiểu nổi, trên cửa vẽ hai cái đầu lửa đen, vậy thì là cầu phù hộ cái gì? Phù hộ cho cả nhà ngu như lửa sao?

(* -Mặt hoa, mặt tịnh: diễn viên trong hí kịch trong đó mặt hoa hay là mặt vẽ thường đóng vai có tính cách mạnh mẽ hoặc thô bạo, mặt trắng thường đóng chính kịch không vẽ mặt

- Lưu Hải câu cóc vàng: hình vẽ Lưu Hải hai tay cầm một râu tiên, dưới chân có cóc ba chân gọi là Kim Thiềm, cóc này là cóc thần)

Mã Lão Oa tử lớn lên ở một khe núi nghèo xác, những thứ truyền thuyết dân gian mê tín mà hắn nói là của địa phương có lẽ toàn từ trong bụng hắn chui ra, hắn nói đây là phong tục của "cửa điện", vẽ lửa đen chặn ở cửa để cho người chết không đi vào nhà. Đất ở Quang Trung vừa cứng vừa dày, người chết chôn xuống trăm năm thành hung, ngàn năm biến thành sắt, toàn thân mọc đầy lông dài, ban ngày núp trong huyết mộ, nửa đêm ra ngoài ăn thịt người, cái này gọi là "Phệ mao sắt" (hung thần khoác lông)!

Bàn Tử nói: "Mã Lão Oa Tử ông chớ thấy bọn ta mới tới mà nói bừa, tôi chẳng tin đâu, người chết ở "cửa điện" rồi không phải là cả đời ăn hương ăn hoa, được chủ đất cung phụng bánh bột ngô, bột mì đó sao? Sao còn sinh ra tâm địa độc ác như vậy được?"

Đại Kim Nha xem chừng Mã Lão Oa Tử vẫn còn muốn nói tiếp liền nháy mắt với bọn tôi.

Tôi gật đầu hiểu ý lại đưa sang Mã Lão Oa Tử điều thuốc bảo hắn nói tiếp.

Mã Lão Oa tử nói hăn vẽ lửa đen chân ở cửa, màu vẽ thì dùng máu gà trộn với mực đỏ vẽ lên, có thể trừ tà, trong vòng vài trăm dặm quanh đây có thể nói độc nhất vô nhị không tranh của qua qua nổi.

Thổ ngữ địa phương thường gọi tranh đẹp là tranh trống. Tranh giống như đồ, tiếng trống bưng lên, sống động, linh hoạt, vút lên lại hạ xuống, vô cùng phấn khích. Có điều tay nghề của hăn bây giờ vẫn chưa đuổi kịp ông tổ nhà hăn, ông tổ nhà hăn vẽ tranh trống vô cùng sống động, có thể nói là kỳ tài ảo diệu, gần xa không ai không biết. Ông tổ hăn vẽ một con lửa, treo ở trong nhà, nửa đêm trắng sáng sao thừa con lửa trong tranh sẽ đi xuống. Có người nhìn lên ở ngoài nhà, chỉ thấy con lửa này chân đỏ, tai như đóa hoa, mõm trắng, móng trắng, viền mắt cũng trắng, toàn thân đen lay láy, còn đẹp hơn cả khoác áo gấm, trên bức tranh tét chỉ còn là tờ giấy trắng! Tổ truyền nhà hăn mỗi năm mở hội tranh trống một lần, qua mấy trăm năm, cho tới bây giờ bức tranh vẫn còn, chính là vật chí bảo gia truyền nhà Mã Lão Oa Tử! Dứt lời, hăn đứng dậy vào trong phòng lục tung đồ đạc tìm bức vẽ tổ truyền nhà hăn.

Hai mắt Đại Kim Nha sáng lên, sáp lại gần tôi nói: "Hồ gia, anh có nghe thấy không, Mã Lão Oa Tử này có bức tranh cực quý!"

Tôi nói: "Anh tin lời hăn nói nhằm sao? "Kịch đánh người chẳng phải kịch hay" *, hăn có cái tranh trống cổ quý giá gì đó liệu còn chịu ở cái nhà ngói rách nát này sao?"

(* Thành ngữ: Kịch đánh người - Cổ đại có tiết mục biểu diễn đánh người, ý câu này là chê trách màn kịch vụng về chẳng có gì hay ho)

Bàn tử nói: "Ha Ha! Cái thằng con giời này, thì ra hăn định làm quảng cáo hả!"

Đại Kim Nha vào phòng trong gọi Mã Lão Oa Tử nói hẳn đừng tìm nữa, tìm được chúng tôi cũng không cần.

Mã Lão Oa tử nói: "Bức tranh quý của tôi không phải gặp ai cũng mang ra khoe, tôi thấy ba người các vị không tầm thường mới định cho các vị xem thử một chút, các ông không định mở rộng tầm mắt sao? Ra khỏi thôn này rồi muốn xem thứ này cũng không có!"

Hắn còn nói ở "cửa điện" thứ gì cũng là đồ tốt chỉ tội nghèo, bình thường hẳn chặn dê, tranh thủ chợ phiên đi bán tranh tét, cũng không kiếm được bao nhiêu, hẳn vốn lại là kẻ tham ăn lười làm, nợ nần chồng chất trả không nổi, bức bách quá không biết làm sao mới nảy sinh ra ý định bán đi bức tranh quý tổ truyền.

Đại Kim Nha nói: "Nghèo cũng được cái là nhàn hạ, lão Hoàng đế áo vàng, đai bạc, cai trị bốn bể, hẳn không phải dậy sớm thức khuya thượng triều phê duyệt tấu sớ sao? Không cẩn thận còn bị người ta cướp ngôi vua, cũng không bằng lão ở trên núi chặn dê tự do, tự tại."

Mã Lão Oa Tử tiện miệng nói: "Tôi chỉ cần một ngày đủ hai bữa cơm, có đổi cho làm hoàng đế tôi cũng không đổi"

Bàn tử nói: Thật chẳng hiểu nổi cái suy nghĩ của lão, đòi mang hai chén cơm tính đổi ngôi vị Hoàng đế? Ngược lại lão nghĩ rằng hoàng thượng muốn đổi với lão sao? Tôi nghĩ Mã Lão Oa Tử ông cũng là kẻ chặn dê biết điều, ai dè toàn nói lời bậy bạ? Có phải ăn nhiều bột ngô quá, ăn no dửng mỡ rồi lại muốn bị ném sang Cao Ly không, tự đứng lại để ra một bụng toàn "Yêu con bướm" *? Có khi phải tìm một bát nước lạnh dội cho lão sáng suốt ra, dội cho hết hồ đồ đi!"

(*Yêu con bướm: Thổ ngữ của người phương bắc Trung quốc Ý: hoàn toàn bịa đặt, kiếm chuyện, câu này đa số là nghĩa xấu, cũng có thể hiểu là đùa bỡn, trêu hoa ghẹo nguyệt, có ý đồ xấu.)

Ta thấy Mã Lão Oa Tử không phải là cây đèn thiếu dầu, có thể là thường ngày những người tới chỗ hăn kiểm đồ cũng hay tán chuyện phiếm, hăn nghĩ chúng tôi là con cóc dễ bắt, tôi nghĩ cũng không nên vòng vo với hăn nữa. Tôi rí tai Đại Kim Nha vài câu, bảo hăn nói với Mã Lão Oa Tử là chúng ta tới kiểm đồ, có vật gì moi móc được từ đất hoặc bảo vật nhật được trên núi thì lấy ra cho chúng ta xem qua một chút, muốn làm Hoàng thượng thì đừng mơ, nhưng chỉ cần có đồ tốt trên tay, tám trăm hay cả nghìn đồng chúng ta cũng có thể trả cho lão, từ nay về sau một ngày ba bữa không cần phải lo lắng.

Mã Lão Oa Tử cũng là kẻ từng chui ra từ đất, hăn đương nhiên rất gian khản (giảo hoạt cứng cỏi), người Bắc Kinh thường nói là kẻ gian khản nhưng ở vùng Quan Trung từ này dùng như hắc thoại (tiếng long của dân đạo tặc). Dân trong nghề hỏi thăm nhau vài câu cũng thường dùng tiếng lóng để tán gẫu. Có điều tôi nghe được ẩn ý trong lời nói của Mã Lão Oa Tử chứng tỏ hăn chưa tin tưởng chúng tôi lắm. Tôi nhật một viên gạch, dùng Mô Kim phù rạch một cái, viên gạch liền đứt làm hai nửa. Mã Lão Oa Tử mặt biến sắc, vội nói: "Thất kính, thất kính!"

Hăn mang rượu gạo tới, chuẩn bị mâm bát, uống tới nửa đêm. Tôi nói: "Lão gọi chúng tôi tới cái vùng đất hoang nghèo xơ nghèo xác này chỉ để giao dịch mấy cái tranh đầu lừa vô giá trị kia thôi hả?"

Mã Lão Oa Tử nói: "Ba người các anh tới đúng chỗ rồi đấy, đừng xem thường cửa điện này, mặc dù bây giờ rất nghèo nhưng thời xưa không như vậy đâu! Minh triều đất này được gọi là đất Tần, có Tần vương cai quản, một chữ Vương đích thực, Tịnh Kiên Vương được tề vai với Hoàng Thượng, lên điện thấy mặt vua không cần quỳ, ngồi ngang hàng cùng hoàng thượng. Cửa điện có một ngọn núi gọi là Ngọc Hoàng điện, dưới núi có long mạch, nối thẳng tới long cung, người được táng trong núi Ngọc Hoàng không phải ai khác chính là một vị Tần vương. Thông thường phải

gọi là mộ táng vương, quy mô của mộ Tần vương kia cũng ngang ngửa với lăng tẩm của Hoàng đế rồi!"

Bàn Tử nói: "Lão đừng dọa bọn này, cửa điện toàn là núi hoang, tới cỏ ngải còn xơ xác, mà dám nói từng chôn Tần vương sao?"

Mã Lão Oa Tử nói: "Đây là chuyện mà bọn trẻ chần dề đời này qua đời khác truyền lại, trên núi có minh lâu bảo đỉnh, bốn phía có thành quây, bên dưới là ba cánh cửa cung điện, huyền cung quy mô khủng khiếp, kỳ trân dị bảo táng theo vô số!"

Tôi nói: "Trộm mộ ở Quan Trung này như nấm, huyền cung táng Tần vương chẳng lẽ không có ai động tới sao?"

Mã Lão Oa Tử nói: "Anh hãy nghe tôi giải thích, Hoàng đế Sùng Trinh của Minh triều khi còn tại vị, Hoàng Hà ngập lụt, mất mùa liên miên, dân chúng không có cơm ăn, từ xưa tới nay, dân nghèo thì sinh đạo tặc, trộm cướp tụ tập thì sinh loạn, chờ thời cơ mà vác gậy tre làm phản. Ở đây có một gã gọi gã "Lão Cao Lương Cán Tử" (thân cây cao lương) sinh ra là một hảo hán đội trời đạp đất, bị quan phủ bức ép tới đường cùng, bất đắc dĩ đành phải chỉ huy bách tính đói cơm nổi dậy giết quan lại tạo phản. Gã có cái dũng vạn người không địch, trên lưng xăm một cái bảo bình, trong bình cắm một cây bảo kiếm, có thể chém bay đầu người! Chỉ cần nói qua tên họ kẻ thù, chỗ ở, đọc xong lời chú, kiếm này liền hóa thành con rồng xanh bay đi chém đầu kẻ thù kia rồi ngậm đầu trong miệng mang tới! Gã dẫn theo hai trăm ngàn nghĩa quân, đánh vỡ châu phủ, mở kho phát lương, người nghèo khổ không ai không cảm phục Lão Cao Lương Cán Tử đại nhân hân!"

Đại Kim Nha nói: "Chúng ta đừng luyên thuyên qua chuyện khác có được hay không vậy, đang nói tới chỗ trọng yếu, tại sao lại nói sang chuyện làm phản?"

Mã Lão Oa Tử nói: " Lão Cao Lương Cán Tử dẫn quân tiến vào phủ châu, phá vỡ sườn núi phía nam, quật mộ tổ tiên Hoàng đế lên, khiến cho Hoàng đế Sùng Trinh tức ói máu. Có thể do đại Minh triều mệnh chưa cạn, Lão Cao Lương Cán Tử không có số ngòi đại điện, một lần cuồng phong nổi lên, cát bay đá nhảy, hai mắt do bị tổn thương quá lớn gần như bị mù, đưa tay ra không nhìn thấy bàn tay, khiến cho Cao Lương Cán Tử nếm mùi thất bại ở Quan Trung. Gã thu thập tàn binh bại tướng lui đến cửa điện, ra lệnh cho mấy chục ngàn nghĩa quân đào khoét cung điện bí ẩn, móc ra một Tần vương Đại bánh chưng*!"

(*Đại bánh chưng: là chỉ thi thể người trên đó có đồ chôn theo)

4

Nghĩa quân vợ vét sạch trần bảo chôn theo, lại phỏng hỏa đốt núi, lửa cháy chừng ba ngày, sau không có một ngọn cỏ nào lên nổi, khắp nơi đều là gạch bể ngói nát. Lão Cao Lương Cán Tử lấy được bảo vật, vô cùng thỏa mãn cho là có thể đợi thời cơ lại dấy binh khởi nghĩa, không thể ngờ những thủ lĩnh dưới trướng hãn vì chia của không đều, giết hại lẫn nhau để tranh của. Quan quân nhân cơ hội này hợp vây bốn phía, hai bên ở khe núi huyết chiến một trận tới đen đục cả dòng nước, Lão Cao Lương Cán Tử trúng tên bị bắt, giải vào kinh thành, bị xử lăng trì vô cùng thê thảm.

Tôi nói: "Cũng khó trách, gã kia chỉ biết tạo phản chứ chưa từng ăn qua chén cơm đồ đấu, hãn không hiểu đường đi nước bước, trộm mộ lấy bảo vật không thể giống với mở kho phát lương, thấy kỳ trần dị bảo táng theo, cha con anh em cũng còn trở mặt với nhau, hưởng chi tay chân của hãn toàn là người nghèo không còn đường sống mới giết quan tạo phản, có được kỳ trần dị bảo rồi ai còn muốn chém giết quan quân làm gì?"

Đại Kim Nha giục Mã Lão Oa Tử mau nói tiếp: "Huyền cung của Tần vương thực sự đã trống rỗng sao? Không thể đào ra bảo vật nữa sao?"

Mã Lão Oa Tử nói: "Đâu chỉ huyền cung không còn bảo vật, ngay cả minh lâu, bảo thành trên núi cũng bị đốt sạch. Tòa điện lớn chính giữa kia từng được dựng bởi một trăm sáu mươi cây kim ti nam mộc (là loại gỗ đặc biệt quý hiếm của Trung Quốc), quân phản loạn đánh tới đó, thiêu rụi quá nửa. Về sau, những cột không cháy hết cũng bị người ta mang đi bán lấy tiền, thực sự là chẳng còn lại gì."

Hồi đó kim ti nam mộc chỉ có rải rác ở nơi rừng già núi thẳm, những nơi sườn núi, hang vực hiểm trở hiểm có dấu vết con người, chủ yếu là nơi qua lại của mãnh thú và rắn độc, đặc biệt là những nơi đó có rất nhiều chướng khí ngăn trở, đốn hạ được vô cùng gian nan. Mang ra được một cây thì không biết có bao nhiêu người ngã chết. Chờ đến khi vượt sông được rồi, lại phải vận chuyển bằng đường thủy lên phía bắc, lại không biết bao nhiêu người làm mồi cho hà bá. Một lần vận chuyển kim ti nam mộc, tiền chuyên chở cũng phải tới ba ngàn năm trăm lượng bạc. Kim ti nam mộc nước lửa bất xâm, chôn hơn ngàn năm cũng không mục nát. Quân phản loạn nổi lửa đốt minh lâu bảo điện, kim ti nam mộc trên điện đốt không cháy hết. Sau này ngay cả xà nhà cột gỗ cũng bị người ta trộm hết.

Lúc đó loạn như vậy, đạo tặc nổi lên tứ phương, những kẻ xông vào cướp phá bảo vật không ai khác chính là dân nghèo làm thổ phi, một bữa no cũng chưa từng có, trong mắt chỉ có vàng bạc, nhìn thấy trân bảo rơi vào tay họ cũng không ai dám làm gì. Anh nhìn cửa điện vô cùng đói kém? Hạn hán triền miên, ba thước đất khô nẻ. Mặc dù cổ mộ rất nhiều, đào ra không ít trân bảo của các triều đại, nhưng cho tới nay chưa từng có ai ở đây phát tài. Có lẽ do đời trước không biết kiếm tiền, đến đời sau vẫn không có cơm ăn như thường. Như năm cuối triều Minh hồi đó, đồ trộm ra từ trong huyền cung của Tần vương, không ai dám mang bán ra bên ngoài, dân nghèo không thể có đồ tốt như vậy, mang ra ngoài chắc chắn bị bắt. Người nghèo lại không biết hàng tốt xấu, trân bảo rơi vào tay, bọn họ chỉ đành đập vỡ bán đồng nát đổi mấy đồng tiền lẻ. Ăn mày chỉ nghĩ tới bao gạo, bánh bột ngô, đồ tốt rơi vào tay những người này cũng vô dụng. Vì vậy mới nói vì

sao mà bảo vật vô giá trong mộ từ lúc xuất thổ tới nay qua tay bao người, mãi sau này không ai rõ tung tích, mười cái thì có tám chín cái như vậy.

Đại Kim Nha nói: "Huyền cung của Tần vương lớn như vậy, trân bảo chôn theo nhất định không ít, có đồ vật gì khác thường không?"

Mã Lão Oa Tử nói: "Đương nhiên là có bảo vật, cho nên trước đây tương truyền rằng lúc cung điện bí ẩn của Tần vương mở ra, hàng ngàn hàng vạn quân xông vào, giơ cao đao thương, bó đuốc, tràn vào cung như nước thủy triều. Truyền thuyết nói rằng Tần vương lòng tham không đáy, xảo trá đa nghi. Quan quân khởi nghĩa tạo phản bị giết đa số là kẻ khốn khó liều mạng, ngoài ra cũng có nhiều cường đạo lâm tặc. Lão Cao Lương Hán Tử mang theo mấy thủ hạ lớn gan đục mở quan tài, đôi mắt tham lam nhìn chòng chọc vào vàng bạc bên trong. Dưới ánh lửa chiếu sáng, chỉ thấy Tần vương ngửa mặt lên trời, đầu đội mũ vàng, miệng ngậm minh châu, chân đeo giày da, người mặc áo quan, trên áo thêu hình núi sông, cây tùng, chim hạc, lưng đeo đai ngọc, ôm trường kiếm trong ngực, tay nắm đỉnh vàng, mặt đầy vẻ âm dương kỳ quái!"

Nói theo thổ ngữ địa phương, Mã Lão Oa Tử là kẻ miệng lưỡi giáo hoạt, nửa lít rượu cao lương uống xuống bụng liền văng nước miếng khoác lác, chém gió cứ như tận mắt nhìn thấy vậy: "Trong quan tài, trên người Tần vương phủ một chiếc cấm bào, xung quanh đầy bảo vật chôn theo. Quân phản loạn xông vào thấy Tần vương chẳng khác gì người sống, trên mặt đầy âm dương quái khí, còn tưởng rằng Tần vương đã biến thành hung thần, vô cùng kinh sợ, không ai dám tiến lên lấy bảo vật. Lão Cao Lương Cán Tử liền tiến lên, rút trường đao ra, dùng đầu đao khều cấm bào trên người Tần vương ra. Không thể ngờ khi hấn vừa vén lên một cái, Tần vương bên dưới bỗng biến thành bộ xương khô, dọa Lão Cao Lương Hán Tử giật mình kinh hãi, cấm bào tuột khỏi đầu đao rơi xuống, bộ xương khô lại biến trở lại thành mặt mũi như người sống, lúc đó hấn mới hiểu được. cấm bào kia chính là bảo y!"

Ban đầu tôi nghe Mã Lão Oa Tử nói còn tạm nghe được, càng về sau quá nửa là chém gió, nói quàng nói xiên, vòng vo cố làm ra vẻ huyền bí, tôi cũng không muốn nghe hắn nói liên thiên nữa.

Mã Lão Oa Tử thấy chúng tôi không tin, không thể làm gì hơn đành nói rằng chuyện kỳ trân dị bảo trong cung Tần vương kia, tất cả đều là nghe được từ miệng đám Oa tử chần dề truyền lại, qua mấy trăm năm, người đã chết hết từ lâu rồi, lời truyền miệng có thể cũng bị sai lệch đi nhiều rồi, không còn đúng tuyệt đối được nữa. Nói xong câu này, hắn vào phòng mang ra một cái bọc nhỏ cuốn năm ba lớp, mở từng lớp từng lớp ra, bên trong là một chiếc bát gốm lớn, lớp gốm mỏng, lớp men trắng dày, hoa văn xanh như nước, nổi lên hình một con rồng xanh đang giương nanh múa vuốt.

Hắn không để chúng tôi chạm vào, tôi sáp lại gần quan sát một hồi, trong bụng giật mình mấy cái, theo tiếng lóng mà nói, cái này gọi là "Quý kiếm nhi thanh" (Mặt quý xanh - Màu xanh của quý)!

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xướng
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tần Vương Huyền Cung.

Người dịch: Đinh Thảo (edit), Lưu Hà (beta)

Nguồn: Lạc Hồn Cốc

Vùng núi đá hiểm trở Tây Bắc có một loại dê rừng, dân địa phương gọi là huyền dương, số lượng vô cùng ít ỏi, rất hiếm gặp. Máu của huyền dương rất có giá, một con huyền dương lấy được khoảng gần ba bát máu, rót vào bát để khoảng nửa ngày, trên mặt bát sẽ nổi lên một lớp mỡ màu xanh, thứ này chính là bảo vật, không những có công dụng cải tử hồi sinh mà còn có tác dụng cường dương, thái giám dùng xong cũng có thể cưới vợ. Chính vì vậy mà mỗi khi nơi nào có tin huyền dương xuất hiện, liền sẽ có cả trăm con mắt soi mói tìm kiếm nó, chưa kể các loài thú khác cũng săn huyền dương làm mồi, cho nên số lượng ngày một ít ỏi. Số huyền dương còn sót lại đều bị dọa khiếp không dám ngang nhiên xuất hiện nên rất hiếm khi gặp được, chỉ có thể trông đợi vào vận may chứ không thể cầu. Nếu như may mắn săn được một con huyền dương sẽ lập tức phát tài. Còn đối với Phi Mao Sát, lời đồn đại rất nhiều nhưng người gặp thực sự thì vô cùng ít ỏi.

Mã Lão Oa Tử ngồi trên lưng Mã Xuyên dẫn chúng tôi theo đường mòn lên núi, xa xa đã có thể nhìn thấy đỉnh núi đối diện, xưa kia được gọi là "Ngọc hoàng điện", tục gọi là đài hoàng đế, chính là vị trí của Tần vương huyền cung. Nơi này vách đá sừng sững hiểm trở, trông vô cùng kỳ vĩ. Ngọn núi dưới chân chúng tôi nằm ở vị trí tương ứng với cung án (bàn thờ)

của huyền cung nên gọi là "Núi bàn thờ". Bàn thờ đối xứng với bảo điện, có thể nói là kiệt tác của tạo hóa, lại có khả năng tự dấu mình, ở dưới chân núi không thể nhận ra, chỉ còn cách lên núi bàn thờ mới có thể ngắm nhìn ngọc hoàng điện. Địa thế từ nam sang bắc, dần dần lên cao, phía sau có núi cao trùng điệp, có thể tựa vào. Địa thế đặc địa như vậy, người táng ở đó chắc chắn sẽ được cả vạn người cúng tế!

Theo tục lệ từ xưa, mộ phần của vương hầu lạp cao bao nhiêu cũng phải theo quy củ, vượt quá nửa thước cũng là có tội. Quy mô của Tần vương huyền cung có lẽ không bằng lăng tẩm Hoàng đế, nhưng địa thế long mạch không hề thua kém. Lăng tẩm thời Minh triều quan trọng nhất là địa thế. Cửa, hành lang, tiền đường, minh lâu bảo thành, tẩm điện tế cung, đều được bố trí theo một trục ở giữa, mặt quay về hướng nam, lưng hướng về phía bắc, từ dưới lên trên, trước sau theo thứ tự là các hình rùa, răn; hai bên trái phải toàn là rồng, hổ. Lăng tẩm đều được bố trí ở gần sông và xa núi, ngôi thứ rõ ràng, khí thế uy nghiêm, nhìn vào giống như một bức họa khiến người xem vô cùng cảm thán. Theo như sách "Mười sáu chữ âm dương phong thủy bí thuật" thì địa thế bố trí lăng mộ, cung điện Tần vương trên núi chắc cũng tương tự như vậy.

Ở đây đã từng có thời vô cùng hưng thịnh, trên núi đầy từng bách bao phủ, chim thú quý hiếm rộn ràng dạo chơi. Có điều trải qua mấy trăm năm biến thiên của lịch sử, cây cối và cung điện đã không còn gì, chỉ vển vển còn sót lại một cái hố lớn, do đám quân đạo tặc ngày đêm sống chết đào lên, nhìn giống như cả một mảng núi đã bị móc đi. Giữa hố cỏ dại, gai góc mọc um tùm, thê lương tiêu điều, ngổn ngang gạch đá. Ngọc hoàng điện vốn dĩ bề thế là vậy mà nay đã bị tàn phá thành một quả núi hoang.

Đoàn chúng tôi đi vòng quanh quá nửa quả núi, thấy cái hố này vừa rộng lại vừa sâu, vùng đất này tuy khô hạn nhưng cũng không phải không có mưa, đáy hố ngổn ngang đất đá, cỏ dại còn cao hơn người, đi vào nửa bước cũng khó khăn. Răng Vàng không quen đi đường núi, thở không ra

hơi, tôi với Tuyên Béo mặc kệ hăn, vén cỏ đi thẳng tới trước. Lãng Oa dẫn chúng tôi tới một nơi, giữa bụi cỏ um tùm xuất hiện một tượng người bằng đá, nó đẩy tượng đá, bên dưới lộ ra một cửa hang, nói rằng đây chính là chỗ đã kể. Tuyên Béo bật đèn pin, đi vào bên trong nhìn một vòng, nói rằng sâu không thấy đáy.

Tôi thầm đoán định chỗ này có thể là đoạn cuối của Tần vương huyền cung, mộ ở đây có thể được xây bằng gạch, khe hở giữa các đường gạch đại khái là lớn hơn cây ngải.

Không hiểu vì sao ở đây lại có lỗ thủng, phía trên còn được bịt kín bằng tượng đá. Tôi nghĩ chuyện Mã Lãm sau khi xuống động bị mất tích cũng vốn không có gì khó hiểu, trong động ứ đọng lâu ngày, uế khí không lưu thông được, người đi vào tới chỗ sâu rất dễ bị ngạt thở mà chết.

Bỗng dưng trời nổi một trận gió lớn, cát bay đá chạy, khiến mọi người tối tăm mặt mũi, từng đợt gió giống như mối từ miếu thổ địa thổi qua, lại thấy mây đen trầm thấp như muốn trở trời.

Mã Lão Oa Tử vốn mê tín, sợ kinh động đến quỷ thần, hơn nữa bây giờ sắc trời đã tối, theo lão thì nếu muốn xuống cũng nên xuống vào ban ngày.

Tôi lại không nghĩ như vậy, đêm không trăng là đêm để giết người, ngày gió lớn là ngày phóng hỏa, trộm mộ gặp mưa mới có thể nói là được thiên thời, mưa gió nổi lên, uế khí trong động cũng tan đi, mới không khiến kẻ trộm mộ bị chết ngạt.

Mã Lão Oa Tử nói: "Nửa đêm trời tối đòi chui xuống đất? Không sợ chết sao?"

Răng Vàng nói : "Hồ gia của chúng ta từng làm Đại đội trưởng rồi, gan góc phi thường đó"

Mã Lão Oa Tử nói: "Đại đội trưởng, Đại đội trưởng, ha ha bằng nửa Hoàng thượng rồi đó, đại pháo vừa nổ là có ngay vạn lượng hoàng kim!"

Tôi nói: "Mẹ kiếp! Móc đâu ra vạn lượng hoàng kim? Nghèo như con chuột gặp xà nhà, ngược lại thì đúng hơn."

Mã Lão Oa Tử nói: "Vốn dĩ người nghèo bọn ta cũng là do các cậu ban phước mà sinh ra vậy!"

Trời u ám tới nửa đêm, sau cuồng phong, trên trời sấm lại nổi âm ầm, hạt mưa lớn như hạt đậu tí tách rớt xuống, rồi màn mưa đen nhánh bao trùm tất cả, chốc chốc có một tia chớp xẹt qua, thoáng phản chiếu một khuôn mặt người rầu rĩ, chán nản.

Mã Lão Oa Tử bị què một chân, không chui xuống đất được, hẳn nói để Mã Xuyên đi xuống cùng tôi, nhặt vài món minh khí. Tiểu tử Mã Xuyên là kẻ nhát gan, mới có mấy tiếng sấm nổi lên mà gã đã tim đập chân run, mặt như màu đất. Có câu nói: "Một cây táo có quả chua, quả ngọt; con cùng một mẹ cũng có kẻ lừa gạt, có người thật thà", huống chi Mã Xuyên và Mã Lãm đều là do Mã Lão Oa Tử nhặt về, vốn không phải là anh em ruột, nên tính khí hoàn toàn không giống nhau.

Tôi nói với Mã Lão Oa Tử: "Tôi nhận không ra bên dưới có phải là nhà trẻ hay không, mang một đứa con nít xuống chỉ rước thêm phiền toái, thà rằng để nó ở bên trên kéo dây cho tôi còn hữu ích hơn!" Sau đó nói Răng Vàng đợi ở trên, tôi cùng với Tuyền Béo nhất tề động thủ, thả một sợi dây xuống. Tôi đeo đèn lồng vỏ giấy trên người, xòe dù kim cương, dẫn đầu xuống dưới động, phía dưới cũng không sâu lắm nhưng cảm giác dưới chân thô ráp, dùng đèn lồng vỏ giấy soi xuống thì thấy toàn là gạch khối, rêu phong loang lổ, bốn phía không thấy điểm cuối. Từng cơn gió lạnh thổi

qua, đèn lúc sáng lúc tối nhưng cũng chưa tắt hẳn. Tôi mở đèn pin lên, đi vòng quanh mấy vòng. Tuyền Béó ở trên thấy có ánh sáng đung đưa cũng đu dây xuống theo.

Tuyền Béó xuống tới nơi, đốt một cây đuốc, phía trước mặt sáng sủa hơn rất nhiều. Hai người liều lĩnh đi vào sâu hơn, mò được bờ vách đá, cảm giác có mùi mục nát xông vào mũi. Tôi nhắc đèn pin lên xem thử, vách tường bằng đá, toàn loại bốn mươi cân một khối, lại dùng ba loại đất chất lên, vững chắc dị thường. Nơi chúng tôi thả mình xuống, hình như là một ngôi mộ trong Tần vương huyền cung, bên trong mộ rất rộng rãi, năm đó phản quân phá hủy huyền cung có lẽ chưa đào tới đại điện tận cùng phía sau huyền cung này. Ngôi mộ kiên cố, không tìm thấy đường ra, bên dưới vách tường có mấy rương đồ thờ cúng, làm bằng gỗ đàn hương, bên ngoài mạ đồng, màu đỏ đã phai, ván gỗ mục nát, bên trong lẽ ra phải có năm phần đồ cúng nhưng hiện giờ trống không. Nhìn sang bên cạnh thì thấy một bộ tử thi ngòai dựa vào vách đá, hông đeo thắt lưng màu đỏ, toàn thân khô đét đã chuyển thành màu đen, bên cạnh vứt mấy cái bao tải, lối ăn mặc gần giống với Mã Xuyên, không cần hỏi cũng biết đây chính là Mã Lãm xuống tìm bảo vật.

Tuyền Béó nói: "Oa tử chẵn dê vì sao lại chết ở đây chứ? Không biết hẳn có nhặt được thứ đồ gì ra hồn không" nói xong hắt lại gần dờ xem mấy bao tải rớt dưới đất, bên trong toàn là đồ kim khí trong Tần vương huyền cung, vàng, ngọc cũng phải đến mười bảy, mười tám món.

Tôi vừa định nhặt cái bao lên liền nghe thấy tiếng rít của rắn, trên vết nứt ở vách tường đá thò ra một cái đầu dẹt ba sừng, ánh sáng đèn pin chiếu vào vảy nó liền ánh lên màu sắc sặc sỡ. Quan Trung có một loại rắn, tục gọi là "Lạc thiết đầu", bị nó cắn trúng thì khó mà toàn mạng. Tuyền Béó nhanh tay lẹ mắt, vung cây đuốc trong tay về phía trước dọa con Lạc thiết đầu chạy mất. Tôi nghĩ Lạc thiết đầu ở đây chắc hẳn không chỉ có một con. Trên đỉnh đầu lại có đá vụn rơi xuống, sợ rằng ngôi mộ sẽ sụp xuống, tôi

liền dùng dây bó thi thể Mã Lãm lại, Tuyên Béo lượm mấy bao tải kia, hai người vội lôi thi thể ra ngoài.

Mã Lão Oa Tử nằm trên đống bao bố khóc rống lên, mặc dù Mã Lãm chỉ là cô nhi do lão nhặt về nhưng có lẽ vì lão đã nuôi nấng cậu ta từ nhỏ nên cũng có chút tình cảm. Bất chợt tôi cảm giác tiếng khóc của lão có chút bất thường. Bầu trời không mưa bỗng nổ một tiếng sấm khô khốc! Tôi tự nhủ không hay rồi, quay đầu lại, đúng lúc một tia chớp lóe lên, trong mắt tôi bây giờ là một màu âm đạm, chỉ thấy Mã Lão Oa Tử đang giơ súng sẵn đã tra thuốc lên, nhắm ngay vào tôi định bắn! Trong lòng tôi chợt lóe lên một ý niệm, Mã Lão Oa Tử này thấy tài vật liền nổi lòng tham, nhưng dù không muốn chia chác mình khí với chúng tôi, hẳn cũng không cần thiết phải làm như vậy, hẳn thật sự muốn giết người diệt khẩu sao! Tia chớp vừa vụt tắt, trên trời lại nổ ầm một tiếng, gần như cùng lúc súng trong tay Mã Lão Oa tử cũng khai hỏa, Mã Xuyên ở bên cạnh cũng đã nhồi xong thuốc súng. Tôi muốn tránh cũng không kịp nữa rồi, vội mở dù kim cương, hai khẩu súng sẵn nổ cùng lúc, đạn chì ghim hết vào tán dù kim cương. Máu nóng toàn thân tôi lúc này đã xộc lên não, trong lòng chửi thầm: "Hai đứa khốn kiếp các người với ta không thù không oán, chỉ vì mấy món đồ cúng người chết mà lại ám toán sau lưng ta, không phải may mắn trời đột nhiên nổi sấm sét, cộng thêm có dù kim cương thì chẳng phải ta đã biến thành quỷ chết oan rồi sao?"

Làng quê này là vùng đất cằn cỗi, nghèo xơ nghèo xác, vì thế nên lòng người cũng sinh ra hiểm độc, vì tiền có thể sẵn sàng giết người không gớm tay, lẽ ra tôi không nên chủ quan như vậy mới phải, thành ra đi bắt nhận lại bị nhận mồi vào mắt! Khoảng cách quá gần tôi cũng không thể làm gì hơn, dù kim cương trúng đạn, phản lực không hề nhẹ, tôi mất đà bị đẩy lùi về sau một bước, chân đạp trúng vào khoảng không rơi trở lại cửa hang. Lúc đó thân thể còn đang lơ lửng giữa không trung, trước mắt là một màu đen kịt, nghĩ rằng phen này chắc tan xương nát thịt mất rồi thì lại nghe "ầm" một tiếng, rơi trúng người Tuyên Béo. Mặc dù có dù kim cương trên tay

làm giảm lực bay nhưng rớt xuống vẫn không dễ chịu chút nào, trước mắt tôi trời đất như quay cuồng, sao bay loạn xạ.

Tuyền Béo nói: "Lão Hồ sao anh lại xuống đây? Ôi trời! Người tôi ê như bại liệt rồi -- anh đúng là đồ hại người!"

3

Tôi chưa kịp giải thích, đã thấy Răng Vàng rớt từ bên trên xuống trúng dù kim cương, lăn sang bên cạnh, hấn bị ngã một cú trời đất quay cuồng, luôn mồm than khóc: "Ai da cái mông tôi, thằng Mã Lão Oa Tử khốn kiếp!". Vốn dĩ Răng Vàng ở bên trên thấy Mã Lão Oa Tử đột nhiên động thủ, sợ đến ngất người, trời mưa lớn như vậy, súng săn của Mã Lão Oa Tử nhồi thuốc bắn một lần thì không xài tiếp được nữa, lão liền lôi đao ra, hùng hổ hỏi: "Mày có xuống hay không? Không muốn xuống thì để tao thử cây đao này luôn thế!" Răng Vàng cảm đầu muốn chạy, bị Mã Lão Oa Tử đập một đập vào mông ngã nhào xuống hang. Vừa dứt lời, sợi dây thả xuống động đã bị Mã Lão Oa Tử kéo lên.

Tuyền Béo lúc này mới hiểu, ngẩng đầu lên chửi: "Con lừa già kia đừng có chạy, mày có lên trời tao cũng lôi mày xuống cho xem!"

Chưa mắng hết câu lại nghe một tiếng nổ rền vang như sấm. Hóa ra là Mã Xuyên bên trên kích nổ "Băng sơn pháo", là loại pháo dùng để phá núi. Mã Xuyên là đứa trẻ dốt nát, ngờ nghệch, Mã Lão Oa Tử bảo hấn làm gì thì hấn làm nấy, không những đã kéo mất sợi dây lại còn đánh sập cửa hang, quyết chôn sống bọn chúng tôi. Giữa tiếng sấm rền vang, đất đá ào ào trút xuống, ba người chúng tôi ôm đầu né tránh, lúi tới bên dưới vách đá. Tôi sợ bị Lạc thiết đầu cắn liền vội mở đèn pin, tranh thủ chút ánh sáng nhìn xung quanh một chút, trên mặt hai người kia ngoam nguếch toàn là đất và máu, tôi đoán chừng trên mặt tôi bây giờ chắc cũng như vậy, đưa tay quệt một cái, bầm ruột chửi thề: "Con lừa Mã Lão Oa Tử vô danh vô học kia, làm

việc thất đức rồi sẽ có ngày tuyệt hậu! Chờ ngày tao ra ngoài rồi cũng chính là ngày hạn của mày!"

Tuyền Béo không cam tâm, lôi cả mười tám đời nhà Mã Lão Oa Tử ra, lần lượt chửi từng người từng người một.

Tôi nói: "Anh có mắng ba ngày ba đêm thì lão cũng không mất một cọng lông nào đâu, ra ngoài trước rồi tính."

Tuyền Béo nói: "Làm sao ra ngoài bây giờ? Đào hầm cũng không ổn, chẳng may sập hầm không phải Răng Vàng sẽ bị chôn sống sao."

Răng Vàng nói: "Tôi đâu có trêu ghẹo ai mà đáng chết hả? Hơn nữa cái hầm này sớm muộn gì cũng sập thôi, tới lúc đó rồi không phải là ba người chúng ta cùng "đồng quy vu tận sao" ?"

Tuyền Béo nói: "Anh đi mà chết một mình đi, "có cô thì chợ thêm đông, cô đi lấy chồng thì chợ vẫn vui", dù nói thế nào đi chẳng nữa anh cũng là người thừa ra."

Răng Vàng nói: "Tuyền Béo anh còn không biết tôi là loại người như thế nào sao? Tôi một lòng trung thành với anh và Hồ gia như là dao găm bên sườn, sao lại có thể nói là dư thừa chứ? Đúng rồi, tôi nhìn Mã Lão Oa Tử nhặt được một túi minh khí, mười bảy, mười tám món toàn là đồ tốt!"

Tuyền Béo nói: "Anh xem tình trạng của anh bây giờ thế nào, vẫn còn tâm trí nghĩ đến đồ nữa sao? Bây giờ nói thẳng ra là ăn phân cũng thấy ngon, ngửi rắm cũng thấy thơm! Anh đừng trách tôi nói năng khó nghe, sự thật thường mất lòng! Nói ngọt như mật ong mà chui lên khỏi được hai dặm đất thì tôi cũng làm. Giờ việc quan trọng nhất là làm cách chớ chết nào để ra, anh có biết không?"

Răng Vàng vội hối lỗi, đáp liên tục: "Được rồi, được rồi không nói chuyện nhặt đồ nữa. . . ."

Tuyền Béo nói: "Không nhất đồ cũng không được, nói đi cũng phải nói lại, chúng ta ăn chén cơm này tối kỵ việc đi không về rồi, đi không nhất được đồ sẽ vô cùng bất lợi, bất kể thế nào cũng không thể ra ngoài tay không được. Bàn gia tôi nói chuyện không quan tâm nặng nhẹ, nhưng đã nói là phải có lý lẽ! Ngày có đạo của ngày, người có lý của người, Vì sao phải nhất, mà không nhất thì lại bởi vì sao, đều có đạo lý của nó!

Lúc nói chuyện, tiếng đất lở trên đỉnh đầu vẫn đều đặn rớt xuống, tôi sợ mất hết hồn vía, định tìm đường ra ngoài nhưng nhìn quanh bốn phía đều là vách đá, không có lối đi nào khả dĩ. Vừa rồi đất đá sụp xuống, lạc thiết đầu đều bị dọa sợ chạy mất, hồi lâu cũng không thấy bóng dáng. Huyền cung này quả thực có nhiều điểm kỳ quái, nước mưa từ cửa động chảy xuống khá nhiều nhưng dưới chân lại không có nước đọng. Tôi chờ cho Tuyền Béo với Răng Vàng cãi nhau xong mới đi xung quanh xem kỹ một chút, hi vọng có thể tìm ra đường ngầm. Tuyền Béo tìm quanh chỗ góc tường có thi thể lúc trước, nhất được một cây đuốc còn có thể cháy tiếp. Qua ánh lửa lập lòe mờ mờ, bóng dáng ba người nhìn cũng mịt mờ, bất định.

Tôi tìm được ở cuối vách đá có khe nước chảy qua được, bùn đất không ngừng chảy xuống.

Tôi giơ tay gạt bụi đất trên vách, phát hiện vách đá lồi lõm giống hoa văn, giơ cây đuốc lên nhìn thử, thì ra là một cánh cửa đá của địa cung. Địa cung mặt hướng nam, lưng quay về hướng bắc, khí thế nguy nga. Trên cửa có đỉnh đá và vòng cửa, đỉnh này được gọi là "nhũ đỉnh" vì hình dáng tương tự như đầu vú phụ nữ, vòng cửa được ngậm trong miệng thú. Cửa đá được người dùng một khối đá lớn khéo léo chế tác mà thành, phía trên có trạm trổ long xà, kỳ lân, hải mã, nóc cửa đá còn có hình tiên nhân cười hạc.

Cửa đá huyền cung đóng rất khít, không có dấu hiệu từng bị cạy mở. Ba người dồn hết sức vào bầu sữa mẹ trên cửa, vai đẩy chân đạp cửa đá mới chậm rãi hé dần ra. Bên trong cánh cửa là một hành lang vô cùng lớn,

dốc xuống dưới, toàn bộ hành lang đều được xây bằng đá, phía trên hai bức tường đá dựng đứng là vòm hành lang cuốn hình vòng cung, khiến cho người đi vào trong đó giống như đi vào một tòa cung điện rộng lớn, thần bí, nó tồn tại một loại khí thế bức người, khiến cho người ta hô hấp không thể bình ổn.

4

Tôi bước vào, soi đèn pin lên vách đá, chỉ thấy trên các khối đá lớn màu xám đều có khắc hoa văn hình chữ "vạn - 万" thăm giật mình, địa cung này là thế nào đây? Chính là huyền cung Tần vương trong truyền thuyết sao? Vừa nghĩ tới huyền cung Tần vương, cảm tôi nếu không dính chặt trên miệng có lẽ đã bị rớt xuống đất. Vào những năm cuối triều Minh, huyền cung Tần vương đã bị loạn quân đào bới, cung điện ở trên núi cũng bị hủy diệt, long mạch đã không còn, chỉ còn sót lại trăm hầm ngàn hố như tổ mối trên đất mà thôi, vậy mà hiện giờ nơi chúng tôi đang đứng ở dưới lòng đất lại có một tòa địa cung hoàn toàn không bị tổn hại chút nào! Mấy trăm năm về trước đạo quân phá huyền cung Tần vương vì sao lại bỏ qua địa cung này chứ?

Tôi nói với Tuyền Béo và Răng Vàng chuyện tôi luôn đau đầu từ lâu. Những hố đào lớn trên đỉnh núi mặc dù đã rất sâu nhưng thực ra chưa đáng là bao so với địa thế của núi này, Tầm Long Quyết có nói "Thanh Long nhập địa nhi huyền, thâm bất khả tri dã" (Mạch rồng khi nhập xuống đất thì trở nên huyền bí, sâu kín khó tường). Tần vương chọn huyền cung là địa cung chắc hẳn là đã tính toán vị trí đặt mộ phần phải thật sâu dưới lòng đất, ít nhất cũng phải là đáy quả núi này mới tương xứng với địa thế của huyền cung, nói không chừng còn là "Cửu trọng huyền cung" (huyền cung chín tầng)! Thời phong kiến, hoàng đế băng hà thì không được gọi là chết mà phải nói là đại hành, cười rồng thăng thiên. Tần vương vốn xem trọng đại hành không kém gì hoàng đế, dùng huyền cung làm lăng mộ, huyền cung vừa vặn cân xứng với pháp cung, chín tầng bằng đá khối, ba khối đá là một

trọng, ba trọng là một tầng, hai tầng bên trên đều là mộ giả, chỉ có quan quách và minh khí. Số loạn quân kia vốn xuất thân là nông dân nghèo khổ, chân đất mắt toét, phần lớn chưa từng thấy qua cảnh đời nói gì tới kiến thức đạo mộ. Có lẽ cũng đào bới được một vài mộ giả, tưởng rằng đào sâu như vậy vốn dĩ đã hết rồi, không thể ngờ huyền cung của Tần vương quy mô lại lớn như vậy, bên dưới huyền cung còn có một tầng nữa, đây mới thật sự là quách thất (phòng để quan tài)!

Răng Vàng vỗ đùi: "Ha ha! Tôi nói trúng phóc rồi nhé, Hồ gia anh đúng là gặp vận lớn! Trước đây tôi còn nói, vào núi đổ đầu gặp mưa gió là đại phát, chính là điềm báo trước vận số của chủ mộ kia đã hết, quá nửa sẽ có đồ xuất thổ! Xưa có câu thế này "long hành hữu vũ, hổ hành hữu phong" (rồng bay sinh mưa, hổ đi sinh ra gió). Nơi cửa điện này quanh năm âm thấp lại chẳng được trùng tu bao giờ, trận mưa vừa rồi sớm không tới, muện không tới mà lại chờ đúng lúc mấy anh em ta lên núi mới ập xuống, đây chẳng phải điềm bất thường thì là gì? Tôi dám lấy đầu ra cược, trong quan quách của Tần vương nhất định là có bảo vật vô giá! Hồ gia anh là người hiểu biết, tên tiểu tử chặn dê ngoài cửa điện kia không phải kẻ bất tài, tổ tông nhà lão đời nào chẳng đào mộ? Anh không ra tay, đến khi tin tức lộ ra, trân bảo chôn theo quan quách Tần vương cũng chẳng thể bảo toàn! Đồ trong tầm tay chúng ta, không thể để bọn Mã Lão Oa Tử ẵm tay trên được?"

Tuyền Béo nói: "Răng Vàng nói đúng lắm, anh không muốn thì kẻ khác cũng lấy, anh đành lòng nhìn tên tiểu oa tử chặn dê đó mang đồ đi sao? Minh khí rơi vào tay người khác thì không nói, rơi vào tay Mã Lão Oa Tử, anh không thấy mắc ói sao? Nói thật, tôi vốn cũng không muốn làm cái nghề này, nhưng đã sa chân xuống rồi thì phải đi cho hết, muốn leo lên cũng chẳng có chỗ móc dây mà trèo lên, người đã sa xuống giếng rồi, mà vẫn muốn lổ tai được thông sao?"

Tôi nói: "Anh không cần phải lái nhái khích tôi, đã ăn chén cơm đồ đấu này, thấy hầm đất mà còn không dám vào sao? Có điều tôi nói hai câu này các anh phải nhớ cho kỹ -- "lưu đặc xanh sơn tại, bất phạ một sài thiêu, gia cường kỷ luật tính, đảo đấu vô bất thắng" (Núi xanh vẫn còn, không sợ không có củi đốt, tăng cường tính kỷ luật, đồ đấu không thể không thắng)!"

Răng Vàng nói: "Lời của Hồ gia một câu đối mười ngàn câu, câu nói thật sắc mà lại do anh nói ra thì ý nghĩa càng thâm sâu hơn bội phần, càng nghĩ càng thấy thấm, chỉ cần nghiền sâu ngẫm đúng đủ cho tôi dùng cả đời, đúng là -- lời ít nhưng đạo lý sâu, vô cùng ảo diệu!"

Tuyền Béó nghe không nổi nữa nói: "Răng Vàng anh dù gì cũng là hán tử lông dài đầy ngực, anh còn muốn hay không muốn cái mặt của mình thế? Có phải hẳn đánh rắm anh cũng ca tụng thành tiếng sấm giữa trời quang không?"

Vừa nói chúng tôi vừa đi vào bên trong, xuống qua ba tầng bậc thang thì nhìn thấy mọi ngôi điện, hai bên có có hai chiếc cột lớn rồng lượn cuốn quanh. Trong điện âm u không đèn đuốc, trống trải, tĩnh mịch như đêm ba mươi lại tối tựa như canh năm.

Ba người đi vào địa cung vắng vẻ, nương theo ánh sáng đèn pin thăm dò xung quanh, trong bóng tối dường như có một thứ áp lực vô hình uy hiếp, bốn xung quanh chúng tôi đều một màu đen kịt âm u lạnh lẽo, xộc vào mũi là thứ mùi ẩm mốc, mục ruỗng. Càng đi sâu vào huyền cung cảm giác càng bức bách, khó chịu. Đi tới cuối điện lại gặp một khung cửa hình vòng cung do một khối cẩm thạch lớn đẽo thành, bên trên xếp một hàng chín mươi chín chiếc đỉnh ngọc, có lẽ là cửa trong của huyền cung. Hai bên cửa vòm có khạp thờ hình rồng xanh thấp trường minh đăng (đèn thấp suốt ngày đêm), mấy pho tượng linh thú trấn điện đứng đối xứng nhau. Hai bên cửa đá bạch ngọc đều có một đài sen, trái phải bày ra hai cỗ quan tài lớn phủ đầy bụi bặm và mạng nhện. Phủ sạch bụi bặm thấy lộ ra đầu quan tài màu đỏ thẫm.

Tuyền Béo hỏi Răng Vàng: "Sao lại có hai cái quan tài thế này? Tần Vương lão bánh trưng* là cái bên phải hay bên trái? Còn lại một cái khác là để làm gì đây?"

*Tiếng lóng chỉ thi thể Tần Vương.

Răng Vàng nói: "Thi hài chủ mộ làm sao có thể đặt khơi khơi trước cửa điện như vậy? Quan quách lim hương (một loại lim có mùi thơm đặc biệt quý hiếm) này là của phi tần tòng táng*."

*Tòng táng: Được chôn theo chủ mộ.

Tôi không thể không nể phục Răng Vàng, đừng coi thường hãn là người không ra gì, nhãn quan của hãn hiếm kẻ bì kịp, hãn không cần cầm đồ lên xem, chỉ cần dùng mũi hít ngửi cũng có thể ngửi ra được là mùi quan quách lim hương.

Tuyền Béo đi tới bên cạnh, thò tay mở nắp quan tài, định xem thử bên trong có đồ gì.

Răng Vàng kinh hãi nói: "Không được! Quan quách của phi tần không động vào được!"

Tuyền Béo nói: "Đừng có mà thần hồn nát thần tính, Ông đây tò mò mở ra xem một chút chứ có quái gì mà làm như đĩa phải vôi thế? !"

Răng vàng nói: "Phi tần chết ngạt trong quan quách nhìn vô cùng khó coi, đáng sợ lắm!"

Tuyền Béo nói: "Bảo anh thu minh khí chứ không phải bảo anh đi ôm người thân của lão bánh trưng kia mà lo xấu với chả đẹp?"

Răng Vàng nói: "Khi chôn cất hoàng đế đại hành sẽ trói chân tay của phi tần rồi bỏ vào quan quách, sau đó nắp quan tài sẽ bị đóng chặt bằng

đình, mang vào địa cung chôn theo hoàng đế, Quan quách chôn sống phi tần không có bất kỳ món đồ trang sức táng theo nào, trong quan quách phi tần tòng táng rất ít khi có trân bảo, cùng lắm là được trum lên mấy tầng lụa vàng. Trong đó toàn là ma quỷ chết oan làm gì có cái gì mà nhìn?"

Tuyền Béo không quan tâm phi tần tòng táng có oán khí hay không, nhưng hẳn vừa nghe qua trong quan quách không có minh khí cũng hết hứng thú. Hẳn lại hỏi Răng Vàng: "Tần vương huyền cung lớn như vậy, quan quách tòng táng theo sao lại không có vài món minh khí được chứ?"

Răng Vàng nói: "Không có kỳ trân dị bảo chôn theo đâu, mà cho dù là có cũng phải là ở bên cạnh Tần vương."

Tuyền Béo nói: "Ha Ha! Anh biết tính tôi rồi sao không nói sớm?"

Nói xong hẳn đẩy cửa điện ra, bên trong cửa điện cẩm thạch màu trắng đã đặt chốt chống cửa nên mặc cho bên ngoài dùng sức thế nào cũng không làm sao đẩy ra được.

Hẳn lấy ra thanh xuyên cửa, chọc vào khe giữa hai cánh cửa, vừa đẩy vừa xoay, một lúc sau thì đẩy bung được cái chốt đá. Tuyền béo đẩy cửa điện ra, tôi len người vào chính điện.

Nơi này còn được gọi là quách thất. Huyền cung Tần vương được bố trí giống với lăng mộ vua chúa triều Minh, quách thất là nơi xếp đặt quan tài, kích thước tương đối nhỏ. Vừa mở cửa điện, bên trong tối tăm lạ thường, dưới ánh sáng đèn pin, bụi bặm đang trôi lơ lửng trong không khí khẽ lay động, trong phòng trống rỗng, chung quanh bốc lên một thứ mùi ẩm mốc, thối rữa xộc thẳng vào đầu, chúng tôi không làm sao xua đi được. Xung quanh yên lặng như tờ, ngay cả tiếng vang của bước chân cũng khiến cho người ta phải giật mình phát sinh cảm giác mờ lung, bất an không làm sao hình dung nổi ngấm thẳng vào tận xương tủy, da nổi da gà, cảm giác toàn thân lạnh toát, xuyên gan thấu mật.

Tôi đang lần mò đi về phía trước, đột nhiên phát giác có thứ gì đó đang treo lủng lẳng trước mặt, vị trí rất gần với cửa điện, nếu đi tiếp phía trước sẽ đụng trúng. Tôi nghĩ chắc là bồ hóng đóng trên mạng nhện lâu ngày, chưa kịp giơ đuốc lên soi, giơ tay khều thử, vật kia lắc lư vài cái, trên đỉnh đầu tôi phát ra mấy tiếng "kèo kẹt kèo kẹt", trong đại điện âm u nghe rợn cả tóc gáy.

Ba người chúng tôi ngẩng đầu lên nhìn, lông tóc dựng đứng cả lên, thực ra chẳng phải là bồ hóng gì hết, trên hốc cửa chính điện đang treo lơ lửng một cung nữ tóc dài bù xù, hai chân buông thõng giữa không trung, lúc ẩn lúc hiện ở dưới cổng vòm.

Thi thể treo dưới cổng vòm, toàn thân vận đồ cung nhân, áo dài đã biến thành đen sì, mái tóc dài xõa xuống che đi khuôn mặt, bụi bặm phủ đầy, trước ngực còn buộc một bọc lụa vàng, là dùng dây đai lưng tự thắt cổ, treo ở trong địa cung không dưới mấy trăm năm, mũ phượng đã rớt xuống đất. Vì bị treo nhiều năm nên thi thể cũng bị kéo dài ra rất nhiều, tứ chi không khoèo, lại thêm mái tóc dài bù xù, bất ngờ nhìn thấy ở huyền cung tối tăm này thật có thể khiến cho người ta vỡ tim mà chết.

Thi thể cung nữ treo trên cửa điện vừa đụng trúng tôi thì lung lay mấy cái giữa không trung, đai ngọc thắt cổ đột nhiên bị đứt, thi thể rớt xuống trên mặt đất. Có điều cái đầu bị mái tóc lòa xòa phủ kín thì vẫn treo lơ lửng trên cao, không ngừng đung đưa như quỷ sống.

Sân khấu hí kịch ở Quan Trung có tám tuyệt kỹ lớn, nói đến kỹ năng dọa người, đáng sợ nhất phải kể đến tuyệt kỹ treo thi thể, thường gọi là "đại thượng đế" (treo người lên), trước kia đã từng hù chết trẻ con, các bạn thử nghĩ xem thi thể theo trên sân khấu hí kịch đã đủ dọa chết người, huống chi là một cái tử thi thực sự đang treo lủng lẳng như vậy?

Tuyền Béo nói: "Thật là đồng cỏ lắm rần, ổ sói thì chó nhiều, bánh trưng trong mộ cổ cũng nhiều thật đó, trên cửa cũng treo một cái, cái này là để hù dọa dân đồ đầu phải không? Chúng ta không có chuyện sẽ không lên tam bảo điện, có việc mới vào cửa này của người, người cho ta vào đền hoàng thì được, cứ gây chuyện lằng nhằng, ông đây móng lừa đen ra hỏi thăm người!"

Răng Vàng khiếp sợ, toàn thân toát mồ hôi lạnh, không ngờ vừa mới vào chính điện đã đụng phải một màn như vậy, hẳn nghĩ con đường kiếm minh khí có lẽ khó mà hanh thông rồi. Đột nhiên thấy trong bọc lụa buộc trên người cung nữ vận cẩm bào rơi ra một cái hộp sắt mạ vàng, hẳn cúi đầu xuống nhìn thử, ngạc nhiên nói: "Ban đêm tôi mơ thấy cửu cung nương nương hiển linh, nói tôi phúc lớn, mạng lớn, vận may lớn, gặp dữ hóa lành, gặp nguy thành an, tương lai nhất định sẽ thăng quan tiến chức nhanh chóng, vạn họa đều tiêu, giàu sang vô hạn, đúng là ứng ở đây rồi!"

Tôi hỏi hẳn: "Cửu cung nương nương không nói với anh là anh đang nằm mơ không?"

Răng Vàng nói: "Không nói, nhưng tôi có thể nhận biết được."

Ta nói: "Tự mình biết được mình đang nằm mộng sao? Có gà gáy là trời sáng, mà gà không gáy thì trời vẫn sáng, có phải phát tài hay không cũng không phải do cửu cung nương nương hiển linh báo mộng."

Răng Vàng nói: "Được rồi, là do tôi lỡ miệng, đúng ra phải nói cả ba chúng ta cùng phát tài chứ gì? Tôi nói cho hai người các anh biết đại tỷ treo trên cửa điện kia không phải cung nữ, đây là một "phủng bảo quan" (Người nâng bảo vật)!"

Tương truyền hoàng đế sau khi hạ táng sẽ lấy cung nữ tâm phúc táng theo. Trên thực tế không hề có chức quan như vậy, cung nữ tòng táng thời cổ đại văn bản cũng giống như minh khí, cung nữ cùng với đồ chôn theo sẽ

cùng theo quan tài tiến vào địa cung, đến khi địa cung đóng chặt lại, nàng ta hoặc ngậm tiền hoặc tự vẫn đều chết ở bên trong.

Tôi cùng với Tuyền Béo nghe Răng Vàng nói những chuyện ly kỳ như vậy thì vô cùng ngạc nhiên, Dùng đèn pin soi thử hộp sắt mạ vàng, chỉ thấy hai mặt trên dưới hộp đúc hoa văn, chính diện có hình một vị thần móng hổ đầu người, phía trên có chín cái đầu người đàn ông, dưới đáy cũng có chín đầu một thân, thân là một con rắn, do đầu của chín cô gái ghép lại mà thành. Mở hộp sắt ra, bên trong cũng có những hình vẽ kỳ dị giống như vậy, bên trên là chín con rồng rắn, chính giữa là thần, chim, hươu đầu đuôi giáp nhau, lượn vòng hợp nhất, dưới có một quan hai con quý, tôi chưa từng thấy qua. Có điều bên trong hộp sắt mạ vàng cũng không có để đồ.

Răng Vàng nói: "Anh khoan hãy nói Răng Vàng tôi vô dụng, các anh chưa từng thấy qua nhưng tôi thì có, người chín đầu thú gọi là "lục ngô", mặt người nhưng móng hổ, hung ác đa nghi, thiên về bảo vệ bí mật, thân rắn chín đầu gọi là "bành họa", mặt người mà thân hươu, tham lam thành tính, thiên về trấn thủ kho báu. Kỳ trân dị bảo trong địa cung này chưa từng xuất thế, nói không chừng là thứ đồ vật kinh thiên động địa, không ở đây thì cũng trong quan tài, cơ bản là không thể thoát được bàn tay chúng ta, có hai người các vị ra tay cộng thêm cái đầu của Răng Vàng tôi coi như là bảo hiểm gấp đôi, còn lo không tìm ra được sao?"

6

Tuyền Béo là ăn mày bóc lột - kẻ nghèo có toan tính của kẻ nghèo, chuyện hôm nay chớ để ngày mai. Hắn nhét hộp sắt mạ vàng nhét vào túi sau lưng, còn không quên lý sự: "Mô kim hiệu úy ở trong mỗi cỗ mộ chỉ lấy một món minh khí, có điều túi đựng bên ngoài cũng không thể coi là vật ở bên trong, giống như anh đi mua giày, không có hộp đựng vẫn là một đôi giày, có hộp đựng thì không phải là một đôi giày sao?"

Tôi nói: "Anh kiểm chế nói nhảm cho tôi, coi chừng dưới chân, đừng chỉ chú ý đào minh khí."

Tuyền Béo nói: "Não phía sau gáy tôi còn lợi hại hơn mắt nhiều, đợi lát nữa anh xem, nếu tôi không mang chút ngón nghề ra cho Răng Vàng xem thử, hẳn còn tưởng rằng tôi chỉ là kẻ hành nghề là ăn cơm trắng (ý chỉ vô dụng)!"

Tuyền béo vừa nói vừa đứng dậy, tiến về hướng tới quan tài trong phòng, có điều thi thể phủng bảo quan treo ở dưới mái vòm mấy trăm năm, mục rữa đã lâu lại bị đung đưa, thi thể rơi xuống đất, đầu người vẫn còn treo trên đai ngọc, buộc vào xà cửa, giữa không trung không ngừng phát ra những tiếng "kèo kẹt kèo kẹt", lúc ẩn lúc hiện. Lúc này đầu người cung nữ lung lay mấy cái rồi cũng rơi xuống.

Răng Vàng đi qua dưới cửa, đầu người cung nữ liền rơi ngay xuống người hắn, khiến cho hắn sợ sốt đái, sợ bị đầu người kia cản cho một cái, vội vàng vung tay gạt sang một bên. Mái tóc dài cuộn lấy đầu người, rơi xuống trên thềm ngọc, lăn vào chính điện. Trong quách thất tối lửa tắt đèn, chúng tôi cầm đuốc đi vào, thấy quách thất này cũng không lớn, theo phong thủy mà nói, có thể là vì tụ khí*.

*Tụ khí: Đại khái theo phong thủy, kiến trúc tụ khí sẽ đem lại may mắn (khí gồm hai loại khí âm dương, do cách bài trí nội thất hoặc do cấu trúc, thiết kế mà sinh ra, tụ khí là để giữ lại dòng năng lượng tốt của hai loại khí này).

Khung đỉnh phía trên và bốn vách của quách thất đều chạm khắc kinh văn, hai bên có hai buồng đối xứng, phía cuối là hậu thất xếp một tấm bia đá không có chữ, dưới bia có bị hí**, tục ngữ dân gian gọi cái này là bia vương bát đà (bia công rùa).

** Bị hí: Một loài động vật trong thần thoại giống như rùa.

Chính giữa là một tòa bảo đài hoa sen trạm trổ long phượng. Có một cỗ quan tài lớn đã tróc sơn, hoa văn trang trí là hình cá hóa rồng. Trên bảo đài bày ra ba mươi cánh hoa sen. Hai bên cũng bày khạp thờ hình rồng phía trên có cung đèn (đèn trong cung đình) mạ vàng. Đèn dầu vẫn còn bắc nhưng đã cạn dầu từ lâu. Chung quanh quan quách có năm tượng gồm phủ đầy bụi đất. Lớp sơn của quan quách rơi xuống đất màu chói như vân vàng, tất cả đều là hoa văn vảy rồng.

Gỗ lim sinh trưởng ở nơi núi thẳm cùng cốc có thể do bị gió lớn đánh bật gốc, chôn dưới đất qua hơn ngàn năm đã chuyển thành màu tím. Mặc dù vẫn là gỗ nhưng do chôn qua hơn mười ngàn năm, nửa phần đã hóa thạch mới có thể tạo thành vảy rồng vân vàng, nước ngâm không thấm, kiến mối không đào được. Tương truyền năm đó ở Vân Quý, giữa nơi rừng sâu núi thẳm, hơn ngàn người đổ xô đi tìm một tấm gỗ lim vảy rồng, lúc đi ra chỉ còn một nửa.

Báu vật thượng hạng ở Quan Trung từ xưa đều đã biến mất, cầu cũng không thể gặp, vảy rồng vân vàng có thể nói là vạn tiền khó cầu! Đài sen có đôi rồng uốn lượn bao quanh, thường gọi là pháp đài, theo truyền thống của đạo phật, hàm ý ở đây là được siêu sinh sang kiếp sau. Chúng tôi dù đã lo lắng đề phòng nhưng khi bước vào chính điện, mọi ánh mắt đều bị quan quách trên đài sen thu hút không thể dời đi.

Tôi nhủ thầm: "Đế vương thì sao chứ? Chẳng phải lúc lâm đại nạn đều như tạt đèn nhổ nến (ý chỉ sự lung lay khốn đốn) thành bánh chưng cá sao?"

Răng Vàng là kẻ chỉ giỏi tán dóc, mồm năm miệng mười chém gió không ai bằng, có điều lá gan rất nhỏ, dương khí toàn thân hư nhược, lúc ho thì không khác gì phun ra khói, hắt buôn bán mình khí đều dựa vào độ dẻo của miệng lưỡi, gắng dựa vào chút nhân lực và kiến thức, mười phần là hạng người ham sống sợ chết, như gà rừng đứng cửa, không lên được núi Thiên Vương, từ trong bụng mẹ sinh ra đã vậy. Nhìn thấy trong bảo điện

trong huyền cung khí thế khoáng đạt, bất giác hai chân run rẩy, bò lồm ngổm ở dưới bảo đài, dập đầu lạy quan quách Tần vương.

Tuyền Béo nói với Răng Vàng: "Anh dập đầu cái bánh chưng làm gì? Không biết người Trung Quốc đã đứng lên rồi sao (ý mỉa mai)?"

Tôi nói: "Đúng, đừng nói chuyện sẽ không bị đau lưng mà!"

Răng Vàng nói: "Đúng là thế, có điều. . . có điều quan quách này quá vĩ đại. . ."

Tuyền Béo nói: "Quan quách lớn mang ra không được, trị giá bao nhiêu bạc cũng vô ích thôi, làm sao mà anh lại kích động tới nỗi run lập cập như thế?"

Răng Vàng nói: "Ở trên quan quách có hoa văn long phượng, chứng tỏ là quan tài chôn chung, còn có một vị vua chôn cùng theo nữa!"

Tuyền Béo nói: "Hai người? Minh khí chẳng phải sẽ nhiều gấp đôi sao?"

Răng Vàng nói: "Theo như thế cục này, trong quan tài chắc chắn là có vật chí bảo giá trị liên thành!"

Tuyền Béo nói: "Còn cố làm ra vẻ huyền bí nữa, giá trị liên thành là bao nhiêu tiền?"

Răng Vàng nói: "Tôi chỉ giả thiết như vậy thôi, anh đừng chê tôi chưa từng thấy qua sự đời, nói tóm lại là tôi không thể định giá, chỉ có thể nói rằng nó đáng rất nhiều tiền, anh muốn bao nhiêu thì là chừng ấy!"

Tuyền Béo nói: "Anh thật sự nghĩ tôi là kẻ ngu sao? Tôi muốn bao nhiêu được bấy nhiêu? Vậy cũng phải có người chịu xuất đủ số tiền này có phải không? Tôi ở đây suy nghĩ hồi lâu, kết quả nghĩ không ra là ai, không

phải tôi sẽ thất vọng sao? Tốn thời gian của tôi, lãng phí tình cảm của tôi, anh có đền được không?"

Răng Vàng nói sao cũng không lại được, hắn không dám tiếp lời Tuyền Béo nữa, đành phải im miệng bám theo sau lưng tôi, nghển cổ nhìn quanh phía trước.

Chúng tôi đi lên bảo đài, giơ cao cây đuốc trong tay, lên phía trên vòm đài, mới nhìn thấy tán đài hình đấu củng *, phía trên điêu khắc một con rồng vàng miệng ngậm bảo châu, ở giữa ánh lửa lúc sáng lúc tối, nét vẽ đầu rồng trông vô cùng sống động.

* Đấu củng: Một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chĩa ra gọi là củng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đấu.

Răng Vàng ngẩng đầu lên nhìn, cả kinh nói: "Thật đáng sợ! Một con ngũ trảo kim long (rồng vàng năm móng)!"

Tuyền Béo nói: "Mắt anh làm sao vậy, rõ ràng chỉ có bốn cái móng vuốt."

Răng Vàng nói: "Kim long tứ chi đặc biệt đều có năm móng, giống như tay người, cái này gọi là ngũ trảo kim long!"

Tuyền Béo nói: "Mấy cái móng vuốt có gì mà ghê gớm thế?"

Răng Vàng nói: "Lão Béo có chỗ không hiểu, long trảo từ xưa tới này đều được quan tâm rất lớn, rồng đế Hoàng thượng dùng mới là ngũ trảo kim long, rồng khác không có nhiều móng vuốt như vậy, móng vuốt không đủ thì không phải rồng thật, bảo châu mà kim long ngậm gọi là Hiên Viên Kính."

Tôi nói: "Huyền cung của Tần vương không chỉ có địa thế lớn, lại còn dùng ngũ thảo kim long để trấn, sau khi xuống mồ rồi còn vọng tưởng làm hoàng đế sao?"

Tuyền Béo nói: "Hoàng đế không làm nổi, làm cái bánh trưng còn phải phô trương thanh thế lớn như vậy, tổn kém máu thịt của dân!", Hãn là người điếc không sợ súng, heo chết không sợ nước sôi, ăn trong chén nhìn trong nồi, thấy Ngọc Hoàng đại đế cũng dám đùa bỡn, nói xong là muốn lên mở quan tài.

Có điều cho dù mình khí có tốt đi nữa, không mang ra được thì vẫn là đồ của người chết, chỗ này là tận cùng chính điện rồi, Tần vương huyền cung chôn sâu ở trong lòng núi lớn, chung quanh vách núi dày, khó có thể xuyên ra được, phải cần đến bao nhiêu bản lĩnh mới xuyên núi mà ra được đây?

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xướng
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đèn Lồng Diêm Vương

Dân đồ đầu giỏi tìm hầm nhỏ, chúng tôi mò được tổng cộng mười tám cái hang trong núi, có đường vào thì tất cũng phải có đường ra, mà đường ra không ở đâu khác, mười phần thì tám chín phần chính là ở trong quan quách Tân vương. Người xưa tương truyền, long mạch tất có long huyết. Long huyết hay còn gọi là "Giếng vàng", một long mạch chỉ có duy nhất một giếng vàng. Giếng vàng thông thường không quá lớn, đất ở chỗ đó có thể nói chính là tấc đất tấc vàng, cho nên người xưa gọi là giếng vàng. Thế nào gọi là tầm long điểm huyết? Cái này thì phải hỏi các thầy phong thủy cao tay, thầy tới chỉ điểm, đào xuống chắc chắn gặp đất ngũ sắc, chính là nơi thích hợp hạ huyết. Dưới quan quách đào một cái lỗ, nối thẳng tới "Miệng nước"*, gọi là giếng vàng.

Theo góc độ phong thủy mà nói, giếng vàng trong các mộ lớn thời cổ phần lớn đều ở ngay phía dưới quan quách, nhờ vào nước mà có sinh khí, mồ mả chủ yếu mai táng theo sinh khí. Thời đó Mô Kim Hiệu Úy chủ yếu tận dụng sở trường, lúc ẩn lúc hiện, tránh lâu son gác tía, mộ lớn đá to, chui thẳng vào huyết qua giếng vàng lấy bảo vật. Nếu không nhờ tay nghề tuyệt đỉnh này, chỉ hai ba người làm sao có thể mở được lăng mộ đế vương?

* Miệng nước: Đây là nơi dòng nước bắt đầu chảy vào huyết, một khu làng hoặc dải đất đặt mộ. Các nhà phong thủy cho rằng, nước chảy là huyết mạch của long khí, là hình thái bên ngoài của sinh khí, tượng trưng cho của cải vượng suy.

Giếng vàng nằm ở một trong mười tám lỗ, nhưng muốn chui qua giếng vàng mà ra ngoài phải nhắm lúc mạch nước khô cạn, thời điểm có nước thì không vào được. Hơn nữa trên thực tế giếng vàng cũng có cái lớn cái nhỏ, có cái chỉ nhỏ bằng quả đấm, anh có thuật rút xương cũng không chui qua nổi. Có điều Tần Vương huyền cung quy mô lớn như vậy, giếng vàng bên dưới quan quách chắc hẳn không đến nổi quá nhỏ. Long mạch ở Ngọc Hoàng điện năm đó đã bị loạn quân phá hủy, núi non sứt lở, mạch nước khô cạn, có lẽ có thể dựa vào giếng vàng mà thoát thân. Tôi bảo thằng Béot nhất đầu cung nữ trả về cho người ta, lại nói qua kế hoạch với Răng Vàng và Tuyền Béot một lần. Răng Vàng nghe nói dưới giếng vàng có thể có một con đường sống liền giơ ngón tay cái: "Hồ gia anh đúng là cao nhân, cứ như có bảy cái đầu vậy!" Tôi nói: "Câu này anh nói với cái cột điện đi, cột điện cao hơn tôi đó." Răng Vàng nói: "Cột điện dù có cao hơn nhưng vĩnh viễn cũng chỉ là một cây gỗ chết, làm sao có thể so sánh với Hồ đại gia được? Không phải Răng Vàng tôi nói vậy để tăng bốc, mà quả thực là tôi đã phục anh sát đất rồi. Người xưa cũng từng nói, đáy quan tài của hoàng thân quý tộc vốn không phải là một phiến ván liền mà thường khám một mảnh ngọc bích lớn nhằm để nối thông với giếng vàng, gọi là "giếng vàng ngọc táng". Đối với các tuyệt chiêu phá quan của Mộ Kim hiệu úy, phá từ bên trên thì gọi là gọi là "Ngõng trời để trứng", đục từ dưới lên thì gọi là "Mò trắng đáy biển!" Tôi nói: "Cho dù là vậy thì cũng phải theo quy củ, ở mỗi phần mộ chỉ được lấy một món đồ." Răng Vàng nói: "Hồ Gia đã xem trọng vấn đề đó thì tuyệt đối chúng tôi cũng không thể xem thường được!" Thằng Béot nói: "Mẹ kiếp, hai người kẻ tung người hứng cả nửa ngày, trong mắt có còn nhìn thấy tôi ở đây không? Mỗi mộ chỉ lấy một món minh khí hoa mắt mà chọn biết đến bao giờ? Anh nghe tôi này, chẵn một con dê cũng là chẵn, hai con dê cũng là thả, chẳng thà nhìn trúng cái gì thì nhặt cái đó, hôm nay là ngày đầu năm, thể diện cũng chả cần dùng, da mặt dày thì ăn đủ, mí mắt mỏng thì nhìn xa!" Tôi nói: "Mỗi mộ phần chỉ lấy một món đồ là để dễ dàng thoát thân, nếu anh có bản lĩnh bê nguyên cả cái Tần vương huyền cung này đi, tôi cũng không cản." Răng Vàng nói: "Lấy minh khí nào hãy để tôi chọn, nếu ngay cả việc này Răng Vàng tôi cũng làm

không nổi thì còn cần cái đầu làm gì nữa?"Tôi gật đầu, Tuyền béo tới góc Đông Nam phía trước thắp một cây nến, chuẩn bị mở quan tài tìm kim tinh. Tần vương huyền cung mặt hướng về Nam, lưng đưa về Bắc. Ba người bọn tôi đi vào từ phía Nam, đi ra hướng Bắc, quan tài bảo vật nằm ngang trên bệ đá. Qua đó có thể phán đoán chủ mộ đầu hướng Tây, chân hướng Đông. Như vậy vị trí đốt nến hướng đông nam nằm cạnh vị trí chân chủ mộ..Tuyền Béo đi lại đốt nến, chân đụng phải một vật, nghe "xoảng" một tiếng, hần giơ cây đuốc nhìn xuống, thì ra là một bức tượng đồng tử bằng đất sét, lâu ngày bị gi, màu sắc loang lổ, đầu tượng không có mặt, dường như đã bị người ta cạo sạch, lại bị Tuyền Béo đụng trúng rơi xuống đất, vỡ mất nửa cái đầu. Quan tài trong phòng trống rỗng, chỉ có năm tượng gốm chôn theo, xếp thành bốn phía trên bực, phía trước bày một chén cơm, thứ Tuyền Béo đụng phải là một trong số đó.2Răng Vàng nói: "Tượng đất không đáng giá, đồ tùy táng quan trọng phải là đồ thật, không có đồ thật mới phải dùng đồ thay thế như gà đất, chó sành. Tượng gốm trong Tần vương huyền cung, có lẽ hàm ý là đông con lắm phúc, kéo dài vạn kiếp."Tôi nói: "Tượng gốm trong Tần vương huyền cung không chỉ có một, mặt mũi lại bị cạo sạch, phương vị bày trí cũng không đúng quy tắc, có thể không phải là tượng đất chôn theo, không chừng ở đây có quý!"Tuyền Béo nói: "Bố khi, giả thần giả quỷ hù người? Tôi cũng thấy là lạ, theo như ý anh thì cái đồng này là yêu tinh đúng không?" Nói xong, hần cười khan hai tiếng lấy thêm can đảm, Tần vương huyền cung sâu thẳm mênh mêng, tiếng cười vọng lại còn khó nghe hơn quý khóc.Răng Vàng nghe được, chân tóc dựng đứng lên, cúi đầu nhìn, thấy trên mặt tượng đất sét nứt ra lộ ra một khuôn mặt người nho nhỏ trắng trắng, thì ra những tượng đất này vốn dùng để giấu xác. Trên miệng tử thi đầy oán khí nhưng không thể nói ra được, chẳng lẽ là oan hồn? Mặt hần biến sắc, sợ chọc tới tiêu quý, vội châm ba cây hương nằm trên tay, vái lạy bốn phương tám hướng, miệng lầm rầm niệm: "Bọn ta vô tình mạo phạm, đừng trách bọn ta quấy rối! Oan có đầu nợ có chủ, các người có hận cũng nên hận người trên bảo đài kia mới phải!"Tương truyền từ thời Hán, trong mộ Đế vương có một loại tượng sống, tức là cuốn người sống trong đất sét, nung thành tượng đất, máu thịt

đều hòa cùng một thể với đất sét, bên trong chỉ còn lại tro đen, đến hai triều Nguyên Minh, cũng có tục mang đồng nam đồng nữ nung thành tượng gốm có điều tục này cũng không phổ biến. Dân gian tương truyền người sống chôn theo oán khí rất nặng, âm hồn không tan. Quý người vốn khác biệt, quý không thấy người, người không thấy quý, có điều trong hoàn cảnh đặc biệt thì có thể, ví dụ như trong cỗ mộ âm khí nặng, khi dương khí của người sống thấp thì có thể dễ dàng bị quý nhìn thấy nhưng cũng chỉ mờ ảo mơ hồ không rõ ràng. Có điều bất kể bạn là ai, chỉ cần để cho quý nhìn thấy bạn, nhất định nó sẽ coi bạn là kẻ thù lúc còn sống mà trả thù. Tương truyền, trên đỉnh đầu và hai bên bả vai người sống có một ngọn đèn, gọi là "tam muội chân hỏa", có bảo bối đó người không thấy được quý mà quý thấy bạn cũng phải tránh, người thấy được quý đa phần đều là người dương khí thấp. Giới trộm mộ khi hành sự ít nhất cũng phải mang theo móng lừa đen, chỉ có ác quý là móng lừa đen không đối phó nổi. Ác quý có oán khí quá sâu, sau khi chết không thể vào luân hồi, chỉ muốn báo thù, oán khí càng nặng, nó nhìn thấy người mà người nhìn nó cũng càng rõ. Các truyền thuyết mê tín dân gian đều mô tả lại như vậy, mê tín quá cũng không được, nhưng quá chủ quan thì cũng thiệt thân. Đùng nghĩ Răng Vàng nhát gan mê tín, cho dù có quý thì căn bản cũng không ảnh hưởng tới ý định trộm mình khí của hắn. Tuyền Béo là kẻ gặp tổ ong lớn cũng dám chọc, binh đến thì tướng chặn, nước tới thì đất cản, đừng nói tượng gốm chôn theo trong Tần vương huyền cung, chẳng qua cũng chỉ là một mảng đất sét, đựng nhẹ là có thể rơi cả nửa cái đầu, cho dù là thiên binh thiên tướng, nhiều lắm cũng chỉ có năm, sáu cái, có gì mà đáng sợ? Chờ Răng Vàng lạy một chặp xong, Tuyền Béo đốt một cây nến trước tượng gốm, không biết có phải trong phòng đặt quan âm khí quá nặng hay không, ánh nến chuyển màu xanh ngắt, chiếu lên mặt người nhìn như quý! Tôi chợt dạ nói với hai người bọn họ: "Năm đồng tử trước quan quách bị chôn sống trong đất sét chắc hẳn không phải là tượng đất chôn theo, mộ Tần vương là tòa huyền cung chín tầng, trên vách phòng để quan tài đục đẽo chẳng chịt hình thù kỳ quái với lời chú, lại có năm đồng tử bị chôn trong đất sét, mục đích để làm gì đây?" Về quy tắc chôn cất trong phong thủy, người giàu sang hay bần tiện

vốn là số mệnh định trước, không có số làm Hoàng thượng, mặc long bào cũng vô ích. Mệnh chân long thiên tử là cửu ngũ chí tôn, cửu ngũ là sáu mươi bốn quẻ ba trăm tám mươi bốn hào trong hào chí dương, chí tôn chí cao nhưng đường sống lại không cao. Người xưa vốn mê tín đặc biệt tin vào số mệnh, mệnh do tứ trụ ngũ hành bát tự quyết định, mà trong long mạch vận khí vô cùng quan trọng, người hợp mệnh mai táng có thể mượn long khí. Tuy không biết là có tác dụng thật hay không nhưng trong âm dương phong thủy quả thật có loại phương pháp mai táng này. Quan quách Tần vương chôn phía trên long huyết, lại bố trí năm đồng tử đất có long mệnh, tương đương với năm con tiểu Long, vừa vận tạo thành một thế "Năm rồng nâng thánh giá"! Răng Vàng nói: "Mẹ kiếp! Lại còn năm con rồng nâng thánh giá nữa*, thăng thiên thì đã thăng thiên mẹ nó rồi, đầu thai chắc cũng đã đầu thai rồi, chúng ta lấy minh khí chắc sẽ không gặp trở ngại gì đâu!" Tôi còn chưa nói hết, các đồng tử hợp mệnh chôn theo bày thành thế "Năm rồng nâng thánh giá" trước quan quách Tần vương ở đây mặt mũi đều bị cạo sạch, cổ nhân nói: "Không có khiếu** thì không thể thông linh", tượng đất hay cả con tò he cũng nên có khiếu, nếu như là chỉ một hai bức tượng đất không có mặt còn có thể giải thích là do niên đại lâu năm nên mặt mũi bị vỡ rụng, nhưng ở đây cả năm bức tượng mặt mũi đều có dấu vết bị người ta nạo gọt thì chỉ có thể giải thích theo cách của Răng Vàng - làm cho oán khí tích tụ không thoát ra được, khiến cho thánh giá bên trong quan quách không những không thể thăng thiên lại còn bị năm đồ quý này quấn lấy, cát hung điên đảo, tạo thành thế "Năm quý quấn thân", tôi phân tích như vậy đã đến nơi đến chốn chưa?

* Thánh giá: Chỉ vua** Khiếu: Thất khiếu - hai tai, hai mắt, miệng, hai lỗ mũi. Răng Vàng nói: "Mới chỉ đến dạ dày* sao? Tôi thì thấy cũng đến thận rồi! Hồ gia anh nói xuống chút nữa chắc tôi tè ra quần!"* Ở đây Răng Vàng dùng từ đồng âm khác nghĩa, bên trên Hồ gia nói 位 (vị - wèi), nghĩa chỉ nơi chốn, vị trí. Bên dưới Răng Vàng dùng chữ 胃 (vị - wèi) đồng âm với 位, tuy nhiên 胃 nghĩa là "dạ dày"

Tuyền Béo nói: "Bố lão, bản chép tay của tổ truyền bả đậu nhà anh chỉ toàn cổ xúy cho mê tín, tầm bậy tầm bạ, mang chùi mông còn không đủ, nên xé đi thì hơn!" Tôi nói: "Mê tín hay khôn còn phải chờ xem mới biết, tôi chỉ không hiểu ai lại nạo đi mặt mũi của những tượng đất đó? Các anh cũng thấy đó, bốn vách không có dấu hiệu bị đục phá, quan quách cũng không có dấu vết từng bị mở." Tuyền béo nói: "Cũng không phải là không có, trên cửa điện cấm thạch không phải vẫn còn treo một vị đó à? Nếu anh là người bị chôn theo, anh lại không oán hận chủ mộ thêm vài phần rồi mới chết à?" Thăng béo vốn là hạng người nhảy qua tường thì rớt lại lỗ tai (không nghe lời người khác), từ trước đến giờ luôn lớn gan làm bậy, trong lúc nói chuyện đã nhảy lên bảo đài ba mươi sáu cánh sen, đưa đuốc cho Răng Vàng, đeo bao tay, dùng sức đẩy nắp quách ra. Tôi vốn không tin một cung nữ chôn theo lại có thể chết tới hai lần, lại không nghĩ ra nên làm thế nào mới đúng nên bảo Tuyền Béo chớ vội động thủ, lấy cây đuốc tìm lại lần nữa, phát hiện trên đỉnh mộ thật có một cửa hang, đối diện với bia đá bên dưới. Răng Vàng sụp xuống hít một hơi lạnh: "Đạo động!" Tôi nói đó không phải là đạo động, đường do kẻ gian đào hang trộm mộ đào mới gọi là đạo động, dùng tiếng lóng trong nghề mà nói, cái này gọi là "Miệng hầm". Mộ thật tiếng lóng thường gọi là hầm đất, miệng hầm là đường sống do phu xây lăng mộ âm thầm đào bới. Kích thước của Tần vương huyền cung lớn như vậy, dân phu đào lăng chắc chắn không ít. Thợ có kinh nghiệm sẽ đào sẵn một đường sống trước khi hoàn thành công trình để tránh bị chôn sống diệt khẩu. Âm đạo mà phu mộ đào đó được gọi là miệng hầm, có điều rất khó tìm, bởi vì miệng hầm đó sẽ phá hỏng kết cấu phong thủy, nên phải làm sao càng bí mật càng tốt, động chạm đến đất trên cung là đại kỵ của long mạch trong lăng tẩm, một khi bị bắt chính là tội chu di cửu tộc. Có lẽ lúc hạ táng mộ chủ đã chôn sống một số phu mộ ở điện thờ phụ. Một hoặc vài người trong số đó đã lưu lại đường này, lúc chạy thoát thân đã thuận tay đào mở đỉnh mộ ở hậu thất, xuống nạo mặt tượng đất chôn theo để trả thù chủ mộ, sau đó mới chui qua miệng hầm để ra ngoài, lúc ấy cung nữ chôn theo cũng đã thắt cổ chết rồi. Việc phu mộ không mở quan tài lấy bảo vật cũng không có gì là lạ, trước mặt có vương pháp, không ai dám

mang bảo vật chôn theo của đương triều ra ngoài bán lấy tiền. Bình thường sẽ mai danh ẩn tích, chờ đến khi triều đại thay đổi, lại theo đường cũ vào huyền cung, lấy trộm minh khí trong quan tài. Có điều những người này sau khi trốn ra ngoài có lẽ đã rơi vào tay quan phủ hoặc vì lý do nào đó, cuối cùng cũng không xuống lại nữa. Lối đi do phu mộ đào trộm thường khá nhỏ, cũng không chắc chắn, trải qua nhiều năm như vật, không biết còn đi nổi nữa hay không. Tôi đang nghĩ có nên đi con đường kia hay không thì Tuyên Béo đã cùng với Răng Vàng mở quan tài rồi. Hai người họ chụm chân dồn sức rồi chân trước chân sau căng lên tạo thành dáng như hổ leo núi, cố sức đẩy nắp quan tài về một phía. Phiến gỗ lim vân rồng vàng chắc nặng như sắt, mọi người dốc toàn lực, gồng vai đẩy mới xê dịch được nắp quách một chút. Bỗng nghe một tiếng vang quái dị, từ quan tài xông ra một luồng khí đen, tràn ra bảo điện âm u. Khí đen bị ánh lửa chiếu vào chuyển từ đen thành vàng, lại từ vàng chuyển trắng rồi tản ra như mạng nhện, có tiếng "xoạt xoạt" vang lên, bụi đất trên nóc điện như bị luồng khí đen va phải ào ào rơi xuống. Cây đuốc trong tay tôi đụng phải màn sương mù dày đặc, vụt tắt. Cây nến trong xó xinh dao động mấy cái, ánh nến màu vàng chỉ còn chùng như hạt đậu, tắt rồi lại sáng, nháy mắt lại tắt, bốc lên một làn khói. Răng Vàng tự động viên mình: "Không quan trọng, bị quỷ thối mới là quỷ thối đèn, không phải quỷ thối thì có gì phải sợ?" Tôi nghĩ thầm: "Răng Vàng anh cũng lắm lý lẽ thật, đúng là khi quan quách nổi lên một trận gió lạnh, thối tắt nến, không gặp quỷ đi ra nhưng đèn đuốc bị tắt, hoặc là tắt rồi lại sáng đều không phải điềm tốt, phải quỳ lạy chủ nhân của mộ, theo đường cũ lùi ra. Có điều đi được tới nước này, cho dù phía trước là chảo dầu sôi, chúng tôi cũng nhất định phải nhắm mắt nhảy xuống! Mặc dù nói rằng lúc Mộ Kim trộm mộ nến bị tắt, chắc chắn sẽ xảy ra biến cố, nhưng tôi với Tuyên Béo vốn không quan tâm hung thần ác sát. Nhìn đám đồng nam đồng nữ chôn sống theo trong huyền cung có thể thấy Tân vương vốn là kẻ tham lam tàn nhẫn, không đào bới vài gian để dâng lên trời thì thật có lỗi với tổ sư Mộ Kim gia truyền rồi!". Tôi trấn tĩnh lại, lấy đèn pin ra, chùm ánh sáng chiếu vào quan quách, phiến quách chính giữa gọi là "tử cung", bên trên phủ áo bào thêu mười hai con rồng vàng, bên trong là một khối

thủy tinh đặt ngay ngắn. Quan tài vua sau khi hợp táng gọi là "tử cung", Tần vương không phải Hoàng thượng nhưng quan quách và "tử cung" bố trí hoàn toàn theo cách thức "đại hành" của Hoàng đế. Khí đen mù mịt bao trùm chính điện, mùi hôi thối bốc lên khiến người ta ngạt thở, ánh sáng đèn pin trên tay tôi không đủ, đuốc lại tắt. Tôi nhớ ra trong hang rỗng còn có cây đèn dầu, tương truyền đốt trường minh đăng (đèn thờ cháy suốt ngày đêm) trong hầm mộ không được thắp lên, nếu không lúc mở quan lấy bảo vật sẽ bị chủ mộ nhìn thấy mặt. Tới bây giờ, tôi vẫn không tin chuyện này, liền quẹt diêm đốt cây đèn mạ vàng, hầm mộ sáng lên một chút. Ba người lùi tới dưới đài sen đợi hồi lâu, trong hầm mộ cũng chưa có chuyện gì xảy ra, lúc này bọn tôi mới tiến tới nâng nắp quách, khệ nệ vắn sang bên cạnh, dựng thẳng ở cạnh quan quách. Đại điện Tần vương huyền cung tuy lặng ngắt không tiếng động nhưng năm móng rồng vàng trên đỉnh đầu phủ đầy bụi đất tích tụ lâu ngày cũng tạo thành một loại áp lực vô hình khiến người ta cảm thấy lạnh buốt sống lưng, toàn thân nổi da gà. Tuyên Béo vén hai tầng áo quan loang lỗ nhắc "tử cung" trong quan tài lên, chỉ thấy Tần vương mặc mười mấy lớp cốn long cẩm bào (lễ phục của vua), nằm giữa ở chính giữa "tử cung", đỉnh đầu đội mũ, mặt to như cật lợn, từng món trân bảo quý hiếm chưa thấy bao giờ được xếp chung quanh tỏa hào quang chói mắt, san hô bảo thụ, bàn thờ Phật mạ vàng, ngọc minh châu, đủ loại vàng bạc ngọc khí nổi lên giữa mảnh gấm thêu rồng rực rỡ, lóe lên ánh huỳnh quang sáng rực. Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, hai bên "bánh trưng" đều có một phi tử chôn theo, đều là mỹ nhân ngọc ngà, toàn thân bọc áo niệm, hình long phượng uốn lượn, trên mũ phượng đính đầy trân châu, khi chùm sáng đèn pin chiếu vào, trên mặt liền hiện ra một tầng ánh sáng xanh. Răng Vàng cũng không ngờ trong quan quách lại có hai người ngọc, thật là hiếm thấy. Chúng tôi nín thở cùng quan sát những món minh khí kia từng chút một tới hoa cả mắt. Thi thể trong "tử cung" đều bọc áo liệm, phía trên khâu những khâu tiền vàng, chính giữa thêu hình rồng cuộn, chung quanh là sóng nước cùng họa tiết hình dơi, gọi là "phúc hải vô biên", kết hợp với "vạn tự bất đáo đầu* bát bảo cát tường huy**", giữa bánh xe và lọng được viền đá mắt mèo xanh - tổ mẫu của các loại đá quý, lại dùng ngọc minh

châu tô diễm, tượng trưng cho trăng sao trên trời, hơn ngàn đồng tiền vàng có lỗ vuông ở giữa đều khắc bốn chữ "tiêu tai duyên thọ" (trừ tai ương, kéo dài tuổi thọ).

* Vạn tự bất đáo đầu: Vạn tự bất đáo đầu, hay còn gọi là vạn tự cầm, vạn tự vắn, vạn tự quả, vạn bất đoạn, vạn tự khúc thủy đăng. Là một loại họa tiết hình học mang ý nghĩa cát tường trong văn hóa truyền thống Trung Quốc, vạn tự bất đáo đầu sử dụng nhiều chữ (卐) nối lại, là loại hình vẽ kéo liên tục ra bốn phương. Trong đó, 卐 - ngụ ý cát tường, "bất đáo đầu" - ngụ ý kéo dài không dứt, vì vậy, "vạn bất đáo đầu" có hàm ý chỉ cát tường không dứt, vạn thọ vô biên. - theo wikipedia TQ -

Họa tiết "vạn tự bất đáo đầu" cơ bản và trên vải.** bát bảo cát tường huy: Hình "bát bảo cát tường" Bát bảo cát tường hay còn gọi là "bát thủy cát tường", gồm tám hình vẽ mang ý nghĩa cát tường thường xuất hiện trong hội họa của người Tây Tạng. (Tám pháp vật này có sự khác nhau giữa các giáo phái, ở đây mình tham khảo Phật giáo, ngoài ra "bát bảo" của Thiên Y phái và Bạch Y phái ở Ấn Độ có khác đôi chút về hình vẽ). Trong nhà Phật là tám pháp vật tượng trưng cho cát tường, viên mãn, hạnh phúc, gồm có các hình vẽ: pháp luân (bánh xe), bảo loa (con ốc), pháp tán (cái dù), bạch cái (cái lọng), liên hoa (hoa sen), bảo bình (cái vò), kim ngư (cá vàng), bàn trường (cái chày). Tám hình vẽ này có thể đứng riêng lẻ, cũng có khi hợp thành một thể. -theo wikipedia TQ và Baidu-

"Bát bảo cát tường" đơn lẻ

"Bát bảo cát tường" hợp thể.

Hai bên lọng gấm nhét chừng mười đỉnh vàng, năm lượng năm một đỉnh, tất cả mười phần đều là vàng Vân Nam?. Trên người Tần vương treo một hộp bảo, cũng bọc lụa vàng, bên cạnh có tràng hạt, bảo kiếm, ngọc như ý, chén mã não, bình thủy tinh, vàng ròng bạc trắng, đôi mồi lấm tấm, sừng tê giác, ngà voi. Bao nhiêu trân bảo không đếm xuể, có những thứ đừng nói

là thấy mà ngay cả nghe nghe cũng chưa từng nghe qua. Theo sử gia nhà Minh ghi lại, châu lấy từ biển, vàng lấy từ Vân Nam, gấm dệt từ Ngô (vùng Nam Giang Tô), tuyệt đối không kém hơn cống phẩm triều đình. Tử cung Tần vương bày đầy vật bồi táng, hàng trăm loại trân bảo phát ra sắc sáng kỳ diệu lóa mắt người. Ba người bọn tôi không hẹn mà cùng xoa xoa mắt, chưa từng thấy qua trân bảo nhiều cỡ này, không biết nên hạ thủ từ đâu. 4 Tuyền Béo nói: "Hai con mắt Răng Vàng anh vốn không phải chỉ để thông khí, anh đảo một cái xem nên lấy cái gì!". Răng Vàng dường như rất sợ kinh động đến Tần vương, nhỏ giọng nói: "Bánh chưng vẫn chưa rửa nát, dường như trong miệng có ngậm châu ngọc..." Tuyền Béo nuốt nước miếng một cái: "Tôi có tuyệt chiêu móc cái này, để tôi lấy ra cho mà xem!". Răng Vàng nói: "Chẳng qua là ngọc ba ba thôi, thứ đó bị nhét vào miệng mấy trăm năm thì mất hết tinh khí, chẳng ai muốn lấy, lấy ra cũng không đáng tiền. Không phải chúng ta đã nói rồi sao? Lấy gì là do tôi lựa chọn! Tôi đã gặp qua nhiều minh khí, không phải chém gió, trong quan quách chắc chắn còn có vật chí bảo, một thứ có thể đội cả quan tài!" Mặc dù Răng Vàng đã gặp qua không ít đồ tốt, nhưng tử cung Tần vương đang mở trước mắt cũng làm cho hấn hoa cả mắt. Anh nói kim nguyên bảo đáng giá, không sai, vàng thật, bạc trắng thì không gạt người, thời kỳ đầu những năm tám mươi, một lượng hoàng kim đáng giá ba vạn tiền. Có điều cổ nhân thường nói "bạc trắng, vàng rỗng đủ lượng mới có giá trị". Nguyên bảo đủ lượng phải đúng năm lượng, đúc một đỉnh mà đến năm lượng rưỡi cũng là không vừa vặn - không "đủ lượng". Hơn nữa nguyên bảo có ấn quan nên về cơ bản cũng chẳng làm ăn được gì? Có thể nói, trong toàn bộ minh khí, kim nguyên bảo là thứ rẻ mạt nhất. Lọng rỗng, áo gấm mặc trên người đã đáng giá hơn ngàn chỉ vàng, đá quý viên nam bên trên khó mà đếm xuể, huống chi chỉ có trong lăng vua mới có lọng rỗng, đôi bao nhiêu nguyên bảo cho vừa? Hộp báu trước ngực Tần vương, mặc dù chưa mở ra xem nhưng cũng có thể đoán được, thứ trong đó chính là thụy bảo, phong sách - tương đương với ấn tỳ của Tần vương, nhưng không giống với ấn tỳ, thụy bảo là để người chết mang xuống Âm phủ dùng, bên trên có ban tên thụy. Chỉ nói riêng về giá tiền, lọng rỗng bọc xác đã đáng vạn tiền nhưng cũng không thể bằng ấn

tỳ. Có điều đối với người trong nghề mua bán minh khí như Răng Vàng, tràng ngọc bên người Tần vương không cần nhìn cũng biết, đây chính là sơn long châu ngàn năm, tuyệt đối là tuyệt phẩm, nếu như trước kia, một hạt châu trong chuỗi cũng có thể đổi lấy một tòa nhà, cả một chuỗi...vậy giá trị tới đâu? Ấn tỳ đáng giá nhưng không thể bán ra, tràng ngọc vừa dễ lấy, lại đáng tiền...Tôi lo tình hình có biến, cây nến không tắt thì không lo, đăng này gà gáy đèn tắt phải mau chóng thoát thân, nhưng thấy Răng Vàng càng xem càng lẩn cấn, do dự không quyết, tôi nóng lòng tìm vị trí giếng vàng, sợ đập phải trân bảo trong quan tài, đành cất đèn pin, đeo dù kim cương trên lưng, tung người nhảy vào tử cung, nhưng vừa ngẩng đầu liền phát hiện mặt xác chết biến đổi! Gương mặt to đùng trong tử cung đã biến thành màu xám tro, da thịt co rúm lại, móng tay dài ra dị thường. Chuyện trộm mộ mở quan lấy bảo, cương thi bật dậy nhào tới - tất cả đều chỉ là truyền thuyết dân gian dọa người. Thật ra lúc mở quan, thấy xác chết biến đổi đa phần vì quan quách bảo quản thi hài quá tốt. Tôi nhìn chăm chú vào bánh trưng trong quan quách một hồi, không biết có phải nhìn lầm hay không mà mặt của lão bánh trưng khẽ động một cái, như muốn mở miệng hàn huyên. Tôi cảm giác chân tóc dựng hết cả lên, rùng mình vội nhảy ra khỏi quan quách, gọi Tuyền Béo với Răng Vàng coi chừng, đừng đứng quá gần. Tuyền Béo nghễnh cái cổ dài, chỉ chăm chú nhìn những đồ minh khí trong quan quách: "Thần kinh của anh không nên quá mẫn cảm! Lúc trước tôi thổi vài hơi mà râu lão bánh chưng đã động mấy cái, huống chi anh còn nhảy tưng tưng ở đây!" Răng Vàng chỉ tấm lụa vàng bọc xác, bảo: "Đừng để ý đến bánh chưng làm gì! Tôi nhìn kỹ rồi, không nên lấy những thứ khác, trong số minh khí này, phải nói đáng giá nhất là thụy bảo! Không phải Thiên tử thì không thể dùng thứ đó, từ chư hầu trở xuống không được động vào!", hần vừa nói liền thò tay ra lấy, nhưng vừa kéo tấm lụa vàng lộ ra áo gấm che thi thể, bên dưới lại có một bàn thờ Phật mạ vàng, chính giữa phía cuối bàn thờ Phật là một tượng Phật ngọc, chính giữa vỏ sò ngọc có một tượng Phật, vỏ ngoài gần như đã hóa ngọc hết, như thật như giả, mà càng nhìn lại càng thấy thật. Bàn thờ Phật khám bát bảo kết hợp với Phật bằng ngọc phi thúy ngồi bên dưới, trên dưới cách nhau một thước. Phật tổ ở vỏ sò ngọc có mặt

mũi an tường, hồng hào tự tại, lòng bàn tay hướng lên trên đặt bên trên chân trái phát ra ánh sáng long lanh trong suốt. Răng Vàng thấy Phật trần châu, bất giác toàn thân phát run, nước miếng trào ra: "Đây mới là bảo vật vô giá! Thụy bảo là đồ mang đi Âm phủ, chưa chắc có người dám xuất tiền, mà cho dù có người dám xuất tiền cũng chưa chắc đã dám gánh trách nhiệm, không giống Phật trần châu phi thúy này!" Hãn vừa nói vừa tiến về phía trước, chúi cái đầu to nhào vào quan tài, đèn pin cũng ném xuống đất, ôm lấy Phật trần châu: "Lão Phật ơi!!! Răng Vàng ta cũng là người số khổ, ba đời làm trâu làm ngựa vất vả cặn mồ hôi mà sống qua ngày, đến hôm nay được thành chính quả, ta nên cúng ngài cái gì mới tốt đây?" 5Tôi với Tuyền Béo nhìn tới ngây cả người, nếu không phải Mã Lão Oa Tử chôn sống bọn tôi trên núi, có thể bọn tôi sẽ không tới được đây, không ngờ vẫn còn đủ ba cái mạng, thật là nhân họa đắc phúc, lấy được một tượng Phật trần châu phi thúy thế này, từ nay trở đi lời ăn tiếng nói cũng có chút trọng lượng rồi. Tuyền Béo nói: "Mẹ kiếp! Xem Răng Vàng anh có ra cái hồn người gì không? Tôi thấy anh cả đời này được bãi phân cũng phải dốc hết lòng mề ra! Đừng có động cái là ngã ngựa ra đất như thế, nhanh lên cho tôi!" Răng Vàng không buông nổi, hai tay nâng Phật trần châu mà nói với Tuyền Béo: "Béo nhà anh cho dù không tin thì tôi cũng phải nói, lần này tôi đúng là "chó chui ống khói" (ý nói rất khó khăn mới gặp được)! Nhìn xem đây là cái gì? Tôi có moi cả họ hàng tổ tông mấy đời ra cũng không moi được ra thứ này! Không phải tôi huênh hoang nói khoác, Răng Vàng tôi ăn chén cơm này không dưới hai mươi năm, minh khí qua tay tôi không mười thì cũng phải được tám ngàn. Các người có thấy đôi tay này hay không? Tay này gọi là tay bắt bảo, minh khí chỉ cần đến tay tôi thì coi như là lấy keo 502 mà dính vào..." Lời còn chưa dứt, sắc mặt hãn bỗng biến đổi, Phật phi thúy trần châu trên tay rớt xuống. Tôi không hiểu tại sao Răng Vàng lại đột nhiên thất thủ, có điều Mô Kim trộm mộ, ăn cơm dương thế mà làm việc âm ti, có quý mới biết sẽ gặp phải những rắc rối gì, chỉ thấy hai tay hãn vừa buông, Phật trần châu liền rớt ngay xuống, tôi đứng đối diện hãn muốn đỡ cũng không kịp. Tuyền Béo kêu to một tiếng: "A di đà Phật!" - chưa dứt lời đã lao tới, thân thủ mau lẹ chưa từng thấy, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc

nhào lên chụp lấy, vừa vặn đỡ được Phật trần trâu phi thúy rớt từ tay Răng Vàng. Tôi thầm hô một tiếng "Nguy hiểm thật", giơ tay lau trán đầy mồ hôi lạnh, lại thấy Răng Vàng không nhúc nhích, mặt hóa đá, ánh mắt vừa hong mang vừa kinh ngạc. Tuyền Béo giận không làm gì được, nếu không phải tay còn đang nâng Phật chân trâu phi thúy, thế nào cũng đập Răng Vàng ngã ngựa. Nếu như bình thường, Răng Vàng sẽ sớm kiếm cơ chối lui, nhưng hiện giờ hẳn lại không nói tiếng nào, ánh mắt kinh hoàng, hai mắt đăm đăm nhìn thẳng vào quan quách. Tôi vừa lo không biết có chuyện gì thì đã nhanh chóng nhận ra, nếu nói ở đây có thể sinh biến tôi sẽ không thấy bất ngờ, liền móc ra một cái móng lừa đen, theo ánh mắt Răng Vàng nhìn xuống - Lão Tần vương nằm trong quan quách, chẳng biết đã há hốc miệng từ bao giờ! Tôi cũng sợ hết hồn, ra ngoài mang theo móng lừa đen hoàn toàn chỉ đơn giản là để lấy tinh thần, không mấy khi thật sự cần dùng đến, lúc ấy tôi không kịp nghĩ nhiều liền vung tay ném cái móng lừa đen, thấy ném trúng liền tự thưởng cho mình một tiếng "tốt"! Không ngờ móng lừa đen trúng phải đầu Tần vương nứt ra một chút, Tuyền Béo vừa bò dậy từ phía đối diện, mới ngẩng đầu lên móng lừa bay thẳng vào mặt hắn. Tuyền Béo mắng: "Tiên sư nhà anh lão Hồ, móng lừa đen để ném người sống à? Có biết tới tận bây giờ trên đời còn chưa có ai bị móng lừa đập chết không, có phải anh muốn tôi phá kỉ lục không thể? Tôi dù có lên trời ba bận chín ngày uống nước lạnh, từng ngậm từng giọt cũng phải ghi tạc anh trong lòng!" Tôi không kịp nói nhiều, lại lôi ra một cái móng lừa đen nhét vào miệng bánh trưng. Tuyền Béo nói: "Vội vội vàng vàng giở cái trò quý gì thế?" Tôi nói: "Anh từng thấy người chết mở miệng chưa?" Tuyền Béo nói: "Có quái gì? Người chết đánh rắm tôi còn gặp rồi!" Lời vừa dứt, trong miệng Tần vương khắc ra một đám lửa ma trời, lúc xanh lúc vàng. Những năm trước, thường có lời đồn về ma trời tấn công người, tương truyền đó là đèn lồng của lão Diêm Vương, người sống mà bị ma trời tấn công coi như là đụng phải Diêm Vương. Kể cũng lạ, ma trời giống như vật sống, lơ lửng phía trên quan quách. Theo truyền thuyết mê tín ngày trước, đèn lồng của Diêm Vương là oán khí của người chết, khi gặp ở nghĩa địa thường đuổi theo người, bạn chậm nó cũng chậm, bạn chạy nó cũng chạy. Bình thường ma

trời thường xuất hiện ở mộ phần, bờ sông, bãi đất hoang, những chỗ đó nửa đêm phần lớn sẽ có một ít lân quang chợt sáng chợt tắt, dân gian gọi đó là ma trời. Nhưng đèn lồng của Diêm Vương lại không giống, đó là oán khí ác quỷ vờ người. Không giống lửa bình thường, âm hỏa này gặp cái gì liền thiêu cái đó, dính lên da có thể cháy tới xương. Một khi để âm hỏa đụng vào người, dập cũng không dập được, che cũng không che được. Đèn lồng của Diêm vương mặc dù cũng gọi là ma trời, nhưng thực ra là lửa nấp dưới mộ. Ma trời rất nhẹ, trong mộ lại không có gió, người đi vào sẽ kéo theo khí, lửa quỷ bèn đuổi theo người. Mộ chủ hạ táng trong huyền cung, nhất định trong thi thể có phốt pho. Nếu kẻ trộm mộ mở quan quách ra mà gặp ma trời thì không thể không trốn, nhưng anh chạy càng nhanh, ma trời đuổi càng sát! Tôi với Tuyên Béo biết lợi hại vội cúi đầu xuống. Răng Vàng lại giống như chim sợ cành cong, xoay người tính chạy, nhưng chân nam đá chân chiêu, như ba ba gặm dưa hấu - lăn một vòng. Tôi liền túm hăn lại, đè xuống bảo đài. Ma trời phun ra từ thi thể đột nhiên mất hút, trường minh đăng trên hang rỗng không tắt, vẫn phát ra ánh sáng leo lắt nhưng đã tối đi rất nhiều so với vừa rồi, xung quanh toàn một màu đen nhánh. Răng Vàng nằm trên đài sen ôm đầu: "Hồ gia.... Bánh chưng chui ra...!" Tôi thấy bốn phía không có gì bất thường, nghĩ rằng hăn thần hồn nát thần tính, không để ý. Tuyên Béo ôm Phật phi thúy, vòng qua tới chỗ tôi nói: "Thằng oắt Răng Vàng này, thật là đồ bỏ đi, nếu không nhờ tôi nhanh tay lẹ mắt đỡ đỡ thứ này rơi xuống đất thì anh có khóc tới chết cũng không có chỗ chôn!" Răng Vàng ôm lấy chân tôi, nói rằng hăn thấy bánh trưng khoác áo quan từ đài ngọc chui ra, vô cùng chân thật! Tôi vừa nhìn vào quan quách một cái, dưới ánh sáng thâm u của trường minh đăng mặt lão bánh chưng một màu tro tàn, hình rỗng thêu trên áo quan cũng mất đi sắc thái, tựa như bị phủ một lớp bụi đất vậy. Tuyên Béo nói: "Anh gặp quỷ à? Cái này không phải vẫn còn ở đây là gì? Lão Hồ, bây giờ có phải di chuyển lão bánh chưng qua chỗ khác không?" Tôi nói: "Giếng vàng ở đáy quan quách, không đẩy Tần vương ra thì sẽ không xuống được..." Đang nói tới việc rời xác, nhưng nhìn Phật trần châu trong tay Tuyên Béo tôi lập tức giật mình! Lúc mở quan quách ra, rọi đèn pin thấy tượng Phật phi thúy trần châu lung

linh tuyệt trần như thế, vừa mới ôm ra tại sao lại thấy không còn lộng lẫy mà giống một mớ bùn nhão vậy? Từ xưa truyền lại một câu - "Người sống không ăn cơm người chết", ý là kẻ gian trộm mộ vào cỗ mộ, có thể thấy trái cây điểm tâm tòng táng, qua trăm ngàn năm vẫn không mục nát, nhìn vậy nhưng lại không thể ăn, ăn vào sẽ giống như ăn đất, mê tín mà nói thì là những thứ đó đã bị quỷ ăn rồi. Thực tế thì là bởi đã trải qua thời gian quá lâu, mặc dù trong mộ khép kín, khiến cho bề mặt của chúng không biến dạng nhưng thực tế đã chẳng khác gì bụi đất rồi. Không chỉ có trái cây điểm tâm trong mộ giống như bị quỷ ăn mà tơ lụa cùng hoa văn họa tiết cũng thế, sau khi quan quách bị mở ra thì chẳng mấy chốc chúng cũng trở nên u ám, mà Phật trần châu chẳng biết tại sao cũng mất vẻ rực rỡ, cầm trên tay còn nặng như chì, vẻ lộng lẫy của trần châu cũng không còn. Tôi còn tưởng do trường minh đăng quá tối nên không nhìn rõ, lại lấy đèn pin chiếu qua - vẫn giống như bùn đất vậy. Tuyền Béo nóng nảy hỏi tôi: "Lão Hồ, vừa rồi vẫn còn là tượng Phật trần châu, làm sao bây giờ lại giống như bùn đất rồi?" Tôi nói: "Trong mộ thất tối lửa tắt đèn, có phải là anh ôm nhầm rồi không?" Lời vừa thốt ra, tôi lại cảm thấy không đúng, minh khí đáng tiền như vậy, Tuyền Béo có thể sơ xuất được sao? Huống chi hãn căn bản cũng không buông tay, không thể nói là nhầm nhầm được. Răng Vàng bảo: "Lão béo, tôi biết!!!!" Tuyền Béo nói: "Mẹ kiếp! có cái rắc gì thì mau phun ra!" Răng Vàng nói: "Chắc chắn là đã bị quỷ mang đi âm phủ rồi!" Tuyền Béo nói: "Anh thì biết cái rắc gì! Mẹ nó ăn cơm người mà không chịu nói tiếng người!" Răng Vàng nói: "Không tin thì anh thử nhìn lão bánh chưng xem, áo liệm, minh khí đều giống như bị phủ một tầng đất rồi, phủi không hết, thật ra thì không phải bị bụi đất che phủ, nói trắng ra thì là có hình mà không chất!" Tôi nói: "Không đúng, nếu như có hình không chất thì anh sẽ không thể sờ được vào minh khí. Đăng này không chỉ Phật trần châu mà toàn bộ minh khí xung quanh vẫn chạm vào được nhưng tựa hồ đã mất đi cái gì đó, có điều tôi nhất thời chưa tưởng tượng ra là cái gì." Tuyền Béo vỗ đầu một cái: "Nếu nói là mất đi cái gì thì chính là mất đi hào quang vậy!" Hết thấy những thứ chung quanh này giống như đã già đi một lớp bụi trần, cả trường minh đăng trên am rồng cũng vậy. Ánh sáng đèn pin càng

lúc càng mờ, tôi đưa tay chạm thử một cái, trường minh đăng trên am rỗng mặc dù không tắt nhưng đèn đuốc lạnh như băng, có thể thấy Tuyền Béo nói cũng không đúng. Răng Vàng cả kinh nói: "Chết!" Tuyền Béo hỏi hần: "Chết? Chết mà anh còn mở miệng được à?" Răng Vàng nói: "Tôi ném gạch dẫn ngọc *, như vậy mà hai người vẫn không hiểu gì sao?"

* Ném gạch dẫn ngọc: Gợi ý vấn đề để lôi cuốn mọi người vào cuộc tranh luận. Dựa theo tích Thường Kiến rất hâm mộ thơ Triệu Hổ, biết Triệu sắp đến văn cảnh chùa Linh Nham, Thường bèn đến trước đề hai câu thơ. Hôm sau, Triệu đến, thấy bài thơ dở dang, liền đề thêm hai câu nữa, thành một bài thơ tứ tuyệt rất hay.

Tôi ngẩn người, ý tứ của Răng Vàng rất đơn giản, người chết với người sống khác nhau chỗ nào? Người sống so với người chết - hơn nhau một hơi thở, một giọng nói. Nếu như không có giọng nói, không nghe được thì gọi là người chết, không thể nghe nói thì chỉ là một đồng thít. Người phân sống chết, đồ vật cũng chia sống chết, bảo đài, quan quách, minh khí, đèn đuốc, thi thể, tất cả mọi thứ mất đi ánh sáng cùng sắc thái, tất cả như nặn từ bùn đất, không phải là mất cái gì, mà hết thảy - đều là chết hết! Tuyền Béo nói: "Ném gạch dẫn ngọc cái con khi? Thắp hương gọi quỷ thì có!" Trên mặt hần bị cái móng lừa đen ném trúng lỗ mũi vẫn còn đang rỉ máu nhưng dường như vẫn chưa hiểu ra, vừa hùng hống hổ hổ, vừa thả Phật chân trâu xuống, máu nhỏ xuống tay tôi. Tôi nâng mu bàn tay lên, không nhìn ra màu sắc, dùng đầu lưỡi liếm một cái, lại không thấy giống máu, máu gà ngọt, máu chó tanh, máu người mặn, máu Tuyền Béo không có bất cứ mùi vị gì. Tôi chợt dạ, vội lấy đèn pin rọi qua, ánh sáng ảm đạm vừa chiếu một cái, chỉ thấy gương mặt Tuyền Béo đã giống như tro tàn, cúi đầu nhìn Răng Vàng giống hệt như thế, cũng giống hệt bánh chưng! Răng Vàng nói: "Hồ gia! Chúng ta thành ngọn đèn hết dầu rồi (ý là đã chết)! Tôi nói: "Anh còn chưa chết bao giờ, sao biết chết là thế?" Răng Vàng nói: "Mặt người sống không giống vậy, đây chẳng phải là bánh chưng trong quan tài sao?" Tuyền Béo nói: "Lão Hồ, mặt mũi anh thế này sắp thành bánh chưng

rồi!"Tôi nói: "Không cần để ý tôi, anh cũng thế!"Tuyền Béo nói: "Tôi làm sao lại như thế được?"Răng Vàng nói: "Tôi nói hai người còn không tin, ác quỷ đã hút hết sức sống trong huyền cung này rồi!!"Tuyền Béo nói: "Mẹ kiếp, mồm anh thôi vừa thôi, há miệng ra là quỷ?"Răng Vàng nói: "Anh không thấy sao? Lão bánh chưng khạc ra một miệng oán khí, đấy không phải là ác quỷ bao vây huyền cung à?"Tôi nói: "Thứ lão bánh chưng phun ra là ma trời, cũng chỉ lập lòe sáng rồi tắt, mê tín mà nói thì là đèn lồng của Diêm Vương, thật ra là lửa nấp trong mộ thôi." Lẽ ra trước đây tôi không nên nói cái gì mà ngũ quỷ quần thi, khiến cho Răng Vàng nghĩ ngợi lung tung, nhưng hẳn cũng nói trúng một chút, từ lúc chúng tôi bị Mã Lão Oa Tử chôn sống, lạc vào huyền cung chín tầng, mở quan quách, phía trên đỉnh cao là năm móng rồng vàng, nhưng sau khi mở quan quách, trong điện tràn ngập sương khói mịt mù, ánh sáng càng lúc càng mờ, cho dù đốt trường minh đăng cũng không thấy được rồng vàng ngậm châu trên nóc điện. Tôi ngồi dậy, đứng lên trên bảo đài, mở đèn pin rọi một cái, rồng vàng năm móng trên đầu há miệng kỳ quái, giống như một cái lỗ lớn âm u đáng sợ, dương khí đều bị nó hút vào!

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xướng
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cửu U Tưởng Quân

1Tôi định chạy nhưng hai chân lại không thể cử động được chút nào, vội móc ra một cái móng lừa đen, dồn sức ném lại. Lúc trước tôi có nói, trong truyền thuyết dân gian móng lừa đen chỉ dùng để ném cương thi, không đối phó nổi ác quỷ! Có điều tới nước này rồi, tôi không thể để ý nhiều thế, trên tay có gì là ném tất!

Móng lừa vừa rời khỏi tay, tôi đột nhiên nhận ra, bảo châu mà con rồng vàng đang ngậm trong miệng kia là Hiên Viên kính, tọa bên dưới đích thị là chân long thiên tử. Truyền thuyết kể rằng, rồng vàng năm móng còn gọi là "Bệ", Hoàng đế ngồi ở bên dưới, vì vậy gọi là Bệ hạ. Tuy nói truyền thuyết dân gian không thực sự đáng tin, nhưng dân đạo mộ lão luyện đều biết, rồng vàng ngậm châu vốn không thể đựng vào! Tục truyền Hiên Viên Kính hội tụ long khí, làm vỡ Hiên Viên kính không khác gì phá vỡ long mạch. Mượn ánh sáng của đèn pin và trường minh đăng phản chiếu qua Hiên Viên kính, tôi mơ hồ dõi ánh mắt thẳng vào gương mặt lão bánh chưng, cái miệng rộng kia đang ngoác ra như muốn nuốt sạch ánh sáng của đèn pin. Tôi mới nhìn qua, cảm giác toàn thân cũng giống như đang bị nó hút vào. Hồi đó tôi vẫn còn chưa biết, theo kinh Phật truyền lại, thời cổ đại có một loại "Ma ni bảo thạch", ánh sáng và sóng điện từ chiếu vào bảo thạch sẽ luôn bị khúc xạ bởi mặt cong của nó. Hiên Viên kính có thể cũng có một viên "Ma ni bảo thạch" như vậy, người ở bên dưới rồng năm móng ngậm Hiên Viên kính, sóng điện não sẽ bị Ma ni bảo thạch hấp thu, giác quan nhanh chóng suy yếu, ngộ tưởng màu sắc xung quanh, cảm nhận về ánh sáng, mùi vị cũng dần dần mờ nhạt, cho tới lúc chỉ còn thân phờ trên

đất. Lúc đó tôi cứ nghĩ rằng nguyên nhân là do đã gặp âm hồn trong huyền cung, không may may nghi ngờ Hiên Viên kính vung tay ném bùa móng lửa đen, chợt nghe trên đầu "Rắc" một tiếng! Đường như cùng lúc đó, trường minh đăng trên ang rồng, ánh sáng đèn pin, tranh vẽ trên quan quách hết thấy đều khôi phục về nguyên trạng. Hiên Viên kính trong miệng rồng vàng nắm móng trên đầu nứt ra một rãnh, thủy ngân đen từ trong đó chảy ra, rót vào quan quách, thi thể và cả minh khí. Trong mộ cổ thường có thủy ngân, thứ nhất là để phòng thối rữa, hai là chống trộm, minh khí dính thủy ngân sẽ xuất hiện những vết đen, trắng hoặc xám, bị như vậy gọi là bị ngâm thủy ngân hay vết thủy ngân, không làm sao tẩy sạch đi được. Đồ vật minh bạch đương nhiên sẽ không có vết thủy ngân. Vật có vết thủy ngân, không cần hỏi cũng biết, mười thứ thì có tới hai ba thứ là từ hầm đất mà ra. Vì sao lại nói là mười thì có hai ba? Vì bảy tám thứ kia là do người ta cố ý làm giả, gọi là cổ vật thủy ngân, khác với cổ vật gia truyền, đa số người bình thường không muốn vớ phải cổ vật thủy ngân vì cảm thấy xui xẻo. Rồng vàng ngậm châu trên quan quách vừa nứt ra, bụi đất, đá vụn thi nhau rơi xuống. Răng Vàng sợ vỡ mật, lăn từ trên đài xuống, đứng bật dậy định chạy nhưng lại đụng đầu vào cột trụ, trán toác ra, ngất xỉu tại chỗ. Tôi cùng với thằng béo còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì từ dưới cửa điện cấm thạch nước đen đã "ùng ùng" trào ra, chẳng mấy chốc đã ngập quá chân tới bụng. Tôi thấy tình hình này quả thực có gì sai sai, dồn sức lay lay Răng Vàng, có điều hăn vẫn không may nhúc nhích, trên đất toàn là máu. Thằng béo nói: "Nước dâng nhanh quá, chạy nhanh thôi!" Người đời đều nói trong quan quách đất dày nước sâu, nhưng không phải không có suối ngầm, có điều nước suối cực sâu. Theo mô tả từ xưa, một khúc suối dài ba mươi trượng, huyền cung chín tòa thâm sâu ít nhất cũng phải có tới ba khúc suối. Có lẽ trong huyền cung còn có tòa điện dưới nước, kim long ngậm châu trên nóc điện nứt ra khiến cho nước trào ra nhấn chìm quách thất. Đây chính là cửa tử trong mộ huyết của huyền cung. Chẳng mấy nước đã dâng quá đỉnh đầu, dù anh có tài bơi lội tới đâu cuối cùng cũng khó sống. Bọn tôi lôi Răng Vàng như lôi chó tới bảo đài bên kia. Mới có một lúc mà nước trong quách thất đã ngập tới eo. Bảo đài đặt quan quách chỉ cao ba thước,

chưa kịp trèo lên đã ngập. Tôi nhớ hậu thất còn có một con bí hý * cũng tấm bia không có chữ, cao hơn nhiều so với bảo đài trong phòng, bên trên đó có đào một đường ngầm. Tôi vội vàng cùng Tuyên Béo đang vác Răng Vàng trên vai, lội nước vào hậu thất.

* Bí hý: Một loại động vật trong thần thoại, giống rùa. Xưa các bệ đá thường khắc hình con này.

Tôi dùng cả tay lẫn chân leo lên con rùa công bia kia, lại dùng dây kéo Răng Vàng lên. Chỉ chớp mắt, nước đã dâng qua cửa động sau. Tuyên Béo bơi bì bọp trong nước, còn định quay lại quách thất lấy thêm mấy món minh khí nhưng nước dâng quá nhanh, hẳn cũng không làm sao vào được, đành phải leo lên bia đá. Hai người một trước một sau chui vào cái vòm trên đỉnh hầm rồi kéo Răng Vàng bò về phía trước. Thường có câu "Người có lúc nghịch thiên mà thiên thì không tuyệt đường sống của người", mặc dù đường ngầm chật hẹp nhưng vẫn vừa vịn để người chui qua, xuyên qua ba tầng vòm đá lại tới một cái động đất, bò chưa được bao xa thì đất dưới chân bỗng nhiên sụp đổ. Vòm đất lén đào trong mộ cũng không hề vững chắc, phía dưới là hố sâu, sụp xuống một cái, ba người cùng rớt xuống, rơi vào một vùng nước đen mịt mờ. Tôi vừa nhận ra mình bị rơi vào nước, nước lạnh lẽo thấu xương, vội vàng nhắm mắt trụ khí, nhờ vào áo da chuột có thể tránh nước tránh lửa ngăn khí lạnh xâm nhập cơ thể, có điều túi hành trang cùng với dù kim cương trên lưng đang càng lúc càng kéo tôi chìm sâu xuống. Nước sâu không thấy đáy, tôi không còn thấy Tuyên Béo với Răng Vàng đâu, đèn pin cũng không biết rơi mất ở đâu, chung quanh tối mù đen kịt. Tôi thầm nghĩ: "Chắc chìm thẳng xuống tới long cung làm mồi cho ba ba mất thôi!" Tôi định giẫy bung túi đồ trên lưng ra để nổi lên thì dòng nước lại cuốn lấy, hai tay tôi dần mất đi sức lực càng lúc càng chìm sâu hơn trong nước. Đang nghĩ cách thoát thân, tôi đột nhiên cảm thấy dường như có người đang kéo căng túi trên lưng tôi, gấp gáp kéo tôi lên trên. Tôi giật mình kinh hãi: "Ai lại có tài bơi lội tốt như vậy?" Lúc ấy trong lòng tôi vô cùng ngạc nhiên, hoảng sợ, uống mấy ngụm nước, trong lúc sinh tử, ý thức

đều mơ hồ hỗn độn, vạn vật như có như không, nửa sáng nửa tối, quên mình tồn tại, cũng quên luôn bản thân đang ở nơi nào, không nhận biết được xa gần trên dưới. Đang lúc kinh hoàng tột độ, tôi bị một nguồn lực cực mạnh kéo ra khỏi mặt nước, thoát khỏi cảm giác lạnh cứng như băng bên dưới, tôi hít sâu một hơi cố làm cho mình tỉnh táo trở lại, lôi đèn pin dự phòng chiếu về phía sau một cái, chỉ thấy một vật giống như ngoan đà*, miệng như móc câu, lưng như thanh kiếm, không nhỏ hơn cái bàn bát tiên** bao nhiêu, nó đang ngoàm cái túi trên lưng tôi, ra sức cắn xé. Tôi thuận thế lăn một vòng cởi cái túi đeo trên lưng và dù kim cương ra, đặt dựa vào vách, hai chân đạp vào lưng ngoan đà, dồn sức đạp nó xuống nước.

* Ngoan đà: Một loài giống cá sấu.

** Bàn bát tiên: Bàn vuông to, mỗi phía ngồi được hai người.

Ngoan đà ở dưới nước rất khỏe nhưng ra khỏi nước lại vô cùng chậm chạp, nó vừa ngoàm cái túi hành trang lặn xuống, chợt nghe tiếng nước vang ào ào, tôi còn tưởng lại xuất hiện thêm một con nữa, thầm kêu khổ, nhặt dù kim cương, liền thấy một chùm sáng bắn tới, hóa ra là Tuyền Béo với Răng Vàng. Hồi này rơi xuống, Răng Vàng bị ngâm nước lạnh, khôi phục lại tri giác, hấn với Tuyền Béo ôm một khúc gỗ mục đập dềnh trên mặt nước, thấy bên này có ánh sáng đèn pin liền bơi tới tụ họp. Hồ huyết tuy sâu nhưng đỉnh núi bị nứt toác, lại bị nước lũ đánh tới, không khó tìm được đường ra. Tôi cùng với Tuyền Béo kéo Răng Vàng quay lại đường ngầm đã bị sụp, chịu đựng bụi đất xộc vào mặt bò về phía trước, cùi chỏ tróc hết da, bò ra một rãnh đất dưới núi. Mưa tạnh gió ngừng, trời vừa tờ mờ sáng. Tôi nằm trên đất, miệng há to phì phò hít từng ngụm không khí. Nửa đêm Mã Lão Oa Tử đẩy chúng tôi xuống Tần vương huyền cung, mà khi chúng tôi từ động đất chui ra bên ngoài trời mới vừa sáng, mới chỉ qua vài giờ ngắn ngủi, mà dường như đã qua kiếp luân hồi. Ba người lê từng bước qua khỏi rãnh đất, sắc trời đã sáng trưng, toàn thân trên dưới toàn là máu cùng bùn đất, quần áo rách nát rêu rười. Phía trên khe đất có mấy hộ gia

đình, sau khi hỏi thăm một người chẵn dê chúng tôi biết được ở đây là Bát Đạo Lương, cách cửa điện hơn ba mươi dặm đường núi. Ba người chúng tôi bàn bạc một chút, có thù không báo không phải là quân tử, đương nhiên không thể bỏ qua cho Mã Lão Oa Tử! Tuyền Béo nói: "Tóm lão lừa này, không nói hai lời ném hấn vào quan tài!" Răng Vàng nói: "Mã Lão Oa tử coi mình khí quý hơn cả tính mạng, anh cướp mình khí của hấn tức là đoạt mạng hấn rồi!" Tôi gật đầu đồng ý: "Đập hấn một trận, sau đó cướp đi mình khí là trị được cái miệng thối của hấn, không cần thịt hấn, chúng ta không phải thổ phỉ, đầu người cũng không phải rau hẹ, lấy đầu hấn rồi sau này khó hành sự, không thể lấy mạng hấn được." Nói là phải tới cửa điện tóm Mã Lão Oa Tử, nhưng cóc nhảy ba bước còn phải nghỉ huống chi là người? Ba người vừa mệt vừa đói, không lấp đầy bụng không đi được đường núi, túi hành trang của Răng Vàng bị mất, tôi với Tuyền Béo cũng không sẵn tiền trên người. Nhìn gà què mấy hộ dân ở đây nuôi chúng tôi thêm dỏ rãi, ở sơn cốc gà không nhiều, gà trống để gáy, mái thì phải đẻ trứng, đều cần thiết cả, cho tiền người ta cũng không bán huống chi là không trả tiền. Tuyền Béo nói với tôi: "Anh với tôi còn đỡ, bữa đói bữa no không đáng ngại, nhưng Răng Vàng đã bị dày vò mất nửa cái mạng, nhìn sắc mặt hấn nửa sống nửa chết thế kia, chẳng khác gì cây cà gặp mưa đá, anh còn không cho hấn chút gì ăn có lẽ hấn quy tiên mất!" Tôi nói: "Nhìn Răng Vàng thế này không uống cháo gà thì không xong, năm đó bát độ quân đánh bọn quý Nhật xâm lược, cho dù bị thương nặng thế nào, sau khi về quê, uống xong một bát cháo gà, thương thế đều đỡ, hôm sau lại ra tiền tuyến." Tuyền Béo nói: "Cũng không hấn, phải nói cháo gà ấy là gà béo ở quê, hầm lên ra được một tầng mỡ chẳng phải cực phẩm sao!" Răng Vàng lau nước miếng nói: "Ai mà chẳng biết cháo gà là tiên, có điều vấn đề không phải là không có tiền sao? Ban ngày ban mặt vào thôn cướp đoạt không sợ người trong thôn liều mạng xông ra xử chúng ta à?" Tuyền Béo nói: "Có bị thiệt thòi cũng do anh mà ra cả, dân làng ở đây giữ gà còn hơn giữ mạng, mộ tổ dễ đào, ổ gà thì khó bới, vì chén cháo gà cho anh mà tôi phải mang tính mạng ra đùa bỡn. Nếu không thì chẳng lẽ tôi phải giả mạo cán bộ xuống thăm thôn quê, rồi nói xe bị rơi xuống rãnh hả?" Tôi nói:

"Anh thôi lèo xèo đi, hai người cùng một hố chui ra hả, hai tên đầu heo các anh mà đi đảm bảo chưa kịp vào thôn đã bị thôn dân đuổi ra ngoài rồi."Tuyền Béó nói: "Tôi còn một tuyệt chiêu, cạy răng vàng của hăn, tìm thôn dân đổi mấy con gà."Răng Vàng vội xua tay nói: "Thôi thôi lạy bố! chưa nói có đổi được hay không, răng vàng này là mạng của tôi! Răng Vàng tôi không có răng vàng còn gọi là Răng Vàng được không?"Tuyền Béó nói: "Mẹ kiếp! Không ăn gà thì anh cũng không sống nổi, anh tình nguyện chết ở cái khe núi chó ăn đá gà ăn sỏi này à?"Tôi nói: "Haizz! Cũng bởi nghề chúng ta hành sự không thể chọn chỗ, gặp đường chết thì đành chịu chôn xác trên đường, chết trên núi thì làm mồi cho sói, chết dưới chân núi cũng để chó ăn!"Răng Vàng đáp : "Chính là như vậy - thật là "Xương trắng chất chõng như núi, thân tan tựa sóng trào".Tuyền Béó nói: "Lạy bố, còn sức mà vãn vẻ nữa! Tôi nói trước với anh, tôi cũng đói chết rồi, không có sức mà đào hố chôn anh đâu!"Răng Vàng nói: "Hồ gia, không ăn cháo gà thì không được, ba người chúng ta thiên tai nhân họa gì mà chưa từng trải, đối diện bao nhiêu sóng to gió lớn, chín chín tám mười một nạn cũng qua thẳng rồi, chung quy không thể không qua nổi kiếp nạn này phải không?"3.Tôi nói: "Sơn cùng thủy tận không giống nơi khác, khó tìm được thức ăn, mấy con dê trên sườn núi kia cũng có chăn dê trông giữ, vào thôn ăn cướp cũng không dễ, có điều tình cảnh bây giờ cũng chỉ còn cách làm đạo tặc mà thôi, có điều hai người phải nghe tôi, chỉ được phép lạng lẽ vào thôn, tuyệt không được nổ súng. Lão Hồ ta cực lực phản đối mấy cái loại hành vi đê tiện này nhưng hôm nay vì Răng Vàng đành có lỗi với bà con rồi!" Hồi đó lăn lộn lên núi xuống thôn tôi đã luyện được một thân tuyệt kỹ, người khác câu cá còn tôi thì câu gà. Thật ra câu gà với câu cá cũng không khác nhau nhiều lắm. Có điều muốn câu gà cũng phải có mưu mẹo, câu không giỏi, gặp con gà khỏe bay cả qua tường chưa chắc vồ nổi, hơn nữa còn gây kinh động người khác. Người xưa thường nói có người tay trói gà không chặt cũng không phải nói quá, vồ gà cũng không phải chỉ dùng sức mà được, tay chân còn phải nhanh nhẹn, chẳng may có động, người dân trong nhà biết gà bị trộm chắc chắn sẽ xách gậy ra đánh què giò.Hồi trước không có gì ăn, tôi với Tuyền Béó hay dùng một đoạn dây thừng, phía

trước buộc một mẫu gỗ, đục lỗ rồi bỏ sâu vào đó, gà thấy sâu chắc chắn sẽ mổ ăn nuốt xuống cả mẫu gỗ, khi đó bạn chỉ cần kéo sợi giây, mẫu gỗ kẹt trong họng gà, gà trống khỏe cũng giây không ra, còn kê không ra tiếng, chờ người bị bạn xách đi, thần không biết, quỷ không hay. Kê đói bụng thường nôn nóng, chẳng làm gì nên chuyện. Ba người theo cách này đi vào thôn, thừa lúc người dân không để ý câu mấy con gà, vội vàng tìm chỗ không người, còn không kịp vật lông liền nhóm lửa nướng chín ăn luôn, lúc này mới thấy hoàn dương. Tôi nghĩ thầm trong bụng: "Bát Đạo Lương là nơi nghèo nàn, bọn tôi lại đi trộm gà của dân, vậy còn ra cái thể thống gì nữa?". Đi được nửa đường tôi liền lại quay lại, tháo đồng hồ đeo tay đặt trước ổ gà. Đồng hồ đeo tay kia là Shirley Dương mua cho tôi, cũng là thứ đáng tiền duy nhất tôi mang trên người, mặc dù tôi không rõ nó đáng giá bao nhiêu nhưng chắc chắn đủ đền bù cho gà cả thôn. Tôi còn chưa nghĩ ra lúc về làm sao ăn nói với Shirley Dương, chờ đến lúc cô ấy truy hỏi, chắc cũng đành phải nói là lúc mới chui từ ổ mộ ra đói nỏ đom đóm mắt, bí quá không biết làm thế nào nên đành đem cầm cố ở thôn quê đổi lấy gà ăn, nói như vậy cũng biết rằng hậu quả khó lường nhưng không khai cũng không xong. Cũng do tính tôi vốn thương người, nếu đổi lại là chuyện khác, tôi đã chẳng thèm mấy may quan tâm. Tôi vội vàng đuổi theo Tuyền Béó với Răng Vàng tới cửa điện, ngẩng đầu lên nhìn, nháy mắt thời gian đã tới canh ba, vừa lúc cửa sau đóng kín như chặn chó, tường bịt như giữ gà! Chúng tôi hăm hăm hờ hờ đi tóm Mã Lão Oa Tử, kết quả tóm hụt, trong nhà không một bóng người, phân nửa là đã ôm minh khí chạy mất rồi, hẳn là loại "chân vua treo trên bụng táo" - người đi thì nhà dọn nên tôi cũng không lấy làm lạ, đổi lại là tôi, tôi cũng chạy, còn chờ gì mà không chạy chứ? Tuy nói "hòa thượng chạy được nhưng miếu không chạy được", vậy thì cũng phải xem cái miếu đó như thế nào, túp lều của Mã Lão Oa Tử này là loại nhà tàn phòng trống, toàn là tranh tết đầu lừa chả ai thèm, ném cây đuốc đốt cũng thấy mất công. Tuyền Béó nuốt không trôi cục tức, vào nhà lùg sục một hồi, bọ rệp thì có, đồ đáng tiền một món cũng không. Trên núi ngàn khe vạn hốc, muốn truy đuổi cũng quý mới biết hẳn trốn nơi nào. Ba người bọn tôi không cam lòng nhưng cũng chẳng làm gì được. Tôi nhìn một phòng

tranh lừa tết kia bất thành linh bật ra một ý niệm: Phát Khâu, Mô Kim, đời núi, tráo đường, bắt nguồn từ thời Lưỡng Hán (Tây Hán và Đông Hán), chỉ nhờ đạo mộ mà phát tài lại có thể truyền qua nhiều đời như vậy! Từ đời Minh lại xuất hiện bốn dòng tộc, tất cả đều có sở trường đạo mộ, theo thứ tự là "Âm dương đoan công, Quan sơn Thái Bảo, Cửu U tướng quân, Câu Thi pháp vương", thủ lĩnh của bốn phái đều là quan tướng triều đình, được vua phong tước. Âm Dương đoan công quản lí đoàn quân đào hầm, Quan Sơn thái bảo chỉ huy việc xây lăng mộ cho vua, Cửu U tướng quân trấn thủ long mạch, sau khi Minh triều diệt vong thì đều trở thành dân đạo mộ. Câu Thi pháp vương xuất hiện vào cuối triều Minh, đang lúc hạn hán kéo dài, vô số dân chúng bần cùng trở thành thổ phi, triều đình mời một vị tiên sư từ núi Long Hồ xuống núi, phong làm "Câu Thi pháp vương", phụng chỉ cầu an trừ hạn hán. Trừ hạn lúc ấy chủ yếu bằng cách móc thây khô trong cổ mộ ra thiêu hủy, Câu Thi pháp vương dùng việc này để ngụ ý, mượn cơ hội đào trộm cổ vật trong mộ. Cửu U Tướng Quân tôn lừa đen làm tổ sư, xuất đạo ở đất Tần Tấn, Cửu U Tướng Quân nhận tước phong, dòng họ từng động lời thề, cho dù trộm hết mộ cũng không bao giờ đào mộ nhà Minh, nếu không trời tru đất diệt. Trước đây tôi chưa từng thấy qua phong tục dùng lừa đen để trấn cửa, Mã Lão Oa Tử treo một phòng tranh Tết toàn lừa đen, lại là kẻ chui hầm đất, hẳn là truyền nhân của Cửu U Tướng Quân sao? Suy nghĩ này cứ đảo đi đảo lại trong đầu tôi, thầm nghĩ nếu không tìm được tung tích Mã Lão Oa Tử cũng chẳng còn cách nào khác hơn là mò ra cửa điện rồi ra ngoài. Tuyền Béo vẫn canh cánh trong lòng: "Nếu không phải bị Mã Lão Oa Tử gài bẫy, sao có thể bị dồn tới nước này, miếng thịt béo dâng đến miệng lại bị chó tha đi! Trước kia đều là kẻ khác chịu thiệt với bọn ta, chưa từng phải chịu thua thiệt lớn như vậy!" Răng Vàng cho rằng mặc dù bị thiệt hại không ít nhưng cũng không đến nỗi ra về tay trắng, còn có chiến lợi phẩm là hộp sắt mạ vàng trên người cung nữ toàn thân bọc lụa treo trong huyền cung Tần vương với rất nhiều hoa văn kỳ lạ lại không một chút rỉ sét, Tuyền Béo thuận tay nhét vào túi đeo trên lưng, mãi tới lúc này hẳn mới nhớ ra. Có điều ở giữa nơi chân bảo chôn theo nhiều như mây, hộp sắt mạ vàng quả thật là không chút gì nổi bật, bên trong lại không có

đồ gì, với nhãn lực và kiến thức sâu rộng của Răng Vàng cũng không nhận ra lai lịch của hộp sắt này. Hãn nói: "Chuyến này tới Quan Trung để tìm một hai món đồ cầm cổ, không ngờ lại được một hộp sắt mạ vàng như thế, mình khí qua tay Răng Vàng tôi còn nhiều hơn cỏ dại trên núi, nhưng anh có hỏi tôi hộp sắt mạ vàng này dùng để làm gì tôi cũng chịu, dân trong nghề chúng tôi có một quy củ, đồ mà không ai nhận ra, cho dù lai lịch lớn thế nào cũng vô giá trị!" Tuyền Béo vừa nghe thấy câu này, trong lòng lạnh đi phân nửa, vung tay định ném hộp sắt mạ vàng thẳng xuống khe núi. Răng Vàng vội kêu: "Đừng ném! Đừng ném! Anh từ từ nghe đã, tôi còn chưa nói xong, với nhãn lực này của tôi, quả thật không nhìn ra nhưng cái mũi này của tôi cũng không phải chỉ để chưng bày, tôi vừa cầm lên mũi người, hắc! Anh nói xem? Thứ đồ chơi này cũng không dưới ngàn năm, nói không chừng đáng giá khối tiền chứ chẳng chơi!

Tôi nói: "Tôi cũng nghĩ vậy, trong hộp sắt mạ vàng này nhất định có bí ẩn!" Tuyền Béo nói: "Lão Hồ anh lại nhạy cảm quá rồi!" Tôi nói: "Không phải trước kia chúng ta thất bại đều là do quá chủ quan sao!" Tuyền Béo nói: "Thắng bại là chuyện thường nhà binh, không phải anh thường động viên chúng tôi như vậy sao?" Tôi nói: "Bố khi! Đó toàn là lời nói láo, chẳng qua chỉ là tôi muốn tìm bậc thang đi xuống mà thôi, anh còn tưởng thật sao? Tóm lại vật này lai lịch không rõ ràng, hoàn toàn không giống vật tòng táng trong huyền cung Tần vương, mang nó xuất thế cũng chưa biết là phúc hay họa, tôi chỉ có thể nghĩ được đến thế!" 4. Trở lại Bắc Kinh, tôi bảo Tuyền Béo với Răng Vàng không nên khoe khoang đồ ra vội, đợi tôi tìm người hiểu biết dò hỏi trước rồi tính. Shirley Dương bận xử lý chút chuyện cũng không hay biết chuyến đi Quan Trung mấy ngày này của bọn tôi. Tôi định kiếm một cái cớ, nói mấy ngày trước tôi không ra khỏi cửa, lợi dụng lòng tin của cô ấy với tôi chắc sẽ không hỏi nhiều. Có điều cổ nhân có nói nếu muốn người ta không biết, trừ khi mình đừng làm, Răng Vàng với Tuyền Béo hai thằng cha đó là loại làm việc thành sự không thấy bại sự có thừa, bọn họ bình thường lắm mồm nhiều chuyện, nói nhiều tất lộ, sớm muộn cũng hại đến tôi, tới lúc đó Shirley Dương sẽ nghĩ tôi thế nào? Chi

bằng khai trước lại còn được tiếng quang minh lỗi lạc, chỉ có điều chờ mãi cũng không tìm được cơ hội mở miệng. Ba ngày sau, chúng tôi cùng lên đường đi Mỹ, trong tay còn một ít đồ cũ, tôi định mang tới Phan Gia Viên bán đồ bán tháo. Nơi này trước kia gọi là Phan gia diêu, toàn là lò gạch, sau đó mới bàn là từ "diêu" khó nghe nên đổi là Phan Gia Viên. Chợ này lúc ấy có nhiều hàng bán vỉa hè, người tới lui cũng không ít. Hai bên toàn là hàng quán bán cổ vật, nói trắng ra là đồ giả, bán theo cân. Từ ngọc bội Hoàng đế tới gậy đánh chó của ăn mày, cái gì cũng có, chỉ cần có người bán là có người mua. Đến nỗi có phải đồ thật hay không lúc khác hẵng bàn. Cũng có vài thứ lai lịch bất chính, hoặc là vật chôn theo moi ra từ mộ, hoặc là của trộm cướp, vàng thau lẫn lộn lấy giả tráo thật, kẻ bán không rõ, người mua cũng không chắc. Nếu bạn có nhãn lực thậm chí có thể dùng tiền mua chai dấm mà mua được bình sứ Thanh Hoa, tiền mua đồng nát cũng mua được đồ đồng xanh Tây Chu. Vật báu tuy có nhưng không dễ gặp, kinh doanh ở đây, lấy giả làm thật, đồ giả quá nhiều, tham rẻ mà mua cũng là đáng đời. Qua trưa, người qua lại ít dần, Tuyền Bé đi mua bánh nướng, tôi ở lại xem đồ. Vừa lúc Shirley Dương tới tìm tôi, tôi mượn cơ hội này kể qua cho cô một lần, còn nói: "Đợi qua mấy ngày nữa, anh với em cao chạy xa bay, chân trời góc bể không về cũng được, anh đảm bảo với em, đây chắc chắn là lần cuối cùng!" Shirley Dương nói: "Tạm không bàn cam đoan của anh có giá trị hay không, nhưng anh không gạt em, điều này đối với em mà nói thật sự rất có ý nghĩa." Tôi nói: "Nếu anh không còn ý nghĩa với em nữa thì cuộc sống của anh cũng đến lúc tàn, cảm giác trống trải đến vô hạn..." Đúng lúc thằng bé đi tới nói: "Mẹ kiếp! Trống trải nghe đã đủ buồn nôn rồi, lại còn vô hạn nữa?" Tôi nói: "Bố tiên sư! Có phải anh lại rảnh rỗi quá nên sinh ngứa miệng rồi không, mau ăn bánh của anh đi." Tuyền Bé nói: "Suốt ngày ăn bánh nướng, ăn không ngán à? Có đoàn cổ vấn từ Mỹ* mà không cho được bữa ăn ngon sao?" * Ám chỉ Mis Dương. Lúc đang nói chuyện, Răng Vàng cũng tới. Hãn lén nói với tôi, hãn chụp hình mình khi bọn tôi lấy ra từ Tần vương huyền cung, tìm người hỏi thăm khắp nơi, nhưng rốt cục là đồ của triều đại nào, lần hỏi khắp nơi không ai nhận ra được, có điều khi tin này truyền ra ngoài, quả thật có một vị có tiếng tăm mời tôi mang đồ tới

gặp. Tôi nói với Shirley Dương bọn tôi không mua bán minh khí, đưa bao nhiêu tiền tôi cũng không bán, nhưng nếu đối phương tự nguyện bỏ ra một số tiền lớn thì chắc chắn phải biết lai lịch của vật này, vì tò mò, tôi quyết định tới gặp đối phương một lần, nghe thử xem người ta nói thế nào nên hỏi Răng Vàng xem gặp ở đâu. Răng Vàng nói: "Xe lớn cũng chạy không nhanh bằng lừa cơm vào miệng, tôi đoán chừng, nhất định ở tiệm cơm lớn nào đó." Shirley Dương không muốn gặp mấy tay buôn đồ cổ kia, tôi để cô về trước. Tôi với Tuyên Béo thu dọn đồ đạc cùng Răng Vàng tới Phan Gia Viên, có xe tới đưa chúng tôi tới đường Sùng Văn, cửa tây nam. Năm 1983, Bộ Ngoại giao có mở ở đây một tiệm ăn của Pháp, trước khi dỡ bỏ cấm vận đây cũng không phải là nơi dân chúng dễ dàng lui tới, phải có quan hệ phía sau mới tới được. Ở đây bên ngoài nhìn không lớn, yên tĩnh ẩn mình, nhưng vừa vào bên trong thì nguy nga lộng lẫy, tựa như đang ở trong cung điện thế kỷ 19 của Pháp, trên vách tường đều trang trí những đồ trang sức mạ vàng, với những bức họa La Phù cung*, đặc biệt là đèn treo, đèn tường hình lá phong cùng với tường thủy tinh đậm phong vị tây hóa, cần bao nhiêu xa hoa đều có bấy nhiêu. Bọn tôi là hạng người quen tay ăn tay bốc, căn bản ăn xong chẳng biết mình vừa ăn gì, cũng chưa từng gặp qua cảnh tượng thế này. Răng Vàng yếu thận, vừa vào cửa liền phải đi nhà cầu, lúc ra thối một câu với tôi cùng Tuyên Béo: "Răng Vàng tôi cũng coi là được ăn nhiều thấy lắm mà chưa từng vào chỗ nào sang như vậy, đúng thật là nhà xí đẳng cấp hoàng gia

*La phù cung (Tiếng Pháp: Musée du Louvre): Cung điện cũ của Hoàng gia Pháp, nằm ở bờ phải sông Seine thuộc trung tâm thành phố Paris từ Nhà thờ Saint-Germain-l'Auxerrois đến vườn Tuileries. Ngày nay phần lớn diện tích cung điện được sử dụng cho bảo tàng Louvre, một trong những bảo tàng lớn nhất thế giới. (wikipedia)

Tôi nghĩ thầm trong bụng: "Cho dù muốn mua đồ cũng không cần vội như vậy chứ, chữ bát (八) còn có hai chân, vậy mà họ lại vội vàng mở tiệc khoản đãi bọn ta thế này? Không lẽ nghĩ bọn ta là danh gia vọng tộc cần

kết giao sao?"5.Ba người bọn tôi bước vào, bên trong đã có một cô gái trẻ độ hai mươi tuổi ngồi đợi, thân thể kiều diễm, giơ chân nhấc tay đều toát lên vẻ sang trọng cao quý.Cô gái kia đứng dậy chào đón: "Dám hỏi tên tuổi của ngài?"Tôi nói: "Vô đức không dám xưng tên, tôi họ Hồ, ở Phan Gia Viên lẫn lộn kiếm cơm."Cô gái kia nói: "Mô Kim Hiệu Úy, nghe danh không bằng gặp mặt, gặp được rồi hơn hẳn nghe danh!"Răng Vàng vội đi lại giới thiệu, cô ta cũng tự giới thiệu, bản thân được mọi người gọi là "Ngọc Diện Hồ Ly", nghề nghiệp chuyên môn là thương nhân đồ cổ.Tôi vừa nghe xong câu này, nhất thời cả kinh, bọn tôi ăn chén cơm này, vốn chưa từng tiết lộ tên thật ra bên ngoài, chỉ quen dùng biệt danh xưng hô với nhau. Trước kia tôi có nghe nói tới "Ngọc Diện Hồ Ly", nghe đồn cô nàng vốn dòng dõi hoàng thất, không chỉ có gia thế hiển hách mà còn là thương nhân môi giới đổi chác đồ cổ, danh tiếng không nhỏ trong giới đạo chích, đồ không phải thuộc hàng quốc bảo căn bản không lọt vào mắt xanh của cô ta. Thứ nhất tôi vốn không thể ngờ cô ta còn trẻ như vậy, thứ hai, cô ta cũng không phải người bán dạo ở vỉa hè Phan Gia Viên, làm sao lại biết tới Răng Vàng mà tiếp cận chúng tôi chứ?Bàn về nhan sắc, "Ngọc Diện Hồ Ly" cũng có thể nói là thuộc dạng quốc sắc thiên hương nhưng lại đầy vẻ sắc sảo như hồ ly, khiến người khác không thể không đề phòng. Tôi nói với cô ta: "Tại hạ vô danh tiểu tốt, không ngờ cũng được quý cô biết tới. Có điều tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, hôm nay đích thân gặp mặt, tôi cũng muốn nói cho rõ, tôi cũng căn bản không phải là kẻ chuyên chui hầm đất!"Tuyền Béo nói: "Lão Hồ anh đừng có tự ti thế được không, anh có là dân đạo mộ thì cũng làm sao chứ, mấy lão bánh trưng bao lụa bọc gấm kia lúc sống hưởng hết vinh hoa phú quý, chết rồi còn muốn núp trong cổ mộ hưởng thụ cả trăm ngàn năm, trong khi trên đời còn bao nhiêu người đói khổ, trộm mấy món minh khí của họ còn không phải là thay trời hành đạo sao?"Tôi nói với Tuyền Béo: "Bố khi! Đừng có chém gió cái gì mà nghĩa khí thay trời hành đạo, mỗi thời mỗi khác, không lúc nào giống nhau, thời điểm bây giờ trộm mộ chẳng dễ sống, vừa khổ cực, vừa nguy hiểm, vừa mất vốn lại đòi hỏi người có bản lĩnh, thành ít bại nhiều, nơm nớp như ngồi trên đống lửa mà chưa chắc đã kiếm được tiền, thời buổi này làm gì cũng tốt hơn cái nghề

này, làm ăn buôn bán chân chính thì không làm, đi tính toán với người chết làm gì? Răng Vàng sợ hỏng vụ làm ăn vội ra sức xin lỗi Ngọc Diện Hồ Ly, nói cô nàng đừng để tâm tới bọn tôi. Ngọc diện hồ ly chẳng mấy may quan tâm hỏi Răng Vàng: "Có phải ba người đào được một món mình khí không?" Răng Vàng nói: "Không phải đào, là bọn ta nhặt được!" Ngọc Diện Hồ Ly cũng chẳng để tâm mình khí kia là đào hay nhặt, chỉ muốn mua lại, hơn nữa phải mua bằng được nên để cho Răng Vàng thoải mái ra giá. Theo quy tắc, trước khi xem đồ, người mua phải đặt cọc một số tiền, mua bán không thành, số tiền này cũng miễn trả lại. Tôi vòng vo hồi lâu định dò hỏi từ miệng đối phương về món đồ đặc biệt này. Có điều Ngọc Diện Hồ Ly cũng không dễ mắc bẫy: "Không có quy củ, không thành tiêu chuẩn"*, anh mang đồ ra cho tôi xem tôi mới có thể nói rõ được." Tôi nói: "Vậy thì cũng không cần thiết, cô cứ nói giá tiền trước, chúng tôi bàn bạc thử xem đã." Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Các người hãy cầm tiền đặt cọc, ít nhất cũng cho tôi xem qua đồ một chút chứ". Tôi nói: "Xin lỗi, lúc đi vội quá nên đã quên mang đồ theo." Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Anh có thể đưa tôi đi xem" Tôi nói: "Đồ vẫn còn trong tay tôi, lại không bay được, cần gì phải vội vàng thế chứ, qua mấy năm nữa nói chuyện tiếp cũng không muộn". Ngọc Diện Hồ Ly có vài phần kinh ngạc: "Anh đang đùa tôi sao?" Tôi nói: "Tôi vốn không có ý đó, trong ba đại kỷ luật tám loại chú ý, loại thứ bảy đó là - không được trêu đùa phụ nữ!" Đôi bên bất đồng, nói thêm cũng vô ích, tôi chấp tay nói tiếng cáo từ, kéo Tuyền Béo cùng với Răng Vàng vẫn đang ngơ ngác không hiểu gì về lại Phan Gia Viên. Hai giờ chiều, ba người vẫn chưa ăn cơm, đến gian hàng bánh nướng ven đường, mỗi người một cái, đứng ven đường ăn. Răng Vàng vừa ăn vừa hỏi Tuyền Béo: "Béo anh vẫn ăn được à?" Tuyền Béo nói: "Hôm nay đúng là ăn không vào, chắc cùng lắm cũng chỉ đá được năm bát." Răng Vàng luôn miệng than thở: "Tôi cũng nuốt không trôi, Hồ gia anh rốt cuộc là định tính toán cái khí gì chứ? Sao hồ đồ là anh mà khôn ngoan cũng là anh vậy? Mặc kệ là có mua bán được hay không, dù sao cũng để cho người ta xem đồ một tí thì chẳng phải tiền đặt cọc đã rơi vào tay rồi hay sao? Không muốn ngồi mát ăn bát vàng, lại muốn đứng ăn trên cái hố ga này, bây giờ thì hay rồi, nói còn chẳng nên lời nữa, bụng đói mắt

hoa, tự dưng bỏ đi một đồng tiền mà không tiếc à?"Tôi nói: "Hai tên gốc các anh không nhìn ra sao, một tấm da người không che được mặt quý của cô ta đâu!"6.Tuyền Béo nói: "Vậy ít ra anh cũng để bọn tôi ăn cơm xong rồi hãy rút chứ, chưa chi đã lật lọng, còn chưa kịp ăn gì anh đã chạy trước, đi vất vả một chuyến, tôi còn không biết được ăn cái gì ở đó!"Tôi nói: "Nếu tôi biết trước là Ngọc Diện Hồ Ly tôi chắc chắn sẽ không tới, bảo cô ta là thương nhân môi giới đồ cổ cũng không sai, có điều phải xem ở hai bên cô ta là những ai? Một bên là bọn trộm mộ ngoài biên ải, một bên là giới tài phiệt mua bán quốc bảo, cô ta ở giữa tìm chỗ tốt, nhận tiền không cần nhận chủ nhân, anh nghe biệt hiệu của cô ta chứ- Ngọc Diện Hồ Ly, có thể là người tốt sao? Bất luận cô ta ra giá bao nhiêu, lần mua bán này cũng không thể làm. Hơn nữa, cô ta thật sự đã quá coi thường tôi rồi, cho rằng tôi chỉ là quân đầu đường xó chợ, mẹ kiếp không nhìn ra lão tử là ai, muốn đổi phỏ với tôi sao, cần chui vào bụng mẹ tu thêm hai trăm năm nữa. Trong làm ăn tôi không bằng Răng Vàng, nhưng tôi ăn đạn còn nhiều hơn các người ăn gạo, đổi phỏ với loại người ngu quý xà thần như cô ta tôi có kinh nghiệm hơn các anh nhiều."Tuyền Béo nói: "Bố tiên sư! Anh cứ nổ đi, ăn đạn nhiều như vậy chưa biến thành cái rổ à?"Răng Vàng nói: "Hay đấy, so với Hồ gia anh Răng Vàng tôi đúng là còn non kinh nghiệm hơn nhiều, nhất là cái loại kinh nghiệm bị ăn đòn?"Tôi nói: "Ai bị ai đánh nhiều, nội tâm đương nhiên phải nhạy cảm hơn, không phải sao? Anh cẩn thận suy nghĩ một chút đi, có nhân bánh từ trên trời rơi xuống bao giờ à? Giá trị của hộp sắt mạ vàng chắc chắn là phải gấp vạn lần số tiền nàng ta đưa! Bước kế tiếp, chúng ta phải cẩn thận đối phương lợi dụng lúc tranh tối tranh sáng mà cướp đoạt, nhanh chóng điều tra thân phận của hộp sắt mạ vàng!"Nhân lúc ăn bánh nướng, tôi cẩn thận suy nghĩ một chút, quyết định việc đầu tiên khi về nhà là phải mang đồ đi chôn, không ngờ chưa kịp vào nhà, Shirley Dương đã tới. Cô vội vàng hỏi tôi: "Các anh đi gặp ai thế?"Tôi mang cuộc gặp gỡ với Ngọc Diện Hồ Ly kể sơ qua cho cô nghe một lượt. Shirley Dương nói Răng Vàng mang hình phát tán ra ngoài đã gây ra phiền toái không nhỏ, không biết có bao nhiêu dân trộm mộ cũng đang nhòm ngó thứ minh khí này! Cô vừa nhận được tin tức vội chạy về, may mà đồ tốt vẫn chưa bán đi.Răng

Vàng nói: "Dương đại tiểu thư nhận ra rồi sao? Bọn tôi nghĩ muốn vỡ cả đầu mà vẫn không nghĩ ra đây là thứ đồ gì mà?"Tôi bảo Tuyền Béo đóng cửa lại, lấy hộp sắt mạ vàng ra cho Shirley Dương xem.Shirley Dương nói: "Tôi vừa nghe ngóng được, minh khí trên tay anh không phải là hộp đựng đồ mà chính là một bộ sách bằng vàng, là bảo vật trấn quốc của Tây Hạ, từ trong ra ngoài đúc bốn bức hình, dùng hình trên bì thay thế cho chữ viết, qua mấy ngàn năm vẫn không hư hại. Lúc vương triều Tây Hạ cường thịnh nhất, lãnh thổ phía đông tới Hoàng Hà, phía Tây tới Ngọc Môn, có thể nói là khống chế toàn bộ hành lang Hà Tây. Sau này đến khi vùng sa mạc phía bắc Mông Cổ nổi loạn, sáu đạo quân đánh dẹp Tây Hạ, tận diệt không bỏ sót thứ gì, không ngờ bộ sách vàng này của Tây Hạ trải qua bao đời vua chúa lại thành vật chôn theo trong mộ Tần vương rồi lại bị các anh mang ra ngoài, được thấy mặt trời lần nữa."Có câu nói "giỏi hay không, chìa tay một cái, biết hay không, mở miệng một tiếng liền biết", chúng tôi nghe qua câu chuyện này của Shirley Dương quả thực là có căn cứ đều trọn mắt há mồm.Răng Vàng nói: "Dương đại tiểu thư thật đã giúp bọn tôi mở mang tầm mắt! Bảo vật trấn quốc Tây Hạ.... Vậy đáng bao nhiêu tiền?"Shirley Dương nói: "Giá trị của sách vàng nhà Tây Hạ chủ yếu nằm ở nội dung chỉ dẫn của nó, theo cổ thư ghi lại, Đại Hạ có ma sơn, trong núi có đàn tế gọi là Mật chú phục ma điện, trong điện có hai lều gác vàng, vào trong hơn trăm trượng, lại có Minh nguyệt châu đường kính hai thước, chiếu sáng ngàn dặm. Sách vàng nhà Tây Hạ chính là bản đồ của kho báu thần bí này!"⁷Sách vàng Tây Hạ là bản đồ trấn quốc, kho báu thật sự nằm ở Mật chú phục ma điện. Dòng dõi quý tộc Tây Hạ sùng bái Phật giáo, cung điện thờ cúng trong núi không tạc tượng mà tạc bức họa lớn, trong tranh là Thiên tôn phục ma, một tay cầm 9 thanh chùy kim cang, một tay tóm bảo thú. Quý tộc Tây Hạ tin rằng càng cúng bái bích họa tôn giáo thật tốt thì người thờ cúng có công đức càng lớn. Vì xây Mật chú phục ma điện, Tây Hạ chiêu mộ hàng ngàn hàng vạn họa sĩ khắc tượng, dân phu, nô lệ, ròng rã hơn một trăm năm, tốn kém lượng lớn trân bảo, tương truyền dưới bức bích họa là một toà cổ mộ mai táng yêu nữ.Bích họa của Tây Hạ nội dung rất rộng, đề tài phong phú, đủ cả chuyện canh tác, thu hoạch, yến tiệc, chăn

nuôi, chống dịch, ca vũ, chiến tranh, nô lệ. Nhà Tây Hạ hết lòng tin vào Phật giáo, trong bích hoạ không thể thiếu những "Thiên đường Linh Sơn", "Tịnh thổ biến, dục sư biến, địa ngục biến, niết biến, mật tông mạn đà la biến, vô lượng thọ kinh biến"* đây hư cấu, xen vào đó là "Đàn tế, chim muông, long phượng, kim cang, lực sĩ, bồ tát" làm hoạ tiết trang trí thêm, nét vẽ phóng khoáng, rực rỡ mà trang nghiêm.

* Là những cảnh bồng lai, địa ngục, niết bàn,... trong Phật giáo.

Bích hoạ Phật giáo của Tây Hạ đặc biệt thích dùng "biến", cái gọi là "biến" ý là qua việc sử dụng kỹ xảo tinh xảo của hội họa cộng với kinh văn thâm thâm sâu không tưởng để soi rọi thế nhân, để trăm họ mê muội cảm nhận được ý Phật trong kinh văn. Ở những khu vực khai quật được tượng Phật trong các lăng mộ có thể cảm nhận các hoạ sĩ Tây Hạ đều vận dụng trí tưởng tượng vô cùng vô tận của mình, từ chuyện phàm tục tới thần tiên để tạo ra một thế giới Phật giáo rộng lớn vĩ đại. Trên tay Shirley Dương có một quyển sách tranh, chính giữa là một bức hoạ Đôn Hoàng, miêu tả Thiên tôn phục ma ngồi ngay ngắn ở chính giữa đài sen, hai bên là hai quái nhân, một bên mặt người tay hổ, một bên là mặt người mình lân, đều có chín tay, tướng mạo hung ác, vây quanh bốn phía có năm người, giường cung bạt kiếm, khí thế uy nghiêm như muốn phá vách chui ra. Trên bích hoạ, chủ tớ phân minh, đầu vào đẩy làm nổi bật không khí tôn giáo thần bí quý dị. Bích hoạ trong Mật chú phục ma điện của Tây Hạ, đề tài có lẽ cũng giống vậy, Nghe nói Mật chú phục ma điện nằm gần đại mạc Mông Cổ, nằm ở sa mạc Mao Ô Tổ phía tây nam, gần với dãy núi sát biên giới, chỗ ấy núi non trùng điệp, đỉnh cao sườn hiểm, khắp nơi là núi cao chót vót với các nếp gãy địa tầng, bốn phương đều khó tiếp cận, từ xưa tới nay được dân du mục trên thảo nguyên gọi là Ma sơn, vị trí chính xác từ lâu đã không rõ ở đâu. Thời đó, Mao Ô Tổ còn chưa bị nạn cát chảy xâm hại, nhiều chỗ còn ốc đảo, lâu đài. Sau đó, sáu đạo quân Mông Cổ chinh phạt Tây Hạ, theo truyền thuyết thì toàn bộ cung điện, lầu ngọc gác tía và đến cả vương triều Tây Hạ huy hoàng hiển hách cũng bị gió cát nuốt chửng, không lưu lại bất cứ dấu vết gì

trên đời. Cuốn sách vàng kia ghi lại vị trí Mật chú phục ma điện, nhưng muốn tìm được vị trí này còn khó hơn lên trời. Vì mạch nước cạn kiệt, nơi ấy đã nhanh chóng bị sa mạc hoá, sau khi Tây Hạ bị diệt quốc, nạn cát chảy đã trở thành đại hoạ. Từ khi triều Minh bắt đầu, gió cát đóng thành trường thành, hễ có đóng quân thì mỗi năm đều phải cào cát, không cào cát chảy đi thì thành lũy cũng bị chôn dưới cát rồi, vậy mới biết cát chảy nghiêm trọng cỡ nào. Răng Vàng mang hình chụp sách vàng Tây Hạ kia phát tán đi liền bị bọn trộm mộ ngoài biên ải chú ý, việc này không chừng sẽ gây ra tai hoạ lớn. Shirley Dương quyết định tranh thủ ra tay trước bọn trộm mộ ngoài biên ải một bước, tìm được kho báu lớn này, thời gian vô cùng cấp bách, trì hoãn càng lâu, tình hình càng bất lợi. Tôi ngoảnh đầu nhìn Răng Vàng cùng Tuyên Béo, bọn họ không lên tiếng, ý chừng còn đợi tôi quyết định. Tôi nghe Shirley Dương nói vậy cũng biết là không đi không được. Shirley Dương cũng không phải dạng người thấy khó mà lui. Tôi đương nhiên biết tại sao cô nhất định phải đi tìm cổ mộ nhà Tây Hạ cho bằng được, nguyên nhân trong đó một hai câu không thể nói hết với bọn Tuyên Béo và Răng Vàng. Có điều, Shirley Dương quyết định tới cổ mộ Tây Hạ, tôi dĩ nhiên không thể không đi, Tuyên Béo cũng đương nhiên sẽ đi. Ba người hiểu lòng nhau, không có gì để nói. Vì vậy, tôi với Tuyên Béo ở lại chuẩn bị, Shirley Dương lên lộ trình, hẹn sáng mai lên đường, trên đường thảo luận lại kế hoạch cụ thể. Luôn tay luôn chân tới tối, tôi cùng với Tuyên Béo, Răng Vàng bụng dính vào lưng, ra cửa tìm một quán thịt nướng, làm một nồi lẩu cùng ngồi cụng ly, phun mây nhả sương. Răng Vàng hỏi tôi: "Hồ gia, anh nhất định phải đi tìm cổ mộ Tây Hạ kia sao?" Tôi nói: "Mẹ kiếp! còn hỏi nữa, nếu không phải do anh phát tán hình kia ra ngoài thì cũng không đến nỗi rước về nhiều phiền toái như vậy, bây giờ không đi cũng không được. Cũng may hình ảnh chụp không hết, chúng ta vẫn còn giữ được thể chủ động, đây cũng là trong cái rủi có cái may." Răng Vàng nói: "Haizz! cũng tại Răng Vàng tôi không phải, muốn giúp mà thành ra phá hoại làm hại chúng ta tự dưng bận rộn, tự phạt ba ly ...", Hăn lập tức làm ba chén, lau miệng rồi hỏi Tuyên Béo: "Béo anh có đi không?" Tuyên Béo nói: "Tôi không đi được sao? Tôi không đi thì hăn cũng chẳng biết phương Bắc

chỗ nào!"Răng Vàng nói: "Tôi cũng nghĩ thông rồi, lưu manh nghèo đói cũng đều do mẹ nuôi mà thành, không liều mạng không kiếm được cơm! Muốn phát đại tài, thế nào cũng phải chơi liều!"Tôi nói: "Là sao, anh cũng muốn đi cùng sao? Anh ở Phan Gia Viên lăn lộn nhiều năm như vậy, dầu gì cũng đã kiếm được cái nhà, có người có nhà, biến thành lưu manh lúc mẹ nào thế? Không cần chụp loạn cái mũ lên đầu mình, muốn chụp cũng phải lường trước xem to bé thế nào chứ?"Răng Vàng nói: "Hồ gia anh không rõ đó thôi, chút tiền kia của tôi thì làm được cái mẹ gì, sắp phải uống gió Tây Bắc tới nơi rồi!", Hãn ôn nghèo kể khổ tiếp: "Lúc đi Quan Trung kiếm minh khí, tôi cũng có phần, Răng Vàng tôi gây họa, không thể để các anh thay tôi gánh vác được, các anh đi tìm cổ mộ, tôi cũng không thể không đi!"Tôi nói: "Anh nghĩ kỹ đi trước khi quá muộn, chuyến này không giống với đi thu đồ đâu, có thể đoán trước là nguy hiểm trùng trùng, sơ xuất là mất mạng như chơi! Anh có bản lĩnh lớn, tôi đây biết rõ, có điều không phải tôi không muốn anh đi mà là tôi không thể trơ mắt nhìn anh nhảy vào hố lửa. Con chim sinh trong ổ thì khó mà bay trên trời, anh vẫn nên ở nhà ngoan ngoãn ăn cơm thì hơn."Răng Vàng vừa cạn ba bát, uống tới phồng mang trợn mắt, hãn nói: "Hồ gia anh quá coi thường tôi rồi, hoạn nạn mới biết bạn hiền, đến nước này rồi tôi có thể rút lui được sao? Mất mạng thì sợ chó gì, mạng đáng bao nhiêu chứ? Răng Vàng tôi quyết tâm xuống nước, vì anh mà quảng đi miệng cơm cũng đáng!"Tôi thấy Răng Vàng sống chết muốn đi, cản cũng không được, biết chẳng qua là hãn sợ mất mỗi hàng ngon, đồng thời cũng thấy tôi với Tuyền Béo đủ trượng nghĩa, gặp nguy hiểm sẽ vì giao tình trước đây mà không bỏ mặc hãn. Tôi nghĩ thầm: "Tên quý đáng chết này quả thật giỏi xảo biện, nói tới đây rồi còn gì để nói thêm nữa?", không làm gì hơn được đành nói với hãn: "Răng Vàng, ban đầu không phải tôi với Tuyền Béo gặp anh ở Phan Gia Viên, hai người chúng tôi cũng chưa chắc ăn được chén cơm này, giữa chúng ta không cần khách sáo, có gì đều nói thẳng, không cần vòng vo, anh có thể đi nhưng có vài câu tôi phải nói trước! Đầu tiên, bọn trộm mộ để mắt tới kho báu này không ít, vạn nhất đụng phải, chỉ sợ khó đối phó. Thứ hai, vào Ma sơn ở Tây Hạ phải đi qua đại mạc Mông Cổ, ở đó rất ít gò cát cố định, bản đồ không thể dùng

được. Đáng sợ nhất là không có nước, anh cũng đừng nhìn điếm nước trên chi chít trên bản đồ mà lầm, đó đều là nước mặn, uống vào chưa chắc đã sống. Cho dù tìm được địa cung, anh có dám đi vào hay không lại là chuyện khác? Anh có nghĩ cỗ mai táng yêu nữ tại sao lại gọi là Mật chú phục ma điện không? Tôi không nghĩ ra được, nói thật, chuyến này hung hiểm thế nào không cần nói cũng biết, cơ hội thành công hết sức mong manh!" Mặc dù tôi trước sau đều không yên tâm về Răng Vàng nhưng những lời trên đều là lời thật, mạng là của hãn, ném chỗ nào phải do hãn tự quyết? Ba người quyết định ngày mai lên đường, tìm cỗ mộ Tây Hạ ở cuối đại mạc, kế hoạch cao chạy xa bay đành phải gác lại. Nhưng nói thực, bọn tôi bình thường lạng gió thì lại nhớ sóng cao, đang rảnh rỗi tới phát chán, có cơ hội này, tinh thần cũng cực kỳ phấn chấn. Ánh trăng như dao lạnh lèo thê lương, ba người ngồi ở quán cơm nhỏ, anh một lời tôi một ý, giải bày cõi lòng. Lại nhắc tới bức bích họa lớn được thờ trong Mật chú phục ma điện ở Tây Hạ, Răng Vàng hỏi tôi vì sao Shirley Dương một hai đều nhất quyết bằng mọi giá phải đi? Tôi nhìn Răng Vàng một chút, lại nhìn sang Tuyên Béo, hơi trầm ngâm, thấp giọng nói với họ: "Minh Nguyệt châu trong ma sơn Tây Hạ chính là thánh vật mà mấy đời tổ tiên Bàn Sơn đạo phái thờ phụng!"

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xướng
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tử Hải Huyền Nhật.

1.Đạo nhân phái Bàn Sơn là hậu thế của thánh nhân thời trước, tổ tiên ở vùng núi Trát Cách Lạp Mã, mấy đời thờ cúng Minh Nguyệt châu, có niên đại còn xưa hơn ba mươi sáu quốc gia ở Tây Vực rất nhiều. Ước chừng khoảng hai ngàn năm trước thì dời vào Trung Nguyên, trong thời gian này, Minh Nguyệt châu cũng bị trộm mất. Mấy quyển kinh đã qua tay nhiều người, theo thương nhân truyền vào Tây Hạ. Theo truyền thuyết, viên châu này có thể độ sáng cùng trăng, cho nên gọi là Minh Nguyệt châu, nó thực ra là một viên đá quý hiếm thấy, giống với Ma Ni bảo thạch được nhắc tới trong kinh Phật, ẩn chứa năng lượng cực lớn. Quân trộm mộ khắp nơi nghe tiếng chắc chắn sẽ rắp tâm động thủ, mục đích đương nhiên là nhằm vào Minh Nguyệt châu trong địa cung nhà Tây Hạ.

Nếu như không có ai tìm được cỗ mộ, Shirley Dương cũng sẽ không có suy nghĩ này, nhưng Răng Vàng đã loan truyền ảnh ra ngoài, thánh vật được thờ cúng trong đại cung của tổ tiên phái Bàn Sơn nói không chừng sẽ rơi vào tay bọn trộm mộ, cho nên chuyến này chúng tôi bắt buộc phải đi. Tàn cuộc rượu đã gần sáng, chúng tôi hẹn Shirley Dương rồi đi cùng xe về phía Tây. Ban đầu dừng chân ở Tịnh Biên (Thiểm Tây, TQ), tiếp giáp với vùng đồi núi đất vàng Sa Hà Mão tử (thuộc tỉnh Hà Bắc, TQ), vừa ăn mỳ thịt dê Đoá Kiêu* vừa bàn bạc lộ trình.

* Mỳ Đoá Kiêu: Món mỳ đặc trưng của người Thiểm .

Shirley Dương đã chụp hình lại toàn bộ cuốn sách vàng Tây Hạ, kẹp ở trong chiếc laptop chống nước, cô mở laptop, cầm bốn tấm hình ra. Tôi nói: "Nói sách vàng của Tây Hạ là bản đồ vậy nó có chỉ dẫn vị trí chính xác không?" Răng Vàng nói: "Thứ cho tôi ngu muội, thật sự tôi không thể nhìn ra được đây là cái bản đồ?" Shirley Dương lấy tấm hình đầu tiên ra, hình vẽ trên nóc hộp sắt là một thần quái, tướng mạo dữ tợn, mặt người móng hổ, chín đầu chín đuôi, mắt như chuông đồng, chân trước chạm đất, chín đuôi vút lên trời, tạo ra hình dạng đang phi đui. Tấm hình thứ hai là hình vẽ ở đáy hộp, vẽ một người lân có chín tay, lặn ngụp uốn lượn, phối hợp ăn ý với Lục Ngô trên nóc hộp, tuy là mặt người nhưng mang một đôi mắt rắn, tham lam lại hung tàn. Theo Răng Vàng nói, hai quái vật này là Lục Ngô và Bành Hoạ, bảo vệ kho báu và những bí mật người ngoài không được phép tiếp cận, có điều cuốn sách không có bất cứ chỉ dẫn nào, nhìn kiểu gì cũng không giống bản đồ. Shirley Dương nói: "Ý tứ trong hai tấm hình này rất đơn giản - trong cổ mộ Tây Hạ có thần quái trấn thủ kho báu." Răng Vàng nói: "Trên đời quả thực có loại đồ chơi này thật sao?" Tuyền Béo nói: "Chưa tới nơi mà anh đã run vậy sao? Bây giờ hối hận vẫn còn kịp đó, chờ đến lúc đó sợ rằng lại nhũn cả chân, nằm thẳng căng ra đất giả chết, tôi lại phải công anh? Tôi nói trước, anh đừng có mơ!" Răng Vàng nói: "Ha ha, anh Béo đây khẩu xà tâm phật, nói thì vậy nhưng lúc nguy nan lại ra tay trợ nghĩa hơn người!" Shirley Dương: "Trên đời này chưa hẳn là có mấy thứ thần quái Lục Ngô, Bành Hoạ đâu, đây giống như một lời chú, hoặc một loại bùa chấn thôi, hàm ý là bất kỳ ai tới gần bảo tàng sẽ phải chết!" Tôi nói: "Nguy hiểm ở đâu chẳng có, đáng chết thì muốn sống cũng không được, nên sống thì muốn chết cũng đâu có dễ, trước khi đến nơi đừng nghĩ quá nhiều, rồi lại tự mình hù dọa mình." Shirley Dương gạt đầu một cái, lại chỉ tấm hình thứ ba, trong hình tổng cộng có chín con rồng, rắn, hình dáng khác nhau, rồng có móng, rắn thì không, chính giữa có hoa văn hình vòng tròn, "Thần, chim, hươu" quấn thành vòng tròn, đầu đuôi giáp nhau. Shirley Dương nói người Tây Hạ tín Phật giáo, "thần, chim, hươu" quấn tròn tượng trưng cho luân hồi sinh tử, hàm ý chỉ kiếp trước kiếp sau, đồng thời cũng là chỉ mộ huyết. Chín con rồng, rắn trong hình ám chỉ chín con sông chảy

quanh địa cung, địa cung được đào trong lòng núi, gần với vực sâu, chín con sông chảy dồn vào đó. Chín con sông nửa ngầm nửa lộ, rồng chỉ sông trên mặt đất, rắn chỉ sông ngầm. Trong phong thủy, trận thế này gọi là "cửu long chiếu nguyệt". Ngọn núi chúng tôi muốn tìm vừa vượn nằm ở cuối chín con sông đó, chỉ cần tìm được một, dùng thuật tầm long thì xác định vị trí không khó. Tôi nghĩ thầm: "Em nghĩ đơn giản quá rồi, sông bị cát chảy ăn mòn, biến mất đã mấy trăm năm. Gió thổi cát dờn, địa thế vô định. Huống chi hai cái tên kia, thiên tài chẳng phải, nhân tài cũng không, vừa vượn hai chữ "bất tài" *, bà cô nhỏ của tôi ơi, tôi đi đâu tìm cho em đây?"

* Nguyên bản tác giả chơi chữ: "bất tại nhị ngũ nhân chi thượng, đã bất tại nhị ngũ nhân chi hạ, chính tại nhị ngũ nhân thượng: Không hơn nhị ngũ nhân, không dưới nhị ngũ nhân, vừa vượn là nhị ngũ nhân. (nhị ngũ nhân: chỉ kẻ kém năng lực).

Chưa đợi tôi hỏi, Shirley Dương đã nói kế hoạch của cô, Tỉnh Biên đất rộng biên dài, phía bắc giáp đại mạc, nằm ở Thiểm Tây, tiếp giáp với Mông Cổ, là cứ điểm của Thiểm Tây, thời cổ đại là vùng đất binh đao triền miên mà nay vắng lặng. Thành trì quá nửa đã bị bao phủ bởi cát chảy, hiếm thấy được một gò đất. Ở đây có hai câu - gió đen trước cửa, nhà đốt đèn; mười bước bên trong không thấy rõ - miêu tả gió cát nổi lên, trời đất tối mịt, ban ngày ngồi trong nhà, không đốt đèn thì không thấy người. Trước giải phóng, nơi đây nói nghèo bao nhiêu có bấy nhiêu, cháo cám loãng ba ngày chẳng được hai bát, người nào lánh đi được cũng lánh cả rồi, người không lánh được đều chết đói, đi bao ngày cũng không gặp một bóng người sống. Dân địa phương có câu tục ngữ: "Mệnh mang sa mạc, Hách Liên Thành thấp thoáng". Hách Liên Thành cũng là một toà thành cổ của Tây Hạ, sau khi bị Mông Cổ chinh phạt vượn mã san bằng. Vì quá nhiều người bị giết, xác ném xuống sông tới nghẽn dòng, tới lúc nước sông khô cạn rồi, bạch cốt vẫn cao như núi. Mắt vừa đưa đã thấy xương trắng chồng chất, nhìn mãi không thấy bờ, vì vậy con sông này được gọi là "Bạch Cốt hà". Mặc dù trước đây qua nhiều triều đại như vậy, nhưng sau này gặp gió cát vẫn còn nhìn thấy xương

trắng trong cát chảy. Bạch Cốt hà là một trong chín con sông, mấy thập niên qua, nạn gió cát càng lúc càng mạnh nên không còn gặp những bộ xương trắng nữa, có điều thợ săn dê vàng ở trấn Tĩnh Biên cùng dân du mục năm đó phần lớn đã nhìn thấy Bạch Cốt hà, theo miêu tả của họ, ít nhất cũng có thể đoán định phương hướng. Từ trấn Tĩnh Biên mà đi, vượt qua trường thành, tiến vào biên giới phía đông nam sa mạc Mao Ô Tố, sau khi tới đốc Đại Sa lại theo hướng Tây Bắc mà đi. Tôi thăm bệ phục Shirley Dương, đúng là theo nước cờ này có thể đi, có điều có một việc từ đầu tới cuối tôi luôn cảm thấy kỳ lạ, như đã nói, Răng Vàng phát tán hình chụp chiếc hộp sắt ra ngoài, dân đạo mộ chắc chắn cũng có được vài ba tấm, những kẻ đó cũng không phải thổ phỉ, không chỉ biết súng đạn thuốc nổ, còn có trang bị kỹ thuật cao cấp, trong tay có ảnh, chúng tìm chín con sông kia dễ dàng hơn bọn tôi nhiều, sao còn có người bất kể giá cả tình nguyện muốn mua sách vàng Tây Hạ này làm gì? 2. Răng Vàng nói: "Lúc ấy không có đủ phim chụp, chỉ chụp ba tấm, chẳng lẽ trong tấm hình mặt thứ tư còn có bí mật gì?" Shirley Dương cầm tấm hình cuối cùng lên, chính giữa là một quan tài hình người, ở giữa thẳng đứng, hai bên trái phải là hình quỷ giống như người mà không có mặt, chỉ có hai con mắt, bên dưới đúc hình sóng gợn tầng tầng. Mỗi người nói ý kiến của mình, đoán bừa có, phân tích lý lẽ cũng có, đều chưa ra được vấn đề mấu chốt. Cuối cùng đều thống nhất, hình vẽ sau cùng trong cuốn sách vàng Tây Hạ chắc chắn vô cùng quan trọng! Tôi quẹt diêm huỷ hình, lại bỏ sách vàng Tây Hạ vào ba lô của Shirley Dương. Shirley Dương cùng Răng Vàng đi tìm lạc đà để vào sa mạc, tôi cùng Tuyên Béó ở lại coi chừng ba lô, đề phòng có kẻ trộm đồ. Tôi thấy thời gian còn sớm, tựa vào ghế dài chớp mắt một chút, nằm mơ thấy hai quái vật Lục Ngô cùng Bàn Hoạ chui ra, biến hoá khôn lường, bọn tôi liều mạng chạy trốn, sơn động đột nhiên đảo ngược, Shirley Dương rơi xuống vực sâu, trong lòng tôi nôn nóng vạn phần nhưng muốn cử động cũng không được, trong nháy mắt cảm thấy nỗi tuyệt vọng chưa từng có, trong cơn tuyệt vọng kinh sợ, vùng vẫy mà tỉnh lại, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Ngẩng đầu nhìn lên, Tuyên Béó đang nằm bò trên ba lô ngủ không biết trời đất. Tôi biết rõ là mộng nhưng vẫn không cầm được nỗi lo sợ mơ

hồ cảm thấy điềm báo không tốt, trong lòng quyết định: "Chuyến này lành ít dữ nhiều, có điều phóng lao thì phải theo lao, nếu Shirley Dương gặp nguy hiểm, tôi thà tan xương nát thịt cũng phải bảo đảm cô ấy bình an vô sự!" Trong lúc tôi còn đang mất hồn, Shirley Dương đi tìm lạc đà đã trở về. Đi vào sa mạc mênh mông, không thể chỉ dựa vào hai chân, lặn lội gian nan trong sa mạc, không một ngọn cỏ, lại dễ mất phương hướng, gọi là biển chết cũng chẳng sai. Trong vô vàn loại gia súc, chỉ có lạc đà là phù hợp để vượt sa mạc dài dằng dặc, trên thân lạc đà có bướu, có thể nhịn khát, lặn lội trong đại mạc độ mười ngày không ăn không uống cũng không sao, lạc đà móng dẹt, dưới móng lại có lớp đệm thịt dày, không dễ sa vào cát chảy, vững vàng như núi, chạy nhanh như gió, hơn nữa lại tương đối thuần phục, khả năng nhớ đường tốt, thêm vào đó tứ chi cao lớn, một con lạc đà có thể mang nặng chừng một trăm tám mươi kí lô, hành tẩu trong gió cát cuồn cuộn như biển chết không có loại gia súc nào tốt hơn lạc đà. Nếu có thể tìm được một đội lạc đà, lại có người dẫn đường dày dặn kinh nghiệm, sự nguy hiểm khi vượt qua biển cát mới có thể giảm thiểu xuống mức thấp nhất. Có điều ở vùng Mào Tử đồi núi đất vàng này một con lạc đà cũng không có, mấy chục năm qua, ven rìa sa mạc đã có đường quốc lộ, đội lạc đà đi xuyên sa mạc đã không còn nữa. Trong tình trạng không có lạc đà, lựa chọn thứ hai là xe SUV sa mạc, nhưng ở nơi khí ho cò gáy này, xe cũng tìm không nổi. Bọn tôi lại ra ngoài lần nữa, nhờ chỉ điểm của một lái buôn dê mới tìm được một chiếc xe Jeep nhà binh bốn bánh do bộ đội đào thải, bán cho địa phương, có thể miễn cưỡng dùng tạm. Bốn người trang bị đơn giản, chỉ mang theo kính gió, khăn quàng, dù kim cương, móng lừa đen, vuốt phi hổ, đèn pin mắt sói, lương khô nén, đèn led giao thông dùi cui cầm tay. Dù kim cương và móng phi hổ chúng tôi để cho Shirley Dương dùng, tôi cùng Tuyên Béo mỗi người mang một cây xẻng công binh, mấy thứ áo da chuột, áo chống nước lửa, nhiên liệu cùng nước được trang bị đầy đủ trên xe, lại nhét thêm mấy bọc thịt sấy lớn. Người hướng đạo rất khó tìm, trước kia ở trấn Tĩnh Biên không ít người săn hoàng dương, sau đó vì nguồn nước cạn kiệt, hoàng dương cũng tuyệt chủng, phần lớn chỉ có người qua lại ở ven rìa sa mạc, rất ít người từng đi sâu vào bên trong. Tôi kéo lái buôn dê tới một

góc, nhét cho hẳn hai gói thuốc lá, hỏi hẳn: "Người ở trấn Tĩnh Biên trước kia làm sao săn được hoàng dương? Theo tôi biết, súng bắn chim thông thường trong dân gian có tầm bắn quá gần, hoàng dương lại nhanh, súng bắn chim hoặc súng lục không bắn được." Lái buôn nói trấn Tĩnh Biên là nơi sinh ra đao tặc, mã tặc, đao tặc dùng đao, quen độc lai độc vãng, mã tặc dùng súng, hầu hết kéo theo bè lũ. Mấy năm trước, mỗi ngày tới một lượt, sau đợt loạn quân thổ phi, súng đạn còn lại khá nhiều, đội lạc đà cũng đeo súng. Đều dùng súng trường bỏ lại của mã tặc để săn hoàng dương, súng liên thanh hay phát một loại nào cũng có, có điều ngày nay muốn tìm cũng không tìm được nữa. Tôi không cam tâm, lại hỏi lái buôn, không có súng trường thì súng ngắn hoặc súng lục cũng được. Tuyền Béo sáp lại bảo: "Đồ chơi lỗi thời chẳng có uy lực tôi cũng không thèm dùng." Tôi chẳng thèm để ý cậu ta nói mát: "Hoả tiễn xuyên lục địa có uy lực lớn đấy, anh vác theo nổi không?" Thăm dò khắp nơi, bản địa không có súng, súng bắn chim cũng không có một cây, người dẫn đường cũng không tìm được. Tôi xem xét lại phương vị một chút, quyết định không qua đêm ở Mão Tử, sửa sang lại qua loa, tham chiếu bản đồ và la bàn, lái xe vào sa mạc Mao Ô Tố. Đường đi ban đầu còn khá tốt, men dài theo bờ sa mạc có rất nhiều cây bụi, thậm chí còn gặp được oa tử chặn dê, nhưng vào sâu trong sa mạc, tới chỗ không có dấu chân người, không khí không một gợn gió, mặt trời bốc lửa trên đầu, cát chạm vào da khoan thủng thành lỗ, đến khi trời tối lại lo chết rét, mấy hồ nước gặp trên đường đều là khổ thủy (nước có chứa axit độc), không uống được, dù cho miệng khô môi rách cũng không dám uống một hớp, khó mà chống lại cái nóng bỏng đến hoa mắt của sa mạc, gặp bão cát cũng không chịu nổi, không biết ăn bao nhiêu cát, xe Jeep rống lên lắc lư muốn hỏng, lặn ngụp một hồi, lên lên xuống xuống khổ sở lết tới được sườn Đại Sa rồi phun khói đen, nằm thành một đống dưới gò cát. Shirley Dương kiểm tra một lượt, bất lực nhún vai, tiếp theo chỉ còn cách đi bộ. Răng Vàng luống cuống: "Vào sa mạc biết bao nhiêu ngày, không có xe Jeep, dễ là một đi không trở lại..." Tuyền Béo nói: "Đầu anh sao giống cái xe Jeep kia thế, cũng hỏng rồi hả? Đi được quá nửa rồi còn muốn quay về

sao?"Răng Vàng chìa ra miệng môi khô rách, giọng như phun khói bốc lửa: "Tôi sống không nổi, sắp bị phơi thành Lâu Lan cô nương* rồi!"

*Lâu Lan cô nương: Lâu Lan là một thành bang ở thời cổ đại, thuộc vùng Tân Cương, nằm trên con đường tơ lụa và lãnh thổ phần lớn bao quanh bởi sa mạc, nhờ vào mậu dịch tơ lụa mà nó trở thành một trong những đô thị lớn phồn hoa nhất, mở cửa sớm nhất thế giới, tuy nhiên thành bang này lại biến mất một cách thần bí trong sa mạc. Sự biến mất này dẫn đến nhiều truyền thuyết, một trong số đó, cổ quốc trong nháy mắt biến mất chỉ lưu lại hai món bảo bối: Mỹ nữ Lâu Lan và Ngọc sa mạc Lâu Lan. Mỹ nữ sớm hoá thân thành Ngọc sa mạc Lâu Lan, các nàng ẩn thân trong biển cát đợi người cùng kết duyên. (wiki + baidu)

Tuyền Béo nói: "Ai bảo anh ngồi một đống không chịu vận động, lo mà cái mông chả bị hun chín ."Răng Vàng nói: "Nghỉ một lát đi, phía trước chẳng phải cũng nóng như vậy còn gì?"Tôi nói: "Từ đây tới chỗ sa mạc tiếp giáp với núi, lái xe cũng phải mất một ngày. Ở trấn Tĩnh Biên tôi có nghe qua, hướng Tây Nam dốc Đại Sa có nhánh khám cầu. Trước kia, năm 1949, khám cầu là chỗ đội lạc đà lấy nước, nay thuỷ mạch đã khô nhưng khoảng cách không xa, có thể đi bộ được, chúng ta đi về bên kia trước đi!"Răng Vàng nói: "Khám cầu đã khô thành gáo rồi, tới đó khác gì mua đường?"Tôi nói: "Đằng nào cũng là kênh mương, tới núp một lúc nghỉ chân, chờ mặt trời lặn về phía Tây rồi lại đi."Răng Vàng chột nói: "Thì ra ý Hồ gia là như vậy! Không phải người kỳ tư diệu tưởng thì không thể nghĩ ra. Thật có tư thế trong cảnh "trước chẳng gặp cổ nhân, sau không thấy người tới"!Lồng ngực tôi bỗng trào ra hai chữ cảm thán: Mẹ kiếp!"Tuyền Béo nói: "Răng Vàng, nghe người ta đồn lười anh có thể cưa đứt cả sắt, thật cmn dùng tốt!"Răng Vàng nói: "Đầu lười dùng tốt cũng không thay được chân nhé, ruốt cuộc vẫn phải từng bước mà lê đi!"Theo dân gian, khám cầu hay còn gọi là mương đất thật ra là một vùng mộ quần táng của quý tộc Tây Hạ, Tây Hạ bị ảnh hưởng bởi văn hóa Đường Tống, hết lòng tin vào Phật giáo, mồ mả cũng phải hợp phong thuỷ, nhiều năm trước đây, nơi này là mũi

nước, tiếng địa phương gọi mũi nước bởi sông ngầm từ nguồn xa, trên đường chảy ra sa mạc hình thành một hồ nước, tựa lưng vào núi đất cát kiên cố. Trước theo dòng, sau có điểm tựa, quý tộc Tây Hạ cho rằng đây là khối bảo địa, mộ lớn mộ nhỏ tập trung ở đây số lượng cực lớn, mộ thất bằng gạch, tường vẽ bích họa. Năm đó còn có mũi nước, đoàn lạc đà vượt sa mạc thường sẽ lấy nước ở đó, sau đó nguồn nước khô kiệt, lại xuất hiện cường đạo, quân phiệt, tàn binh bại tướng của Quốc dân đảng, thậm chí còn cả bạch Nga (chỉ cướp người Nga) nhiều lần sang cướp bóc, vật đáng tiền đều bị vét sạch, nhưng địa thế vẫn còn, không bị cát chảy vùi lấp hoàn toàn, trước kia Mao Ô Tố còn có bày hoàng dương, dân săn dê thường tới hầm mộ tránh gió cát. Bốn người mang theo ba lô, bỏ xe đi bộ, cát mịn xộp, lún xuống từng bước, dốc hết sức tiến về phía trước, dưới ánh mặt trời gay gắt, đối chiếu phương hướng bản đồ và la bàn, xuống sườn Đại Sa, vượt qua mấy gò cát, phía trước xuất hiện một nhánh khảm cầu. Chúng tôi đi bộ tới nương đất cát, bởi mấy cái hố, tìm nơi ít mồ mả mà đào, liền cảm thấy rùng mình, trong cổ mộ mặc dù âm u nhưng so với việc phải phơi mình dưới ánh nắng chói chang dữ dội còn tốt hơn nhiều. Tôi thở hắt ra giữ cát trên người, bật đèn pin nhìn bốn phía. Mộ của quý tộc Tây Hạ có kích thước tương đối nhỏ, mộ đất đa số xếp thành hình tháp, lấy gạch đất xây thành hai hoặc ba phòng, cửa mộ chạm khắc tranh thủy hỏa, gạch nền khắc chìm hoa văn, bốn vách mỗi viên gạch một bức chạm trổ. Mộ Tây Hạ so với mộ ở Trung Nguyên khác biệt rõ ràng, trên nóc mộ Tây Hạ có một lỗ nhỏ, từ trên xuống dưới treo một ngọn trường minh đăng, trước mộ đốt trường minh đăng, gạch mộ phong kín bảy tầng, trường minh đăng đốt hết khí trong mộ, tạo thành môi trường chân không bảo quản cực tốt bích họa trong mộ. Trước cửa mộ có treo bức điêu khắc, khắc hình võ tướng, muông thú, phía trên vẽ hoa văn cửa khuyết, mây, sao, các loại tiên linh dị thú, khí thế thâm nghiêm. Mộ gạch lấy bốn loại bích họa làm chủ, một là hình chủ mộ khi còn sống cưỡi tuần mã đi săn, hai là mô tả tình cảnh lúc chủ mộ theo đem quân đi chinh chiến, ba là mô tả cảnh phu thê chủ mộ ấm yển thường lạc xa xỉ, bốn là chúng nô tì bận rộn giết mổ, lữ tạp dịch nấu nướng. Giữa mộ, ngoài bích họa khiến người ta hoa cả mắt ra, chỉ có bốn tượng đá nâng

hòm, bực đỡ quan tài hay còn gọi là quan sở, đều là hình nô lệ lực sĩ trần truồng, uốn gối quỳ xuống đất, hai mắt trợn tròn, trong miệng có răng nanh, bụng lớn lưng tròn, hai cánh tay vai u thịt bắp, đầu vai ngang nhau, dáng vẻ cúi đầu nặng nhọc. Từ bức họa trên mộ gạch có thể nhận ra, đây hẳn là ngôi mộ phu thê hợp táng, mộ chủ là một vị tướng quân. Nghe nói trong mấy ngôi mộ ở đó cũng có Phục ma Thiên tôn, trước kia thường có đội săn hoàng dương vào mộ tránh cát, đoàn lạc đà tới lấy nước cũng từng qua, dân du mục nhiều tuổi ở đây nói bích họa trong mộ có thể nói là sống động như thật. Hai đất Tấn, Dự cũng có mấy ngôi Phục ma điện, cung phụng Phục ma Đại đế, dùng thanh long, bạch hổ, huyền vũ, chu tước làm hộ pháp, đó là theo truyền thống đạo gia. Phục ma Thiên tôn trong bích họa của Tây Hạ lại là nhánh của Phật giáo, hậu thế đã thất truyền, không có mấy ai được thấy. Tôi muốn tìm bức bích họa tương ứng để xem kết quả, vì vậy ăn chút lương khô, nghỉ ngơi một hồi trong mộ rồi đốt đuốc lên tiến vào bên trong. Khu mộ quần táng của quý tộc Tây Hạ ở khám câu, năm 1949 từng bị kẻ gian trộm mộ đào bới, không dưới 1400 mộ, đều là mộ gạch có bích họa. Bích họa trong mộ không được vẽ ở bốn vách mà chủ yếu ở trên đỉnh, hoàn toàn khác biệt với kiến trúc mộ táng thường thấy ở Tây Vực. Theo quan niệm của quý tộc Tây Hạ, mộ chủ là người thờ cúng bích họa Phật giáo, bích họa trong mộ càng tinh mỹ tức là sau khi chết có công đức càng lớn. Trên đỉnh vách ngôi mộ chính được quét thạch cao, trên đỉnh vẽ một bức bích họa vô cùng lớn, thậm chí dùng cả phần vàng để vẽ. Chúng tôi cầm cây đuốc chiếu sáng, vừa đi vừa nhìn về phía trước. Trên đỉnh mộ có ít bích họa, qua mô tả trong bích họa ở đây có thể biết được trước khi Tây Hạ diệt quốc, mũi nước sông ngằm tuôn ra sa mạc cũng không chỉ có khu khám câu, còn có mấy căn hầm thờ phật, miếu, rải rác dọc theo tuyến sông ngằm, sông ngằm nổi thẳng vào địa cung. Đáng tiếc đã bị cường đạo phá hoại nghiêm trọng, phần vàng đều bị róc đi, phần lớn bích họa trên mộ gạch không hoàn toàn lành lặn, toàn bộ đều đã bị phong hoá mà tróc ra, sắc thái ảm đạm, đoán chừng chưa đến hai ba chục năm nữa, bích họa muôn phần tinh mỹ của Tây Hạ đều sẽ hoàn toàn biến mất. Hơn nữa, một thất gian nổi liền gian, bích họa trong khu mộ quá nhiều, nếu xem lần lượt, dăm ba ngày

cũng chưa thể xem hết.4Trải qua hơn trăm năm bị trộm cướp đào quật, 1400 ngôi mộ quý tộc nhà Tây Hạ gần như đều đã bị móc sạch, bởi mộ quần táng san sát, tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau, trộm mộ đem đào thông các ngôi mộ, đạo động thông đạt tứ phương tám hướng. Trong một số ngôi mộ còn có hài cốt, có bộ của mộ chủ, có bộ của trộm mộ. Có khi trộm mộ thấy của nổi lòng tham, tàn sát lẫn nhau, nhiều lúc cũng do có tật giết mình, tự dọa chết mình.Ở góc mộ kia, có xác hai tên trộm mộ, chết đã mấy chục năm, bên cạnh có một cây khô khoác hồng bào, mang bội kiếm cùng nỏ thần tý (nỏ cầm tay). Có lẽ hai tên trộm này dùng giây kéo cây khô từ trong quan ra, lúc trộm mình khí gặp phải kẻ khác giở trò.Tuyền Béo nhặt thanh trường kiếm kia, dùng đuốc chiếu qua một cái, thân kiếm dài đã gỉ nhưng độ sắc bén không giảm. Răng Vàng nói: "Đao kiếm chôn theo trong mộ nhà Tây Hạ gọi là nhân kiếm, còn nỏ thần tý, theo sử sách nói xạ tam bách bộ (bắn ba trăm bước), có thể xuyên lớp áo giáp dày rèn từ sắt lạnh, bóng loáng như ngọc tên không xuyên thủng."Tôi nói: "Trước kia trộm mộ không thèm để ý những thứ này, tới bây giờ cũng đáng chút tiền, nhưng mang không nổi, chỉ vác bình nước lương khô thôi cũng làm tôi mệt muốn gục rồi."Tuyền Béo thấy trên người hai tên trộm mộ kia vác một túi vải bọc, cho rằng bên trong có minh khí, vạch ra nhìn thử, hoá ra là hai khẩu M1891 của Nga - Súng trường Mosin, dân gian gọi là thuỷ liên châu, hình dáng gần giống súng tiểu liên. Nếu là trước kia, một khẩu súng tiểu liên có thể đổi được bốn con lạc đà, rất đáng giá. Dân trộm mộ đi sa mạc, sợ nòng súng bị cát bay vào thường dùng vải bọc lại, có điều súng lâu ngày không được tra dầu, một khẩu đã nghẽn chốt, không kéo lên được. Cây súng còn lại vẫn dùng được, ngắt nổi chỉ có năm viên đạn. Tuyền Béo đeo súng trường lên người, lại bới đống cây người chết hồi lâu, lôi ra một khẩu súng lục. Đó là khẩu súng lục chế lại, tục gọi "bắn phát một", do thợ súng dân gian làm ra, uy lực như nhau, nhưng chỉ có thể bắn một phát nhồi một phát, tốc độ bắn không nhanh lại dễ tắc lửa, đây là vũ khí mà trước kia thổ phi ở đại mạc Mông Cổ và cao nguyên Hoàng Thổ hay sử dụng. Tôi kiểm tra nòng súng cùng khoá nòng, tất cả đều han gỉ, căn bản không thể dùng được, vậy mà nỏ thần tý bên cạnh cây khô, quả không hổ danh xưng thần tý

nỏ, trải qua mấy trăm năm vẫn hoàn hảo. Tôi để Shirley Dương mang nỏ thần tí phòng ngừa vạn nhất. Shirley Dương nói: "Nước và lương thực chúng ta mang theo có hạn, không thể trì hoãn quá lâu ở đây, nếu như trong vòng hai ba ngày vẫn không tìm được nguồn nước thì nhất định phải đi về phía Nam." Tôi nói: "Dọc đường chúng ta đã chậm mất mấy ngày, em không sợ bọn trộm mộ khác đi một bước, tìm được địa cung sao?" Shirley Dương nói: "Thánh vật tổ truyền của đạo nhân phái Bàn Sơn tất nhiên quan trọng, nhưng không đáng giá bằng tính mạng của bất kỳ ai." Tôi đồng ý với lời của Shirley Dương, hơn 1400 toà mộ bích hoạ, thật sự xem không hết, mọi người nghỉ ngơi một hồi, chui ra khỏi đám mộ gạch, từ mương đất theo hướng Tây mà đi, mây mờ trắng tối, không làm sao đi tiếp được, chúng tôi đành ở tại chỗ, đào cát thành rãnh mà qua đêm. Sáng sớm hôm sau tiếp tục đi. Ròng rã hai ngày, đưa mắt nhìn bốn phía vẫn là gò cát nhấp nhô trùng trùng điệp điệp vô tận, cát vàng mênh mông, vắng vẻ hùng vĩ nhưng trước sau đều không tìm thấy nước, tôi nghĩ, đến chúng tôi còn tìm không được, kẻ khác chắc gì đã thần thánh hơn? Mọi người xem chừng gặp tình cảnh này đều đã chết lòng, định bụng hướng về phía Nam, ra khỏi sa mạc. Lặn lội hai ngày liên tiếp trong sa mạc, tôi cùng Tuyền Béo, Shirley Dương, ba người còn có thể miễn cưỡng chịu đựng được, Răng Vàng quả thật chịu không nổi, đặt mông xuống gò cát rồi thì lồi thố nào cũng không đứng dậy nổi, gã bị nắng hong cho tới mất hồn, lảm nhảm mê sảng rồi, quả quyết nói trên trời có tới ba ông mặt trời! Hai mắt Răng Vàng đăm đăm, tuyệt vọng nói: "Tuyền béo, chúng ta xong rồi!" Tuyền béo nói: "Muốn xong thì tự anh xong đi, tôi nhìn mặt trời mới có tám chín giờ sáng sớm thôi." Răng Vàng nói: "Ông trời có phải cảm thấy Răng Vàng tôi chết không đủ nhanh, để cho ba cái mặt trời tới phơi tôi?" Tuyền Béo nói: "Anh nói bậy cái gì, trên trời có ba cái mặt trời á?", Anh ta ngẩng đầu lên nhìn, đoạn cúi đầu xuống nói: "Tôi cũng phải uống miếng nước thôi, vừa khô vừa khát, nỗ đom đóm mắt, nhìn vật thấy bóng chông bóng rồi!" Shirley Dương nói với tôi: "Nếu không quay lại, tình hình sẽ rất nguy hiểm, cần sớm trở lại Đại Sa Phán, tới chỗ xe Jeep lấy thêm nước, đi về hướng quốc lộ phía tây nam sa mạc." Trong bụng tôi cũng nói nên rút lui, nhưng ngẩng đầu tìm phương vị,

tôi giật mình, trên trời xuất hiện một đám mây mỏng nửa trong suốt, ở giữa có ba vầng mặt trời, cùng lúc phát ra vầng sáng loá mắt, trong truyền thuyết thượng cổ, cửu nhật tịnh xuất (chín mặt trời cùng lộ ra), tất cả cây cỏ héo khô, nhưng trước mắt không thể là thật, ai mà không biết "thiên vô nhị nhật" (ngày không thể có hai mặt trời). Shirley Dương nói: "Đó là huyền nhật, do khúc xạ ánh sáng từ nước, trên trời sẽ đồng thời xuất hiện ba vầng mặt trời." Tôi nói: "Huyền nhật anh chưa thấy qua, nhưng "nhật vừng nhi phong" (mặt trời có quầng thì gió nổi), chỉ sợ sẽ có trận gió cát lớn, phải tìm chỗ nấp đi!" Tuyền Béo ngó tứ phía: "Phóng mắt nhìn ra toàn là sa mạc, đâu có chỗ nào tránh được gió cát?" Tôi nói: "Ở gần không có, trốn vào khảm cầu mới qua được, nhân lúc gió cát chưa tới, mau đi!" Huyền nhật không quá mười phút, quầng mặt trời dần bị thu lại, mặt trời biến thành quả trứng gà vàng sáng loáng, chính là điềm báo bão cát lớn sắp đến. Sa mạc Mao Ô Tổ không giống mấy sa mạc lớn khác, ngàn năm trước còn có cỏ cây tươi tốt, sau đó bị cát chày ăn mòn, bao nhiêu gió cát kéo tới lấp thành một mảng, sa mạc ngày càng lớn, đến nay tổng diện tích đã quá bốn chục ngàn cây số vuông, bên rìa có sa mạc và bán sa mạc, còn có địa hình đồng cỏ hoang mạc, chỗ sâu, đất biến thành từng tầng cát lỏng lẻo, dưới tác động của gió, hình thành động cát chày di động. Chúng tôi bị gió cát đưa đi, gò cát chày thành vùng dày đặc, gió cát lớn, một chỗ ẩn nấp cũng không có! Bọn tôi đáng ra không nên vì tiết kiệm thời gian mà tìm chiếc Jeep rách ở Tỉnh Biên, liều lĩnh tiến vào sa mạc, giờ gặp trận gió cát lớn thế này, trốn tới nương đất chỗ đám mộ quần táng của Tây Hạ mặc dù có thể tránh được bão, nhưng ở trong điều kiện bình thường, ít nhất cũng phải đi liền suốt hai ngày mới tới, ngang giữa với đi về phía Nam ra khỏi sa mạc, bây giờ gặp chuyện thế này, không chừng chưa tới nơi đã bị gió cát vùi lấp! Răng Vàng ngã chổng vó ra: "Lão hồ, tôi không đi được, vừa khát vừa mệt, thật sự thật sự không đi nổi!" Tôi bảo Răng Vàng mau dậy, đây không phải lúc giả chết, gió cát tràn tới, chắc chắn sẽ chôn sống anh đó. Răng Vàng nói: "Dù sao tôi cũng sắp chết rồi, anh bảo tôi đi nữa, thà để gió cát chôn đi...." Tuyền Béo nói: "Nếu anh không muốn sống, tôi bẻ cái răng vàng này của anh đi, từ nay về sau nhớ anh, tôi lấy ra ngậm một phen." Răng Vàng kinh hãi:

"Không được! Để anh em chết toàn thân có được không hả?" Tuyền Béo nói: "Không phải tôi yêu quý gì anh đâu, chờ tôi chơi chán rồi, tôi trả lại anh, để lên bàn thờ mà cúng!", nói rồi vén áo xắn tay, tiến tới đòi nhổ răng Răng Vàng. Răng Vàng biết Tuyền Béo xuống tay thật, vội vàng nói: "Ngàn vạn lần chớ động thủ! Trong lòng tôi ấy mà, thật sự không nỡ bỏ canh hoa quế ô mai chua ướp lạnh Bắc Kinh, dùng đá cục ướp mà toát ra khí lạnh, dưới lửa một ngày một đêm, gắp một tô lớn như vậy, chẳng ai chối được! Chết rồi không uống được nữa, chịu phơi thân ở đây, chẳng bằng phải trở về thôi!" Cả bọn không còn cách nào hơn quay đầu trở về, nếu vận khí tốt, có lẽ có thể may mắn trở lại nương đất nơi án táng quần mộ của quý tộc Tây Hạ để tránh gió cát. Chưa đi được mấy bước, Tuyền Béo lại đứng lại, chăm chăm nhìn thẳng lên trời. Tôi nói: "Anh cũng chưa thấy quan tài chừa đồ lệ phải không, còn muốn đợi đến lúc gió lớn nổi lên, hai chân mới mở chốt hả? Không mau đi còn nhìn trời làm gì?" Tuyền Béo chỉ lên trên một cái: "Các anh có thấy không, thứ đồ chơi gì kia?" Tôi nhìn theo tay anh ta, trên trời cao có một điểm nhỏ đen đen, ở giữa trời không nhúc nhích. Răng Vàng nhìn lên, anh ta cũng há miệng không ngậm lại được, vật thể bay không xác định sao? Mấy năm qua, chủ đề đĩa bay vô cùng nóng bỏng, chúng tôi nghe nói qua vật thể bay không xác định được gọi là UFO, không ngờ có thể gặp được trong sa mạc. Vào đầu những năm sáu mươi bảy mươi, loại tình hình này cũng không hiếm, hồi đó người ta không gọi là vật thể bay không xác định, thường sẽ cho là phi cơ trinh sát của địch. Mấy bức hoạ cổ trên mỏm núi trong sa mạc cũng miêu tả loại chuyện kỳ lạ này. Thời xưa thứ đó gọi là tinh tra, tra là cái bè vượt biển, tinh tra là thuyền trên trời, không phải chỉ UFO thì là cái gì?

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xướng
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Yêu Nữ Tây Hạ

1.Sa mạc Mao Ô Tố, theo tiếng Mông Cổ có nghĩa là "nước hoại tử", mấy trăm năm qua hiếm khi xuất hiện dấu chân người, nhưng tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói có người thấy UFO ở đây!Cho dù là chim hay máy bay cũng không thể lơ lửng giữa trời mà không nhúc nhích, cái kia rốt cuộc là thứ đồ chơi gì?Tôi và Tuyền Béo, Răng Vàng ba người ngạc nhiên, trợn to mắt ngược lên trời, muốn xem rốt cuộc là gì, nhưng khoảng cách quá xa, cố gắng thế nào cũng vẫn chỉ thấy một điểm đen nhỏ bất động.Shirley Dương lấy ống nhòm mang theo từ ba lô ra, điều chỉnh tiêu cự rồi nhìn lên: "Là...Ưng!"

Tôi nhận lấy ống nhòm nhìn thử, quả đúng thực là một con thươg ưng (ưng xanh), bám như treo trên trời cao.Tuyền Béo nói: "Làm tôi giật cả mình, ưng ở trên trời làm gì? Bắt thả hả?"Tôi nói: "Chỗ này chuột còn không có, nói gì thả."Răng Vàng tò mò: "Nói gì tới chuột, cỏ còn không có một cọng, thế ưng ăn cái gì?"Tôi nói: "Ăn người chết thôi."Răng Vàng nói: "Đấy là loại ưng trụi, ăn tử thi, có điều là nơi này đâu có người chết? Hay là nó chờ mấy anh em ta bị nắng phơi chết rồi lập tức xuống xé?"Tuyền Béo mắg: "Súc sinh toàn lông, mang làm thịt còn được miếng ngon, tiếc là xa quá, nếu không tôi một phát súng bắn chết, xem thử ai ăn ai!"Tôi nói: "Có thể để Răng Vàng nằm giả chết trên đất dụ ưng xuống."Răng Vàng thuận thế lăn ra đất nói: "Còn phải giả bộ sao? Răng Vàng tôi giờ đây khác gì người chết? Phơi thêm nữa, tôi sắp bị nướng thành xác khô rồi!"Shirley Dương giơ ống nhòm nói: "Không phải ưng trụi ăn xác chết, anh nhìn trên người nó thử xem, giống như có cái gì đó."Tôi nhận ống nhòm nhìn lại lần

nữa, ưng bay trên trời kim quang lập loè, hoá ra ở móng ưng có kim cách (cựa vàng). Chỉ có thợ săn thả chim đi săn bắn mới đeo kim cách, đeo kim cách vào móng ưng lúc đi săn là thói quen lúc mang chim đi săn của quý tộc xưa, năm đó người Mông Cổ chinh phục Trung Á có câu "Một con ngựa tốt cũng khó đổi con chim ưng giỏi", một con ưng săn thượng hạng còn phải hợp với một đôi kim trảo, đó cũng không phải đồ thợ săn bình thường dùng nổi. Ưng săn hung hãn mang kim cách, lúc gặp chồn hoang, sói dữ, hoàng dương, từ trời cao rít xuống, có thể nhẹ nhàng xé rách da lông của chúng. Đến nay ưng săn cực kỳ hiếm xuất hiện, nói chi là loại móng đeo kim cách? Ở đây lại là sa mạc mênh mông bát ngát, con chim săn này rốt cuộc là do ai thả? Tuyên Béo hoài nghi: "Hay là thợ săn vào sa mạc săn hoàng dương?" Tôi nói: "Chỗ này vắng lặng như vậy, sớm đã không còn hoàng dương từ lâu rồi! Có khi là dân đồ đấu tới địa cung Tây Hạ tìm bảo vật cũng nên!" Tuyên Béo nói: "Hàng tốt nha, đồ đấu phối với ưng cơ, thêm cặp ba ba thì đất liền đại dương thông thiên luôn rồi!" Shirley Dương nói: "Dân đồ đấu lợi dụng ưng săn theo dõi chúng ta, chỉ sợ kẻ tới bất thiện!" Trong bụng tôi thầm nghĩ, kiểu này chính xác là nhằm vào sách vàng Tây Hạ trong tay chúng tôi, vào sa mạc rồi, mười phần thì tám chín phần sẽ đụng phải đạo tặc trộm mộ, tránh không tránh nổi, nhưng chúng tôi thân cô thế cô, phải làm sao tận lực tránh xung đột chính diện với đối phương, hơn nữa gió cát lớn sẽ tới, nếu còn không đi sẽ phải chôn thân ở đây! Trong sa mạc vô tận không nơi trú ngụ, một khi gió động cát nổi, khả năng bị vùi lấp cực lớn, bản lĩnh của anh dù lớn bao nhiêu cũng khó trốn thoát, cho nên nhất định phải tìm được nơi tránh gió, nhưng bốn phía đều là cát vàng mênh mông, căn bản không có chỗ trốn. Shirley Dương dùng ống nhòm qua sát xung quanh, chỉ về hướng Tây Nam: "Anh nhìn xem đó là gì?" Tôi lấy ống nhòm thử nhìn, xa xa tựa như có rặng núi cát, trông giống một tuyến đường, kéo dài tới tận chân trời, vắt ngang cuối biển cát, trong bụng tôi cảm giác kỳ quái: "Đó là thứ gì?" Tôi còn chưa kịp nhìn rõ là gì, trời xanh cùng với bờ cát đã mờ hồ, gió cát từ Tây Bắc cuốn tới mãnh liệt, giống như con rồng vàng lớn đang quấy mình. Shirley Dương nói: "Gió cát tới nhanh quá!" Tôi ngoắc tay họ, nói: "Đừng nhìn nữa! Mau đi thôi! Tới

phía dưới núi cát kia tránh đi!"Răng Vàng lão đảo lắc lư đi sau cùng: "Lão Hồ, tôi thật sự không đi nổi, bây giờ cặp đùi này giống như đồ chì quẩn thiếc, không kéo ra được rồi, gió cát kia không phải vẫn ở tít chân trời mà? Xa như vậy, tôi thấy thôi không tới chỗ chúng ta đâu, anh nhìn mặt trời xem, vẫn ngời ngời thế kia, nghỉ một lát không được sao?"Tôi dọa hấn, bảo: "Nghỉ cái gì, nghỉ nữa thì mạng cũng mất!"Tuyền Béo mắng: "Thằng cháu Răng Vàng này thật giống con rùa rụt cổ, hở ra là phải bò tới ổ rùa!"Răng Vàng nói: "Rùa còn có mai mà, còn tôi đây chỉ có lớp da người, chẳng cản được gió, chẳng che được nắng."Tuyền Béo nói: "Da anh dày ngang với hốc trường thành, giữa mài không nổi, anh còn sợ dầm mưa dãi nắng cái con khi gì?"Răng Vàng thấy Tuyền Béo công ba lô định đi thật, còn mang cả bình nước của anh ta đi, vội vàng chạy theo Tuyền Béo nói: "Lão Tuyền, anh nể tình huynh đệ anh em chúng ta, công tôi đi với, tôi cũng vì Đảng vì dân muốn lập chiến công thôi, dù thế nào anh cũng không đành lòng nhìn tôi thành thầy khô ở đây, sau này đem vào viện bảo tàng trưng bày chứ?"Tuyền Béo nói:"Anh em tốt, nói nghĩa khí, không mượn tiền, không làm hộ, bái bai ngài!"Răng Vàng tiếp tục khẩn cầu: "Lão Tuyền, ngài công tôi lần này, ngài chính là cha mẹ tôi sống lại, ân nhân cứu mạng, ngày sau trở về Bắc Kinh, tôi nguyện làm trâu ngựa cho ngài, ngày ngày dâng hương dâng trà!"Tuyền Béo mắng: "Úi chà! Còn nói tiếng người cơ? Anh thấy ai dâng hương người sống chưa?", nói xong đeo túi chạy xa.Răng Vàng luống cuống, lại quay lại gọi tôi: "Lão Hồ, ngài cũng không thể mặc tôi chết chứ!"Tôi vội vàng giả bộ như không thấy, nói với Shirley Dương: "Đi mau, Tuyền Béo công Răng Vàng, chạy xa cả đoạn rồi!"Răng Vàng hết chỗ bầu víu, không cậy được ai đành liều mạng chạy.Bốn người chạy trong sa mạc, càng chạy càng kiệt sức, ăn no cát, uống no gió cũng không dám ngừng, chạy như điên một đường tới dưới sườn cát mới phát hiện sườn cát này cao hơn nhiều so với lúc nhìn từ xa, độ dốc phải trên ba trượng, phẳng lý dị thường. Lúc ấy trong tình hình cấp bách, mọi người không kịp nhìn kỹ, gắng sức leo lên sườn cát. Hiện giờ cát bụi cuốn thành đám mây vàng phía xa đang nhanh chóng ép tới gần.Mọi người đi quanh sườn cát, vừa nhìn, đều chấn động trong lòng! Sườn cát này chạy vòng

quanh tạo thành núi cát hình vành khăn, giống như dấu vết lưu lại sau khi đĩa bay hạ xuống, đồ sộ, ngay ngắn khiến người ta nhìn thấy phát sinh cảm giác quý dị. Toàn bộ vòng tròn, phía Nam khá vững chãi, hướng Tây Bắc có một lỗ hổng lớn, có lẽ do bị gió cát đục mà thành. Phóng mắt nhìn toàn bộ sườn cát, tràn ngập cát vàng bằng phẳng, giống như một chiếc mâm lớn đựng cát. Tuyền Béo trèo lên cao nhìn ra xa, thấy địa hình rộng lớn bao la, lòng dạ khoan khoái trở lại, liền một tay chống nạng, một tay giơ cao, bày ra một dáng điệu thủ trưởng, đang định làm bộ chỉ điểm giang sơn thì không ngờ một chân đạp phải dốc nghiêng, trụ không vững, lăn dọc theo bờ cát, càng lăn càng không dừng lại được, lăn thẳng tới cuối bờ cát. Chỉ trong nháy mắt đột nhiên không thấy người đâu nữa. Tôi thất kinh, trên mâm cát ngoài cát thì cũng chỉ toàn là cát, không còn thứ gì nữa, Tuyền Béo bị mâm cát lớn nuốt chửng sao? Tôi cùng Shirley Dương, Răng Vàng ba người đều sợ đến ngậy người, nếu bảo vòng cát lớn này ăn mất Tuyền Béo, thế thì ăn cũng nhanh quá, làm sao ngay cả một cái xương cũng không nhả ra? Tuyền Béo là dạng người nào chứ, mạng hãn từng lên núi xuống thôn, chia của cải cách giải phóng, sở trường khoác lác gần ba mươi năm, trước giờ hãn đều ăn phần hơn, chưa từng chịu nửa điểm thua thiệt, sao có thể bất minh bất bạch mà biến mất như thế? Tôi cùng Tuyền Béo trước giờ đều là cân không rời cán, cán không rời cân, đi tiểu cũng chung một hố, nếu Tuyền Béo chết, có phải tôi cũng nên buồn một chút hay không? Tốt xấu gì cũng nên bày tỏ một chút chứ? Theo lý thì tôi nên buồn khổ, nhưng trong chốc lát, tâm trí còn đag bận suy nghĩ nguyên do chuyện này, bởi mọi chuyện phát sinh quá nhanh, quá đột nhiên, quá bất ngờ, cực khó hiểu, cực khó tin! Lúc ấy trong đầu tôi chỉ có một ý niệm - lập tức lao xuống lôi Tuyền Béo từ cát chảy ra, kẻ béo hô hấp nhiều dưỡng khí, nửa giờ vài khắc thiếu dưỡng khí còn chịu được, chôn thời gian dài thì không biết thế nào. Không đợi tôi lao xuống, Răng Vàng đột nhiên ôm chân tôi, bi thương gào như sói hú quý khóc: "Lão Hồ, lão Tuyền không còn! Anh nói chúng ta giống như ba cây chụm lại, cũng rất hợp tính nhau, bây giờ chưa kịp phát tài, anh ta đã một câu không từ biệt liền biến mất! Hơn nữa trong túi của anh ta còn có hai

bình nước của tôi! Thế này không phải muốn hại chết người ta sao!"Tôi đẩy Răng Vàng, phải mau xuống moi Tuyền Béo ra xem rốt cuộc thế nào.

Shirley Dương cũng thập phần thất kinh, nhưng cô trước sau như một vẫn tỉnh táo, khoát tay ngăn tôi lại, đầu tiên ném một cái ba lô xuống. Ba lô lăn xuống nhưng không bị cát nuốt mất. Shirley Dương chỉ vị trí ba lô rơi xuống, tôi biết ý cô là chỗ đó có thể đặt chân, bấy giờ mới thở một hơi tuột từ sườn cát xuống. Shirley Dương cùng Răng Vàng cũng theo sau, dừng chân định thần nhìn lại, bên cạnh ba lô trên cát có một cái hố lớn, cát mịn hai bên không ngừng chảy xuống. Lúc ấy chúng tôi mới hiểu, bên dưới không phải cát chảy mà là một tầng vỏ mặt cát. Tuyền Béo lăn từ trên xuống nện vào vỏ cát một cái, rơi thẳng xuống. Tôi vội lấy cây lửa hiệu trong ba lô, quẹt sáng rồi ném xuống, trong động lập tức sáng lên, chỉ thấy Tuyền Béo chân tay thẳng căng ngã ở dưới, cát rơi ở cửa động lấp nửa người cậu ta. Tôi vội dùng phi hồ trao men theo cửa hang xuống, đưa tay kéo Tuyền Béo bị cát vùi nửa ngòì dậy. Chỉ thấy trong mũi miệng cậu ta toàn là cát, không mở miệng nói được câu nào, chỉ có hai con mắt nháy loạn với tôi. Lúc này, Răng Vàng vẫn còn ở bên trên kêu khóc: "Ôi chao! Lão Tuyền của tôi, anh chết quá oan rồi! Oan giữa vũ mục phong ba, thảm như động tuyết tháng sáu, than phận anh hùng...sinh ly tử biệt....gặp nguy nan..."Tuyền Béo dùng sức phun hết cát trong miệng: "Thế mẹ nào mà hăn giỏi hát thế?"Tôi thấy Tuyền Béo không có gì đáng ngại, chân cũng mềm nhũn ra, thuận thế ngòì phịch xuống cát, lại muốn nhìn thử xem vòng cát tròn cự đại này là nơi nào, sao có thể tạo ra cái hang lớn như vậy?Không đợi tôi kịp nhìn xung quanh, Tuyền Béo bỗng nhiên nói: "Lão Hồ, sao anh lại cõng một lão nương thế?"Tuyền Béo rơi xuống cái hang khá sâu này, bốn vách đều là gạch mộc (gạch phơi nắng không nung), do bị khép kín lâu ngày, không khí không được lưu thông, khiến cho khí độc tích tụ, vừa rơi vào đã sặc không mở được mắt, lại còn hít phải một loại mùi vị quái đản khó hình dung bị gió từ phía trên thổi xuống khuếch tán ra tứ phương. Tôi cho rằng Tuyền Béo đầu óc không còn minh mẫn nói bừa, tự nhiên lại nói cái gì mà tôi cõng một lão đại nương. Có điều vừa nghe cậu ta nói xong, tôi

chợt cảm thấy sau lưng lạnh buốt, không nhìn được nghiêng đầu nhìn một cái, chỉ thấy ở phía sau lưng tôi, thật sự có một phu nhân đang ngồi ngay ngắn, mặt mũi gần như trong suốt, có thể nhìn thấy rõ ràng từng đường gân mạch máu, chỉ có điều huyết dịch thâm thì tím đen, quần áo trang sức vẫn còn tươi mới, mặc đỏ ra đỏ, xanh ra xanh, trên đầu có mũ nhung lạt đà, hợp với đồ trang sức lông chim, dưới chân là một đôi giày ống cao tím đen. Phu nhân ngồi ngay ngắn dưới chân tường gạch mộc, hai mắt trống rỗng, xem chừng không phải người sống. Tôi vừa đưng tay, nữ thi liền té xuống theo tường gạch, quần áo hoa mỹ tươi đẹp trên người trong nháy mắt đã biến thành màu xám tro. Mà ở hai bên thân khô còn có hai đứa con nít, có lẽ là con nàng, cũng biến thành thân khô, nhưng qua quần áo trang sức, không thể nhìn ra cụ thể là triều đại nào. Tôi cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, dưới cát chảy vì sao lại có cỗ thi? Tuyền Béo đã rơi vào một ngôi mộ cổ sao? Tuyền Béo: "Lão mập tôi thật đúng là trời sinh đã phải ăn chén cơm đạo mộ này, té một cái cũng có thể rơi vào đất diêu mà." Trong đầu tôi nghĩ: "Đây là cỗ mộ sao? Nói chung chỗ này kết cấu lớn nhỏ đều giống mộ, nhưng những tử thi này vì sao lại đặt ở tư thế ngồi, lại không có quan quách gì?" Răng Vàng thấy chúng tôi nửa ngày vẫn chưa lên được, lại nghe bên dưới nói tới cái gì mà mộ, vội vàng bò xuống xem rốt cuộc ra sao, Shirley Dương cũng tò mò xuống mộ ngay sau Răng Vàng. Răng Vàng vừa xuống đã thỉnh an Tuyền Béo: "Mập gia, ngài vẫn bình an vô sự chứ?" Tôi cùng Shirley Dương không có tâm tư nghe bọn họ nói xàm, mở đèn pin đi kiểm tra tứ phía. Không gian chúng tôi rơi xuống tương đối lớn. còn có một cái giường đất, chắc hẳn là phòng chính. Cách vách còn có hai phòng nhỏ hơn một chút, vừa vào cửa liền bắt gặp ngay một thân khô nằm ở cửa, bận quần áo vải gai, không giống như vị phu nhân cùng hai đứa trẻ kia, có thể là kẻ hầu, động tác giống như đang bò ra bên ngoài. Tuyền Béo cũng cảm thấy không đúng, cậu ta nói: "Tôi đã vào qua nhiều cỗ mộ như vậy rồi cũng chưa thấy có cái ỗ bánh chưng nào lại có cơ đồ thế này! Các anh nhìn thử xem, chỗ này, chỗ này, còn cả chỗ này nữa, cái rương gỗ bên cạnh, ở trong còn cả quần áo, minh khí đủ thay!" Tôi nhìn thử, thật đúng là trong rương gỗ còn chõng chất quần áo tơ lụa chỉnh tề, sắc thái tươi sáng, nhưng vừa

nhìn thấy thì chúng lại nhanh chóng biến thành xám tro. Răng Vàng người người đồ vật, nói: "Nồi, bát, gạo, chậu không thiếu thứ gì, toàn là một mớ không đáng tiền." Tôi nhìn phía trước mặt gã, bên kia bày mấy món đồ gốm cùng lọ sành có hoa văn, có điều ngũ cốc trong lọ sành vừa đựng tới cũng liền vỡ vụn. Thông thường trong mộ, chú trọng chuyện chết cũng như chuyện sống, đồ dùng thường ngày khi còn sống của mộ chủ cũng sẽ được bỏ xuống trong mộ cho quý dùng. Trong mộ không đặt quan quách, chuyện này cũng không phải là không có. Ngôi mộ này giống như trong quần mộ của Tây Hạ, cũng là một dạng mộ thật đặc biệt. Tôi đang "hồ tư loạn tưởng" thì chợt nghe tiếng gió bên ngoài tràn vào như nước thủy triều, giống như quý môn quan đang mở toang ra, vô số cô hồn quý đỏi chen chúc bay tới, trên thực tế thì ai cũng đều biết là gió cát đang tới! Vừa ngừng đầu, cửa động lập tức tối sầm. Răng Vàng sợ hãi, nói: "Ồ gia, mau chạy đi! Đừng để gió cát chôn thành tòng táng, mộ chủ cũng không phải mỹ nhân Tây Vực gì, con cũng có tới hai đứa, lại không có minh khí gì đáng tiền, chết ở đây thật không đáng!" Shirley Dương nói với tôi: "Chỗ này cũng không giống mộ, có lẽ là nơi dân cư cổ đại cư ngụ, có thể là trăm nghìn năm trước, một trận gió cát lớn đã chôn vùi nơi này, khiến cho người sống trong những bức tường gạch đó chết ngạt trong nhà." Tôi nói: "Nếu đúng như vậy, xung quanh hẳn còn có người khác cư ngụ, chẳng nhẽ cái mâm bàn cữ đại đó là một tường thành cổ?" Shirley Dương nói: "Rất có thể, chúng ta ra ngoài trước, tới phía tây dưới thành tránh gió cát." Bất kể những nhà gạch ở đây là mộ hay chỗ ở, nơi này người cũng không thể núp, gió cát tới một cái nhất định sẽ bị chôn vùi, bọn tôi cũng không muốn táng thân nơi đây, lập tức dùng phi hồ trảo leo lên. Mới từ dưới cát vàng ngoi lên, gió cát đã từ lỗ hồng phía Tây cổ thành gào thét kéo tới, cuốn đất hạt bụi, hình thành thế trận tựa như gió lốc, tầm nhìn nhanh chóng hạ xuống, nhưng cùng lúc đó, những mảng lớn phòng ốc dần lộ ra đường nét. Ai nghĩ tới dưới lớp cát vàng nơi đây lại chôn vùi một tòa thành, thời đó chắc cũng có cư dân đông đúc, lạc đà lui tới, một trăm hai mươi đường kinh doanh buôn bán mà hết thảy đều bị cát vàng nuốt mất. Tôi đang gọi hai người Tuyền Béo cùng Răng Vàng lên, đột nhiên nghe một tràng tiếng động cơ từ phía trên sườn

cát truyền tới, chỉ thấy một chiếc SUV sa mạc xuyên gió cát lao nhanh xuống. Do bên dưới sườn cát đều là nhà dân san sát một toà lại một toà, phía trên tích đầy cát vàng, xe việt dã quá nặng, lập tức bị lún xuống, nửa đầu xe cắm trong động cát. Tôi vội ra dấu với Răng Vàng cùng Tuyền Bé, bảo họ đừng lên tiếng. Tôi cùng Shirley Dương hợp lực kéo họ lên. Gió thổi cát động, các nóc nhà trong cổ thành hiện ra trong cát chảy. Bốn người chúng tôi trốn sau một nóc nhà, đeo kính gió, nhìn về phía trước, loáng thoáng nhìn thấy trên sườn cát còn có ba chiếc SUV sa mạc, chiếc SUV đi đầu bị vùi sau động cát, ba chiếc kia đều dừng lại, lần lượt có mấy người từ trên xe nhảy xuống, phần lớn mặc liệt trang (trang phục đi săn), khăn che đầu che kín mặt, cũng đeo kính gió. Dùng dây thừng nối lại ròng xuống, tiếp ứng kéo chiếc xe bị lún trong động cát. Tôi thấy một bóng người còng lưng, người này toàn thân áo đen, mặt bịt kín nhưng không đeo kính gió, tôi vừa nhìn thấy ánh mắt hung ác tham lam của hắn, không tìm được ngựa rặng: "Mã Lão Oa Tử! Lão giữ lừa nhà người, báo ứng tới nhanh lắm, hai ngọn núi không dễ mà đụng, không phải oan gia không dễ gặp nhau". Đây quả thật là oan gia ngõ hẹp! Lần trước Mã Lão Oa tử chôn chúng tôi ở huyền cung Tần vương, chờ tới lúc chúng tôi từ trong núi chui ra được, tới cửa điện tìm hắn, hắn đã không thấy tung tích, không ngờ lại gặp ở đây. Cái này chính là: Quen ăn bánh nướng không tránh được phải ăn phải mè, thường xuyên đi chợ tránh không được đụng thông gia. Thù xưa hận cũ cũng nên kết thúc rồi đây. Mã Lão Oa tử cũng từng chui đất diêu, làm thổ phi, một khúc gỗ trôi nổi trên đại dương mênh mông - một cái mõ xông xáo giang hồ, một lòng tâm hắc thủ ngoan (lòng dạ hiểm ác, ra tay ngoan độc). Có điều nếu như hắn đã có được minh khí trong huyền cung Tần vương, sao không vác cái mặt thối ung dung mà hưởng thụ ngày ba bữa, chạy tới nơi sa mạc không một ngọn cỏ này làm gì? Lại nhìn bên cạnh, cái thằng nhỏ Mã Xuyên thiếu năng vừa là học trò vừa là con nuôi Mã Lão Oa tử cũng đi sau lưng hắn, một người lưng vác lưỡi đao đang cuống cuống nhìn bốn phía. Lúc này một cô gái toàn thân liệt trang từ xe SUV chui ra, nhìn qua cử chỉ, dáng điệu, không phải ai khác, chính là Ngọc Điện Hồ Ly. Bên cạnh Ngọc Điện Hồ Ly còn có một cô gái trẻ, cũng không che mặt, trên mặt

đều sẫm tô tem (vật tổ - biểu tượng), bên ngoài quần áo đen lót bông đắp lớp giáp đồng, trên cánh tay chim ưng đang đậu, nhỏ hơn mấy tuổi so với Ngọc Diện Hồ Ly, nhìn bóng lưng chắc cũng là đại cô nương mi thanh mục tú, nhưng vừa quay người, tô tem hình thú trên mặt lại vô cùng dữ tợn, trong mắt còn có hung quang tàn bạo như lang sói. Thì ra, ưng săn trên trời vừa rồi là do cô ta thả. Đám người còn lại đều mặc đồ sẫm, da ngăm đen, người người đều võ trang đầy đủ, trên người vác súng trường liên thanh và đao đuôi cá. Nghe nói bọn đạo mộ ngoài biên thường thuê khuếch nhĩ khách (vệ sĩ?) kêu dừng thiện chiến làm để dọa người. Những thủ hạ này của Ngọc Diện Hồ Ly cũng thuộc loại đó. Súng trường liên châu, vào những năm 1949 đã bị thất lạc nhiều trong dân gian, kiểu dáng hơi cổ lỗ. Thủ hạ của Ngọc Diện Hồ Ly được huấn luyện nghiêm chỉnh, trang bị hoàn hảo, lại có bốn chiếc SUV sa mạc, hiển nhiên là đã chuẩn bị kỹ càng trước khi đến, xem chừng đã mưu tính từ lâu. Trong lòng tôi biết rõ đám người Ngọc Diện Hồ Ly chủ định towí tìm chúng tôi, chỉ một tên Mã Lão Oa tử đã không dễ đối phó, quân "khuếch nhĩ khách" lại có thể một chọi với mười, chúng tôi không dám bứt dây động rừng, núp sau nóc nhà, im hơi lặng tiếng. Cuồng phong tràn vào cổ thành, cuốn cát vàng bay đầy trời, đất cát đá vụn cuốn thành luồng bay lên, Ngọc Diện Hồ Ly đợi đám người đang loay hoay tìm cách lôi được chiếc SUV từ động cát ra, không còn cách nào hơn đành núp cạnh một nóc nhà khác, tạm thời tránh gió cát. Tôi thầm nghĩ: "Không vào hang cọp sao bắt được cọp con!" Bấy giờ liền bò rạp dưới cát vàng lặng lẽ tiến tới gần, chỉ nghe Ngọc Diện Hồ Ly đang hỏi Mã Lão Oa tử đây là nơi nào, Mã Lão Oa tử nói hẳn chưa từng thấy qua. Nghe hai người đối thoại, hẳn là Ngọc Diện Hồ Ly nhắm vào sách vàng Tây Hạ trong tay chúng tôi mà bám theo tới, lại mời Mã Lão Oa tử vốn có chút quen thuộc với địa hình khu vực này làm hướng đạo, cô gái trên mặt có hoa văn thả ưng săn đó là tay chân thân tín của Ngọc Diện Hồ Ly tên gọi Ca Nô, đi theo phi ưng theo dấu chúng tôi đến đây, chẳng may gặp phải trận bão cát lớn như vậy, lạc vào cổ thành, thấy dưới cát vàng vùi một toà tử thành lớn như vậy, không tránh khỏi vô cùng kinh sợ. Ngọc Diện Hồ Ly nói bốn người đối phương khả năng rất lớn là đã trốn vào thành, xem ra kế hoạch bí mật theo dõi là

không thể. Mã Lão Oa tử nói: "Nếu như đụng phải, không cần nhiều lời, một đao một mạng, làm thịt hết." Ngọc Diện Hồ ly nói: "Làm thịt họ cũng không ngại, nhưng trước hết phải đoạt được sách vàng Tây Hạ, nếu không sẽ không vào được cổ mộ!" Tôi đang muốn nghe xem sách vàng Tây Hạ có bí mật gì, mạo hiểm gió cát, bò gần lại phía trước một chút. Nhưng gió lốc trong cổ thành càng ngày càng mãnh liệt, tiếng nói chuyện cũng chìm chìm trong tiếng rít của cuồng phong. Mặc dù địa thế toà cổ thành cát này kỳ dị, dùng sườn cát cự đại hình vành khăn chặn gió lớn cùng cát chảy, giúp cư dân trong thành tránh được tai hoạ, đáng tiếc ở hướng tây bắc sườn cát lại sụp xuống một lỗ hổng lớn, gió cát tràn vào trong thành, còn mãnh liệt hơn bên ngoài gấp mười lần. Lúc này, toàn bộ cổ thành giống như một động gió lớn vậy, luồng gió xoáy đem cát vàng bao trùm trong cổ thành cuốn lên giữa trời, cát bụi mờ mịt không ngừng quẩn vòng trong sức gió. Một toà thành cự đại khoảng hơn hai ngàn dân giống như đã bị gió cát cuốn bay, trong cát bay đá nhảy, hình dạng phòng ốc đường xá hiện ra càng lúc càng rõ ràng. Gió lốc gần như có thể cuốn tung người lên trời, đám người Ngọc Diện Hồ Ly không chịu được gió cát khốc liệt, định lui vào trong một căn phòng. Mã Lão Oa tử vội vã đi theo sau lưng Ngọc Diện Hồ Ly, không ngờ đạp trúng vào tay tôi, tôi biết rõ nếu hành động thiếu suy nghĩ, nhất định hẳn sẽ phát giác, không còn cách nào khác đành cắn răng chịu đựng, nằm bò dưới cát vàng, một hơi cũng không dám thở mạnh. Lúc này, trên đầu và sau lưng tôi đều bị cát vàng bao phủ, nhưng Mã Lão Oa tử cũng không phải loại ngu, một cước đạp trúng, cảm thấy có chút không đúng, cúi đầu nhìn xuống xem thứ gì chôn trong cát. Chưa đợi tôi hành động, Tuyên Béo núp sau tôi không nén được tức giận, đột nhiên chui ra từ trong cát chảy, tay nắm một mảng đất gạch từ nóc nhà, chạy thẳng tới mặt Mã Lão Oa tử đạp một phát, đất gạch vỡ tan tành. Mã Lão Oa tử bị trúng đòn, mặt đầy máu, lập tức ngã lộn về phía sau. Tuyên béo vừa tới đã làm bại lộ dấu vết của chúng tôi, tôi vội từ cát vàng tung người nhảy lên, lại thấy Tuyên Béo đã rút ra xẻng công binh, định dạy dỗ Mã Lão Oa tử một trận. Nhưng quân Khuếch Nhĩ Khách bên người Ngọc Diện Hồ Ly ứng biến quá nhanh, đã giơ súng lên nhắm ngay bọn tôi. Kim cương tán trong tay Shirley Dương

thoáng một cái đã bung ra cản đạn súng trường đối phương bắn tới. Ba người thấy tình thế không ổn, vội túm Răng Vàng quay đầu bỏ chạy. Bọn Khuếch Nhĩ Khách giơ súng bắn, đạn bay qua đầu chúng tôi vù vù trong bão cát. Tôi thấy Tuyền Béo cũng vác súng trường liên thanh, trong đầu nghĩ: "Chúng ta cũng không nên cố chạy, hai chân có nhanh hơn nữa cũng làm sao nhanh hơn đạn? Vừa chạy vừa bị đánh quá bị động, không bằng giáng cho chúng một hồi mã thương! Đối phương tổng cộng có mười mấy người, với kỹ thuật bắn súng cực đỉnh, trong vòng trăm bước một người một phát, tuyệt không vấn đề, hạ thủ được kẻ nào hay kẻ ấy!" Nghĩ tới đây, tôi vội ra dấu tay cho Tuyền Béo, ra hiệu anh ta nổ súng cản địch. Tuyền Béo cũng đang có ý đó, quay đầu "Đùng...đoàng" nổ hai phát súng, chạy về phía trước mấy bước, xoay người lại nổ hai phát súng, tôi đếm cho anh ta "Một, hai, ba, bốn..." Rốt cuộc nhìn về phía sau, đối phương vẫn còn nhiều người như vậy, tôi nghĩ thầm: "Mẹ kiếp, thật kỳ quái, đạn bay hết lên trời sao?" Lúc này gió cát mãnh liệt, nhưng trong khoảng cách mấy chục bước, vẫn mơ hồ nhìn ra được nhân số đối phương, Ngọc Diện Hồ Ly, Ca Nô, Mã Lão Oa Tử, thằng nhỏ thiếu năng, mười Khuếch Nhĩ Khách, tổng cộng mười bốn tên. Tuyền Béo bắn liền bốn phát súng, vẫn còn mười bốn người đuổi theo, không hơn không kém. Phải nói kỹ thuật bắn súng của Tuyền Béo trong khoảng cách này ít nhất cũng phải hạ thủ được năm, sáu tên, nếu xuất sắc hơn nữa có lẽ còn một phát xuyên hai, đấng này không những không hạ được năm sáu tên, lại còn một phát cũng không trúng! Tuyền Béo trợn tròn mắt, tưởng đâu đầu ngấm hoặc đạn của súng trường có vấn đề, trong cơn tức giận ném bỏ luôn súng. Shirley Dương ra dấu bảo chúng tôi, gió lốc càn quấy trong cổ thành cát, khoảng cách hai bên dù rất gần nhưng gió lốc quá mạnh lại xoáy cuộn khiến cho đạn lệch hướng. Tuy kỹ thuật Tuyền Béo chuẩn, nhưng đạn vừa ra khỏi họng súng đã lệch một ly, đi một dặm, lãng phí vô ích bốn phát đạn, chỉ còn một phát đạn cuối cùng, không gặp nguy cấp, Tuyền Béo không thể tùy tiện sử dụng. Thủ hạ Khuếch Nhĩ Khách của Ngọc Diện Hồ Ly là bọn quen chinh chiến, chắc hẳn cảm nhận được gió lốc trong cổ thành nhất định ảnh hưởng tới đường bắn, có vẻ như chúng đang chỉnh hợng súng cùng sai số đầu ngấm, đạn bắn càng lúc càng

chuẩn. Bốn người thấy không trụ nổi, vùi đầu chạy sâu vào trong cổ thành. Phần lớn cát vàng trong cổ thành bị cuồng phong cuốn lên giữa trời, ngày cũng như đêm, nhưng nghe tiếng gió thê lương, giống như ác quỷ bị chôn sống dưới cát chảy đang kêu khóc, vang vọng lặp đi lặp lại trong cổ thành. Vừa giống tiếng thảm thiết của ác quỷ, vừa giống như biến thành trăm ngàn vong hồn đuổi theo phía sau, muốn vĩnh viễn chôn sống những kẻ lạc bước ở đây, khiến người nghe được kinh tâm động phách. Tôi chạy một hồi, quay đầu vừa nhìn, trong bão cát mù mịt có mấy luồng ánh đèn pin đung đưa qua lại, hiển nhiên bọn Khuếch Nhĩ Khách đang dò dẫm tìm kiếm tung tích chúng tôi. Đối phương có mười mấy khẩu súng, trang bị trên người thậm chí có cả thuốc nổ cùng lựu đạn, bộ đàm, tùy thời có thể truyền tin, một khi để chúng bắt được chắc chắn khó thoát thân, hơn nữa chúng kiêu dũng vô cùng, người người đều lão luyện, giáp lá cà 1 vs 1 chúng tôi cũng chưa chắc là đối thủ của chúng, huống chi chênh lệch hai bên quá lớn. Mặc dù đám người Ngọc Diện hồ Ly chiếm ưu thế nhưng gió cát lộng hành khiến tầm nhìn của chúng hạ thấp hết mức, phòng đất trong cổ thành cát vàng dày đặc, đường lối ngang dọc, đối phương muốn tìm ra chúng tôi cũng không hề đơn giản. Mọi người vội quá nên đi bừa một hồi đã không phân biệt được phương hướng. Gió cát trong cổ thành quá mạnh, nếu không phải mấy người bám lấy nhau, sợ rằng đã bị cuốn lên trời. Mọi người trốn vào một nơi, trước mặt có một phòng đất lớn, lớn hơn nhiều so với những phòng gạch mộc bình thường, liên cào cửa phòng đã bị cát chôn một nửa rồi chui vào bên trong. Căn nhà lớn không biết đã bị vùi lấp bao nhiêu năm, uế khí sặc sụa, cơ hồ không thở nổi, tôi lau đất cát trên kính gió, thấy dưới chân có mấy cây khô mắc trong cát, trong nhà lớn tràn ngập một loại mùi vị quái gở khó diễn đạt, trong nhà tích lớp cát dày hơn ba thước, tôi bảo Tuyên Béo lấp chỗ cát cửa phòng, tránh đám người Ngọc Diện Hồ Ly phát hiện điểm khác thường. Răng Vàng vội nói: "Nếu dùng cát chôn cửa, không phải chúng ta cũng ngạt chết ở dưới này sao?" Shirley Dương nói: "Có thể đào một lỗ trên nóc nhà, truy binh chỉ lục soát dọc theo con đường trong cổ thành, không thể thấy được tình hình nóc nhà." Răng Vàng nói: "Cao, quá cao minh, Dương đại tiểu quả thật cao minh!" Căn nhà lớn này hiển nhiên

khác những phòng đất khác trong cố thành cát, phòng trước cao mười hai trượng có dư, nóc nhà dùng gỗ đỏ thượng hạng làm xà. Tôi cào một lỗ hổng to trên nóc nhà, gió lớn thổi xuống, trong nhà giống như mộ huyết người chết này, rốt cuộc cũng có chút sức sống. Mọi người bật đèn pin lên mò về phía trước, kích thước phòng bên trong còn lớn hơn, trong nhà ánh sáng lấp lánh, bày rất nhiều kim ngân tinh xảo, trên nền lót thảm nhung lạc đà, màn che trên nóc nhà rủ xuống màu sắc rực rỡ. Một ông lão râu dài ngồi ngay ngắn chính giữa, râu trắng cuộn cả vào nhau, trên đầu đội nón ni nhon màu nâu đen, mặc áo cổ tròn của tạp dịch, tay áo dài bó chặt, eo thắt đai ngọc màu trắng, chân mang giày ống cao nạm sư tử vàng, ngực ôm một chiếc hộp ngọc, dung mạo bình thản, trông rất sống động; nằm chéch ở hai bên là hai tì thiếp, quần áo trang sức hoa lệ. Một tay bưng bầu rượu vàng. Một tay khác nâng chủ tử xắt thịt màu xanh ngọc, trên mặt che khăn đỏ. Mâm bát bày ra trước mặt ba người là cá thịt, hoa quả, cá nướng trong mâm thật giống như vừa mới làm xong, vẫn còn bốc hơi nóng, đủ loại trái cây bóng loáng ướt át, mới hái từ cây xuống cũng không sáng rỡ như vậy. Bên cạnh ba người chết có một hũ rượu bạch ngọc, nắp ngọc để trần, quỳnh tương ngọc dịch (mỹ tửu) bên trong toả ánh hổ phách chói mắt dưới ánh đèn pin, một chiếc muồm gỗ chìm dưới đáy. Tuyên Béo nói: "Chúng ta vào hoàng cung rồi, anh nhìn xem, đây là vua cùng hai phi tử!" Tôi nói: "Quý mới biết đây là nước nào, dù không phải vua, ít nhất cũng là người đứng đầu một thành, dù sao cũng ở vị trí lên ngựa quản quân, xuống ngựa quản dân." Mọi người vừa khát vừa đói, thấy trái cây, thịt cá, rượu ngon trước mặt thành chủ, bất giác nuốt nước miếng. Răng Vàng cùng Tuyên Béo không nhin được đưa tay lấy, nhưng ngón tay vừa chạm, những thứ đó không phải biến thành bụi đất thì cũng biến thành một mảng đen thùi lù, làm cho Răng Vàng tức tới giậm chân. Tôi nói: "Các anh chớ đụng lung tung, người chết trong toà cố thành này rất kỳ quái, giống như bị cát vàng chôn sống trong thành, sao có người tử trạng ung dung, giống như chẳng gặp phải chuyện gì, mà có người lại kiệt sức đào cát cầu đường sống, tử trạng thê thảm không nỡ nhìn." Tuyên Béo nói: "Đừng nói cư dân trong thành không đào nổi cát, ngay cả trộm mộ gặp phải cũng chẳng đủ sức, cào ra bao nhiêu, cát

liền chảy xuống bấy nhiêu, nếu không sao gọi là cát chảy được. Cho nên sau khi bị gió cát vùi, đào hay không đào cũng không thoát được, thoáng nghĩ tới thì đại khái là ngồi chờ chết nhưng không thể xua đuổi suy nghĩ muốn tìm đường sống." Shirley Dương hiếm khi đồng ý với quan điểm của Tuyền Béó: "Những người giãy giụa mà chết phần lớn là nô lệ cùng người ở, những người ngồi ngay ngắn chờ chết là những quý tộc có địa vị khá cao, có lẽ những quý tộc trong cổ thành tin rằng gió cát tai ương ngập trời đất là trừng phạt của trời, ở giây phút cuối cùng, họ lựa chọn坦然 nhiên chấp nhận vận mệnh." Tôi nói: "Mọi người đừng chỉ đồng cảm với cổ nhân, những người này chết không dưới mấy trăm ngàn năm, mọi người nên nghĩ một chút, sau khi gió cát đi qua, toà cổ thành này có lẽ sẽ bị cát vàng chôn vùi. Nếu những người này trước kia không thoát được...." Tôi lấy tay chỉ vị thành chủ ngồi gần gần ở đó, nói: "Đây chính là kết cục của chúng ta!" Tuyền Béó nói: "Bão cát kéo dài hay không cũng khó nói trước, vậy phải xem ý ông trời, thôi một hồi cũng vậy, thôi tới năm ba ngày cũng vậy. Có điều nếu chúng ta bị chôn sống ở đây, được lấp đầy bụng toàn bộ trái cây, rượu ngon, cá nướng ở đây, dù phải chết cũng không phải làm quỷ đói nha!" Răng Vàng cũng nói: "Đáng tiếc, đáng tiếc!" Tuyền Béó nói: "Ăn thì không được, nhưng ở đây không phải còn rượu sao?" Cậu ta vạch nắp hũ rượu ngọc, tức khắc truyền ra một mùi rượu thuần mỹ, tôi ở bên cạnh cũng ngửi được. Tuyền Béó lại duỗi tay mò vào chiếc muống rượu kia, ai ngờ mới giơ tay lên, lại giống như con khỉ mò trứng, chẳng mò thấy gì. Lại lấy đèn pin chiếu xuống, đâu còn muống rượu chuôi dài nào. Tuyền Béó dụi mắt một cái nhìn lại, vẫn không có, hẳn tưởng rằng thấy quỷ, cả giận nói: "Hay là ma quỷ trong thành này không muốn ông nội mập uống rượu của hẳn?" Cậu ta tìm đông tìm tây, buông lời chửi rủa, định bóp vỡ trứng lão quỷ thành chủ! Shirley Dương nói: "Anh không cần tìm, muỗm gỗ ngâm trong rượu trăm ngàn năm, đoán chừng cũng giống cá trong mâm kia vậy, trong nháy mắt đã hoá thành tro rồi." Tôi ngắm nhìn hũ rượu vàng được nữ nhi bưng trong ngực kia, tưởng tượng hai cô gái tuyệt sắc này ở bên cạnh thành chủ, một rót rượu, một xẻ thịt, cuộc sống qua ngày như vậy cũng an nhàn, cuối cùng lại bị gió cát chôn sống trong thành, vậy cũng hoà. Lại lắc

một cái, mỹ tửu ngon ngọt vẫn còn trong hũ, trong miệng mũi tôi toàn là cát, cổ họng như bốc khói, nhưng tôi không mở ra uống ngay mà đưa hũ rượu vàng cho Tuyền Béo. Tuyền Béo động mũi vừa ngửi, mùi thơm lạ lùng của rượu như "Đề hồ quán đỉnh"* . Cậu ta nhìn Răng Vàng bên cạnh đang mờ mắt như chảy cả nước miếng.

*(Đề hồ 醍醐 một thứ mỡ sữa đông đặc nhất vị nó rất nồng rất đặc, cho nên được gọi là quán đỉnh đề hồ. Đồng thời 灌頂醍醐 (chữ kinh Phật). Cũng dùng để ví dụ với chính pháp của Phật, tinh hoa của đạo Phật).

Tuyền Béo đảo tròn mắt một vòng, ngoắc gọi Răng Vàng tới: "Nhìn anh thế này không được rồi, rượu này để anh uống trước. Rượu ngon càng lâu càng thơm, uống một hớp là anh thành tiên luôn!" Răng Vàng cảm động chảy cả nước mắt: "Lão Tuyền quá hào phóng!" liền nhận lấy rót vào miệng. Tôi biết đây là Tuyền Béo chơi xấu mà, rượu ngon chôn trong tử thành quá ngàn năm, uống vào không phải cũng dễ lấy mạng người sao? Dĩ nhiên cũng có thể biến thành rượu ủ ngàn năm cho nên uống vào, kết quả sống hay chết cũng phải chờ uống xong mới rõ. Tuyền Béo không dám tự mình uống trước nên mới để Răng Vàng uống thử vài ngụm, tôi với Shirley Dương vốn định ngăn Răng Vàng, nhưng không ngờ hần khát nổ mắt, giương cổ uống hai ngụm, uống xong nhìn toàn thân gã đờ đẫn tại chỗ, trên mặt xanh một hồi, trắng một hồi, lại khạc ra một ngụm khí đen trong miệng, ừng ực một cái, lăn ra đất không dậy nổi. Tôi bấm nhân trung gã nửa ngày mới lại sức. Hỏi hần quỳnh tương ngọc dịch trong bầu mùi vị thế nào? Răng Vàng chỉ nói bốn chữ: "Dục tiên dục tử" (sống lên tiên)! Thà phơi thành khô trong sa mạc, hần cũng không muốn thử đồ chơi này nữa. thật không chịu nổi! Tuyền Béo thấy đồ ăn trước mặt chủ thành này ăn không được, uống cũng không được, liền định nhặt mấy món đồ vàng ngọc, nhét vào tay nải, hần mở hộp ngọc thành chủ ôm, còn tưởng bên trong có kỳ trân dị bảo gì, nhưng trong đó chỉ có mấy tờ bản đồ da dê tàn cuộn lại, cậu ta chửi đổng một tiếng, tiện tay ném sang một bên. Tôi thấy Shirley

Dương nhật tờ da dê lên nhìn thử, sắc mặt cô liền biến đổi, hỏi cô trên tấm da dê có gì? Về mặt Shirley Dương ngưng trọng: "Yêu nữ Tây Hạ!"

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xướng
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Ném Xác Dưới Miếu

1Tuyền Béo và Răng Vàng vừa nghe, lỗ tai đều dựng lên, hỏi: "Cái gì yêu nữ?"Ba người tiến lên phía trước, xem cuốn da dê tàn trong tay Shirley Dương, thấy trên đó toàn là nòng nọc cổ vắn - dạng chữ giống con nòng nọc vậy, nó biết mình nhưng mình không biết nó, hình như là kinh vắn* cổ. Ở giữa kinh vắn có một hình vẽ, trên hình giữa màu xanh của sóng biển, nổi lên một cô gái, cô gái ấy nửa người, nửa quái.

*Kinh vắn: Cuốn kinh

Cuốn sách vàng Tây Hạ trong ngực tôi cũng có vẽ hình một quan tài hình người, có điều hình vẽ vô cùng đơn giản, khác xa với mô tả trên cuốn da dê.Theo truyền thuyết, mật chú phục ma điện của vương triều Tây Hạ vốn là một ngôi cổ mộ, về mộ chủ là ai cũng có nhiều thuyết rối rắm, từ xưa tới nay vẫn chưa thể kết luận. Tương truyền trong mộ có mai táng một yêu nữ Tây Hạ, nhưng không ai xác định được lai lịch của nàng. Hơn nữa niên đại của tàn cuốn da dê dường như xa hơn nhiều so với vương triều Tây Hạ, thời đó đã có truyền thuyết yêu nữ rồi sao?Lại nhìn bức tranh trên cuốn da dê, trong tranh trên sóng dữ dập dềnh rất nhiều tử thi, tôi hỏi Shirley Dương:"Có thể đọc được chữ viết trên đây không?"Shirley Dương nói chữ viết trên cuốn da dê cô cũng không thể đọc được, nhưng căn cứ vào thông tin trên mấy bức hoạ mà suy đoán, đây dường như là một truyền thuyết kinh dị cổ xưa, ác quỷ không vào được luân hồi, vĩnh viễn tử vong trên sông, yêu nữ nửa người nửa quỷ cũng nằm trong số đó.Tôi nói:"Vương triều Tây Hạ tạo ra mật chú phục ma điện, có phải chính là cổ mộ để mai

táng yêu nữ không? Bích hoạ lớn thờ cúng Phục ma Thiên tôn cũng là để trấn áp nữ tử này?" Shirley Dương không trả lời, tất cả những điều này phải đến khi vào mật chú phục ma điện mới có thể giải đáp được. Tuyền Béo nói: "Hai người mở miệng ra là yêu nữ, rốt cuộc nó là người hay là yêu quái?" Tôi chỉ nữ tử trong tranh nói: "Nửa người nửa yêu, rốt cuộc là thứ gì thì phải chờ mở quan tài mới biết được." Răng Vàng nói: "Dù sao thì nếu nhìn từ mặt xuống mà bộ phận lạ nhiều hơn bộ phận người thì là nữ yêu rồi. Tất nhiên đây cũng có thể chỉ là trò nhạo báng, không chừng là Vương phi nào đó phạm tội gì, bị người đời bêu xấu thành yêu nữ gì đó. Vương triều Tây Hạ xây lầu vàng, minh châu cung phụng nàng, có thể thấy lai lịch của nàng cũng không hề nhỏ." Mọi người ba mồm bảy miệng phỏng đoán lung tung, chợt nghe trước cửa lớn phòng ngoài có tiếng người đang bới cát. Tôi vừa nghe truy binh đến, vội "xuyt" tay, bảo ba người kia tắt đèn pin mắt sói đi, vội vã chia nhau tìm chỗ chốn. Răng Vàng núp sau màn che, Tuyền Béo nằm sau rương gỗ, rương gỗ mặc dù không nhỏ nhưng cơ thể Tuyền Béo quá lớn, cái mông làm thế nào cũng vẫn vểnh ra bên ngoài, tôi đập một cước từ phía sau ý bảo cậu ta trốn chưa kỹ. Tình thế cấp bách, Tuyền Béo buộc phải bôi đất cát lên mặt, ngã trong xó giả làm thây khô. Sau đó, tôi cùng Shirley Dương chia ra trốn vào hai bên chái nhà, ngừng tiếng nín hơi, thậm chí tim vọt lên tận cổ, sắp tới đây có thể phải diễn ra một trận huyết chiến một mất một còn rồi! "Nhà lớn của thành chủ bị chôn dưới cát vàng, chung quanh không có cửa ra, nếu mấy kẻ khuếch nhĩ khách võ trang đầy mình kia xông vào, bọn tôi cũng chỉ còn cách liều mình "cá chết lưới rách" mà thôi. Lúc này có ánh đèn le lói đung đưa, Mã Lão Oa Tử cùng thằng nhỏ thiếu năng kia xách một chiếc đèn bão một trước một sau đi vào, hai người đều mang theo đao, đốt đèn nhìn bốn phía. Mã Lão Oa Tử thấy xung quanh nguy nga lộng lẫy, chỗ nào cũng lóa mắt, nhất thời gương mặt già nua vui như được lên thiên đàng. Thằng nhỏ thiếu năng mặc dù ngu ngốc nhưng trong mắt cũng hiện hai chữ tham lam. Hai người đặt đèn xuống bên cạnh, Mã Lão Oa Tử mang theo một cái bao bố, móc ra hai bó thuốc nổ, lại đưa cái bao bố rộng cho thằng nhỏ, để nó nhặt vàng bạc ngọc khí phía trước từng cái, từng cái ném vào bao, hẵn đi theo phía sau nhìn chăm chăm,

hiển nhiên là sợ thằng bé lượm được thứ tốt lại giấu làm của riêng. Tôi nghĩ trong đầu, thì ra hai tên này theo lệnh Ngọc Diện Hồ Ly tới nhật bảo, chỉ mong bọn chúng nhật xong đồ rồi mau biến đi cho. Thằng ngốc lau bụi đất bám vào đĩa vàng chén ngọc trên bàn, bỏ hết một đồng vào bao, lại lấy dây chuyền trên cổ tay hai nữ thi, bông tai trâm trầu, nhẫn, vòng ngọc gỡ xuống từng cái một, cả đai ngọc cũng kéo xuống, tay chân vô cùng nhanh nhẹn, hiển nhiên là không phải lần đầu. Mã Lão Oa Tử đứng phía sau lưng nó, thấy bảo bối lọt vào bao từng món một, đôi mắt lão tặc trợn tròn đảo loạn theo. Chẳng mấy chốc thằng nhóc đã lượm được đầy một túi trâm bảo, Mã Lão Oa Tử lại chỉ chỉ trên người thành chủ, thằng ngốc chẳng nói chẳng rằng đi tới, tháo đồ trang sức trên thân khô từng cái từng cái một xuống. Bên trái thân khô đang cầm một ly ngọc, miệng li viền vàng. Trên thực tế ly ngọc giá trị không nhỏ nhưng không hiếm, có điều ly ngọc viền vàng thì lại vô cùng hiếm, người chí tôn chí quý mới có thể dùng. Nôi núp bên trái nhìn thấy rõ ràng, dưới ánh sáng đèn bão chỉ thấy thằng ngốc móc ly ngọc viền vàng từ tay thân khô, dịch sang một chút, chần tằm nhìn của Mã Lão Oa tử phía sau, làm bộ như ném xuống bao, thừa dịp lại giấu vào ngực. Có điều tay nó còn chưa kịp rút ra khỏi ngực, Mã Lão Oa tử đã rút dao nhíp, đâm một nhát từ sau lưng nó lạnh thấu tim. Thằng ngốc Mã Xuyên này thoát trông là người đần độn, ăn nói vụng về, bình thường không thể nói lý lẽ với người khác, người ta nói hơn mười câu, nó cũng không nói lại được một câu. Có điều đừng xem nó bình thường khù khờ, đầu óc ngu si, miệng không mở ra được, đánh không trả đòn, mắng không dám cãi lại, đập cho ba gậy cũng không phun một cái rắm, nhưng tâm phục thù thì lại cực mạnh. Người ở Quan Trung thường có câu "Thằng ngốc không ăn thua thiệt trước mắt", nếu nó cảm thấy không đấu lại anh, sẽ mặc anh tùy ý khinh dể, nó tuyệt đối không trả đũa, nhưng nó ngầm nén giận, thù hận trong bụng càng chôn càng sâu, âm thầm không động tĩnh chờ mười mấy hai mươi năm, chờ dịp anh không đề phòng, nó mới đâm một đao sau lưng anh, không chỉ làm thịt anh, vợ con già trẻ nhà anh, thậm chí cả gà chó trong nhà nó cũng không ta. Mã Lão Oa Tử nói tất cả kim khí đều là của hã, thằng ngốc ở bên cạnh không nói một lời, ánh mắt len lén, ra sức chăm chú tập trung vào

bao đựng kim khí. Lúc đó định thừa dịp Mã Lão Oa tử không để ý, len lén giấu chiếc nhẫn bảo thạch của thành chủ vào ngực. Mã Lão Oa Tử là kẻ cướp chuyên nghiệp, thằng nhỏ ngốc cũng là do hăn ta nuôi lớn, vừa thấy ánh mắt thằng nhỏ này không đúng, biết ngay là nó đang mang một bụng âm mưu, nhất định len lút giở trò, lại thấy thằng nhỏ dịch một bước sang bên, cố ý cản tầm mắt của hăn, liền biết ngay thằng nhỏ giở trò quỷ, không nói hai lời, giơ tay lên một đao, đâm thâu nó một nhát. Bốn người chúng tôi núp ở bên cạnh, một là không thể ngờ Mã Lão Oa tử nói giết là liền giết, hơn nữa lại là giết con nuôi của hăn, hai là không thể ngờ một đao của hăn tới nhanh như vậy, tôi suýt nữa hô lên thành tiếng, vội dùng tay bịt miệng lại. Thằng ngốc bị một đao đâm xuyên, nét mặt vừa kinh hãi vừa căm hận, miệng trào máu tươi, định quay đầu cũng không kịp, muốn gào cũng không thành tiếng, tay vừa buông lỏng, bao đựng kim khí cùng ly ngọc cũng rớt xuống. Đao phi quan trung đã quen như vậy, cũng là quy củ trong giới trộm cướp, tay đi trước miệng, giết người trước cướp tiền sau, không giống lẽ thường phải nói qua nguyên do, thù oán. Mã Lão Oa Tử lăm bằm trong miệng, đập một cước vào Mã Xuyên, đồng thời rút đao về. Thằng ngốc bị một cước này ngã nhào về phía trước, lúc sắp chết tay quơ loạn, lại kéo phải tấm màn che sau lưng thành chủ, mà Răng Vàng đang núp phía sau. Mã Lão Oa Tử không thể ngờ phía sau màn che có người, hơn nữa lại là Răng Vàng, vội vàng lùi hai bước. Răng Vàng vốn đang ngồi chồm hồm ở một xó, màn che bị thằng ngốc kéo rớt, gã cùng với Mã Lão Oa tử vừa chạm mặt nhau, chạy cũng không được, tránh cũng không xong, không khỏi tiến thoái lưỡng nan, nhếch môi, lộ ra cái răng vàng sáng loáng, dồn sức nặn ra nụ cười, ôm quyền hướng về phía Mã Lão Oa Tử: "Ai da! Đây không phải là Mã gia sao?" Răng Vàng chớp tay, toét miệng nói: "Lão anh hùng, vất vả, vất vả rồi!" Gặp mặt nói vất vả, đúng là câu cửa miệng của kẻ giang hồ, Răng Vàng thật sự không còn chỗ núp, người khác chắc á khẩu rồi, nhưng mà với Răng Vàng thì kiểu gì gã cũng phải múa mép được ba câu. Mã Lão Oa Tử hơi sững sốt một chút, trên mặt hăn dần dần hiện đầy sát cơ, đao trong tay đã nhấn xuống một cái, hùng hổ nói: "Mày, thằng ăn trộm to gan, làm tao giật cả mình, mày đi ra!" Dù sao hăn cũng là lão giang

hồ, đã nhìn thấy Răng Vàng, tuyệt không thể lưu lại người sống. Có điều, có thể hẳn cũng biết Răng Vàng không núp ở đây một mình dao hướng về phía Răng Vàng nhưng mắt lại đảo ra phía sau, tai nghe động tĩnh tám bề. Lúc này Tuyền Béo nằm trên đất giả xác chết, lạng lẽ nâng súng trường trong tay, định một phát hạ gục Mã Lão Oa Tử. Có điều từ trên họng súng lại rút xuống chút đất cát, chỉ một chút tiếng động như vậy cũng khiến Mã Lão Oa Tử phát giác. Mã Lão Oa Tử làm bộ nhắm vào Răng Vàng nhưng thân hình lại khẽ chuyển một cái, trở tay một dao, đao pháp nhanh lạ thường. Tuyền Béo chưa kịp nổ súng, súng trường trong tay đã bị đao sắc chém mất một phần ba. Tuyền Béo giật dữ, đảo ngược nửa đoạn súng trường còn sót trong tay, dùng sức đập về phía Mã Lão Oa tử. Cán đao quan ải trong tay Mã Lão Oa Tử: Dài không tới ba thước, rộng không đủ hai tấc, hình chế đặc biệt, cũng không có chiêu thức võ thuật gì, chỉ gói gọn trong tám chữ: "Tảo, phách, bát, tước, lược, nại, trảm, đột" *, vừa ác vừa nhanh. Một đao hẳn gạt súng trường trong tay Tuyền Béo xuống, hai tay cầm đao chém xéo, Tuyền Béo vội tránh về sau, nhưng sau lưng cậu ta là bức tường đất, căn bản không có đường lui, cả người hứng trước đao. không kịp tránh sang một bên.

* Quét, xông thẳng, gạt, gạt, lướt qua, răn chắc, chém, bất ngờ.

Đao trong tay Mã Lão Oa Tử tuy ngắn nhưng một đao chém xuống trong khoảng cách này, ít nhất cũng bổ thẳng vào bụng Tuyền Béo, cũng may hai ngày nay Tuyền Béo chẳng ăn uống được gì, bụng rỗng, cậu ta vội co rút một hơi, thu bụng về hơn một tấc, trong nháy mắt tránh được một đao mổ bụng trong đường tơ kẽ tóc này. Tránh được đao nhưng không tránh được lưỡi đao, quần áo Tuyền Béo bị rạch một vết dài. Cậu ta nội tông tâm đầu khởi, ác hướng đâm biên sinh* lớn tiếng chửi: "Con lừa già, cho mặt mày ăn hạt tiêu!", Nói xong liền vung tay một cái, ném ra một nắm cát. Mã Lão Oa tử kêu một tiếng, giật mình lui về sau, tránh nắm cát này.

* Nội tông tâm đầu khởi, ác hướng đảm biên sinh: Trong lòng tức giận thì lớn gan chuyện gì cũng làm được (baike.baidu.com)

Tôi thấy cơ hội vừa tới, nhật hũ vàng chứa mỹ tửu ngàn năm kia ném tới chân Mã Lão Oa Tử, hấn đang giật mình lùi ra sau, đập ngay phải hũ rượu, thân già ngã dúm dụi. Tuyền Béo nhảy lên một cái, mông đặt lên bụng Mã Lão Oa tử, đè cho hấn muốn chết đi sống lại. Mã Lão Oa tử hét một tiếng thảm, thật không khác gì lừa hí, đao pháp của hấn có nhanh hơn nữa mà bị Tuyền Béo đè dưới mông thì cũng không thi triển được. Tôi nói: "Hí hay lắm, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi!", rồi lôi xẻng công binh định vung mạnh đập vào đầu lão, cho dù không lấy mạng của lão, ít nhất cũng phải đập cho lão thừa sống thiếu chết. Vừa định hạ thủ chợt thấy bóng người từ trước cửa động cát chui vào, người nọ thân thủ bèn nhảy vô cùng, sợi trường tiên trong tay tựa hắc xà, lại như vật sống, động tay một cái, chỉ nghe một tiếng "ba" vang lên, tay tôi đã bị quật một cái, mu bàn tay bị quất toác mảng lớn, đầm đề máu, buốt tới tận tâm, không cầm nổi xẻng công binh. Tôi sợ đối phương quất thêm một roi, lập tức thuận thế lăn về phía trước một vòng, tay trái nhật xẻng công binh vừa rơi xuống. Lúc này tôi cũng đã nhìn rõ, người mới vào này chính là Ca Nô, thủ hạ của Ngọc Diện Hồ ly. Dưới ánh đèn bão lúc sáng lúc tối, một khuôn mặt tươi cười càng làm những đường xăm tô tem hiện lên vô cùng dữ tợn. Lúc trước ở núi Côn Lôn, tôi từng thấy qua người trên mặt có thú văn, nghe nói ở vùng biên giới Tây Tạng có loại phong tục, nếu như có đứa trẻ bị dã thú tha đi, hoặc bị người bỏ nơi rừng sâu núi thẳm, mạng lớn không chết lại được sói hổ nuôi lớn, loại người này theo dân gian gọi là lang tử. Loại dã nhân này trở lại nhân thế, các thầy tu Tây Tạng sẽ xăm thú văn lên mặt, đó là một loại pháp chú bí truyền dùng để hàng phục thú tính trên người. Không biết Ca Nô này có phải đứa trẻ sói không, nhưng thân thủ bèn nhảy nhanh nhẹn, người thường tuyệt không thể đung, tựa hồ cô ta cũng không biết nói chuyện, chỉ nghe lệnh từ người duy nhất là Ngọc Diện Hồ ly. Ca Nô ra tay như gió, một roi quất trúng mu bàn tay tôi, cổ tay động một cái, roi nhọn chuyển hướng tới ngay Tuyền Béo. Tuyền Béo phản ứng cực nhanh, xẻng

công binh trong tay vung ra, nghênh hướng roi nhọn quét tới. Cậu ta cho rằng xẻng kia có thể đỡ được trường tiên, cho dù không đỡ được, trường tiên kia cuốn lấy cái xẻng, đôi bên tranh lực, bằng sức của cậu ta, chung quy vẫn không đến nỗi thua thiệt. Nhưng trường tiên trong tay Ca Nô như yêu như quỷ, lại từ một góc độ bất ngờ vòng qua xẻng công binh trong tay Tuyền Béo, roi quét lên bả vai cậu ta, cũng "ba" một tiếng giòn dã, thịt rách một mảng máu me đầm dìa. Hoá ra trên roi đều có gai, đánh lên người liền xé thịt. Tuyền Béo không chấp nhận thua thiệt lớn như vậy, vừa thấy tình hình không ổn, vội vàng lăn một vòng lên trước. Cậu ta cũng nghĩ giống tôi, trường tiên trong tay đối phương vừa nhanh vừa chuẩn, vừa ra tay liền quét một mảng da thịt trên người, cảm không được, tránh không kịp, tình huống này chỉ có thể lấy tiến làm lùi, nhanh chóng đến gần đối phương, trường tiên trong tay Ca Nô ở khoảng cách gần không thể thi triển được. Ca Nô thấy tôi cùng Tuyền Béo xông lên trước, cũng không nhận ra cô ta xuất thủ ra sao, chỉ nghe "Ba" một tiếng, tôi và Tuyền Béo mỗi người lại bị một roi. Do trường tiên rút lại quá nhanh, đánh lên hai người, thanh âm chông lên nhau nghe thành một. Có điều tôi cũng đồng thời ý thức được trường tiên trong tay Ca Nô tuy nhanh nhưng cũng không đến nỗi một roi toi mạng, hai chúng tôi không thèm đếm xỉa đến việc phải chịu hai ba đòn, vọt mạnh tới bên cạnh thì cô ta cũng không có đường sống mà trả đũa. Người tính không bằng trời tính, Ca Nô không chỉ có trường tiên sắc bén trong tay, thân pháp cô ta cũng nhạy bén khó tưởng tượng. Cô ta không những không lui về sau mà lại còn nhảy vọt về phía trước, tựa một con chim, từ trên đầu chúng tôi bổ xuống, người vừa rơi xuống, trường tiên lập tức xuất thủ hướng thẳng tới tôi và Tuyền Béo. Đang lúc nguy cấp, Shirley Dương từ chái nhà lặc mình vọt ra, thần tí cung trong tay vừa nhấc, "vèo" một cái bắn ra một mũi tên nhọn. Trường tiên trong tay Ca Nô đã vung ra, dù thủ pháp nhanh đến đâu cũng không kịp thu roi đỡ, nhưng lúc nghe tiếng mũi tên xé gió, mới vừa ngoảnh mặt, mũi tên đã ghim ngay trên mặt, ngã dập mặt xuống đất. Dao pháp của Mã Lão Oa Tử tuy ác nhưng chúng tôi có thể đối phó được, thân thủ Ca Nô này mau lẹ hung mãnh, cơ hồ chấp cả lang sói hổ báo, có thể nói là nhân vật khó đối phó nhất trong đám thủ hạ của Ngọc

Diện Hồ Ly. Cũng may một mũi tên của Shirley Dương bắn trúng cô ta, cũng coi như trừ đi một mối họa lớn, nhưng tôi nhìn Ca Nô vừa ngã xuống đất đã lại dùng răng cắn mũi tên nhọn, tôi kinh hãi, vội kêu Shirley Dương coi chừng! Ca Nô này còn bén nhọn hơn hổ báo, hai chữ "coi chừng" còn chưa kịp ra khỏi miệng, cô ta đã hất đầu khạc ra mũi tên trong miệng, trường tiên trong tay vẽ một vòng, roi nhọn quất về phía Shirley Dương, đồng thời lưng vừa uốn, bật từ đất dậy. Shirley Dương dùng kim cương tán cản phía trước, trường tiên cùng kim cương tán cuốn vào nhau. Shirley Dương thân bất do ki, bị trường tiên kéo lao đảo một cái. Tôi cùng Tuyền Béo lớn tiếng chửi, mỗi bên vung mạnh xẻng công binh xông về phía Ca Nô. Shirley Dương lâm nguy không loạn, kim cương tán trong tay bung ra, gạt rơi trường tiên quất tới, đưa tay lên lại một mũi tên. Ca Nô bị ba người vây vào giữa, một bên là thần tí cung bén tiến, hai bên là tôi cùng Tuyền Béo cầm xẻng công binh đánh về phía nó, dù bản lĩnh có lớn hơn nữa cũng không thể tránh được ba người đồng thời hợp kích. Đang lúc bị bao vây khó thoát, lại thấy trường tiên trong tay nó vung lên nóc nhà, quần lấy xà nhà gỗ đỏ, thân vọt lên trên, mượn lực nhảy lên xà nhà. Tuyền Béo tức giận thở hổn hển chửi: "Lão tử xem người có bay được lên trời không!" Xẻng công binh trong tay hất lên một cái, ra sức ném về phía Ca Nô trên nóc nhà, xẻng công binh vang tiếng "Ô ô" xé gió, nếu trúng phải nhát này chắc phải gọt mất nửa cái đầu. Ca Nô phục trên xà nhà, thấy xẻng của Tuyền Béo bay tới, lắc mình tránh sang bên, xẻng công binh đục thủng nóc nhà, đất cát ào ào đổ xuống rơi vào đầu cô ta, cô ả vội giơ tay che kín mắt. Tôi hét lên với Tuyền Béo và Shirley Dương: "Thừa dịp nó mờ mắt, bắt trước rồi nói!" Xà nhà cách mặt đất tầm ba trượng, tôi cũng không có bản lĩnh giống cô ta, liền vọt ra sau, đập lên vai Răng Vàng nhảy lên, bám lấy tấm màn che rủ xuống từ nóc nhà, lại ôm cột nhà mượn lực nhảy vút lên, đưa tay kịp với tới xà nhà, lúc này mới bám vào leo lên. Shirley Dương lo tôi sơ xuất, lôi ra phi hồ trao quăng lên xà nhà, đang định leo lên tiếp ứng, Tuyền Béo ở bên kia cũng gấp, Shirley Dương chưa kịp leo, cậu ta đã đoạt lấy dây phi hồ trao, dùng cả tay chân trèo lên, bò nửa ngày không nhích lên được tí nào, đu đưa giữa nhà, xà nhà trĩu xuống vang lên những tiếng "kèo kẹt kèo kẹt", Shirley

Dương kêu lên: "Mọi người mau xuống, xà nhà sắp gãy!" Toàn bộ hệ thống xà chính trong nhà của thành chủ đều làm từ gỗ đỏ, vô cùng vững vàng, nhưng căn nhà này chôn dưới cát vàng tới cả ngàn năm, thanh xà trên nóc đã mục nát, hai người đứng lên còn chịu được, cộng thêm Tuyền Béo hơn hai trăm cân* thì triển thiên cân truy, làm sao xà nhà chịu được.

* Một cân của Việt Nam bằng 2 cân TQ =]] Tuyền Béo tầm 1 tạ. :v

Tiếng xà gãy vang thấu bên tai, tôi nhìn xà nhà muốn sập, vội vàng nhảy xuống. Shirley Dương cũng thu phi hồ trao về, cùng với Răng Vàng lui về núp dưới tường, tránh để cột xà nện trúng. Không ngờ nóc nhà đã thủng ra hai lỗ lớn, cuồng phong dội đến, cuốn xà nhà đã gãy lìa bay lên trời, chớp mắt bị xé thành muôn mảnh vụn, bay tán loạn khắp nơi. Cát vàng đầy trời cùng gió lốc như lưỡi đao nháy mắt đã tràn ngập khắp nhà, hú lên từng hồi giống như những tiếng gào thét trong cổ thành, cát trên tường lở ra lộ màu vàng, càng lở sâu xuống dưới, màu sắc càng đậm, tới gần mặt đất có màu như màu đen, gió cát đầy trời cuốn lên, đá sỏi đất cát cuốn thành đám bay lên, cát bụi dày đặc phủ đất che trời, tình hình giống như ngày tận thế. Ca Nô và cả xà nhà gỗ đỏ kia đều bị gió cát cuốn ra ngoài, giống như con rồng lớn bay giữa không trung. 3 Xà nhà nặng nề, chỉ lộn hai vòng trong gió đã lại rơi xuống ngoài nhà, chúng tôi nhìn căn nhà lớn đã không thể nán lại được nữa, cũng không thấy hướng chạy của Mã Lão Oa Tử, chỉ có thẳng góc chết không nhắm mắt phơ thây trên đất, nhanh chóng bị gió cát chôn vùi, cho nên nhạt thuốc nổ mà Mã Lão Oa tử ném xuống cùng xẻng công binh, nhanh chóng bò từ tường đất ra ngoài. Trong cổ thành, gió cát ra sức gào thét, mọi người đều không góc đầu lên được, bò trên đất để di chuyển về phía trước, lúc này đã tới chỗ sâu trong cổ thành, sức gió đã yếu đi phần nào. Tôi nhìn xung quanh, giống như mình đã đi vào vào trung tâm vòng xoáy cuồn cuộn của bão cát, bốn phía đều không còn đường đi. Trong cổ thành này có một toà đài lớn bằng đất, trải qua phong thực đã không còn hình dạng nguyên thủy. Giờ xem ra chỉ còn là một đồng đất lớn cao chót vót, khác hẳn những phòng ốc trong cổ thành. Gió lốc cuốn đi cát vàng, cửa

động hình vòng cung dưới toà đài đất lộ ra gần một nửa. Bốn người bọn tôi đã lâm vào tuyệt lộ. thấy có nơi tránh được gió cát liền nối đuôi nhau mà vào. Shirley Dương lấy cây đuốc tín hiệu ra, kéo chốt xuống, "xích" một cái vang lên, một luồng lửa khói trắng bùng lên chiếu trước mặt sáng như tuyết. Hoá ra dưới cửa động vòng cung kia là một con đường lát gạch kéo dài xuống phía dưới. Trong đầu tôi bật ra một ý niệm: "Đây là một ngôi cổ mộ?", nhưng vừa ngẫm nghĩ một chút, trong thành tuyệt đối không thể có cổ mộ. Mọi người tiến về phía trước mấy bước, thấy trong hành lang có rất nhiều bức phù điêu mang đậm sắc thái tôn giáo, xem ra đây là một ngôi miếu. Răng Vàng sợ đám đao mộ thủ hạ của Ngọc Diện Hồ Ly đuổi theo, đi một bước lại ngoái đầu nhìn một cái. Trong lúc không biết phía trước là nơi nào, thật là trước mặt là sói, sau lưng có hổ. Nhớ tới trận ác chiến trong toà đại ốc của thành chủ, cùng với Ca Nô thân thủ bén nhọn như báo, trường tiên quý dị, mọi người bất giác đều sợ hãi. Cuồng phong cuốn cô ta cùng xà nhà lên giữa không trung, lại rơi xuống, cũng chưa chắc đã đập chết được cô ta. Răng Vàng níu tôi lại thương lượng: "Hồ gia, Ngọc Diện Hồ Ly không phải là muốn sách vàng Tây Hạ đó sao? Nàng ta vì nó mà như chó điên, gặp người cắn người, chúng ta cũng không hiểu biết bằng nàng ta. Theo tôi thấy, cứ thẳng thắn mang sách vàng Tây Hạ này thưởng cho nàng ta, lúc đó nàng ta còn không hết lòng cảm tạ ân đức của chúng ta sao? Nói cho cùng đều là cùng ăn chén cơm đồ đấu, mọi việc nên dĩ hoà vi quý mà." Tôi nói: "Răng Vàng, anh là đồ nhát gan, còn chưa tới nơi đã có lòng viết đơn xin hàng? Anh không nghe Ngọc Diện Hồ Ly nói sao, sau khi lấy được sách vàng Tây Hạ liền một đao làm thịt từng người chúng ta! Sách vàng Tây Hạ còn trong tay mình, trước mắt chúng ta còn có ưu thế hơn. Ta với bọn chúng, quan hệ là "địch - ta", như nước với lửa, cho nên anh phải sớm bỏ cái suy nghĩ mong đàm phán hoà bình đi, phải quyết tâm đọ sức với chúng tới cùng. Còn nữa, mấy người chúng ta là hạng người thế nào nào, đều là hạng ngược gió cũng tiêu được mười trượng, không phân chia cao thấp với nàng ta, nàng ta còn chưa biết lão tử là ai!" Răng Vàng nói: "Nhưng bọn chúng võ trang tới rặng, mấy anh em ta đến cái xẻng cũng chưa bằng

bàn tay, làm sao chơi liều cùng chúng đây! Bọn chúng súng pháo hiện đại, đừng quên Nghĩa Hoà Đoàn năm Canh tử* làm sao mà thất bại!"

*Nghĩa Hoà Đoàn: Cuối thế kỷ 19, tổ chức tự phát do nhân dân miền Bắc lập ra để phản đối chủ nghĩa đế quốc xâm lược.

Tôi nói:"Bài học kinh nghiệm lịch sử, ai trong chúng ta cũng không quên được, nhưng làm một người chỉ huy, phải giỏi phán đoán tình huống, tùy thời, tùy chỗ mà bài binh bố trận, để tôi phân tích cho mọi người một chút, làm sao mới có thể biến liệt thế (tình thế xấu) thành ưu thế, chuyển bị động thành chủ động? Cái này cần chúng ta phải kéo dài hai cái chân, chạy nhanh hơn, không phải bảo các đồng chí sợ mà chạy, mà là một vừa chạy vừa phát động quần chúng, khiến đối phương rơi vào đại dương chiến tranh nhân dân mênh mêng!"Tuyền Béo nói:"Anh cũng giỏi nói bậy, bàn tới bàn lui không phải chỉ loanh quanh một chữ - trốn thôi sao!"Shirley Dương nói:"Nguy hiểm lớn nhất mà chúng ta phải đối mặt không phải là đám Khuếch Nhĩ Khách vũ trang đầy người kia, mà là trận gió cát lớn này, nếu ra ngoài cố thành, mấy người chúng ta lập tức sẽ bị gió cát chôn vùi, mà một khi gió ngừng, cố thành cũng bị cát vàng vùi lấp, ra hay không ra cũng là tử lộ."Tôi trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi nói với mọi người:"Mọi người đoán thử xem đột nhiên tôi nghĩ tới cái gì?"Tuyền Béo nói:"Đầu anh ở trên người anh, làm sao tôi biết được?"Răng Vàng nói:"Hồ gia nhất định có cao kiến, mau nói đi!"Tôi nói:"Tôi nghĩ tới ... cá!"Tuyền Béo nói:"Cá gì cơ? Cá ngâm giấm Tây hồ hay là Tháp mục ngư* kho?"

*Một loài cá ngon của TQ

Răng Vàng nói:"Ở đây mà nhắc tới cá, nhất định chỉ có con cá nướng trong cự ốc của thành chủ, có điều lấy để làm gì, mang đi cũng không ăn được mà!"Tuyền Béo nói:"Nếu là cá, vậy phải nói tới cá chim trắng, nhất bình nhị tịnh tam tháp mục*!"

* Nhất bình nhị tịnh tam tháp mục: nôm na là bảng xếp hạng cá ngon, ngon nhất phải kể đến cá chim trắng (bình ngư), hai là tịnh ngư, ba là tháp mục ngư.

Răng Vàng nói:"Không cần nhất bình nhị tịnh tam tháp mục, lúc này có quảng cho tôi cái đầu cá mè hoa ăn phân mà lớn, tôi cũng gọi anh là cha ruột luôn!"Tôi phát hiện, ở cùng với Tuyền Béo và Răng Vàng, căn bản không nói được câu nào đứng đắn: "Làm sao mà đầu cá mè hoa cũng lòi ra rồi, mẹ ông mới giống đầu cá mè ấy!"Tuyền Béo nói:"Không phải anh vừa nói cá còn gì? Rốt cuộc là có ý gì?"Tôi nói:"Tôi nói là, ai ăn cá?"Tuyền Béo nói:"Có phải đầu anh bị gió thổi hỏng rồi không, ai ăn cá cũng không biết, mèo ăn cá!"Răng Vàng chen miệng vào:"Ha, thật nói với ngài, mèo nhà chúng tôi không ăn cá, mà mèo nhà chúng tôi kia cũng không phải mèo, mèo nhà chúng tôi vừa là sói vừa là hổ, nhảy khe vượt núi đều không dính đất, đưa ra Phan Gia Viên, dù có ai trả năm trăm rưỡi tôi cũng không bán."Tuyền Béo nói:"Ồ, vậy phải bao nhiêu?"Tôi không còn lời nào để nói:"Không sao nói chuyện cùng các người, nói hồi lâu, mẹ kiếp không được một câu nào hữu dụng!" Tôi suy nghĩ một chút, cũng không muốn nói nhảm với bọn họ, quay đầu định hỏi Shirley Dương, không đợi tôi mở miệng, cô ấy liền bảo tôi:"Đúng rồi, trên những hũ gốm, mâm ngọc trong cổ thành không phải cũng có hoa văn cá trang trí sao?"Tôi nói:"Đúng vậy, người dân ở đây chắc chắn là thường xuyên ăn cá, mà ở sâu trong sa mạc, cá ở đâu ra?"Tuyền Béo nói:"Ồ, thì ra chúng ta không nói cùng một chuyện hả? Lời này là sao, nghĩ theo hướng nào?"Shirley Dương không để ý tới Tuyền Béo, tiếp tục nói với tôi:"Năm đó sa mạc Mao Ô Tố cũng từng có rất nhiều ốc đảo với đồng cỏ tươi tốt, nguồn nước dồi dào, có lẽ ngàn năm trước, nơi này có sông hồ, nếu không có đủ nguồn nước, thành trì quy mô lớn như vậy tuyệt đối không chống đỡ nổi."Tôi nói: "Anh xem hình dạng kết cấu của toà cổ thành này, xung quanh không có sông ngòi, vậy khi chiến tranh xảy ra, thành trì bị địch bao vây, người trong thành chỉ có thể ngồi chờ chết, không có nguồn nước, quân dân cả thành cũng chết khát. cho nên phàm là loại cổ thành quy mô cỡ này, nguồn nước chủ yếu nhất định ở

trong thành." Shirley Dương nói: "Nguồn nước trong thành dĩ nhiên từ giếng nước." Răng Vàng nói: "Trong giếng sẽ có cá lớn như vậy sao?" Shirley Dương nói: "Có thể giếng nước nối thẳng tới sông ngầm, chính là một trong chín nhánh sông chúng ta muốn tìm, chỉ cần từ giếng nước tiến nhập sông ngầm, vừa có thể tránh gió cát cùng lũ đạo mộ tặc, hơn nữa có thể xuyên qua sông ngầm, tới thẳng địa cung Tây Hạ!" Mọi người nói tới đây, tinh thần đều phấn chấn lên, tìm được sông ngầm không chỉ giúp thoát khỏi truy binh, trọng yếu hơn là có thể bổ xung nước uống. Nhưng cổ thành đã bị cát vàng chôn vùi nhiều năm như vậy, lại không có bản đồ, làm sao xác định được vị trí của giếng nước? Tôi nói: "Đài đất lớn của phần mộ này ở chính giữa cổ thành, xem ra hết sức trọng yếu, hành lang gạch này lại hướng thẳng xuống dưới, nếu tôi không nhầm, phía dưới này nhất định nối thẳng tới sông ngầm." Đoàn chúng tôi bước nhanh hơn, dùng ánh sáng của đuốc tín hiệu mở đường, đi sâu vào trong hành lang, tựa hồ tiến vào một toà miếu thờ mái vòm, ít nhất cũng cỡ một sân đá bóng. Lân quang sáng trắng của đuốc tín hiệu dù ngời ngời chói mắt nhưng cũng không sao chiếu sáng cả ngôi miếu lớn. Trên vách miếu thờ phết bùn trắng, hoa văn trang trí trên đó là từng tầng từng tầng sóng nước, trên thực tế nơi này không có nước, mặt đất cũng là một tầng đất cát dày. Chúng tôi không dám lơ là, tay cầm dù kim cương, xẻng công binh, từng bước từng bước tiến vào, giơ cao cây đuốc tín hiệu soi bốn phía. Thấy một toà đài tứ giác lớn, xung quanh vẽ hình người mặt cá, phong cách kỳ dị chưa từng thấy trước đây. Trên mỗi đài đá đều có hai quan tài gỗ hình chiếc thuyền, trong quan tài là thây khô bị gói trong da cá, một đàn ông, một đàn bà, đại khái đầu hướng về phía đông, đều nằm ngửa, tay chân đặt thẳng. Da cá bọc tử thi đều có hoạ tiết giống vân mây cuộn xoắn, góc bên trên dùng một lớp vảy cá thật nhỏ chắp lại, ở giữa dùng dây câu cá vá lại, giữ nguyên vây lưng của cá, thi thể bị da cá cuốn chặt, chỉ lộ mỗi đầu, mặt mũi vắn vẹo, giống như vẫn duy trì dáng vẻ tuyệt vọng giãy giụa từ khi còn sống, vừa lại gần nhìn liền giật nảy mình. Chính giữa đại điện là một cửa hang hình chữ nhật, dài chừng hai thước, rộng chừng một thước, cửa hang xây bằng đá lớn, phía dưới từng đợt âm phong cuộn cuộn, một thứ mùi hôi thối xộc lên, nhìn xuống sâu

không thấy đáy, cũng không nghe được tiếng nước chảy. Tuyền Béo nói: "Đây là miệng giếng mọi người nói sao?" Tôi nói: "Tám chín phần mười, ít nhất cũng là cửa vào sông ngầm." Theo quan niệm từ trước, miệng giếng thường là hình tròn, giếng hình chữ nhật thì vô cùng hiếm thấy, hơn nữa xuyên qua cái miệng giếng chật hẹp này, phía dưới dường như là một hang động vô cùng lớn. Shirley Dương ném đuốc tín hiệu xuống miệng giếng, chỉ thấy đốm sáng chói mắt kia chậm rãi rơi xuống, liếc mắt thấy từ miệng giếng xuống đáy động không dưới bốn năm mươi thước, dây thừng trong ba lô chúng tôi nếu nối lại cũng được chừng đó, hơn nữa có thể xác định được phía dưới cũng không có nước, sông ngầm không thấy rồi. Răng Vàng chán nản ngã ngồi xuống, thè lưỡi liếm môi khô khốc, hăn nói: "Mỗi người chỉ còn nửa bình nước bé xíu, lại không thấy sông ngầm, vậy chết khát là cái chắc. Đã chỉ còn một con đường chết, vậy ta phải uống cho sung sướng." Vừa nói, gã vừa vặn nắp bầu nước, ra sức vung vẩy như muốn uống hết cả nửa bình. Bình nước liền đổ xuống đất, gã vội vàng bò dậy, đầu lưỡi liếm loạn trên mặt cát, tôi níu lấy cổ áo gã từ phía sau, kéo gã dậy, đẩy sang một bên: "Anh ăn một miệng đất cát không phải càng khát hơn sao?" Tuyền Béo đi tới nói: "Lão Hồ, tới nước này đã không còn đường quay lại, ta cũng đừng do dự nữa, tôi nhắm mắt xuống trước, anh bám theo phía sau". Cậu ta thu xẻng công binh, ôm đèn pin mắt sói, đang định ròng dây xuống. Ngay lúc ấy chợt nghe Shirley Dương gọi: "Các anh tới xem cái này đã." Tôi xoay đầu lại, thấy cô đang dùng đèn pin mắt sói chiếu vào đài đá đặt mấy cây khô bọc da cá. Tôi cùng Tuyền Béo, Răng Vàng tiến tới, không biết mấy cây khô đặt trên đài đá này có gì đáng xem. Tôi nói: "Mấy cây khô kia có lẽ khi còn sống bị người ta dùng da cá trói lại, đặt trong ngôi miếu này, đúng lúc gió cát vùi lấp cổ thành, quân dân trong thành đều bị chôn sống, cho nên không ai còn để ý tới họ, kết quả là đang sống bị phơi thành cá khô, hưởng thụ mùi vị chờ chết ở đây, thật quá tội nghiệp." Răng Vàng nói: "Mấy người trai gái này không biết phạm phải lỗi lầm gì, bị dày tới cực hình này." Tuyền Béo nói: "Theo tôi thì đây chính là giày rách* rồi, anh nhìn xem từng đôi từng đôi này, không phải vừa vặn bốn người đối nhau sao, nhất định bị người ta bắt thông gian!" * Giày rách:

Người đàn bà hư hỏng (người phụ nữ có quan hệ nam nữ bừa bãi) Tôi nói: "Anh đừng có nghĩ nhảm, dựa vào đâu mà bảo người ta là giày rách? Không sợ nơi này âm hồn bất tán, đùng tới ma quỷ dậy cắn cho." Shirley Dương nói: "Mọi người không cần đoán loạn, đây là một toà thần miếu, thầy khô trong quan tài gỗ cũng dùng để cúng tế động thần... Sinh nhân chi quả!" Răng Vàng nói: "Dương đại tiểu thư, chúng ta ở đây cũng sắp chết khát rồi, có thể đừng nhắc tới trái cây gì gì đó nữa hay không?" Shirley Dương nói: "Sinh nhân chi quả là lấy người sống làm vật cúng tế, vì thế nên gọi là sinh nhân chi quả!" Răng Vàng nói: "Vậy thì tôi biết, đúng là có chuyện lấy người sống làm cúng tế, thì ra nó gọi là nhân sinh chi quả!" Tôi hỏi Shirley Dương: "Động thần này là thứ đồ chơi gì? Còn ăn cả người sao?" Shirley Dương nói: "Nơi này là toà thần miếu trong cổ thành, từ điêu khắc trên đài đá, xem ra cũng phải hơn ngàn năm, tất cả quân dân trong cổ thành đều lấy bầy cá trong giếng này làm thức ăn. Mà theo bọn họ thì những con cá ấy vốn dĩ động thần mới là người hưởng thụ, vì vậy mỗi năm lại dùng một người sống bọc da cá ném vào giếng thánh để làm dịu phần nộ của động thần." Tôi nói: "Người cổ đại vốn dĩ mê tín, nơi đó làm gì có động thần, nhưng giếng thánh này nếu có cá, nhất định là một nhánh sông ngầm, không còn nghi ngờ gì nữa, có thể thấy con đường chúng ta chọn là chính xác." Shirley Dương nói: "Tám cái tử thi bọc da cá trên đài đá chuẩn bị bị ném xuống giếng thánh cho động thần tới ăn. Nhưng trên đời làm gì có thần miếu, người bị ném xuống lọt vào sông ngầm, quá nửa là bị cá ăn. Người ăn cá, cá lại ăn thịt người, đại khái xem ra cổ nhân cũng nhận biết đại tự nhiên theo cách giản dị trực quan nhất." Nay dưới giếng thánh không còn sông ngầm, cũng không có bầy cá, chúng tôi vẫn muốn liều chết xuyên qua nhánh sông ngầm này, tới địa cung Tây Hạ, việc này không nên chậm trễ, phải lập tức lên đường. Tôi vừa quay người lại thấy trên vách thần miếu kia chằng chịt gợn nước, trong lòng bất giác khẽ động một cái: "Là gợn nước thật sao?" Lúc ấy cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, lại lo Ngọc Diện Hồ Ly mang đám Khuếch Nhĩ Khách đuổi tới, bốn người liền nối dây thừng, Tuyên Béo đứng mũi chịu sào, ba người còn lại từng người theo dây dài xuống đáy động, vách đá mấy chục thước trên đỉnh đầu như lư

trời, tầng tầng lớp lớp nếp đứt gãy lớn, đủ chứng minh nơi này đã tồn tại hơn trăm triệu năm. Hang động khổng lồ kéo dài về phía trước, đèn pin mắt soi soi không thấy đáy. Hang động này vừa lớn vừa sâu khôn lường, địa thế mặc dù rộng lớn nhưng oi bức dị thường, trong động còn lơ lửng một loại mùi tanh hôi gay mũi. Tôi nói: "Răng Vàng, lỗ mũi tốt, anh ngửi xem đây là mùi gì?" Răng Vàng hít một cái, sặc há mồm muốn ói: "Ồ gia, mùi tanh thối này là mùi cá chết!" Tôi nói: "Trong động đều là cát chảy, một giọt nước cũng không có, cá chết ở đâu ra?" Răng Vàng nói: "Cá lẽ từ trăm nghìn năm trước từ hồi vẫn còn sông ngầm, mùi tanh hôi cá chết kia không tản hết." Tôi xem thường lời gã, làm sao có thể như vậy? Shirley Dương lấy la bàn, đối chiếu phương vị. Hang động chạy theo hướng đông - tây, nếu không lầm, chỉ cần hướng về phía tây là có thể đến địa cung Tây Hạ, cô ấy nói: "Đây là động cát lớn, tiến về phía trước có thể phải lưu ý cát chảy." Mọi người không dám xem thường, mỗi người đều cuốn dây dài vào lưng, bốn người nối thành một chuỗi, chia nhau mang theo đèn, cẩn thận tiến về phía trước. Tuyên Béo mở đường phía trước lăm bẫm lăm bẫm: "Vừa không có nước, vừa không có cá, đây là sông ngầm gì chứ? Theo tình hình này mà nói, đừng nói nghìn năm trước, vạn năm trước cũng không có cá, rõ ràng là một động cát chảy lớn!" Cậu ta chỉ lo nói nhảm, đạp phải cát chảy ngã sấp về phía trước, sợ bị cát chảy vùi lấp liền vội vàng giãy giụa, nhưng cảm thấy bên dưới cát này lại có vật gì đó, lôi ra nhìn một cái, bất giác trợn mắt há hốc mồm. Tôi theo sau lưng cậu ta, không biết cậu ta lôi ra cái gì từ cát chảy, chỉ thấy cậu ta cả kinh ngây dại, vội hỏi xảy ra chuyện gì? Tuyên Béo nói: "Cá... Cá... Con mẹ nó có cá thật!"

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xướng
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Cá Trong Sa Mạc

Tôi vừa nghe Tuyên Béo phía trước nói cái gì cá, trong đầu nghĩ cậu ta ngã một cái, nhất định ăn không ít cát, cát lọt cả vào não rồi. Trong động cát sao có thể có cá, lại nói, nếu có cũng chỉ là cá khô, hoặc là hoá thạch cá gì đó, không nghĩ tới cậu ta nói là cá sống thật! Chỉ thấy Tuyên Béo từ trong cát lôi ra một cái đầu cá lớn, con cá há miệng tộp một cái, giương vây vung vẩy, mắt trợn trừng trừng, rõ ràng là con cá tươi rành rành. Hai tay Tuyên Béo túm hai bên mang cá, dùng sức nhấc lên, lôi ra con cá to như ván cửa. Con cá lớn này, trước sau có hai vây lưng, trước lớn sau nhỏ, vây đuôi vừa ngắn vừa to, nhìn như cây chổi, toàn bộ vây màu nâu xám, bụng cá màu xanh, trên trán có vết chấm trắng.

Nếu ở dưới nước, năm ba người vâm đô cũng khó chế trụ được con cá lớn như vậy, con cá bị Tuyên Béo lôi từ cát ra, lúc này lại lắc đầu vẩy đuôi, chọt vẩy khỏi Tuyên Béo, rơi xuống nền cát, giãy giụa không ngừng. Bốn người chúng tôi cũng ngây người, ngàn vạn lần không thể ngờ trong động cát lại có cá lớn như vậy, hơn nữa còn là cá sống! Trong đầu tôi nghĩ: "Có phải vẫn có loại cá mà chúng tôi chưa từng thấy qua, chỉ sống dưới cát chày? Như vậy còn gọi là cá sao?" Tôi bật đèn pin mắt sói, chùm sáng rọi về phía con cá kia, thấy nhìn thế nào thì cũng là cá sông, nó rơi trên cát, càng giãy giụa càng mất sức, há miệng giương mang, không khác gì con cá vừa đánh dưới sông lên. Cho nên nói đi nói lại, trong cát không thể có cá được. Răng Vàng trợn mắt há miệng, miệng mở không khép lại được, lưỡi trề ra không thụt vào lại, cảm cũng như sắp rơi xuống đất, dùng sức bấm một cái trên chân mình: "Tôi có phải đang mơ không?" Tuyên Béo hỏi: "Có

đau không?" Răng Vàng nói: "Hắn là không đau, người anh em, đây là thịt người đó!" Tuyền Béo gãi đầu một cái nói: "Vậy thì không phải mơ, tôi nằm mơ cũng chưa từng mơ qua sự tình ly kỳ như vậy!" Răng Vàng nói: "Lão Tuyền, thật không gạt anh, hôm nay tôi cũng là được mở mang con mắt, khai thiên lập địa mới thấy lần đầu." Trước kia tôi từng nghe người ta nói, sau một trận gió lớn, sa mạc Tát Cáp Lạc có ếch nhái cùng cá từ trên trời rơi xuống, do bão cuốn sinh vật từ sông lên trời, lại cuốn tới sa mạc. Nhưng con cá này lại ở trong cát chảy, rốt cuộc là có chuyện gì? Động cát phía dưới cổ thành cũng không có dấu vết nước chảy, cá lớn giống như từ nước mà ra, chẳng lẽ là đông thần đang tác quái? Răng Vàng núp sau lưng tôi và Shirley dương, nơm nớp lo sợ hỏi: "Chẳng lẽ động thần xem mấy người bọn mình là đồ cúng nên tới chén?" Tôi định bảo Răng Vàng, côi đời này làm quái gì có quỷ thần, nhưng giữa lòng cát chảy lại nhảy ra một con cá lớn, nếu nói không phải quỷ thần quấy phá, vậy giải thích thế nào? Trên đời có hai loại lý lẽ, một là khoa học, một là tình cờ. Lặp lại thì gọi là khoa học, không lặp lại được thì là tình cờ. Nếu còn lời được con cá khác từ cát chảy, vậy ít nhất đây rõ ràng là một loại hiện tượng trước kia chúng tôi chưa từng thấy qua. Còn không đợi bọn tôi ra tay bới cát, xung quanh chợt nhô lên mấy chục mô cát, hàng ngàn hàng vạn cá lớn từ cát nhảy lên. Bầy cá hợp thành dòng suối trào vô cùng nguy nga, vô số cá lớn nhảy lên giữa không trung, lại rào rào rơi xuống đất, trong lúc nhất thời, chúng tôi trước mặt sau lưng dường như không có chỗ đặt chân, cảnh tượng này không chỉ là nguy nga kì lạ, mà còn khiến cho người ta càng rợn tóc gáy, đôi mắt nhìn một cái, đèn pin mắt sói rọi đến đâu, khắp nơi đều là bụng cá phơi trắng ra, lớn nhỏ chông chéo, cơ hồ không có đất đặt chân! Thì ra, sông ngầm dưới cổ thành vẫn còn ở sâu dưới lòng đất, mà giữa sông ngầm và động cát phía trên có nhiều lỗ thông, vào một thời điểm đặc biệt nào đó, suối ngầm sẽ cuốn bầy cá theo dòng nước xoáy lên tầng cát phía trên cùng, đợi lúc dòng xoáy ngừng lại, cát chảy sẽ lại lấp những lỗ thông đó. Cứ như vậy, hàng ngàn hàng vạn cá lớn liền kẹt trong động cát này, phơi bụng trắng chờ chết. Bốn người như đặt mình vào một vùng đại dương mênh mông toàn cá, nhìn cá lớn vùn vụt cuộn cuộn phía trước, cảm giác da đầu hoàn toàn tê dại.

Dòng suối cá phun lên động cát, hình thành cột cao đến mấy trượng, đúng là cảnh tượng cổ kim chưa từng có, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta không lạnh mà run. Chúng tôi sợ dưới chân cũng đung phẩy dòng xoáy, rơi xuống thì vạn kiếp bất phục, vội vàng đạp lên cá mà chạy tới bên rìa động cát. Trong nháy mắt, dòng suối cá đã ngừng phun, hàng ngàn hàng vạn con cá nằm trên cát, vùng vẫy tấp mảy ngậm khí cuối cùng, khắp nơi tràn ngập mùi cá. Mọi người thấy tình cảnh này, đều rúng động nhìn tới kinh tâm động phách, hồi lâu không nói ra lời. Qua hồi lâu, Tuyền Béo nói: "Nhiều cá chết uổng phí như vậy, thật quá đáng tiếc, chúng ta có nên để cho vài con trong số chúng chết có ý nghĩa một chút không?" Shirley Dương hỏi Tuyền Béo: "Cái gì gọi là chết có ý nghĩa?" Tuyền Béo vỗ vỗ bụng rồi nói: "Vào miếu ngũ tạng của Tuyền gia, để cho chúng sớm thoát bể khổ. Các anh bình thường chưa thấy tay nghề của tôi, lại xem mậ gia thể hiện tài năng đi!" Tôi nghĩ cũng phải, gió cát trong cổ thành vẫn cuồn cuộn, đám người Ngọc Diện Hồ Ly trong chốc lát chưa chắc đã đuổi kịp, chúng tôi chạy thực mạng đã mệt nhoài, thật sự không chạy nổi nữa, vừa vận nhân cơ hội này để mọi người nghỉ ngơi một chút. Lại thấy phía trên sa động có vài rễ cây đã khô, liền nhặt lấy vài đoạn, tìm được chỗ nấp sau vòng đá lớn bên bờ động, dùng dầu hoả trong ba lô của Tuyền Béo nhóm một đống lửa, tiện tay nhặt hai con cá lớn đang ngắc ngoải kia cắm vào nhánh cây, lật qua lật lại nướng cho chín. Sa động có địa thế rộng rãi, vòng đá sừng sững cách nơi cát chảy cả mấy trượng, nếu Ngọc Diện Hồ Ly dẫn thủ hạ đuổi theo cũng không phát giác vòng đá này. Răng Vàng chảy nước miếng, nhưng lại có chút bận tâm, hần nói: "Cổ nhân ngày xưa bắt cá trong động này còn phải ném mấy người sống làm "quả" cúng tế động thần, chúng ta ăn chùa hai con cá này, sẽ không gặp báo ứng chứ?" Tuyền Béo nói: "Kệ má nó nhiều chuyện, lão tử ăn quán trong thành cũng không trả tiền, ăn hai con cá thì đã là gì!" Tôi nói: "Anh xem tiền đồ của anh đó, ăn chùa khắp nơi cướp không của người ta, không thấy xấu hổ sao? Còn mặt mũi mà nói! Bình thường lại tự xưng là người có văn hoá, thật là Khổng lão nhị đạo kỹ viện* - người văn minh chẳng làm việc văn minh.* Khổng lão nhị đạo kỹ viện: Ý châm biếm (Cha của Khổng Tử có vợ cả sinh được 9 người con gái, vợ lẽ có con

traí nhưng bị què, sau này 70 tuổi, ông lấy mẹ của Khổng Tử là Nhan thị và sinh ra Khổng Tử, Khổng Tử là con trai thứ hai trong nhà, cho nên gọi là "lão nhị", có một thời gian ở Trung Quốc, Nho giáo bị coi là tà giáo, mà Khổng Tử là người sáng lập ra Nho giáo nên lúc đó ông bị chế nhạo như vậy). Tuyền Béo còn khiêm tốn: "Tôi về mặt văn hoá kia ấy thật giống như giày rách gót - nói không được." Nói xong, anh ta lôi hai bi - đông nước trong balo ra: "Ăn cá nướng xong khô họng, còn nửa bầu nước cuối mấy người chúng ta chia nhau." Tôi đón lấy bình nước, đưa cho Shirley Dương để cô ấy uống trước, đồng thời bảo: "Nước máy xã hội chủ nghĩa chia đều. Tiếp theo cũng coi như không còn nước rồi, nước dưới sông ngầm có cũng như không". Shirley Dương nói: "Đừng vội thôi chí! Sông ngầm mặc dù ở dưới động cát, nhưng ở thời viễn cổ, động cát cũng là một bộ phận của sông ngầm, chỉ có điều ở đây mực nước xuống quá thấp mà thôi, phía trước nhất định có thể tìm được nguồn nước." Răng Vàng nhận lấy bi đông nước còn lại trên tay Tuyền Béo, giữa cổ một cái "ừng ực ừng ực" nuốt xuống mấy ngụm nước cuối, thở dài: "Ôi chao, tâm hồn khô cạn của tôi đều được nước máy xã hội chủ nghĩa xoa dịu, thật là - như lên chín tầng mây, vui mừng không kể siết!" Tôi nghĩ cá này nướng cũng sắp xong, nhưng tại sao lại không ngửi thấy mùi thịt mà sặc mùi hôi thối, hít thở không thông. Tuyền Béo sớm đã không đợi kịp, nhìn muốn thủng con cá nướng mập mập đang nổ tiếng "tí tách" kia, thềm tới chép miệng liên tục, vội vàng dùng dao găm xé ra một miếng thịt cá trắng như tuyết, giơ trước miệng thổi mấy cái rồi nhét thẳng vào miệng ngốn nghiêng như hổ đói. Tôi sán lại ngửi một cái, mùi tanh hôi trong động nòng nặc, đến sát bên cạnh mới ngửi được con cá nướng kia phát ra một mùi hương kỳ lạ, không tránh khỏi sôi bụng, cũng dùng dao xẻ một miếng cá. Cắt một nhát, ngoài cháy trong mềm, thịt cá mỡ màng, mùi vị thực tiêu hồn thực cốt. Răng Vàng đói tới nháy cả mắt, hăn cũng không sợ bỏng, nâng con cá lên thả sức gặm. Shirley Dương chỉ ăn vài miếng liền nuốt không trôi, đám cá lớn chất đống trong sa động cơ hồ đều đã chết hăn, ở đây vốn dĩ đã vô cùng oi bức, cộng thêm mùi tanh hôi của cá chết, mùi vị đó thật khó mà chịu nổi. Răng Vàng cũng ăn không vô nữa, nhưng vẫn muốn ăn tiếp, cau mày nuốt mấy miếng lại phun ra

ngoài. Tôi cũng không nhìn được buồn nôn, lại không nỡ buông thịt cá thơm ngon kia, đành tìm tờ giấy nhét vào mũi, không nghĩ thấy mùi tanh thối kia thì ăn tiếp cũng không sao. Răng Vàng với Tuyền Béo vừa thấy vậy liền vội vàng làm theo. Răng Vàng nói: "Thì ra Hồ gia anh còn có cao chiêu này, bọn tôi có đọc sách mười năm cũng không bằng. Đi theo làm việc dưới trướng anh đúng là học vấn tăng gấp bội, mệt chết cũng đáng!" Tuyền Béo nói: "May mà lão Hồ anh nghĩ ra chiêu này, chặn mũi ăn cá, thật cũng là một đại phát minh nha!" Ba người chúng tôi đang vừa ăn cá vừa chém gió, Shirley Dương lại tựa hồ phát hiện ra gì đó, đột nhiên đứng dậy. Chúng tôi vội nhặt xẻng công binh trên bàn đá nhìn xuống xung quanh một cái, trong động vẫn chỉ có mùi hôi thối tràn ngập cùng đám cá chết chất thành đống, ngoài ra không có thứ gì lạ thường khác. Shirley Dương nói: "Cá nhiều như vậy, chết trong động cát cho dù có bị thối rửa phân huỷ cũng không thể không để lại bất cứ dấu vết gì như vậy chứ." Tuyền Béo nói: "Chả lẽ bị động thần ăn rồi, nó không sợ thối hay sao?" Răng Vàng vừa nghe câu này, không khỏi sợ hãi vài phần, cá chết trong động cát hàng ngàn hàng vạn, vậy động thần phải lớn thế nào mới ăn hết toàn bộ chúng được?" Tôi nói: "Cá chết chất thành đống nhiều như vậy có thể khiến tốc độ thối rửa nhanh hơn, trước khi nuốt cá lần tiếp theo xuất hiện thì cũng phân huỷ hết rồi, mùi cá chết quả thật hại người, chúng ta đi mau thôi." Lời vừa dứt, chợt nghe vách động phía trên loáng thoáng có tiếng động, sau đó tiếng động càng lúc càng dày, mọi người nghe thấy trong lòng đều hoảng sợ. Shirley Dương nói: "Chú ý! Có thứ đang đến!" Tôi một tay cầm xẻng công binh, tay kia giơ đèn pin mắt sói, chùm sáng đèn pin xuyên qua lớp sương mù do mùi hôi thối của cá chết tạo thành, rọi tới vách động phía trên, chỉ thấy một đám đen phun ra từ trong cát chảy, từ bốn phương tám hướng tụ thành một mảng đen kịt vọt tới đống cá chết. Đống cá chết chất thành núi kia chốc lát bị mảng đen nuốt mất, lập tức biến mất. Chúng tôi đứng trên mỏm đá mà lông tơ dựng đứng, là thứ gì chui ra từ cát chảy vậy? Vật kia rõ ràng là những cá thể không lớn nhưng thành đoàn kết đội, số lượng cực nhiều, từ xa nhìn lại thật giống một mảng thủy triều. Chúng tôi đứng trên mỏm đá nhìn xuống, từng mảng đen trong cát chảy xếp thành lớp lớp thủy

triều, nuốt gọn núi cá chết, đồng thời phát ra những tiếng gặm nhấm "thích thích rắc rắc, thích thích rắc rắc" chói tai. Ai nghe được thanh âm này nhất định sẽ cảm thấy mỗi cọng lông đều run rẩy, bốn người không hện mà cùng nghĩ tới - đây là động thần ở cổ miếu sao? Nhưng nghe tiếng gặm nhấm từ xa đến gần, đảo mắt đã đến chân mỏm đá phía dưới, Răng Vàng hồn vía lên mây, ôm đầu run rẩy cuộn thành một đống. Shirley Dương lập tức lấy ra một cây đuốc phát quang, kéo khoen, ném xuống phía dưới, trong ánh sáng chói mắt chỉ thấy đáy động cát toàn bộ đã bị triều đen bao trùm, một mảng đen nhanh chóng thẳng lên mỏm đá, cách chỗ chúng tôi mỗi lúc một gần. Shirley Dương mang một cây đuốc phát quang khác cắm trên mỏm đá, tôi cùng Tuyền Béo đem nhánh cây bó thành ba cây đuốc, ném cho Shirley Dương một cây, ba người hướng ra ba mặt, lúc này một con sa lâu* lớn dẫn đầu leo lên mỏm đá, dài phải đến hơn một tấc, răng hàm nhọn nháo.*Sa lâu: để cát Tuyền Béo nhanh tay lẹ mắt, cầm cây đuốc trong tay đâm xuống một cái, dí con sa lâu xuống ngay mặt đá. Sa lâu là côn trùng ăn xác phân huỷ trú trong cát chảy, thân hình thoi, phía trước có hai càng đào cát đầy răng cưa, hai chân sau khớp to, lực khoẻ, vỏ lưng cứng chắc, tuy không bay được nhưng có một đôi cánh mỏng trong suốt, chúng tụ tập thành đàn ẩn hiện trong cát chảy, sức sống cực kì ngoan cường. Lúc này con sa lâu bị đuốc đốt tới, phát ra tiếng "tư tư" chói tai. Ba người chúng tôi đều biết đứng giữa ranh giới sinh tử, bị vây khốn trên mỏm đá, dù có mọc cánh cũng khó thoát, song cũng may cả đám leo lên mỏm đá nướng cá, nếu không, lúc này còn ở trong động cá chết chất đống kia gặp phải đàn sa lâu ùn ùn vô kể ủa lên kia, trong nháy mắt sẽ xương cũng chẳng còn. Sa lâu sống trong cát chảy, chủ yếu ăn xác chết, thông thường sẽ không tấn công người sống, nhưng chúng tôi đi giữa đống cá chết cả nửa ngày, từ đầu đến chân đều là mùi cá chết hôi thối, đám sa lâu kia phân nửa đã coi chúng tôi là cá chết rồi! Ba người rút nhánh cây từ đống lửa phía trước, kết thành một vòng lửa xung quanh mỏm đá, phàm là rắn rết sâu bọ, thứ nào không sợ lửa. Nhưng mặt đá lớn quá, vòng lửa kết từ mấy nhánh cây kia căn bản không thể nào cản nổi cả đàn cả lũ sa lâu. Tôi cùng Tuyền Béo không còn cách nào khác, vùng mạnh xẻng công binh, đập chết từng con từng con sa lâu chui qua kẽ

hở muốn tiến vào bên trong. Từ vỏ những con sa lâu bị xéng đập bẹp rỉ ra chất nhầy màu trắng sữa, so với mùi mực nát của cá chết kia còn tanh hôi hơn. Ba người chúng tôi dùng đuốc cùng xéng liều mạng ngăn cản nhưng vẫn có mấy con sa lâu bò tới người Răng Vàng. Răng Vàng giãy nảy cả lên, hai tay khua loạn hai bên người, liên tiếp hất mấy con sa lâu xuống, mà vẫn có một con chui được vào miệng gã. Tôi cùng Tuyền Béo, Shirley Dương bên này cũng chỉ có thể gắng gượng tự vệ, giờ phút này ai cũng không thể dờn tay cứu gã được. Trong lòng tôi run lên, Răng Vàng phen này quy tiên rồi! Nhưng tôi đã coi nhẹ dự vọng cầu sinh của con người, mắt thấy con sa lâu kia sắp lọt từ miệng xuống dạ dày Răng Vàng, Răng Vàng cũng là dạng chó cùng đứt giậu, cấp bách sinh liều mạng, vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc, hấn há miệng cắn một nhát, trong nháy mắt con sa lâu đang chui vào miệng hấn nghe "két" một tiếng đã bị cắn làm đôi. Chỉ thấy con sa lâu nhất thời còn chưa chết, hai chân sau khua khoảng loạn xạ trên mép gã, chất nhầy trắng sữa nhều ra từ miệng Răng Vàng. Tôi ở bên cạnh trông thấy quả thực không nhịn được "ợ" một tiếng, đem phun hết cá nướng vừa ăn xong ra ngoài. 4 Tuyền Béo dùng xéng đập chết hai con sa lâu trước mặt, tay chân luống cuống cũng không quên cười trên sự đau khổ Răng Vàng: "Có khi cái này toàn là lòng trắng trứng cao cấp nha! Đại bổ!" Mặc dù sa lâu không độc nhưng dù sao cũng là côn trùng ăn xác chết, Răng Vàng há miệng phun ra nửa thân còn lại, lưỡi đen sì, môi sưng vù, một chữ cũng không nhả ra được. Lúc này đám sa lâu vây quanh mỏm đá đã nhiều không kể xiết, vòng lửa kết từ nhánh cây bốn phía xung quanh chúng tôi chỗ thì sắp tắt, chỗ thì bị sa lâu ùn ùn kéo lên mà tắt mất. Tuyền Béo bị dồn đến đường cùng, đem mấy hộp dầu hoả trong ba lô hất sạch ra ngoài mới miễn cưỡng ngăn sa lâu ở ngoài vòng lửa. Tôi nhớ tới lời tổ sư gia truyền lại năm đó - "Mô kim hiệu ứ hợp thì sinh, phân thì tử", đại khái cũng không ngờ được có ngày này. Shirley Dương móc từ ba lô ra một bó thuốc nổ, là thứ Mã Lão Oa Tử đánh rơi. Tôi biết dụng ý của cô, tình nguyện nổ thành mảnh vụn cũng không muốn bị sa lâu nuốt gọn. Tôi lập tức lấy ra chiếc Zippo trước đây cô ấy đưa cho tôi, tùy thời chuẩn bị châm lửa. Tôi nhìn Shirley Dương, lại nhìn sang Tuyền Béo, thời khắc cuối cùng

đã đến! Vòng lửa nhanh chóng tối đi, mắt thấy sắp bị ngọn triều đen nuốt gọn, đang lúc tuyệt vọng, chợt nghe lũ sa lâu kia vỗ cánh, lùi về sau rồi tản đi. Trong lòng tôi vừa mừng rỡ vừa không rõ vì sao: "Tại sao lũ sa lâu đột nhiên tán đi rồi?" Quay đầu nhìn lại, vẻ mặt Shirley Dương cũng đầy nghi hoặc khó hiểu. Tuyền Béo nói: "Chắc là mùi cá chết trên người chúng ta cũng tan hết rồi, sa lâu chỉ ăn xác thối, không muốn xuống răng với người sống." Tôi nhắc cổ áo ngửi một cái, mùi cá chết tanh hôi vẫn còn, nhưng bất kể thế nào, cái mạng này cuối cùng cũng đã được nhặt về. Shirley Dương nói: "Động cát quá nguy hiểm, chúng ta phải mau chóng tiến về phía trước!" Tuyền Béo túm lấy Răng Vàng, hỏi hẩn: "Mùi vị thế nào?" Đầu lưỡi Răng Vàng một nửa đã tê rần, đáp không rõ lời: "Mập gia, mùi vị thực hết sảy!" Tôi nói: "Các anh đừng tính nghỉ trưa ở đây nữa, mau tiến lên phía trước!" Vừa lúc co căng muốn đi, lại nghe bốn phía động cát truyền ra từng tràng tiếng động kỳ quái, cát chảy trên đầu bị chấn động, rơi xuống tới tấp. Mọi người không khỏi hết hoảng, sa động này sắp sập, hay là còn đại gia hoả nào muốn chui ra nữa? Hơn nữa tiếng vang này không chỉ ở một chỗ. Tuyền Béo ném quả đuốc tín hiệu về phía trước, bốn người thò đầu khỏi mỏm đá nhìn một cái, đều hít lạnh một hơi. Chỉ thấy từ lớp đá đã bị nứt trong động cát chui ra mấy con vật khổng lồ, Răng Vàng lắp bắp: "Hồ gia... Đó.... Đó là.... Rồng!" Trong vòng sáng của cây đuốc tín hiệu, hai ba cái đầu hiện ra, đều là dạng quái vật có sừng, tứ chi to như cái cột, đầu màu vàng đất, lớp vảy trên người cứng như đá, mở miệng thở phát ra tiếng phì phì phò phò. Từ thời cổ xưa, loại rắn trên đầu có sừng thì gọi là rồng, chính là loài ăn xác thối trong lòng đất, vảy da cứng rắn như nham thạch, hai mắt đã thoái hoá. Chúng bò lổm cổm trên đất, phun khí thành mây, vật này tựa hồ là khắc tinh của lũ sa lâu kia. Cả đàn cả lũ sa lâu phát hiện những con thú to lớn ăn xác thối này chui ra, lập tức đại loạn, tứ tán trốn chạy. Sinh vật toàn thân vảy giáp cứng ăn xác thối di chuyển vô cùng chậm chạp nhưng đầu lưỡi lại rất dài, liếm một vòng hàng ngàn hàng vạn sa lâu đã bị thu vào miệng. Ở trong động cát lớn chôn dưới lòng đất, ngăn cách với thế giới bên ngoài này, mặc dù nhìn qua có vẻ tĩnh lặng, ngoài cát chảy cũng chỉ có cát chảy, nhưng dưới lớp cát lại có một hệ thống sinh thái từ thời tiền sử, suốt

cá trong động cát bốc mùi thối rữa kéo đến hàng ngàn sa lâu, mà lũ sa lâu lại trở thành thức ăn của bọn rồng ẩn trong đất ăn xác thối. Tôi gọi ba người còn lại: "Giờ cũng không phải là lúc xem náo nhiệt, mau nhân cơ hội này chạy về phía trước!" Đoàn người xuống khỏi mỏm đá, né cát chảy, nhanh chóng đi về phía trước, chợt thấy một con rồng lớn từ bên rìa sa động nhô đầu ra. Có thể nó coi mấy người sống bọn tôi cũng không khác gì loài giun dế, uốn éo, há to miệng thò cái đầu lưỡi nhớp nhúa cuốn tới chỗ chúng tôi. Rặng Vàng nhìn thấy con rồng phun ra lưỡi dài, thuận tay cầm đuốc tín hiệu trong tay dí vào đầu lưỡi kia, đuốc tín hiệu dùng lân tinh chiếu sáng, chạm vào đầu lưỡi nhớp nhúa của con quái vật liền "xì xì" bốc ra đám khói lửa màu trắng, có điều con rồng kia dường như không có cảm giác, lưỡi dài vẫn xoắn tới, Tuyên Béó vội nằm xuống, thoát được đầu lưỡi kia. Trong tay Shirley Dơng còn cầm bó thuốc nổ, tôi vội vàng dùng chiếc bật lửa Zippo châm ngòi, cô ném về phía trước, vừa vặn bó thuốc nổ bị con rồng kia cuốn vào miệng. Loài vật này trên người có lớp da vẩy thật dày, súng săn cũng khó mà bắn xuyên qua, có điều thuốc nổ kia bị nó nuốt vào bụng nổ từ bên trong cũng đủ biến nó thành một đám máu thịt bầy nhầy. Chỉ nghe "bùng" một tiếng nổ nện, con rồng to lớn bị văng lên cả nửa thước, rồi nặng nề rơi huỵch xuống đất, máu tươi từ vết rách trên da nó trào ra. Lúc này lũ rồng còn lại trong sa động cũng đã giải quyết gần hết đám sa lâu trong động, no tới nỗi cho thêm cũng không ăn nổi nữa, bắt đầu chậm rãi thoái lui. Lại thấy ở mép cát chảy xuất hiện vô số vòng xoáy, bốn người sợ hết hồn hết vía, lại là thứ đồ chơi gì muốn chui ra nữa? Rặng Vàng trong lòng run sợ hỏi tôi: "Hồ gia, làm sao đây?" Tôi nói: "Còn làm sao nữa? Trốn!" Tuyên Béó nói: "Tháo chạy vẫn là sở trường của anh em ta, cao thủ cũng phải chuẩn bị tình huống này, mấy anh em ta mau co giò mà chạy thôi!" 5 Bảo là chạy nhưng cũng không còn đường mà trốn nữa, trước sau phải trái đều là vòng xoáy cát chảy, bàn tay nắm xẻng công binh của tôi cũng ướt đẫm mồ hôi lạnh. Mượn ánh sáng cây đuốc tín hiệu rọi về phía trước liền phát hiện từ trong vòng cát chảy phía trước hiện ra một vật sống to sụ, cũng không có đầu mặt chân tay, răng nanh trước bụng như móc câu, ước chừng bằng cái đầu gối, dài hơn một trượng, đỏ thẫm như máu, trên người có từng khắc

màu vàng kim. Mà những vòng xoáy cát chảy chui qua những khắc vàng kim này trên người nó rồi phun ra cũng đều biến thành màu vàng kim, sương mù phun ra có hình dạng quái lạ, hoặc đỏ như chu sa, hoặc xanh như đồng, hoặc trắng như tơ, sắc thái rực rỡ hoa cả mắt, da thịt người nếu chạm phải sương mù này ngay lập tức sẽ tê dại rồi sưng lên, buốt như dao cắt. Tuyền Béo nói: "Sao nhìn dáng dấp của nó giống giun vậy?" Tôi nói: "Giun cũng không to như vậy được, to như vậy thì đã không phải ăn đất rồi, mà là ăn thịt người!" Shirley Dương nói: "Đây là kim khoen sa trùng, cẩn thận có độc!" Lúc này tôi mới nhận ra, nét sóng gợn trên bích họa trong cổ miếu kia là ám chỉ côn trùng sâu bọ chết trong sa mạc, chỉ thấy kim khoen trùng bốn phía nhiều không kể xiết, tiến bừa lên rất dễ bị công kích, vì vậy tôi ngoắc tay ba người kia, nhanh chóng lui tới vách đá bên rìa động cát, hai bên rìa động cát vốn có nhiều mỏm đá, nếu có thể trèo lên cao, mượn địa thế, có lẽ có thể thoát hiểm được. Kim khoen sa trùng từ cát chảy ào ào chui ra, vây lấy mấy con rồng có bộ giáp cứng như đá kia rồi ăn thịt. Vây giáp rồng tuy dày nhưng vừa đụng đến kim khoen sa trùng, vây giáp lập tức thối rữa, mấy trăm con kim khoen sa trùng liền chui vào bên trong, nuốt máu ngón thịt. Trong khoảnh khắc đã có hai ba con rồng bị ăn tới rỗng vỏ. Chúng tôi vừa mới lùi đến dưới vách động, một con kim khoen sa trùng bò tới, ngẩng đầu đứng thẳng, phần miệng ở hai đầu phủ đầy răng, giương ra như chậu máu, nhìn rõ trong khoang bụng nó nhô ra nọc độc màu xanh đậm. Nọc độc rơi lên đá, đá lập tức bị ăn mòn thành lỗ, so với axit còn lợi hại hơn nhiều. Tôi cùng Tuyền béo thấy kim khoen sa trùng đến gần, mỗi người một xẻng, chuẩn bị một chiêu quét qua. Shirley Dương vội ra dấu tay bảo mọi người đừng động đây, vật này không nhìn thấy, không ngửi thấy, nó thông qua chấn động trên cát truyền tới để xác định vị trí mục tiêu! Shirley Dương nói không sai, mấy con rồng kia lùi rất nhanh khi va vào vách đá hoặc chạy chậm đều bị kim khoen sa trùng ăn thịt, còn con rồng bị chúng tôi dùng thuốc nổ nổ chết kia vẫn còn một thân máu thịt mơ hồ nửa chôn trong cát chảy lại không có con kim khoen sa trùng nào tới ăn nó. Chúng tôi ngừng thở, đứng im bất động, con kim khoen sa trùng kia quả nhiên vòng qua chúng tôi đi đến chỗ khác. Tôi chỉ đợi kim khoen sa

trùng mau ăn hết bọn rồng kia rồi trở về sào huyết của chúng đi. Không ngờ sợ cái gì thì gặp ngay cái đó, Răng Vàng đúng lúc này lại thờ hỗn hển, lập tức bị mấy con kim khoen sa trùng phát hiện bên này có đồ, quay đầu hướng phía chúng tôi bò tới. Tuyền Béo vung xẻng một cái, xẻng công binh sắc bén "hu" lên một tiếng chẻ con kim khoen sa trùng dẫn đầu thành hai khúc. Kim khoen sa trùng vốn không có đầu cố định, bị cắt làm đôi, biến thành hai con, há ra một miệng đầy răng, giương cái bụng hun hút như động, hướng chúng tôi mà tấn công. Vật này di chuyển trên cát chảy rất nhanh, thoảng một cái đã sắp đến gần, mọi người thấy tình huống không ổn, co chân lên chạy, nhảy lên một mâm đá khá cao, bỏ mặc kim khoen sa trùng ở phía dưới. Bốn người còn cảm thấy không yên tâm lại leo lên một mâm đá khác cao hơn, mâm đá cao nhất trong động là từ trăm vạn năm trước, do nước chảy mài mòn cột đá mà thành, hình dạng dưới nhỏ trên to, to như cái ô. Lũ kim khoen sa trùng chỉ có thể tung tăng trong cát chảy, mâm đá cao như vậy, bọn chúng có thể không lên được. Mọi người đang vui mừng, lại thấy từ miệng kim khoen sa trùng phun chất lỏng nồng chua màu xanh lá, ăn mòn phần đáy mâm đá thành từng hố sâu, mâm đá không chỉ nhất thời lay động, còn có thể đổ sụp xuống bất cứ lúc nào. Mọi người thấy mâm đá sắp đổ, mặt đều tím như màu đất, đời người xưa nay đều phải chết, nhưng chết kiểu này thật khó coi! Đúng lúc này, chợt nghe mấy tiếng nổ vang lên, trong sa động bùng lên một mảng ánh lửa lớn, cả trăm con khoen sa trùng bị đốt thành răn lửa, khắp nơi tán loạn, toả ra một thứ mùi khét thúi, số còn lại cũng lẫn vào cát chạy trốn. Thì ra là Ngọc Diện Hồ Ly dẫn tay sai vào, cô ta hạ lệnh cho Khuếch nhĩ khách ném mấy mồi đạn lửa xua lũ kim khoen sa trùng đi. Tôi mượn ánh lửa nhìn thấy Mã Lão Oa Tử cùng Ca Nô cũng ở đó, trong đầu nghĩ: "Lão lừa chết tiệt này cũng coi như mạng lớn, ăn một mông của Tuyền Béo mà không học máu ra!" Tuyền Béo nói: "Thật không muốn thừa nhận cũng nhờ đám người này giải vây cho chúng ta!" Tôi nói: "Anh đừng ảo tưởng, đối phương là sợ sách vàng Tây Hạ bị chất dịch nồng chua của sa trùng ăn mòn mất thôi!" Lời còn chưa dứt, mâm đá đã sụp, cũng may bên dưới đều là cát, rớt xuống cũng không đáng ngại. Tôi xoay người lại, vừa thấy những người kia xông tới, vội vàng lùi

Răng Vàng còn đang hỗn hển lên lưng Tuyền Béo rồi quay đầu chạy về phía trước.Đừng xem Tuyền Béo bình thường hay chèn ép Răng Vàng, thật ra anh ta cũng không nỡ ném Răng Vàng đi, nếu không sau này anh ta còn bắt nạt được ai nữa?Tôi chạy được mười mấy bước, chợt nhớ ra một cái ngu:"Hông rồi! Ba lô đựng móng lừa đen quên không cầm theo, vẫn còn ném ở chỗ mâm đá đỏ", giữa đối phương với bọn tôi vẫn còn khoảng cách nhất định, tôi để Shirley Dương đem Tuyền Béo cùng Răng Vàng chạy trước, tôi quay lại nhặt ba lô, bởi vì Mô kim hiệu ụy đồ đấu không thể không mang theo móng lừa đen, không có móng lừa đen, gan cũng không đủ lớn mà vào địa cung Tây Hạ.Vừa mới nhặt lại ba lô, chợt thấy dưới chân chùng xuống, muốn co căng chạy nhưng không rút ra được, tôi đổ mồ hôi lạnh: "Tệ thật! Rơi vào cát chảy rồi!"Phía dưới động cát có lẽ có nhiều lỗ hồng, nên lúc suối nước phun trào từ sông ngầm mới có thể cuốn đàn cá lên động. Sau khi suối nước ngừng phun, cát chảy trong động sẽ lại lấp những lỗ hồng này đi. Nếu có người đi vào vị trí đó sẽ bị sức nặng của bản thân làm lún xuống, vùi lấp trong những lỗ huyết này, muốn lôi một người từ cát chảy ra ít nhất cũng cần đến bốn năm người, một mình tôi vạn lần khó thoát!Lúc này Shirley Dương, Răng Vàng, Tuyền Béo ba người đã chạy được mấy chục bước, quay đầu nhìn lại, thấy tôi đang bị vùi lấp trong cát chảy, Shirley Dương vội muốn quay đầu tiếp ứng.Mà đám Ngọc Diện Hồ Ly phía sau cách chúng tôi cùng lắm cũng chỉ năm ba chục bước, chỉ cần một tên Khuếch Nhĩ Nhân trong đám đó nổ súng, cái mạng này của tôi cũng chẳng còn.Tôi nhanh trí, ném ba lô đựng móng lừa đen về hướng đám người Ngọc Diện Hồ Ly, miệng hô lên: "Sách vàng Tây Hạ ở đây!"Không ngờ lũ kim khoen sa trùng vừa rồi thấy đạn lửa sợ quá chạy trốn trong động chui loạn khắp nơi, vô tình đã khoan tầng đá nền yếu ớt của động cát thành muôn vạn lỗ hồng, động cát bỗng nhiên chấn động không ngừng, mâm đá trên đỉnh động liên tiếp rơi xuống, đám Khuếch Nhĩ Nhân kêu lên một tiếng, tán loạn chạy trốn. Ngọc Diện Hồ Ly chỉ lo cướp ba lô, người khác thì chạy trốn chết, chỉ có cô ta bước nhanh về phía trước, đưa tay một cái bắt được ba lô, không ngờ dưới chân cũng là một cái hố, rơi vào cát lún. Không kịp đợi Ca Nô tới cứu, cô ta đã lôi theo ba lô lún sâu vào cát chảy,

cát chảy chớp gần tới đỉnh đầu. Vừa rồi tôi ném ba lô, dùng sức quá mạnh, toàn thân cũng nhanh chóng chìm xuống. Trong nháy mắt, cát chảy quá đầu, miệng, mũi, tai đều là cát, không khí ngột ngạt không thở nổi. Tôi thầm nghĩ: "Thôi, xem ra mình cũng mất mạng ở đây!" Tôi bị cát chảy kéo xuống thật sâu, qua một hồi chợt thấy xung quanh đều trống rỗng, không ngờ đã xuyên qua cát bụi, rơi xuống lỗ huyệt, rơi vào một khoảng trống trong sông ngầm buốt lạnh thấu xương. Sông ngầm kia sóng lớn mãnh liệt, rộng không thấy bờ, cả người bị nước trào tới không ngừng nhấp nhô, lúc cao lúc thấp. Trên người tôi chỉ có một chiếc đèn ống cầm tay, ánh sáng le lói như chẳng có, giống như đom đóm rơi vào bóng tối biển khơi. Tôi liên tiếp uống phải mấy ngụm nước sông lạnh như băng mới thanh tỉnh lại, trong đầu nghĩ: "Mâm đá trên sa động sụp đổ, không biết Shirley Dương, Tuyên Béo, Răng Vàng ba người họ có thể thoát được kiếp nạn này hay không, chỉ cần không bị đá lớn đè phải, bọn Khuếch Nhĩ Nhân kia chưa chắc đã đuổi kịp họ." Tôi xuôi theo dòng sông ngầm, đầu nghĩ ngợi lung tung, bỗng nhiên thấy cách đó không xa có một ngọn đèn tín hiệu chớp sáng chớp tắt, tôi rẽ nước qua xem thử, hoá ra là Ngọc Diện Hồ Ly đang ngửa mặt lơ lửng trong nước, bị sặc gần chết, mất hết ý thức, ngọn đèn tín hiệu trên vai lúc sáng lúc tắt. Tôi nâng đầu cô ta từ phía sau, quạt nước thoát khỏi dòng chảy xiết, lên một tảng đá lớn bên rìa động, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng không thể thấy chết không cứu. Lại nghĩ tôi với cô ta cũng chẳng có thâm thù đại hận gì, vì một cuốn sách vàng Tây Hạ mà đến mức như vậy sao? Trong sách vàng Tây Hạ có bí mật của Mật chú phục ma điện, cũng liên quan tới những thánh vật thờ phụng của mấy đời tổ tiên Shirley Dương! Shirley Dương mới đích thị là chủ nhân chân chính của Minh Nguyệt châu! Chờ tới ngày cô ấy qua cửa, còn không phải là cửa hồi môn của cô ấy hay sao? Nói cách khác, từ nay về sau cũng chính là đồ của tôi, dĩ nhiên không thể để Ngọc Diện Hồ Ly đoạt đi! Trừ cái này ra, giữa hai bên cũng không có gì một mất một còn! Mà Ngọc Diện Hồ Ly lại là thủ lĩnh của nhóm người trộm mộ vũ trang tận răng kia, trước hết tôi cứ giữ lấy cô ta, mang tới địa cung Tây Hạ, không sợ đám Khuếch Nhĩ Nhân kia không hạ súng! Tôi quyết định xong liền kéo Ngọc Diện hồ Ly đến tảng đá lớn, nhìn trong tay cô ta còn nắm

chắc ba lô đựng móng lừa đen, trong bụng nghĩ: "Đúng là người vì tiền mà chết, chim cũng vì mồi mà vong!" Ngay sau đó duỗi tay cô tay ra, bóp nhân trung, ấn ngực, bện rốn nửa ngày mà cô ta vẫn không có dấu hiệu hô hấp trở lại. Tôi nghĩ xem phải làm thế nào bây giờ? Dù sao cũng là mạng người quý giá, tôi không để ý nhiều vậy được, phải dùng miệng hô hấp nhân tạo cho cô ta! Đúng vào lúc này, Ngọc Diện Hồ Ly ho khan ra một ngụm nước, tỉnh lại, thấy tôi đang nằm ở trên người, vừa xấu hổ vừa luống cuống: "Họ Hồ, người muốn làm gì!" Tôi vội vã khoát tay nói: "Tôi không có làm gì, chỉ là..." Ngọc Diện Hồ Ly không đợi tôi nói xong, vung tay định lên giáng cho tôi một cái bạt tai. Tôi tay trái vừa bắt lấy cổ tay cô ta, cả giận nói: "Cô có phải không có kinh nguyệt không vậy, sao hung bạo thế?" Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Họ hồ kia, người ba lần bốn lượt làm nhục ta, không làm thẹn người khó mà xả mối hận trong lòng ta!" Tôi nói: "Tôi thấy cô rơi vào sông ngầm, cứu cô lên, cô còn cho tôi là loại lòng lang dạ thú vậy sao, tôi đường đường nam nhi bảy thước, nam thẳng bẻ không gãy, tôi làm nhục cô làm gì?! Hay cô nghĩ rằng tôi thấy cô đẹp?" Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Ta sớm đã cảm thấy người đối với ta đầy tà ý, lần đầu gặp đã mắt la mà lém nhìn loạn trên người ta, hôm nay lại muốn nhân cơ hội cợt nhả ta!" Tôi càng nghe càng tức giận: "Cái khi gì mà thấy sắc nhìn loạn? Nhìn mắt cô cô lại nghĩ lung tung, thật là ngậm máu phun người!" Ngọc Diện Hồ Ly không nói thêm gì nữa, cô ta cúi đầu nhìn thấy ba lô lập tức giật về tay mình, đồng thời rút từ sau lưng ra một thanh đao đuôi cá. Tôi nói: "Xem ra đôi mắt này của cô cũng chỉ để làm cảnh, tôi thật không đành lòng lừa cô làm gì nữa nữa! Trong cái ba lô ấy không có sách vàng Tây Hạ, đồ giấu trên người tôi rồi!" Ngọc Diện Hồ Ly mở ba lô, vừa thấy quả nhiên không có sách vàng tây hạ, tay cầm đao đuôi cá, nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới. Có thể định nhìn xem tôi giấu sách vàng Tây Hạ ở đâu, chờ thời cơ cướp đoạt. Tôi không thềm đặt cô ta vào mắt, nói: "Chim lớn đi trên núi cao, vòng vòng theo sau mông người khác thì là chó, cô nói xem cô như chó điên đuổi theo cắn tôi, ba ba cắn gậy, kết quả vì cái gì? Vì sách vàng Tây Hạ sao?" Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Đồ ta nhìn trúng, chưa có thứ gì là không giành được." Tôi nói: "Đồ chơi kia có gì đặc biệt hơn người, so với mạng cô quý

giá hơn sao? Chuyện tới bây giờ, cô không nghĩ đến tình cảnh của mình một chút, còn nghĩ tranh đoạt sách vàng Tây Hạ sao?"Ngọc Diện Hồ Ly lui về phía sau một bước, nhìn xung quanh một cái, hỏi: "Đây là sông ngầm dưới động cát?"Tôi nghĩ thầm: "Xem ra vẫn có chút kiến thức, vừa tới nơi đã nhìn ra địa hình nơi này." tôi nói với cô ta : "Rơi vào cát chảy mà không chết đã là mạng lớn, nhưng sông ngầm này cách biệt với thế giới bên ngoài, cô có bản lĩnh chọc trời cũng không thoát được!"Ngọc Diện Hồ Ly thoáng biến sắc hỏi ngược lại: "Không phải người cũng không thoát được sao?"Tôi nói: "Tôi đương nhiên không muốn chết cùng một chỗ với cô, cô căn bản không biết Hồ gia đây là ai, sông ngầm tuy sâu nhưng không vây hãm nổi lão gia đâu!"Tôi dang mãi chém gió với Ngọc Diện Hồ Ly, chỉ thấy phía xa xa trong sông ngầm bắn tới một đạo sáng mạnh, tôi kinh hãi, hiển nhiên là lại có người từ sa động phía trên rớt xuống. Trên người Shirley Dương, Răng Vàng, Tuyền Béo cũng không có loại đèn pha có ánh sáng mạng thế này, hiển nhiên là đám thủ hạ Khuếch Nhĩ Nhân! Nếu chỉ là một mình Ngọc Diện Hồ Ly tôi còn không coi ra gì, nhưng đám thủ hạ của cô ta rất khó đối phó, tôi có nên "tam thập lục kế tẩu vi thượng sách"?"Ngọc Diện Hồ Ly cũng nhìn thấy đạo ánh sáng kia, cô ta bảo tôi:"Người nên tranh thủ sớm giao nộp sách vàng Tây Hạ, ta còn chừa cho một mạng!"Đang lúc nói chuyện, ánh sáng từ sông ngầm càng lúc càng mạnh, giống như một con mắt khổng lồ đang quét ra, từ chỗ sâu vô hình vọng lại, sâu xa, thần bí, quỷ dị!

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xướng
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Sông Tử Vong

1 Nguồn sáng vô hình trong sông ngầm chắc chắn không phải ánh đèn pha hay đèn pin, mà là loại ánh sáng rực rỡ, lạnh lẽo như ánh trăng. Ngọc Diện hồ Ly cũng nhận ra đó không phải ánh đèn của đám Khuếch Nhĩ Khách, cảm nhận có nguy hiểm, cô ta vội nhặt đao đuôi cá lên. Hai người chúng tôi vội liều mạng nhặt ba lô, chui vào một khe động trốn. Lại thấy luồng ánh sáng cực đại đó từ từ lặn xuống sông ngầm, chớp mắt đã không thấy đâu nữa. Tôi thở phào nhẹ nhõm,

lúc này mới phát giác khe động vô cùng chật hẹp, tôi cùng với Ngọc Diện Hồ Ly toàn thân ướt sũng chen chúc trong động, cách lớp quần áo chính là thân thể mềm mại của cô ta, trong lòng tôi không khỏi có chút cảm giác khác lạ. Tôi nói với Ngọc Diện Hồ Ly: "Không phải cô muốn cái mạng chó của tôi à, sao còn chui thẳng vào ngực tôi làm gì?" Ngọc Diện Hồ Ly vội đỏ mặt vọt ra, vung tay chém xuống một đao, tôi nghiêng thân mình sang phải tránh được, tay phải túm được cổ tay cầm đao của cô ta, vặn một cái, miệng quát: "Buông tay!". Đao đuôi cá trong tay Ngọc Diện Hồ Ly theo tiếng quát liền rớt xuống nền đá, cổ tay cô ta đã bị tôi khống chế, đau đớn khê rên lên một tiếng, không nhịn được rơi lệ. Tôi thầm nghĩ: "Đánh không lại thì thôi làm quái gì mà phải khóc?" đành thả cô ta ra, không ngờ cô ta lại vung tay bạt tai tôi một cái. Khoảng cách giữa tôi và cô ta quá gần, thấy mắt cô ta vẫn còn rưng rưng hoa lê đài vũ, không lường được cô ta lại bất ngờ động thủ, "bốp" một tiếng, mắt nổ đom đóm. Tôi điên tiết mà không thể túm cô ta lại đập cho một trận, đành phớt lờ mặc kệ cô ta. Tôi thấy chỗ này không nên ở lâu liền mở ba lô, kiểm tra lại trang bị, chỉ có ba chiếc

móng lừa đen, hai gói bánh quy, một đèn pin mắt sói, một bó thuốc tín hiệu, một chiếc bi đông rỗng cùng xẻng công binh. Ba lô có thể nổi được trên mặt nước cho nên dù có bị lạc giữa sông ngầm cũng không lo chìm, nhưng sông ngầm này mênh mông không thấy bến, thế nước quá lớn, giờ tôi lẻ loi một mình, chỉ dựa vào chiếc ba lô trôi nổi, làm sao có thể thoát thân? Tôi bật đèn pin mắt sói rọi khắp xung quanh xem thử, thật ứng với câu: "Người không đáng chết vẫn còn đường cứu", cạnh tảng đá không xa kia có một chiếc thuyền hình quan tài bằng gỗ, thực ra nó là quan rỗng, tử thi bó trong da cá đã không còn trong thuyền nữa. Sông ngầm ở dưới toà miếu thây khô trong cổ thành có hai tầng trên dưới, tầng trên đã thành động huyết tích đầy cát, tầng dưới là sông ngầm chảy xiết, trên bờ là tầng tầng lớp lớp nham thạch. Năm đó quan tài gỗ bị ném từ toà miếu xuống giếng tế động thần, có một số ít cũng theo cát chảy xuống sông ngầm. Quan tài kia đeo từ gỗ sa liểu, bên trong khoét hình người, sa liểu có sức nổi cực tốt, hoàn toàn có thể dùng vượt sông. Tôi ném ba lô lên máng thuyền, dốc hết sức lực toàn thân đẩy thuyền ra sông. Đột nhiên Ngọc Diên Hồ Ly phía sau lí nhí: "Người muốn bỏ ta lại sao?" Tôi quay đầu nhìn cô ta một cái, nói: "Tôi với cô đạo bất đồng bất tương hợp, trong sông ngầm còn có quan tài khác, chúng ta đường ai nấy đi cho lành." Ngọc Diên Hồ Ly xuống nước nói: "Tôi không biết bơi, anh mang tôi theo, tôi nói cho anh bí mật sách vàng Tây Hạ!" Tôi vừa nghe cô ta nói vậy, tròn mắt đảo một vòng: "Sách vàng Tây Hạ có bí mật gì? Cô thử nói trước rồi tôi mang cô theo!" Ngọc Diên Hồ Ly còn chưa kịp lên tiếng, nguồn sáng không lồ giữa sông lại xuất hiện. Tôi thấy tình hình khẩn cấp, không còn cách nào khác đành để Ngọc Diên Hồ Ly lên thuyền đã, có điều cũng nói rõ ràng với cô ta: "Đừng có tính giở trò gì với tôi, lúc Hồ gia đây lẫn lộn bên ngoài, còn không biết cô đang ở thế giới nào nữa! Sách vàng Tây Hạ trên người tôi, một góc cô cũng đừng tơ tưởng, tôi chỉ sợ cô lỡ xem rồi lại không còn đường mà về nữa đâu, tám ngựa sáu lừa cũng không kéo về được!" Sau đó tôi dùng xẻng công binh đẩy vào bờ đá, thuyền gỗ xuôi theo dòng nước. Hai người ngồi trên thuyền "nước chảy bèo trôi" vùn vụt lao về phía trước. Nếu tôi đoán không lầm thì điểm cuối của sông ngầm này chính là đàn thành Tây Hạ, nơi có Mật chú phục ma điện

thờ phụng kim khuyết minh châu, đồng thời cũng là mộ huyết của yêu nữ Tây Hạ. Có điều rất khó ước lượng được khoảng cách bao xa, chỉ hi vọng ba người Shirley Dương, Tuyền Béo, Răng Vàng cũng thoát nguy, đến được toà cung điện ngầm nằm sâu dưới đất trong lòng núi. Trước đó Ngọc Diện Hồ Ly nói chỉ cần tôi đem theo cô ta, cô ta sẽ nói ra bí mật của sách vàng Tây Hạ, nhưng tới giờ cô ta vẫn không chịu hé răng, tôi cũng không hỏi vì biết rõ đối phương là kẻ gian trá, hơn nữa Ngọc Diện Hồ Ly cũng chưa chắc đã biết được toàn bộ, nếu không cũng không cần tranh đoạt sách vàng Tây Hạ này làm gì. Trong sách có tổng cộng có bốn bức vẽ, thông tin từ ba trong số đó không cần Ngọc Diện Hồ Ly nói tôi cũng biết, chỉ có bức hoạ cuối cùng - trên "dòng sông chết vĩnh hằng", hai con quỷ nâng quan tài hoàng kim, trong đó tựa hồ ẩn tàng bí mật mở ra địa cung Tây Hạ, nhất định phải giải mã được những câu đố này mới có thể tiến vào Mật chú phục ma điện! Tôi nghĩ ngợi hồi lâu, lại ngẩng đầu nhìn về phía trước, Ngọc Diện Hồ Ly hai tay đang run lẩy bẩy, ra sức bám chặt lấy thuyền gỗ, xem ra quả thực cô ta không biết bơi chứ không phải giả bộ. Tôi dọa cô ta: "Cô cũng thuộc dạng có chút tiếng tăm trên giang hồ, thủ hạ vô số, phải chăng cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay? Tôi phải nói trước với cô, lên thuyền của tôi thì phải nghe lời tôi, tôi bảo làm gì thì làm như thế, đừng có tính toán khua môi múa mép giở trò, nếu không tôi sẽ cho cô biết thế nào là ăn mì sợi, thế nào là xơi vằn thắn*." * Nguyên văn: 吃板刀面, 吃馄饨 - câu nói giang hồ, xuất hiện trong Thủy Hử truyện. Ngọc Diện Hồ Ly hỏi tôi: "Ăn mì sợi, vằn thắn là thế nào?" Tôi nói: "Mì sợi là tôi một đao xẻ cô ra như mì! Vằn thắn là tôi sẽ ném thẳng cổ cô xuống sông!" Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Tôi thấy anh chẳng qua là làm ra vẻ hung hăng vậy thôi chứ thực sự không có muốn giết người." Tôi nói: "Vậy chỉ trách cô kiến thức nông cạn, cũng không chịu ra ngoài nghe ngóng dò la, ngoại hiệu của tôi ở Phan Gia Viên là gì - cờ lớn chọc trời! Lời tuy khoa trương nhưng không phải hàm hồ! Cô nghĩ tôi lăn lộn được tới giờ phút này đều chỉ nhờ vào vẻ ngoài đẹp trai thôi sao? Thế thì lắm to rồi. Mẹ kiếp! Tôi đây cũng phải dùng não mà liều mạng lăn lộn bên ngoài, nếu không lòng lang dạ sói giết người như ngoé thì sao dám ăn chén cơm này? Nếu cô thấy chán phàm trần thế tục

này rồi thì chỉ việc nói một tiếng, tôi tiễn cô một đoạn!"Ngọc Diện Hồ Ly vắn vẹo đầu nhìn tôi một cái, nước mắt rưng rưng, rồi lại quay mặt đi rấm rức khóc. Tôi vừa nhìn đã thấy tình huống này có chút sai sai, cô ta làm sao mà phải tủi thân? Có điều tôi cũng không hù dọa cô ta nữa. Qua hồi lâu, Ngọc Diện Hồ Ly thở dài, mở miệng nói: "Thật ra.... thật ra tôi với anh cũng không có thù oán gì, chẳng qua là tôi bắt buộc phải lấy bằng được minh nguyệt châu trong địa cung Tây Hạ..."Tôi nói: "Vậy thì cũng không cần nói nữa, mỗi người mỗi cảnh, ai để kẻ ấy đau."Ngọc Diện Hồ Ly trách móc: "Người ta tốt bụng nói với anh, anh lại không nghe."Tôi thăm kêu hồng hét, sao xưng hô lại đổi ngôi rồi, không tôi - anh nữa mà thành "người ta"! Cái "người ta" này thì làm ăn mẹ gì không biết? Tôi đành nói với cô ta: "Vậy cô nói xem, tại sao cô cần minh nguyệt châu? Không phải bọn tài phiệt bỏ số tiền lớn thuê cô tới trộm mộ thâu bảo sao?"Ngọc Diện Hồ Ly cúi đầu nói: "Tổ tiên tôi vốn gia thế hiển hách nhưng cha mẹ tôi mất sớm, từ nhỏ một tay ông nội nuôi tôi khôn lớn, mấy năm trước lão nhân gia người trong một lần tai nạn, đầu bị chấn thương..."Tôi thăm nghĩ: "Ông nội cô không phải cũng là dân trộm mộ thổ tặc còn gì, sợ nào không phải là cũng bị rơi bể trong cỗ mộ rồi chứ?" Lời này tôi chỉ nghĩ trong đầu, không nói ra miệng. Lúc này Ngọc Diện Hồ Ly tiếp tục nói: "Minh nguyệt châu được thờ phụng trong Mật chú phục ma điện ở địa cung Tây Hạ kia vừa hay chính là thanh châu, báu vật hiếm có trên giang hồ, theo sử sách nếu ai bị mất trí nhớ, chỉ cần phủ tay lên viên châu này thì những chuyện trước kia rành rành trước mắt. Tổ phụ tôi đầu bị tổn thương, chỉ có minh nguyệt châu này mới cứu được người. Cho nên bất luận phải trả giá cao thế nào tôi cũng phải tìm cho được minh nguyệt châu trong địa cung Tây Hạ. Tôi nói: "Thì ra là như vậy, không trách cô cố chấp như thế."Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Anh có thể thông cảm được thì tốt rồi."Tôi nói: "Tôi có thể thông cảm, cực kì thông cảm."Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Trước kia là tôi không tốt, hôm nay chúng ta cùng trôi nổi giữa sông, nhờ anh trượng nghĩa ra tay, tôi mới thoát kiếp làm quỷ sông."Tôi nói: "Lăn lộn giang hồ, đều là người cơ khổ, lí nào thấy chết không cứu!"Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Tôi thật không biết báo đáp thế nào mới phải!"Tôi nói: "Cô định báo đáp thế nào?"Ngọc Diện Hồ Ly ôn

nhu nói: "Ơn cứu mạng, cũng như ơn tái tạo, anh muốn tôi báo đáp thế nào tôi đều nghe anh."Tôi nói: "Nếu cô đã nói đến như vậy tôi cũng không nên mặt dày mày dạn giả mạo làm chính nhân quân tử nữa."Ngọc Diễm Hồ Ly sáng giọng: "Hồ ca! Anh thật gian trá!"Tôi vừa nghe đã thấy không ổn, nguy lớn rồi, sao lại đối xứng hô tiếp thế? Không thích "Người ta" nữa giờ chuyển thành "Ca" rồi!Tôi nói với cô ta: "Người xấu đương nhiên là có, có điều không phải tôi."Ngọc Diễm Hồ Ly nói: "Vậy là ai?"Tôi nói: "Cô biết rồi còn hỏi, ở đây có hai người, hai miệng đê chết vú em - không phải anh thì chính là tôi*."*Nguyên văn "Lưỡng khẩu tử áp tử nãi oa tử": Câu láy trong khẩu ngữ TQNgọc Diễm Hồ Ly nói: "Lại nói lung tung, thật nghe không hiểu anh đang nói gì."Tôi đành chống chế với cô ta, nghĩ thầm trong bụng: "Cô rõ ràng biết rõ còn giả ngây giả dại, xem ra còn chưa biết tôi là ai! Sống tên đời này, chỉ cần địch nhân còn chưa chết, một khắc tôi cũng không thể buông lỏng cảnh giác, ngủ cũng mở một con mắt, nói khó nghe, những gì lão tử đây trải qua còn nhiều hơn chu kì hàng tháng của cô, tôi dễ dàng tin tưởng câu chuyện hoang đường này của cô sao?"Nghĩ tới đây, tôi nói với cô ta: "Vừa rồi nghe thân thể của cô, tôi cũng cảm động, hồi trẻ tôi cũng có nhiều mộng tưởng, nếu kể chuyện của tôi, ba ngày ba đêm cũng không kể hết, nếu cô đã nhắc tới minh nguyệt châu, tôi cũng không thể không kể về ông nội tôi một chút, nói đến ông nội tôi, quả thật tôi có một bụng khổ tâm muốn dãi bày. Thái lão gia nhà tôi từ ba tuổi đã đi chăn trâu cho địa chủ, lúc mười tuổi ra ngoài chăn trâu, gặp phải quân Nhật, bị chúng dùng lưỡi lê đâm chết trên tảng đá lớn, để lại bà nội tổ tôi ngậm đắng nuốt cay một thân một mình nghèo khó nuôi ông nội tôi. Ông nội tôi khi còn bé đã khổ, nhưng từ nhỏ đã mạnh mẽ, hăng hái vì muốn hưng khởi Trung Hoa mà đi học, vất vả lắm mới làm được giáo viên nhân dân, dạy bao nhiêu học trò, đào lý khắp thiên hạ*, phải nói thật, ngày trước ăn vào là cỏ, nặn ra là sữa, ông tôi từ nhỏ đã suy dinh dưỡng, cuối cùng nặn sữa nhiều quá, tới mức viêm cả tuyến nhũ, tôi ra ngoài thăm dò mới biết chỉ có thanh châu mới trị được viêm tuyến nhũ của ông!"* Đào lý khắp thiên hạ: Ý chỉ học trò nhiều.Ngọc Diễm Hồ Ly nghe mấy lời bố láo này của tôi liền xoay đầu u ám nhìn tôi một cái, nói: "Hồ ca, anh thật đáng ghét! Ông nội anh biết anh

nói vậy thì sẽ khổ tâm thế nào?"Tôi nói: "Từ nhỏ ông nội tôi đã dạy - kẻ cắp chột dạ, nói láo thì đỏ mặt!"Hai người còn đang đấu khẩu mặt sông ngầm đã lại sáng lên, ánh sáng kia từ dưới tiến đến, nhanh chóng vọt đến gần, tôi cùng Ngọc Diện Hồ Ly đều giật mình, toàn thân phát lạnh từ lòng bàn chân kéo thẳng tới đỉnh đầu, người nắm chặt xẻng công binh, kẻ rút đao đuôi cá, chỉ nghe "rào rào" một tiếng, từ trong nước vọt ra một con cá lớn đầu phát sáng! Con cá lớn từ giữa sông nhảy lên, từ đầu tới đuôi dài hơn ba trượng, vảy màu xanh nhạt gần như trong suốt, đỉnh đầu phát sáng, như đội vầng trăng sáng trên đầu, tôi với Ngọc Diện Hồ Ly hai người trở mắt nghẹn họng, trơ mắt nhìn nó lướt qua đỉnh đầu, lại phát ra tiếng "ô ô", bắn nước ướt hết người chúng tôi. Con cá lớn bay lên không rồi rơi xuống, cơ hồ muốn lật cả thuyền gỗ đang trôi nổi trên sông, mà dường như nó cũng không có ý công kích chúng tôi. Có điều nó nhảy lên như vậy đã tạo thành một xoáy nước lớn giữa sông ngầm. Thuyền gỗ cuống cuồng quay quanh xoáy nước, tôi vội vàng dùng xẻng công binh quạt nước, tìm cách thoát khỏi vòng xoáy. Thuyền gỗ ra sức lay động, Ngọc Diện Hồ Ly không bám nổi, rơi tùm xuống nước, trên vai cô ta có đèn tín hiệu phát quang, gặp nước liền sáng, nhấp nhoe chớp tắt không ngừng nên mặc dù chung quanh một màu đen nhánh tôi vẫn thấy được vị trí của cô ta. Tôi nghĩ: "Ngọc Diện Hồ Ly này đúng là hồ ly tinh, miệng nói không được câu nào là thật, thần tiên có đụng phải cũng bị cô ta bịp bợm, để cô ta chết ở đây cũng đáng. Nhưng vẫn là câu nói kia, đã lăn lộn trên giang hồ, đều là người cơ khổ, tôi không thể thấy chết mà không cứu, huống chi còn phải lợi dụng cô ta để uy hiếp đám thủ hạ kia. " Ý nghĩ này vừa loé, tôi lập tức đuổi xẻng công binh để cô ta túm lấy, kéo lên thuyền gỗ, lại dùng xẻng khua mạnh trong nước, thoát khỏi thủy vực của con cá lớn. Ngọc Diện Hồ Ly hai lần rơi xuống nước lại thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, nằm giữa thuyền gỗ, nôn ra mấy ngụm nước sông, vẫn chưa hoàn hồn, bỗng lại xoay người nhào vào ngực tôi nói: "Hồ ca, anh lại cứu tôi lần nữa!" Tôi nói: "Cô ngồi đằng hoàng cho tôi, nghe đây, tôi từng cứu nhiều người, trong đó cũng có nhiều kẻ căn bản không đáng để tôi ra tay, chỉ đưa chân ra thôi, cho nên cô cũng không cần kinh ngạc như chim vỡ tổ thế." Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Nói thật..." Tôi thầm

nghe: "À, thì ra bây giờ mới định nói thật, trước đó thì toàn là giả?"Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Nói thật... những người còn lại không rõ sống chết, chúng ta ở đây trôi theo sông ngầm nhất định sẽ đến thẳng địa cung Tây Hạ, có một bí mật tôi muốn kể với anh, nếu không chúng ta đều chết không có chỗ chôn!"Tôi nghe: "Chuyện quan trọng như vậy cô sẽ tốt bụng mà nói với tôi sao? Cũng được, coi như tôi là đồng chí Lôi Phong* sống lại, thử nghe xem rốt cuộc điều bí mật này là gì?"*Lôi Phong: Một nhân vật được hình tượng hoá đầy vị tha, khiêm tốn, hết lòng với Đảng Cộng Sản TQ, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân TQ. (wikipedia tiếng Việt)Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Đại Hạ có núi, Mật chú phục ma điện nằm trong núi, dùng kim khuyết minh châu để thờ phụng phục ma thiên tôn, nhưng bích hoạ lớn của phục ma Thiên tôn không thể nhìn, bất kì ai thấy bức bích hoạ kia, cũng sẽ lập tức biến thành quỷ sống trong dòng sông tử vong vĩnh hằng. Phải phá giải câu đố trong sách vàng Tây Hạ mới có thể hoá giải lời nguyền này."Tôi nói: "Nếu đã sống thì không gọi là quỷ, nếu đã là quỷ thì đừng nói sống, cái quái gì mà gọi là quỷ sống?"Trong lúc nói chuyện, thế nước sông ngầm dần ổn định trở lại, hang động cũng rộng rãi hơn, tựa hồ như đang tiến vào một hồ nước lớn trong lòng đất. Trong động có vô số đom đóm đuôi dài sinh trường, bay lượn đầy trời. Đom đóm đậu trên vách đá, phần đuôi dài phát sáng rủ xuống, giống như vô số sợi tơ mảnh trong suốt, dài ngắn không đều, từ đỉnh động đổ xuống, đặc biệt giống bức rèm thuỷ tinh long lanh trong suốt, khiến cho cả động lấp lánh rực rỡ, sáng như sao. Mặt nước phẳng lặng như gương, nếu không dùng xẻng khoả nước, thuyền gỗ sẽ liền nằm yên không động. Đom đóm nhiều khôn kể, có con bay lượn, có con đậu trên đỉnh động, lấm tấm huỳnh quang chiếu trên mặt nước, biến mặt hồ thành một mảnh màu xanh thăm thẳm, huỳnh quang lơ lửng bốn phía, thuyền gỗ giống như đang trôi trên nền tinh không sáng chói, trên dưới trái phải đều là ánh sao huyền ảo. Lúc này dưới đáy thuyền lại xuất hiện mấy vầng sáng rõ như trăng, những vòng sáng này do những con cá lớn trong sông ngầm, đỉnh đầu có bộ phận phát sáng, phát ra ánh sáng lạnh lẽo, bọn chúng lặn qua lặn lại thật giống mấy vầng trăng lung linh nhô lên từ lòng sông ngân hà. Cảnh tượng kì diệu rực rỡ lạ lùng như vậy tôi chưa từng

được thấy qua. Ngọc Diện Hồ Ly tức cảnh sinh tình: "Từ cổ thành, gập phải bão cát, trốn vào miếu cổ cây khô, lại lọt vào nhánh sông ngầm này, thật như được tái sinh lần nữa. Đến giờ tôi mới hiểu được tranh quyền đoạt lợi chẳng có ý nghĩa gì, nếu sau khi chết mới thấy mất mát, thà thừa dịp còn sống mà trân trọng yêu thương nhau!" Tôi thầm nghĩ: "Cô nói cái này trước mặt tôi so với kỹ nữ thoát y múa cột còn kém xa!" Lúc này nói với cô ta: "Thời gian chớp mắt, năm tháng như nước chảy, đời người được bao nhiêu, cô xem vụn dậm Hoàng Hà nghìn năm vẫn còn, cổ vãng kim lai đều là hư không, thế gian này nếu nói ra thì quá nhiều chuyện lạ, xem cờ mà không lên tiếng mới là quân tử, mượn rượu nhiều lời là kẻ tiểu nhân, tôi nói nhiều như vậy, đều là để cô bình tâm mà buông bỏ đi thôi." Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Hồ ca, anh thật nghe không hiểu tôi nói gì sao?" Tôi nói: "Hiểu hay không cũng không còn quan trọng, nói gọn cho buông là sách vàng Tây Hạ này không thể để cô xem!" Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Anh vẫn không tin lời tôi sao? Nếu không giải được câu đố trong hộp, chúng ta có vào mật chú phục ma điện cung khó thoát khỏi cái chết!" Tôi nói: "Tôi không tin, gì mà liếc mắt nhìn bích họa phục ma Thiên tôn sẽ bị hù chết, tôi mang hiệu Mô Kim, tầm long thâm bảo, mở qua cả đống quan tài, thấy qua bao nhiêu bánh chưng, mắt cũng chưa chắc đã chớp một cái, quả thực tôi lại muốn xem thử vật gì có thể hù chết tôi." Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Chớ nói vậy, anh chết rồi tôi làm sao mà sống?" Tôi nói: "Tôi cũng đang sợ bị cô dọa cho chết đây, tôi sống hay chết thì liên quan quái gì tới cô?" Đang lúc còn lời qua tiếng lại, thuyền gỗ đã ra khỏi hồ trong lòng đất, sông ngầm lại dâng trào gầm thét, tiếng nước chảy như sấm. Thế nước phía trước đột ngột đổ thẳng xuống, tôi nghe tiếng nước chảy thấy không ổn, vội cùng Ngọc Diện Hồ Ly chèo thuyền tới bên bờ phía trước xem thử, sông ngầm đổ vào một cái động thẳng đứng, sâu thăm thẳm, tôi rút từ trong túi một cây đuốc tín hiệu, tháo khoen ném xuống dưới, lửa khói sáng rực không ngừng rơi xuống, một hang động thẳng đứng khổng lồ như mê cung dần xuất hiện, sông ngầm chạy thẳng xuống hố động tạo thành một luồng sáng bạc, sương mù quần quýt, sâu thăm khôn lường. Chúng tôi cơ hồ đã chạm tới Mật chú phục ma điện của vương triều Tây Hạ, nhưng ai cũng không định được ở phần cuối

cùng của truyền thuyết cổ xưa này rốt cuộc là "tiên cảnh" hay là "hố ma"? Sông ngầm xuyên qua vách đá dựng đứng, sương mù dày đặc, do huyết động này quá lớn, ở chỗ cao không nghe được tiếng nước rơi xuống, tôi cùng Ngọc Diện Hồ Ly leo xuống vách đá, rẽ nước tiến về phía trước. Theo phong thủy mà nói, địa thế này chính là "cửu long chiếu nguyệt", chín con sông chảy từ bốn phía đổ vào đại động này, dù có nhánh sông đã khô kiệt nhưng địa thế vẫn còn, trong "thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật" từng ghi: ""Cửu long chiếu nguyệt" mai táng một cô gái, địa thế không thích hợp để chôn cất đế vương đương thời. Có thể thấy trong địa cung Tây Hạ quả thật chôn một người đàn bà, nhưng có phải "yêu nữ" hay không thì tôi không đoán được. Có điều trong làn nước đen mịt mờ này có thể nhận ra một toà cung điện lớn, bật đèn pin mắt sói chiếu sáng không thể nhìn quá hai mươi thước, nhìn lên cũng không thấy đỉnh. Địa thế ở đây quả giống như một ngọn núi bên ngoài là hình tròn, hơn nữa đất lại vô cùng rắn chắc, dùng xẻng công binh đục một cái cũng chỉ cào được một vệt trắng. Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Địa cung Tây Hạ có kết cấu của đàn thành*." *Đàn thành: Thành có đàn tế lễ Tôi nhớ một phần chữ Phật trong "Thập lục tự âm dương phong thủy bí thuật" đề cập tới mộ thất đàn thành, bề ngoài địa cung cũng giống thổ đàn, trong truyền thuyết Phật giáo, thổ đàn là pháp trận hàng ma, nên có sáu toà cửa đá, ám chỉ sáu đạo: Thiên, nhân, Tu La là ba thiện đạo; súc sinh, ác quỷ, địa ngục là ba ác đạo, xem ra Ngọc Diện Hồ Ly cũng không hẳn là hoàn toàn nói láo, bởi đây là một toà địa cung hình thổ đàn, cho nên bất kể là chúng tôi đi hướng nào cũng có thể tìm thấy cửa vào. Hai người đi vòng hơn trăm bước, chỉ thấy một toà cửa đá hình vòng cung thật lớn, hõm vào trong vách đất, hai bên cửa đá là hai Kim Cang hộ pháp mắt trợn trừng đứng đối diện nhau, tay cầm chày hàng ma ba cạnh, dưới hông có một con mãnh thú, trong miệng mãnh thú ngậm thủ cấp một con ác quỷ, dằm trên xác một con quỷ không đầu, chính giữa là hình "thần, chim, hươu" lượn vòng hợp nhất, đầu đuôi ngậm lấy nhau, tượng trưng cho sinh tử luân hồi, chung quanh dùng vân mây uốn lượn làm họa tiết trang trí. Phần thân quỷ không đầu phía dưới cũng không bị chìm dưới nước, cổng đá hình vòm cao phía trên cũng cách mặt nước năm sáu trượng, được chạm khắc

trong một khối đá lớn, kiên cố khép kín, lại dùng thép lỏng làm khuôn, mấy trăm người cũng chưa chắc đã mở được cửa. Có điều do cửa đá quá nặng, bị ngâm nước thời gian dài, phần đỉnh cổng với mái vòm đã tách ra một khe hở. Tôi với Ngọc Diện Hồ Ly trèo lên, chui theo phía dưới đỉnh vòm vào địa cung. Đèn pin chiếu về phía trước, một đường hành lang lát gạch rộng mở dẫn thẳng tới lối sâu, hai bên có rất nhiều cửa động, dưới chân đều lát những viên gạch lớn khắc đầy kinh văn, các bức bích hoạ ở mỗi phòng đều vô cùng tinh xảo, giữa các cột trong hành lang bày đầy trường minh đăng hình người nhưng đã tắt hết từ lâu. Tôi lấy một cây nến trên trường minh đăng, buộc thành cây đuốc, dùng bật lửa Zippo châm lửa, nương theo ánh sáng quan sát chung quanh. Chúng tôi hoàn toàn không biết trong đàn thành của toà địa cung này có nguy hiểm gì, không dám tùy tiện tiến lên, tôi bị Ngọc Diện Hồ Ly bám sát phía sau, gần như muốn dính luôn lên người tôi, hơi thở phả vào khiến cổ tôi ngứa ngáy. Tôi biết rõ Ngọc Diện Hồ Ly muốn dùng mỹ nhân kế, không khỏi nổi lên suy nghĩ muốn tương kế tựu kế, nhưng nghĩ tới Shirley Dương còn không rõ tung tích, suy nghĩ này không phải phụ lòng cô ấy sao? Bảo cô ta đứng sang bên cạnh tôi, khoảng cách gần quá, cô ta lại nói: "Không! Anh ở đâu tôi ở đấy, anh ở cạnh tôi mới không sợ!" Tôi nói: "Cô ở gần khiến toàn thân tôi nổi da gà." Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Vậy sao? Tôi sờ thử xem!" Tôi thấy Ngọc Diện Hồ Ly vừa nói đã duỗi tay, vội vàng vọt tới một cửa động bên cạnh hành lang gạch. Trước đó tôi cho rằng động thất hai bên hành lang gạch đều vẽ bích hoạ thần phật, nhưng vừa giơ đuốc lên nhìn một cái, thì ra trên vách tường kia lại vẽ một tiên tử khoả thân, đầu đội mũ ngọc, ngực để trần, thầm nghĩ: "Ở đây quả thật cũng quá dung tục đi!" Định thần nhìn lại lần nữa, tiên tử loã thể này đầu đội mũ ngọc minh châu, mặt thon dài, mi thanh mũi thẳng, mắt nhỏ mà sáng, miệng cười chúm chím, hình tượng sinh động, tư thái thướt tha nhìn như người sống, giống như vừa ngược mắt đã có thể câu dẫn hồn vía người xem. Tôi đang mơ hồ, Ngọc Diện Hồ Ly đột nhiên sát tới gần như dính lấy tôi nói: "Hồ ca, anh đang xem cái gì mà mê mẩn thế?" Tôi chỉ bích hoạ tiên nữ khoả thân nói lấy lệ: "Bạch diện* bánh bao, chặt một đao." *Bạch diện: Bột mì Ngọc Diện Hồ Ly cười nói: "Anh quả thật là dâm tặc nha!" Lại hỏi

tôi: "Anh thấy nàng ta đẹp hay là tôi đẹp?" Tôi chợt hoảng hốt, cảm thấy tiên nữ trong bích họa quả thật có mấy phần giống với Ngọc Diện Hồ Ly, quay đầu lại nhìn Ngọc Diện Hồ Ly, cô ta ánh mắt đung đưa, mùi thơm trên người mềm mại ngọt ngào. Tôi vội vàng thu lại thần trí, nhìn lại bức bích họa, xung quanh tiên nữ vẽ rất nhiều quý quái tướng mạo dữ tợn, mặt xanh nanh vàng, trong đầu nghĩ: "Tiên nữ trong bích họa rốt cuộc là mộ chủ - yêu nữ Tây Hạ kia sao?" Sau đó thuận miệng đáp lời Ngọc Diện Hồ Ly: "Hai người đều xinh đẹp, nhưng mà so sánh làm gì, tôi nói thật còn kém xa tiên trên trời." Ngọc Diện Hồ Ly đang định nói, bỗng nhiên có một khuôn mặt phì mập từ ngoài động thò vào hỏi: "Anh thấy tôi còn kém tiên trên trời mấy khúc?"

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xướng
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Mật Chú Phục Ma Điện

Tôi và Ngọc Diện Hồ Ly đều bị dọa hết hồn, vội quay lại nhìn phía sau, hoá ra là Tuyền Béo, nhưng không thấy Shirley Dương và Răng Vàng đâu. Tôi vội hỏi cậu ta Shirley Dương với Răng Vàng đâu rồi, Tuyền Béo nói sau khi tôi bị sa xuống cát chảy, tầng nham thạch phía dưới thành cổ cũng không ngừng sụt xuống, mọi người đều bỏ chạy tán loạn, cậu ta mò mẫm trong bóng tối một hồi rồi cũng bị sa vào cát lún, rơi xuống sông ngầm, trôi thẳng tới đây, những người khác cũng bật vô âm tín.

Nói tới đây, cậu ta nhìn tôi rồi lại nhìn Ngọc Diện Hồ Ly, cười nhạt hai tiếng. Ngọc Diện Hồ Ly mặt đỏ bừng, không biết nên nói gì. Tôi nghĩ mình không then với lòng, liền hỏi cậu ta đang nghĩ cái quái quỷ gì? Tuyền Béo nói: "Tôi chỉ tới xem cho vui thôi, hai người cứ tiếp tục, đừng để ý đến tôi." Tôi nghĩ chuyện hiểu lầm này cần phải sớm làm rõ trắng đen, nếu không để Tuyền Béo ba hoa ra bên ngoài, không những thanh danh một đời trong sạch của tôi bị huỷ hoại trong chốc lát, mà ngộ nhờ để Shirley Dương loáng thoáng nghe được, vậy thì tôi cho dù không chết cũng bị lột da, thật là nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa được oan mà. Nghĩ rồi vội vàng kéo Tuyền Béo qua bên cạnh, đặc biệt nghiêm túc nói với cậu ta: "Tư lệnh Vương, anh hiểu tôi quá rõ mà!" Tuyền Béo nói: "Tư lệnh Hồ, tôi đương nhiên rất hiểu anh. Con người ai chẳng có lúc phạm sai lầm, chỉ cần anh dám thẳng thắn thừa nhận, khai báo trung thực, khiêm tốn chịu phê bình, vậy thì sau này vẫn là đồng chí tốt!" Tôi nói: "Mẹ kiếp! Anh hiểu cái rắm! Tôi hoàn toàn không phải người như vậy!" Tuyền Béo nói: "Mẹ kiếp! Anh không phải người như vậy mà sao tôi ở đây còn chưa nói cái khi gì mà anh

đã nôn nóng nhảy ngược lên ra sức thanh minh vậy, anh nói xem nếu anh quả thực không có làm gì, sao phải cuống cuồng thế? Tôi không nói ra nhưng đương nhiên đã hiểu rõ trong lòng, nói ra thì đã không phải bạn tốt rồi!"Tôi nói: "Tuỳ anh muốn nói sao cũng được, dù gì tôi cũng không làm cái mẹ gì hết."Tuyền Béo nói: "Có thật không làm gì không? Sao mặt cả hai người đều đỏ lên như thế? Nói thật, tôi đi theo hai người này giờ, vừa rồi ở bên ngoài cũng nghe hết rồi, gai ốc cũng rụng đầy mẹ nó cả đất rồi, cho nên hai người có gì chẳng cần nói tôi cũng biết tỏng. Bây giờ để anh tự nói ra cũng là cho anh cơ hội, đợi đến lúc tôi nói toạc móng heo ra rồi, tính chất lại khác đó. Quy củ của chúng ta thế nào anh hẳn cũng thừa biết, chống cự không khai, chỉ có con đường chết!"Tôi nghĩ có giải thích nữa cũng chỉ càng tô lại càng đen thêm mà thôi, trước mắt có lẽ nên đánh trống lảng cho xong, liền bảo Tuyền Béo: "Anh vào xem thử xem, bánh bao bột mì, tôi nhìn thấy rất xấu hổ, quá đòi truy!"Tuyền Béo vừa nghe, lập tức nói: "Bánh bao bột mì đâu? Để tôi xem thử!"Cậu ta vừa nói vừa chui vào động, tôi cũng xoay người theo vào, lúc này phía sau lưng tôi bỗng nhiên nổi một cơn gió lạnh, cây đuốc trong tay tôi vụt tắt.Tôi phát giác sau lưng có gì đó, vội vã xoay người chiếu đèn pin lộn lại, chỉ thấy giữa không trung xuất hiện một khuôn mặt kì dị, tai khỉ mỏ nhọn, hai mắt loé ánh vàng, miệng đầy răng nhọn, dưới hai móng vuốt lại có lớp màng da mỏng như dơi.Nó vừa nhào xuống liền mang theo gió lạnh thổi tắt lửa, lúc này bị ánh sáng đèn pin chiếu vào, thét lên một tiếng chói tai. Hoá ra là giống sóc bay đậu trên tường hang động, hay còn gọi là "Sóc bay mặt quỷ", thường bám vào vách đá, bên sườn có hai cánh, có thể lợi dụng sức gió trong hang để bay liệng tới lui như gió, phần lớn đều ăn chuột rắn trong hang. Vách ngoài địa cung nhiều chỗ đã bị nứt toác, không ít sóc bay đã chui vào đó làm tổ. Tôi vội lấy cây đuốc đã tắt vung lên đập vào đầu con sóc bay kia, tới khi nó bay trở lên không trung, cây đuốc cũng bị gãy làm hai.Lại thêm mấy con nhào xuống chỗ bọn tôi, tôi cùng với Tuyền Béo tách ra, lôi xéng công binh đập loạn trên không trung rồi cùng với Ngọc Diện Hồ Ly rút vào trong động thất.Động thất của địa cung Tây Hạ vô cùng rộng rãi, các phòng đều có những bức bích hoạ đồ sộ tuyệt đẹp, nội dung không có gì khác ngoài mô tả

chuyện yêu nữ tác quái, thiên thần phục ma, đều chú thích bằng chữ Tây Hạ là thờ cúng vị nào đó trong dòng họ hoàng thất. Chữ viết của Tây Hạ có hình dạng vuông vắn, cách viết rườm rà, kết cấu thì bắt chước chữ Hán, Ngọc Diện Hồ Ly biết chữ Tây Hạ, tôi với Tuyền Béo thì một chữ bẻ đôi cũng không biết. Ba người vừa đánh vừa lùi, lùi qua từng gian từng gian động thất, phát hiện địa cung Tây Hạ được chia thành sáu đạo ứng với sáu khu, theo "Mười sáu chữ âm dương phong thủy bí thuật" ghi lại thì bất kỳ đạo nào cũng gồm có một cửa đá lớn, một đường lót gạch cùng mấy chục động thất, lại chia thành ba vòng nội - trung - ngoại, địa hình giống như mê cung. Mật chú phục ma điện nằm ở nơi sâu nhất trong địa cung. Chúng tôi tìm được mấy nhánh đường nhưng đều là ngõ cụt, không còn cách nào khác đành ngồi xuống một góc động nghỉ lấy sức. Tuyền Béo nói: "Trong này bố trí giống như mê cung, rõ ràng có đường nhưng không đến được, này giờ chỉ loanh quanh bên ngoài, chạy tới gãy cả chân, mình châu ở ngay trong đó nhưng lại không với tới được, đây không phải là cố tình chơi nhau sao! Nếu có thuốc nổ thì có thể một mồi lửa đánh sập mẹt cái vách đá này mà vào." Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Thật không ngờ đàn thành Tây Hạ này lại là một mê cung, chưa vào được Mật chú phục ma điện đã bị vây khốn ở đây rồi." Tôi nói: "Cái này cũng không thể ngăn được tôi đâu, để tôi tính kỹ lại..." Tuyền Béo nói: "Mẹ kiếp! Anh có cái ý tưởng thối gì thì nghĩ mau mau đi, cơ hội để anh lập công chuộc tội đấy." Tôi nói: "Tôi phạm tội chó gì mà phải lập công chuộc tội?" Tuyền Béo nói: "Tội anh phạm còn không phải là lớn sao, anh biết nếu tôi khai ra anh sẽ nhận hậu quả gì không?" Tôi hỏi: "Hậu quả gì?" Tuyền Béo nói: "Tôi không thèm hù dọa anh, đương nhiên cũng không dám nghĩ thay cho anh cái hậu quả này, quả thật nó vô cùng khủng khiếp!" Tôi thấy bây giờ cũng không phải là lúc chém gió với cậu ta, nhắm mắt suy nghĩ một chút, địa cung đàn thành Tây Hạ nhìn giống như là những đường thẳng ngang dọc nhưng thật ra vẫn được bố trí theo âm dương phong thủy, sáu đạo mỗi đạo có hai tầng, tổng cộng là mười hai tầng cuốn quanh núi, tôi lấy la bàn ra, căn cứ vào thập nhị địa chi* mà tính ra phương vị, hướng tây bắc là cửa sinh, có thể vào.

* Thập Nhị Địa Chi (Hán: 十二支, shíèrzhī) do có đúng mười hai chi. Đây là mười hai từ chỉ 12 con vật của hoàng đạo Trung Quốc dùng như để chỉ phương hướng, bốn mùa, ngày, tháng, năm và giờ ngày xưa (gọi là canh gấp đôi giờ hiện đại). Việc liên kết các yếu tố liên quan đến cuộc sống con người với Chi là rất phổ biến ở khu vực và .

Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Ui chao! Hồ ca, anh thật lợi hại."Tuyền Béo vừa nghe thấy liền vểnh tai, nói: "Cô ta mới gọi anh là cái gì?"Tôi vội vàng nói với Ngọc Diện Hồ Ly: "Cô đừng ăn nói bậy bạ, tôi đây một đời gìn giữ thanh danh trong sạch."Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Lúc chúng ta cùng nhau ở trong sông ngầm đã nói những gì, anh quên hết rồi sao?"Tuyền Béo lập tức sáp lại gần hỏi: "Các người nói những gì thế?"Ngọc Diện Hồ Ly không để ý tới Tuyền Béo, tiếp tục nói với tôi: "Nếu anh không thật lòng với tôi, sao lại làm như vậy?"Tôi vừa nghe thấy, liền nghĩ không ổn vội nói: "Tôi làm cái con khỉ gì chứ?"Tuyền Béo truy hỏi Ngọc Diện Hồ Ly: "Mau mau nói đi, anh ta đã làm gì cô?"Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Anh ta... anh ta... anh ta..."Tôi liền nghiêm mặt khoát tay: "Đừng có xảo ngôn! Tôi thấy cô bị rớt xuống sông ngầm, sắp bị sặc nước chết tới nơi mới định ra tay cứu cô, chưa kịp làm gì thì cô đã tỉnh lại, tôi cũng còn chưa chạm tới cô nữa chứ làm cái khỉ mồm gì."Ngọc Diện Hồ Ly ngoảnh mặt quay đi nói: "Dù sao anh cũng lợi dụng lúc tôi hôn mê, táy máy tay chân...."Tuyền Béo kinh hãi: "Úi chà?"Tôi nói: "Úi chà cái con khỉ, tôi chưa làm cái gì, đừng có mà dựng chuyện bố láo ở đây!"Tuyền Béo nói: "Thôi thôi thôi thôi, thôi thế là thôi, đã thế rồi, anh đừng có mà giả bộ đứng đắn cái mẹ gì nữa, người khác không biết anh, chứ tôi còn lạ quái gì anh nữa, thẳng quý anh lúc nào cũng ra vẻ nghiêm trang đạo mạo thực ra thì là phường ăn bát ngó nôi, chỉ biết chén no cái bụng, bình thường ra vẻ quân tử, giống như kim cương oai phong lẫm liệt lẫm mà lại ngấm ngầm không bằng cầm thú. Mà bố tiên sư, quần chúng mất công nuôi dưỡng giáo dục anh nhiều năm như thế mà anh nỡ lòng nào lại phụ lòng đoàn cố vấn Mỹ của chúng ta sao?" ** Ý ám chỉ mis Dương.Không đợi tôi mở miệng, Ngọc Diện Hồ Ly lại đột nhiên nói tiếp: "Hồ ca, anh là nam tử hán đại trượng phu đội trời đạp đất mà lại cứ để

mặc cho cái tên mập này sỉ vả sao? Anh cũng giỏi nhin quá đi!"Tôi nghe được lời này thì ngẩn người, cô ta nói vậy là có ý gì? Cố ý khích bác để ly gián tôi với Tuyền Béo, để chúng tôi liều mạng với nhau sao? Quả thật là giống hồ ly tinh, mưu mô độc địa quá rồi! Thật đúng như câu nói "Mào đỏ trên đầu hạc trắng, ngòi ong bắp cày còn chưa phải là độc nhất, độc nhất vẫn là lòng dạ đàn bà!"Tuyền Béo vẫn còn đang thao thao bất tuyệt: "Còn nói tôi ngậm máu phun người nữa sao? Không ngờ anh ta còn dám làm ra cái trò bỉ ổi vô sỉ đến mức này!"2Đến đây tôi liền nghĩ thầm "Thấy lửa không dập lửa đốt người, thấy rắn không đánh rắn cắn người", trong bụng tôi nổi ý giết người, thầm nghĩ: "Chi bằng làm thịt Ngọc Diện Hồ Ly, bịt miệng cô ta, không lẽ sau này một đồn mười, mười đồn trăm! Tương lai đến tai Shirley Dương, tôi có trăm cái miệng cũng không giải thích nổi!" Bèn chỉ phía sau lưng Ngọc Diện Hồ Ly, bảo cô ta: "Cô nhìn xem đó là cái gì?"Ngọc Diện Hồ Ly không biết liền trúng kế, quay đầu lại nhìn.Tôi thừa lúc cô ta vừa quay đầu, nắm chặt xéng công bình, nghĩ thầm trong đầu: "Lão tử đánh một xéng này xuống, xem có gọt được nửa cái đầu hồ ly xuống không!" Nhưng lại nghĩ lại: "Ra tay giết một cô gái từ sau lưng như vậy, còn gọi gì là bản lĩnh đàn ông nữa? Cô ta muốn nói cái gì thì kệ cha cô ta, dù sao tôi đây cũng là cây ngay không sợ chết đứng, chân thẳng không sợ giày xiêu! Nhưng Ngọc Diện Hồ Ly tâm cơ quá sâu, giờ không trừ khử, sau này chắc chắn sẽ thành mối họa từ bên trong! Xéng này xuống hay không xuống? Thật khó quyết định!"Đang lúc ấy, Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Hồ ca, anh nhìn yêu nữ trong bích họa này xem!"Tôi ngẩng đầu nhìn lên, trong bích họa là tiên nữ, nhưng nửa người nửa quái, toàn thân đầy máu, bất giác ngạc nhiên nói: "Ý gì đây?"Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Hình tượng thực của yêu nữ.... Huyết ma!"Tôi hỏi Ngọc Diện Hồ Ly: "Mật chú phục ma điện là mộ huyết mai táng yêu nữ Tây Hạ, giang hồ đều đồn đại như vậy, tôi cũng nghe qua cũng không ít, nhưng yêu nữ này rốt cuộc có lai lịch như thế nào? Là một người phụ nữ trong hoàng tộc Tây Hạ sao? Giống như Từ Hi Thái hậu trước kia cũng bị nguyên rủa là Hậu yêu của cả một triều đại sao?"Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Tôi nói anh cũng không tin, sao còn hỏi tôi?"Tôi nói: "Tin hay không là việc của tôi, nói hay không là việc của

cô."Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Vậy thì tôi không nói, vì quả thực chuyện nghe rất hoang đường, anh nghe xong chắc chắn sẽ cho rằng tôi nói láo."Tôi thầm nghĩ, cô vẫn muốn vòng vo tam quốc cái mẹ gì, còn không biết thời khắc vừa rồi sự sống chết của cô cũng chỉ là một ý niệm trong khoảnh khắc của tôi sao. Bèn nói: "Cô cứ nói, không sao, thật giả thế nào tôi tự phân biệt được."Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Bên trong Mật chú phục ma điện có mai táng một người đàn bà, nhưng không có bất kỳ quan hệ nào với vương triều Tây Hạ."Tôi với Tuyên Béo cùng nhìn nhau, lời này quả thật đối với chúng tôi có chút bất ngờ, vương triều Tây Hạ dựng một toà Mật chú phục ma điện lại để chôn một nữ nhân không có quan hệ gì với vương triều Tây Hạ, đây không phải là ăn no dùng mỡ hay sao? Hơn nữa còn dựng điện thờ với kim khuyết minh châu cùng toà địa cung đàn thành và vô số bích hoạ tuyệt mỹ cùng vật bồi táng vô cùng xa xỉ nữa!

Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Anh thấy chưa, tôi biết nói ra rồi các anh cũng sẽ không tin."Tôi nói: "Cô mới chỉ nói phân nửa, nói tiếp đi."Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Trong kinh Phật xưa, từng có một đoạn ghi lại, hoặc có thể nói là một đoạn tiên đoán, ý phán rằng sẽ có một ngày yêu nữ sẽ từ dòng sông Tử Vong chạy thoát ra ngoài. Đến lúc đó thiên hạ lâm vào cảnh tối tăm, người chết vô số!"Tôi biết truyền thuyết ác quỷ không vào lục đạo luân hồi sẽ rơi xuống dòng sông Tử Vong, nhưng đó cũng chỉ là truyền thuyết của tôn giáo, lẽ nào thật sự có con sông như vậy?Ngọc Diện Hồ Ly nói tiếp: "Tây Hạ năm Cảnh Tông thứ nhất bắt đầu xây dựng Mật chú phục ma điện, có thể do lúc đó họ tìm được xác một nữ nhân trong núi sâu, nửa người nửa quái, người Tây Hạ cho là điềm báo diệt quốc nên đã vẽ bức Phục ma Thiên tôn trong núi sâu. Phục ma Thiên tôn tay cầm bảy món pháp bảo theo thứ tự là: Chày Kim Cương, kiếm Phun Hoả, ngọc Minh Nguyệt, thú Thổ Bảo, chim Kim Sí, kính Chiếu Yêu, búa Tịch Địa. Đồng thời ngồi trên đài sen nhật nguyệt bằng vàng, bên dưới là rồng cùng cá kình đan chéo nhau. Hai hoá thân phân biệt rõ ràng, đều là người chín đầu có điều một là mặt người vượt hồ, một là đầu người mình lân, toàn bộ đều khắc mật chú, trấn áp nữ thi trong quan quách."Tôi nghe xong cũng đã hiểu rõ hơn nhiều, cổ

nhân thường mê tín, nữ nhân cương thi trong núi sâu không rõ là người triều nào đại nào, hình dạng lúc đào lên chắc chắn là vô cùng kinh khủng, đã khiến cho người Tây Hạ coi là hóa thân của yêu nữ, nên mới có chuyện tạo ra một toà địa cung đàn thành trấn ma phòng hung. Yêu nữ chưa chắc là có thật có điều mấy món pháp bảo trong điện kia thì không phải giả, thứ khác trước mắt chưa cần nói nhưng minh nguyệt châu nhất định phải vào tay tôi! Có điều, loại người như Ngọc Diện Hồ Ly, miệng cợt nhả phun ra cả đoàn xe lửa, nói láo còn hơn cả Tuyên Béo, lời này của nàng ta nhất định có thật có giả. Tôi làm sao phân biệt được câu nào thật, câu nào giả đây? Tôi suy nghĩ một chút rồi hướng về phía Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Chuyện này của cô nghe qua cũng đáng tin, còn chuyện cô từng nói, bất kì ai vừa thấy bức bích họa trong Mật chú phục ma điện cũng sẽ bị dọa đến chết, đó rốt cuộc là chuyện gì? Con người sống trên đời, dũng khí không phải ai cũng giống ai, có kẻ gan lớn, người gan nhỏ, Phục ma Thiên tôn kia cho dù đáng sợ cũng không đến nỗi có thể dọa cho tất cả mọi người sợ chết khiếp chứ, chắc cũng chỉ là lời nói quá lên mà thôi!" Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Tôi không nói bức bích họa trong Mật chú phục ma điện dọa chết người, có điều bất cứ ai từng thấy bích họa cũng sẽ đều bị biến thành quỷ sống trong dòng sông Tử Vong!" Tôi với Tuyên Béo đương nhiên không tin, nếu ai nhìn thấy cũng đều bị biến thành quỷ thì không phải hù chết người còn là gì nữa? Nhưng tôi luôn cảm thấy những lời này của Ngọc Diện Hồ Ly cũng không phải tiện miệng nói càn. Nếu cô ta muốn lừa bịp chúng tôi thì sẽ phải tìm câu chuyện nào hợp lý hơn một chút. Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Lần đầu gặp anh, anh nói với tôi toàn những chuyện quàng xiên khoác lác, tôi vốn đã không có thiện cảm với anh, thậm chí còn muốn làm thịt anh. Nhưng từ lúc anh cứu mạng tôi trong sông ngầm, tôi đã nhìn anh với con mắt khác. Chúng ta đã cùng vào sinh ra tử, lẽ nào tôi còn sinh hai lòng với anh? Nếu không hoá giải bí mật trong sách vàng Tây Hạ, chúng ta càng đi, chắc chắn là càng không có đường về. Có điều có thể chết chung với anh, tôi cũng thấy không có gì đáng sợ nữa." Tuyên Béo nói: "Ôi chao, má má của tôi ơi, hai người cứ từ từ tâm sự, tôi chạy sang bên cạnh ới một bãi đã." Tôi thấy Ngọc Diện Hồ Ly lại đang uốn lưỡi, sợ thẳng béo không kiên định nổi, liền

kéo áo cậu ta, nói: "Bức vẽ cuối cùng trong sách vàng Tây Hạ cũng đã cho anh xem rồi, anh đừng có mà bép xép đấy nhé." Thăng béo nói: "Tôi béo xép làm mẹ gì? Bép xép là không có ai muốn chết chung với tôi, không phải tôi cũng tự bẽ mặt sao!" Tôi nhìn Tuyền Béo nói: "Anh biết vậy là tốt rồi!" Tuyền Béo nói: "Anh đừng lo cho tôi, tự lo cho mình thì hơn, thử tưởng tượng sau này anh phải làm thế nào nhỉ, tôi cũng không dám nghĩ đến nữa, hơn nữa nghĩ tới nghĩ lui nghĩ mãi mà không tìm ra câu nào thích hợp để diễn tả, nín cả nửa ngày, rốt cuộc cũng ra được một câu thành ngữ bốn chữ - ha ha ha ha!" Tôi nói: "Mẹ kiếp, bỏ cái kiểu cười trên sự đau khổ của người khác đi, tôi biết anh là chính nhân quân tử trượng nghĩa! Anh ôm cái bí mật này tới tận kiếp sau đi." Tuyền Béo nói: "Tặng anh bốn chữ - Giấy không bọc được lửa." Tôi nói: "Nhìn cái mặt đầy tiểu nhân đặc chí của anh kìa, đếm chữ mà cũng không nên hồn, câu đấy mà bốn chữ à?" Tuyền Béo: "Hừ! Anh còn có tâm trạng chọc đến tôi nữa à, đúng là đồ không tim không phổi, để tôi thử xem kết cục của anh thế nào." Tôi bỗng nhiên cảm giác trong lòng u ám, thầm nghĩ: "Không rõ Shirley Dương sống chết thế nào?, chỉ cần cô ấy bình an vô sự, dù thân này có bị phân thành muôn mảnh tôi cũng cam tâm tình nguyện." Ngọc Diện Hồ Ly lại nói tiếp: "Hồ ca, anh vẫn chưa tin lời tôi sao?" Tôi vừa nghĩ tới chuyện Shirley Dương không rõ sống chết, nguyên nhân cũng đều tại Ngọc Diện Hồ Ly mang thủ hạ đuổi rất phía sau, không kiềm được cơn tức giận muốn nổ phổi, nghiến chặt răng, âm thầm hạ quyết tâm, nếu Shirley Dương gặp chuyện không may, tôi không vắn cái đầu hồ ly xuống thì không yên được! Trong lòng tôi nghĩ vậy nhưng không thể hiện ra mặt, nói với Ngọc Diện Hồ Ly: "Trộm mộ không sợ quỷ, sợ quỷ thì không làm trộm mộ, những truyền thuyết mê tín kia cũng có thể coi là thật sao? Chúng ta tiến thẳng đến Mật chú phục ma điện, nhìn thử xem chỗ đó rốt cuộc có ma quái gì." Lúc này tôi chiếu theo phương vị tầm long quyết, dẫn theo Ngọc Diện Hồ Ly và Tuyền Béo, lượn qua lượn lại vòng vèo trong mê cung mật thất. Ở đây cũng không có bức bích họa nào, thay vào đó là các loại trân bảo khảm trên vách, xà cừ, mã não, thủy tinh, san hô, hổ phách, trân châu, lưu ly, xích châu, vàng bạc cùng với những lời chú phục ma khắc chằng chịt khiến

người xem hoa cả mắt. Có thể những thứ này không đáng giá là bao so với bảy món pháp bảo nên không được nhắc tới. Tôi thầm kinh ngạc trong lòng, nữ thi trong quan quách rốt cuộc là thần thánh phương nào, xuất hiện kinh dị thế nào mà khiến cho người Tây Hạ phải vì cô ta mà kiến tạo một tòa bảo điện âm phủ lớn như vậy? Chỉ sợ đúng như lời Ngọc Diện Hồ Ly- cô gái kia chính là yêu quái trong dòng sông tử vong vĩnh hằng! Nghĩ ngợi một chút, tôi cảm thấy mí mắt không mở ra được, bước chân cũng càng lúc càng chậm lại, chúng tôi từ sa mạc rơi xuống sông ngầm, lại một đường tới thẳng Mật chú phục ma điện này, ba người đều đã vô cùng mệt mỏi, Tuyền Béo đang đứng dựa vào vách tường mặt đối mặt với những trân bảo và lời chú trên vách. Vào Mật chú phục ma điện không biết sẽ còn gặp những hiểm nguy gì, nếu như không tranh thủ nghỉ ngơi một lát thì có thể sẽ thực sự là có vào mà không có ra. Tôi thương lượng cùng với Tuyền Béo, gã cũng cùng có ý nghĩ như vậy, lại sợ Ngọc Diện Hồ Ly nhân cơ hội cướp mất sách vàng Tây Hạ. Tuyền Béo nói: "Hai người chúng ta thay phiên nhau ngồi ngủ đi". Tôi lắc đầu nghĩ không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, đành phải dùng đến ác chiêu vậy. Tôi thấp giọng hỏi Tuyền Béo: "Có sợi giây chưa?" "Thằng Béo nói: "Không những có sợi giây, còn có cả túi càn khôn!" Tôi liền nháy mắt với cậu ta, Tuyền Béo hiểu ý, thừa lúc Ngọc Diện Hồ Ly đi phía trước liền quăng cánh tay, trong tay cậu ta chính là một cái xẻng, Ngọc Diện Hồ Ly chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã bị xẻng đánh trúng, ngã gục xuống đất. Tôi đi lại sờ thử một cái, không chảy máu, xem ra Tuyền Béo đã hạ thủ lưu tình, phát lực vừa phải. Hai người cuốn Ngọc Diện Hồ Ly thành một bó, nhét vào túi càn khôn, lại tìm một nơi an toàn trong mật thất, ngồi xuống gặm mấy phong bánh quy, nhắm mắt nghỉ ngơi. Tôi hạ mí mắt, dần dần rơi vào trạng thái mơ hồ, đầy rẫy lo âu, bất an, sợ hãi, nghi ngờ trong lòng cũng dần buông bỏ, vô thức đi vào giấc ngủ. Trong cơn ác mộng đáng sợ, tôi lại rơi vào cát chảy, Shirley Dương giơ tay giữ tôi lại, tôi cố gắng giãy dụa, nhưng toàn thân tựa như bị vô số cánh tay bám lấy, bản thân không thể khống chế mà chìm vào trong cát, cát chảy chưa quá đỉnh đầu, nhưng cảm giác vô cùng khó chịu, ngực giống như muốn nổ bung ra, tôi dùng sức lực toàn thân, gồng mình gồng sức một cái,

liền thức tỉnh khỏi cơn ác mộng. Trong mật thất đen kịt không chút ánh sáng, không cảm giác được bất kì hơi thở của người sống nào, yên lặng đến đến đáng sợ. Tôi vội mở đèn pin, nường theo ánh sáng nhìn sang, không thấy Tuyền Béo đâu, mà túi càn khôn bọc Ngọc Diện Hồ Ly cũng trống trơn! Tôi thầm nghĩ: "Quái lạ, nếu nói Tuyền Béo ra ngoài đi tiểu, cậu ta cũng thường có thói quen đánh dấu lãnh thổ trong cổ mộ thì cũng không có gì là lạ, nhưng vì sao Ngọc Diện Hồ Ly cũng không thấy đâu? Cô ta trúng một xẻng của Tuyền Béo bất tỉnh rồi bị trói thành cái kén, miệng túi cũng bị chúng tôi cột chặt rồi. Chẳng lẽ Ngọc Diện Hồ Ly này đã thành tinh có thể biến hóa khôn lường sao? Cũng có thể là thằng quý Tuyền Béo nổi dục tâm? Thờ lúc tôi ngủ mang Ngọc Diện Hồ Ly đi? Thằng quý này đúng là nói một đằng làm một nẻo, mới vừa rồi còn hùng hồn phê phán tôi, hăn như vậy mà là người tốt cái quái gì chứ?"

4Tôi nén giận, mò xẻng công binh thấy vẫn còn, đây mới là đồng nghiệp đáng tin cậy nhất, có nó tôi cũng vững dạ hơn một chút. Tôi định ra ngoài tìm thử đôi câu nam nữ này, xem Tuyền Béo còn lời nào để nói nữa không? Liền đứng dậy, tiến về phía trước. Trong mộ đạo tối đen như mực nhưng không nghe được bất kì tiếng động nào xung quanh, giống như trong địa cung cực lớn này chỉ có một mình tôi. Đến lúc này tôi không khỏi sợ hãi, lại đi mãi về phía trước thêm một lúc lâu, xuyên qua tầng tầng mộ thất và đường lát gạch, tới một toà bảo điện có bích hoạ Thiên tôn phục ma cực lớn, thấy phía trước có bày một cỗ quan tài miệng bằng gỗ lim dát tơ vàng. Tôi giật mình, không ngờ đã vào tới trung tâm địa cung Mật chú phục ma điện luôn rồi sao? Tôi lại muốn xem thử yêu nữ Tây Hạ này mặt mũi ra sao, nửa người nửa quái như thế nào! Tôi đứng chân rộng bằng vai, chậm rãi đẩy nắp quan tài gỗ lim dát tơ vàng, chỉ thấy một nữ thi nằm ngửa trong quan tài, mặt bị bịt kín. Tôi châm một cây nến góc đông nam, hít sâu một hơi, lấy một cái móng lừa đen, lại nắm xẻng công binh sau lưng, lấy lại tinh thần, vén khăn che mặt của nữ thi, thấy cô gái kia quả nhiên là nửa người nửa quý, một bên mặt xanh nanh vàng, một bên nhan sắc tuyệt trần. Tôi thầm nghĩ: "Ôi mẹ nó, trên đời sao lại có người như vậy? Nửa mặt quý kia chắc chắn là vẽ lên, xem ông đây bóc cái mặt quý ra!" nghĩ rồi đưa tay nhưng ngón tay còn chưa đụng được

tới khuôn mặt kia, nữ thi đã đột nhiên bật dậy, há miệng định ngoạm vào tay tôi!"Tôi vội rút tay về, đồng thời ném móng lừa đen tới, quát to một tiếng: "Giỏi cho yêu nữ, xem pháp bảo!" Móng lừa đen xuất thủ, đánh vào đầu nữ thi, chỉ nghe tiếng vang "lộp cộp", đầu nó quay một trăm tám mươi độ về phía sau, phía trước người toàn là tóc dài của cô ta, tóc tuôn thẳng xuống không hề động đậy. Tôi xoay mặt nhìn, cây nến góc đông nam đã biến thành một đám lân tinh xanh lè, nháy mắt tắt phụt, hoá thành một luồng khói xanh, lại thấy nữ thi kia hai tay đang ra sức bới cào quan tài, tôi theo bản năng lùi về sau tránh né, định thần nhìn lại, nữ thi bỗng ngẩng đầu lên, mái tóc dài tách ra hai bên, phía sau mái tóc này còn có một gương mặt nữa, tôi vừa nhìn thấy gương mặt này, ngực như bị đá lớn chạt đè lên, cơ hồ muốn ói ra máu, gương mặt kia một nửa là Shirley Dương, một nửa là Ngọc Diện Hồ Ly! Tôi thật sự không thể diễn tả được cảm giác lúc đó là gì, nếu nói nhìn thấy bích hoạ Phục ma Thiên tôn sẽ bị dọa sợ đến chết, vậy thì cảm giác của tôi lúc này thật sự phải là sống không bằng chết mới đúng. Tôi quả thực không thể đối mặt với sự thật này, định xoay người trốn ra, nữ thi kia đột nhiên vươn tay nắm chặt hai cổ tay tôi. Vừa cúi đầu, thân dưới đã rơi xuống luồng nước sông ngầm cuồn cuộn đục ngầu, nước sông kia toàn là ác quỷ chết oan, vô số ác quỷ cuốn thành vòng xoáy, cuốn tôi cùng với nữ thi đi. Tôi đột nhiên ý thức được cô gái kia là Shirley Dương, ít nhất cũng có một nửa là Shirley Dương. Ngọc Diện Hồ Ly sống chết thế nào tôi có thể không quan tâm, cô ta có chết cũng không khác gì bọc quần áo bị ném đi, nhưng tôi làm sao có thể để Shirley Dương rơi vào sông tử vong? Vừa nghĩ tới cô ấy, trong lòng tôi vụn phần nóng nảy, giống như ngọn lửa thiêu đốt toàn thân, nhưng lúc này phát giác cơ thể đã rớt xuống khoảng không, toàn thân không thể tự chủ nhào tới trước, lập tức giật mình tỉnh lại! Khấp người ướt đầm mồ hôi lạnh, tìm ra sức đập loạn. Nhìn sang bên cạnh, Tuyền Béo đang phoi bụng ngáy o o, Ngọc Diện Hồ Ly trong túi càn khôn cũng đang phập phồng thở, hơi thở đều đặn, hiển nhiên vẫn còn chưa tỉnh. Tôi nhéo mặt mình một cái, đau đến không nhận được toét miệng, thì ra vừa rồi cũng là một cơn ác mộng. Mộng là thứ trong tâm muốn thấy, là do trong lòng tôi quá căng thẳng sinh ra sao? Hay là còn diêm gì bất thường? Tôi

không khỏi lại giật mình nhớ tới cơn ác mộng đó, chỉ mong là do bản thân suy nghĩ quá nhiều, tự cho mình liều thuốc an thần nhưng vẫn cảm thấy thấp tha thấp thỏm, sợ rằng ác mộng này biến thành sự thật! Qua hồi lâu, ngược tôi vẫn còn nháy loạn, không đợi được muốn vào ngay Mật chú phục ma điện mở quan tài xem kết quả. Sống hay chết, lành hay dữ, dù sao cũng phải có kết quả mới được. Hơn nữa nếu Shirley dương có thể thoát hiểm, nhất định cô ấy sẽ ở đó tụ họp với tôi. Tôi đánh thức Tuyền Béo, cậu ta dụi mắt, mơ mơ màng màng hỏi: "Vịt quay mang lên rồi sao?" Tôi nói: "Lên cái ông nội nhà anh ấy! Dậy đi, đi đồ đẩu!" Tuyền Béo chép chép miệng, lau nước miếng, cời dây trói tay chân Ngọc Diện Hồ Ly ra, nhìn cô ta vẫn đang mê man ngủ liền đổ ngay bình nước vào mặt. Ngọc Diện Hồ Ly giật mình, cô ta không biết xảy ra chuyện gì, mơ hồ hỏi: "Tôi bị làm sao thế?" Tôi thuận miệng nói: "Vừa rồi quá nguy hiểm! Một con sóc bay lao xuống, đụng trúng đầu cô!" Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Anh lại cứu tôi rồi!" Tuyền Béo nói: "Không phải anh ta, là do tôi hạ thủ." Ngọc Diện Hồ Ly liếc Tuyền Béo một cái nói: "VẬY ĐA TẠ ANH." Tuyền Béo cười ha hả, nói: "Đừng khách khí." Ngọc Diện Hồ Ly xoa xoa cổ tay, phát hiện cổ tay trắng như tuyết có mấy vết giầy siết ngạc nhiên hỏi: "Tay tôi làm sao bị siết đỏ thế này?" Tôi với Tuyền Béo trả lời lấy lệ: "Cái đó... bọn tôi sợ cô ngã xuống, vội vàng kéo cô dậy, dùng sức quá mạnh." Ngọc Diện Hồ Ly: "Anh đúng là đồ tay chân cục súc, không biết người ta sẽ đau sao?" Tôi nói: "Cô mau im đi, nói ra lại làm tôi nổi da gà. Cô ngủ mê man gần nửa ngày rồi, nước cùng với lương thực của chúng ta có hạn, phải nhanh chóng đi thôi." Ngay lúc này chợt nghe từ trong địa cung Tây Hạ truyền tới tiếng gầm vang. Trong lòng tôi khẽ rét run, đó là tiếng động gì? Vì khoảng cách quá xa, không nghe được, có thể là do vách ngoài địa cung Tây Hạ này bị nứt vỡ hoặc cũng có lẽ là thủ hạ của Ngọc Diện Hồ Ly đã tới! Tôi vừa nghĩ tới có thể là đám Khuếch Nhĩ Khách đã tới địa cung Tây Hạ, lập tức ngẩng đầu nhìn sắc mặt Ngọc Diện Hồ Ly, sắc mặt cô ta vẫn bình thường, không thấy có biến đổi gì, tôi bảo cô ta: "Thủ hạ của cô sắp tới rồi." Ngọc Diện Hồ Ly nói: "VẬY THÌ SAO? CHÚNG TA HỢP SỨC TIẾN VÀO MẬT CHÚ PHỤC MA ĐIỆN, LẤY MINH NGUYỆT CHÂU MANG VỀ CHỮA VIÊM TUYẾN VÚ CHO ÔNG NỘI ANH." Tôi nói: "VẬY ÔNG NỘI

cô đầu bị cửa kẹt không chữa nữa hả?"Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Tôi với anh sao còn phải phân biệt?"Tuyền Béo chen miệng hỏi: "Đây là tiết mục gì, sao mình chưa nghe qua nhỉ?"Tôi nói: "Cô đừng có mà đánh trống lảng, bọn tôi muốn đi trước đám Khuếch Nhĩ Khách, đoạt lấy minh nguyệt châu từ Mật chú phục ma điện." Sau đó không nói gì nữa túm Ngọc Diện Hồ Ly kéo đi.Ba người xuyên qua hành lang gạch, tới chính giữa địa cung, nơi này là một toà đại điện hình tròn. Địa cung Tây Hạ chia thành ba vòng ngoại - trung - nội, lại có ba tầng thượng - trung - hạ ám chỉ "quá khứ, tương lai, hiện tại", cái này tượng trưng cho ba đời "kiếp trước, kiếp này, kiếp sau", toà đại điện hình tròn phía trên chắc hẳn là tiền điện, một thềm đá rộng lớn hướng lên trên, thông sang tầng địa cung tiếp theo.Đi xuống ba mươi sáu bậc thềm, địa cung ở tầng trung bất ngờ xuất hiện cửa đá, phía trên khắc hoa văn thần linh ba đầu sáu tay, trên có ba khuôn mặt đỏ - trắng - lam, mỗi bên đầu đều có một cặp mắt, tay cầm đao kiếm bảo trượng, sau lưng có nhật nguyệt, hoả diệm vân quanh.Trong tay thần linh còn có hai túi da một đỏ một đen, đó chính là "bao thu khí" trong truyền thuyết cổ. Người xưa tương truyền, "bao thu khí" có thể hút vào luồng oán khí cuối cùng của con người trước khi chết, ngăn ngừa oán khí của người chết hoá thành quỷ làm hại nhân gian. Chỉ nhìn vào cái bao lớn trong tay thần linh liền có thể biết, trong tầng này của địa cung có không ít kẻ ôm hận mà chết. Ba người đẩy cửa đá, mùi thối rửa đập vào mặt, vừa thấy loại mùi này đã có thể đoán ra người chết trong địa cung quả thật không ít rồi!Tuyền Béo tay cầm đuốc tín hiệu, đi trước mở đường, tôi để Ngọc Diện Hồ Ly đi sau Tuyền Béo, tôi cùng Tuyền Béo một trước một sau kẹp cô ta ở giữa, đề phòng cô ta giở trò. Tôi vừa đi về phía trước, vừa xem xét khắp nơi, những ngôi mộ trong tầng này của địa cung không có trần bảo, bích hoạ gì nữa mà là tầng tầng lớp lớp xương khô, vô số chuột chui ra chui vào trong đó, phần lớn đầu lâu đều có vết rạn, toà thành này xương khô chất thành đống, tựa hồ đều là sắp xếp cho yêu nữ Tây Hạ, người sống bị đánh chết nhét vào tử mộ chôn theo, trong đó không chỉ có nô lệ mà còn có rất nhiều chúng tăng.Ba người trông thấy trong cung nhiều xương khô như vậy đều sợ hãi, hơn nữa chiếu theo quy củ mai táng thời cổ mà nói, trong này có rất nhiều người không cần

phải chết theo, vì thận trọng bí mật của toà địa cung này mà giết nhiều người như vậy, tôi nghĩ vỡ đầu cũng không ra lý do. Tôi không đành lòng nhìn lâu, đi nhanh tới cuối đường, lại bước theo từng tầng từng tầng thêm đá dẫn xuống dưới, bề rộng chừng mười trượng, hình dạng quy mô hùng vĩ, bằng phẳng dị thường, đi chút nữa xuống tầng cuối, chính giữa là một cái cổng vòm đá thật to, có một toà lầu gác phân ra trái phải. Lầu gác vàng không phải do nó được làm bằng vàng, mà là một cách gọi của cung điện dưới lòng đất. Cửa lớn trong đó một trái một phải vẽ hai vị thần quái, theo thứ tự là Lục Ngô, Bành Hoạ giống hình vẽ trong hộp sắt mạ vàng Tây Hạ. Trong đầu tôi nghĩ: "Vào sinh ra tử, rốt cuộc cũng thấy được Mật chú phục ma điện, sau cửa đá này có bảo tàng thần bí cùng bí mật của yêu nữ Tây Hạ hay không đây?. Rất nhiều câu đố, sau khi chúng tôi vào địa cung có thể hoá giải được hay không? Điềm báo trong ác mộng có trở thành hiện thực? Tôi phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đối mặt với chân tướng sự thật sao?" Tôi nhìn ngang một cái, là phúc thì không phải là hoạ, là hoạ thì không thể tránh, bất luận có đúng như lời Ngọc Điện Hồ Ly nói hay không - thấy Mật chú phục ma điện, người cũng biến thành ác quỷ, tôi cũng phải mở ra cánh cửa cuối cùng này của địa cung Tây Hạ!

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xướng
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Người Sống Hoá Quỷ

1Trước đó tôi và Tuyền Béo bị Răng Vàng xúi giục tới điện thờ ở Quan Trung lượm bảo vật, kết quả lại bị Mã Lão Oa Tử chôn sống trong lòng núi, lúc đó vô tình mới rớt vào huyền cung Tần Vương, mang ra được một hộp sắt mạ vàng bồi táng, ai ngờ sau này hộp sắt đó lại là nguồn cơn phát sinh nhiều phiến toái tới vậy. Nếu có chuyện gì xảy ra với Shirley Dương, thử hỏi tôi làm sao mà sống? Mà chung quy lại lỗi cũng là tại cái tên tiểu quỷ Răng Vàng, nếu không phải hấn ta lòng tham không đáy xúi giục tôi cùng Tuyền Béo đi lượm bảo vật thì hôm nay có thể có hậu quả này sao? Cái thằng nhóc Răng Vàng này, chỉ thấy tiền là sáng mắt nhưng gặp chuyện lại co đầu rụt cổ liền, vì sao tôi lại đi nghe lời hấn cơ chứ? Chỉ mong hấn cũng có thể bình an thoát qua kiếp nạn này, không thì sau này tôi làm sao kiếm hấn tính sổ bây giờ!

Đến trước Mật chú phục ma điện, thấy tôi mãi nghĩ ngợi đến ngần ra, Tuyền Béo bảo:"Thế nào? Lão Hồ, anh có kế hoạch gì chưa?"Tôi nhất thời chưa kịp định thần trở lại, hỏi cậu ta:"Kế hoạch gì chứ?"Tuyền Béo nói:"Lát nữa vào địa cung, làm cách nào để mở quan tài, Tìm Minh nguyệt châu trên bích hoạ kia thế nào? Phải vạch sẵn kế hoạch rồi theo đó đi một bước xem một bước mới không lo sơ xuất chớ!Tôi nói:"Nếu Shirley Dương và Răng Vàng thoát ra được, chắc chắn sẽ tới đây tụ họp với bọn ta, hơn nữa Mật chú phục ma điện này vô cùng hung hiểm, không thể xông bừa vào được. Lát nữa sau khi vào đó, tiến lùi, trái phải, lấy thứ gì, bỏ lại thứ gì, định sờ vào thứ gì đều phải nghe theo tôi."Tuyền Béo nói:"Yên tâm đi lão Hồ, hai người kia mạng lớn, chắc chắn không sao đâu. Chúng ta hãy cứ

tranh thủ vào địa cung tìm bảo vật trước đi."Tôi gật đầu nhìn tấm cửa đá lớn này, ra sức đẩy một cái thật chẳng khác gì chuồn chuồn lay cột đá, không xô dịch một ly, xem ra chỉ còn cách leo lên từ hai bên lầu gác.Lúc này, Ngọc Diện Hồ Ly mới nói:"Tôi nhắc lại lần cuối nha, bích hoạ trong Mật chú phục ma điện có thể biến người thành quỷ đó!"Tôi vẫn không tin, hỏi Tuyền Béo:"Anh có tin không?"Tuyền Béo suy nghĩ một chút rồi đáp:"Cũng chưa biết chừng, anh không thấy bình thường vẫn có câu nói "Xã hội cũ* có thể biến người thành quỷ" đó à. Những thứ vẽ trên bích hoạ không phải chính là bọn cường hào ác bá của xã hội cũ đó chứ?"Tôi thầm nghĩ thà tôi hỏi cái đầu gối có lẽ còn có ích hơn, có điều chuyện này mặc dù tôi không tin lắm, nhưng nếu quả thực có truyền thuyết như lời Ngọc Diện Hồ Ly nói, vậy thì chúng tôi vẫn nên cẩn thận thì hơn.

* Xã hội cũ: Ý Tuyền Béo chỉ giai đoạn xã hội cũ của TQ (phong kiến, tư bản).

Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Tóm lại những gì nên nói tôi cũng đã nói hết với anh rồi, anh tự thu xếp cho ổn thỏa đi."Ba người dùng khăn bịt kín miệng mũi, Ngọc Diện Hồ Ly đi đầu, chúng tôi cùng leo lên lầu gác. Tuyền Béo mặc dù sợ độ cao nhưng trong địa cung tối om như mực này, dù có leo cao thêm nữa, nhìn xuống vẫn chỉ một màu đen thui như vậy mà thôi, nên thăng quỹ cũng gắng gượng qua được.Chúng tôi bóc lớp ngói lưu ly trên lầu gác, chui vào bên trong qua xà ngang, một khoảng sáng hiện ra trước mắt, chín ngọn trường minh đăng bằng ngọc lưu ly trên đỉnh vòm Mật chú phục ma điện đều đã tắt, nhưng viên minh châu đính ở bức bích hoạ trên cao kia vẫn đang chiếu rọi cả đại điện sáng như ban ngày.Chúng tôi nhìn toà đại điện trang nghiêm hùng vĩ phía trước mặt, bức tường hướng chính bắc vẽ tượng Phục ma Thiên tôn khổng lồ, ngồi ngay ngắn trên toà sen nhật nguyệt, phía dưới là cá kinh cùng long ma đan chéo, ánh đỏ rực rỡ, màu râu như lửa, uốn lười nhe răng, ba đầu sáu tay chìa ra năm sáu món pháp bảo, theo thứ tự là "Chày kim cương, kiếm phun lửa, thổ bảo thú, kim sí điểu, kính chiếu yêu, phước đa bảo", trước ngực là hình rắn độc đâm thủng đầu

lâu người chết cuốn thành vòng cổ. Trong miệng Phục ma Thiên tôn ngậm một viên Minh nguyệt châu, rõ ràng là món pháp bảo này được ưu ái hơn hẳn sáu món pháp bảo kia. Trên đỉnh vòm chính điện có ba vầng sáng vàng, hai bức tường đông tây là hai phân thân của Phục ma Thiên tôn, phía đông là Lục Ngô mặt người móng hổ có chín đầu, phía tây là Bành Hoạ đầu người mình lân, cũng có chín đầu, cả hai đều với tạo hình đang há miệng ăn thịt người. Toàn bộ thần quái hay pháp bảo đều được đắp nổi như muốn phá vách chui ra. Chúng tôi chui ra khỏi tầng lầu, quan sát tình hình bên trong đại điện, cả toà điện hùng vĩ này đều được đục sâu rồi kiến tạo trong lòng núi đá. Phục ma Thiên Tôn và hai phân thân trấn ở ba mặt đông, tây, bắc trên vách núi dựng đứng, từ trên cao nhìn xuống ở giữa là một pháp đài hình chữ kim (金). Pháp đài do tầng tầng lớp lớp đầu lâu người chết xếp thành, toàn bộ đầu lâu đều được sơn màu vàng, bệ cuối cùng được ghép bằng xương người, trên nóc đặt quan tài, chính giữa có một bậc thang hẹp dài nối tới cửa điện. Ba người chúng tôi không thể ngờ được vừa vào đại điện đã gặp ngay bích hoạ Phục ma Thiên tôn, còn định nhắm mắt lại không nhìn, xem ra đã không còn kịp nữa. Có điều bức bích hoạ này mặc dù rất lớn, dáng vẻ cũng có thể khiến người ta kinh sợ nhưng nếu nói nó dọa chết được người thì cũng hơi quá cường điệu rồi. Tôi với Tuyền Béo cũng không cảm thấy có gì bất thường, rõ ràng những điều Ngọc Điện Hồ Ly nói đều không phải sự thật. Tôi hỏi Ngọc Điện Hồ Ly: "Bích hoạ trong Mật chú phục ma điện không chỉ mình cô mà tôi với Tuyền Béo cũng nhìn thấy rồi, chúng ta đều sống sờ sờ ra đây, làm sao lại nói bích hoạ này hù chết người chứ?" Tôi nghĩ chắc cô ả sẽ bảo rằng cô ta cũng chỉ nghe lời đồn, nghe thế nào thì nói vậy. Không ngờ cô ta bảo: "Trong Mật chú phục ma điện có rất nhiều điều cổ quái, chúng ta đứng từ cửa điện nhìn xuống bức bích hoạ kia, khoảng cách quá xa, hiển nhiên là chưa xảy ra chuyện gì, nhưng khoảng cách càng gần, sức uy hiếp của nó càng lớn, đến nay vẫn chưa có ai có thể tới được quan tài bày trên pháp đài xương người kia." Tôi thấy pháp đài kia đang bị trấn giữ bởi mấy món pháp bảo của Phục ma Thiên tôn, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ là do những pháp bảo trong bích hoạ kia quỷ phá? Cổ nhân từng nói, phàm là đá quý, minh châu có thể phát sáng,

đều chênh lệch âm dương, có hại với cơ thể con người."Trước kia khi mở quan tài trong cỗ mộ, nếu hạt châu ngậm trong miệng chủ mộ còn sáng, gương mặt chủ mộ sẽ lồm xuống một lỗ to, bên trong tất cả đều là nước trong veo, hạt châu chìm trong nước. Tương truyền thời xưa có ba viên minh châu tị trần, tị hoả và tị thuỷ, tị trần có thể giúp người thoát mái đi lại mà không sợ bị dính bụi đất, nếu như là thời đại ngày nay thì cũng chẳng có gì ghê gớm, có điều đường trước kia toàn là đường đất, cưỡi ngựa hay đi bộ mà không bị dính tí bụi đất nào quả thật cũng quá vô lý đi. Tị hoả, tị thuỷ cũng vậy, mặc dù có cường điệu nhưng cũng không phải là không có, có điều những loại minh châu này bên trong đều chứa chất phóng xạ, có hại rất lớn đối với cơ thể con người. Còn "Minh nguyệt châu" mà tổ tiên mấy đời đạo nhân phái Bàn Sơn cung phụng không hẳn là minh châu, mà là một viên đá quý hiếm thấy, là tổ tiên của Ma ni bảo thạch được ghi lại trong kinh Phật. Tương truyền trong bảo thạch có ánh sáng vũ trụ, có thể phát ra ánh sáng vạn trượng, chiếu phá hết thảy những thứ không mang ánh sáng, diệt mọi tối tăm mù mịt. Tôi nhớ Shirley Dương từng nói Minh nguyệt châu không làm tổn hại tới người bình thường. Nghĩ vậy xem ra thứ biến người thành quỷ trong Mật chú phục ma điện cũng không phải viên châu này. Tôi hỏi Ngọc Điện Hồ Ly: "Tổng cộng Phục ma Thiên tôn có bảy món pháp bảo, sáu món kia có lai lịch thế nào?" Tuyền Béo nói: "Mẹ kiếp! Anh còn cho là thật nữa à? Thứ đồ quỷ quái gì cũng không thể biến người sống thành quỷ được đâu. Mau thả nển, mở quan lấy bảo vật, đó mới là việc cần làm đó." Tôi nói: "Truyền thuyết Mật chú phục ma điện không phải chuyện đùa đâu, hiện giờ mọi thứ đều chưa rõ ràng, không thể hành động bất cần được." Ngọc Điện Hồ Ly nói: "Tất cả những gì tôi biết, tôi sẽ không giấu giếm, chỉ mong anh tin được thì tốt. Ngoài Minh nguyệt châu trong miệng Phục ma Thiên tôn, sáu món pháp bảo trong Mật chú phục ma điện theo thứ tự là chày kim cương, kiếm phun lửa, thổ bảo thú kim sí điểu, kính chiếu yêu, phước đa bảo. Chày kim cương chín cạnh sức mạnh vô địch, kiếm phun lửa hay còn gọi là kiếm phun lửa xoay vòng, thổ bảo thú trong miệng phun ra mưa bảo vật, kim sí điểu (chim cánh vàng) là loài hung cầm mãnh thú trong trời đất, lấy rồng làm thức ăn, sức mạnh vô địch, kính chiếu

yêu có thể chiếu thủng tam giới, phước đa bảo có thể chiếu hồn."Tôi hỏi Ngọc Diện Hồ Ly:"Sao cô biết những chuyện này?"Ngọc Diện Hồ Ly đáp:"Trong sử sách Tây Hạ đều có ghi lại."Tôi bảo:"Xem ra cô cũng bỏ không ít công sức để chữa cái đầu bị cửa kẹp của ông nội cô đấy."Tuyền Béo nói:"Bố khi! Anh còn tin ba cái lời nói xằng của cô ta nữa, cô ta bảo nhìn bức bích họa này bị hù chết, giờ không sao thì cô ta lại bảo phải tới gần hơn mới bị hù, nói thế thì chó ai chả nói được?"Tôi nghĩ ngợi một chút, quả thật ở đây khoảng cách quá xa, tôi cũng chưa nhìn ra manh mối gì, nên vịn tường leo xuống, thẳng hướng tới pháp đài giữa Mật chú phục ma điện, bước được mấy bước thì phát hiện dưới chân lồi lõm, minh nguyệt châu trong miệng Phục ma Thiên tôn không chiếu tới nơi này, tôi bật đèn pin soi xuống mặt đất, hoá ra dưới chân có hình một gương mặt, cũng là đầu lâu người chết có điều da thịt vẫn còn, hai mắt trũng thành hai cái hố lớn, miệng há to, nguyên cái xương đầu đã bị quét sơn vàng, hơn nữa trong Mật chú phục ma điện, không chỉ có một cái như vậy dưới chân tôi mà xung quanh chi chít không biết bao nhiêu cái, hình dạng đều tương tự, đều là phần miệng vươn ra, mặt hướng về đài đá.Tuyền Béo nói:" Mẹ kiếp! Trò quỷ gì đây, sao lại có nhiều đầu lâu thế này?"Trong Mật chú phục ma điện có rất nhiều đầu lâu, hơn nữa những đầu lâu này đều đang há lớn miệng, giống như cùng phát ra tiếng kêu thảm thiết, hơn nữa càng bước về phía trước sẽ càng cảm giác rõ ràng hơn, trong điện có một loại tiếng vọng, giống như tiến vào một ống chuyển kính* khổng lồ của vô số cao tầng đang tưng chú, khiến người ta cảm thấy da đầu căng lên, tim cũng bất giác đập nhanh hơn.

*Ống chuyển kính: Là một đồ vật tín ngưỡng quen thuộc của người Tây Tạng có liên quan tới bài chú sáu chữ chân ngôn (lục tự đại minh chú) của Phật giáo Tây Tạng. Trong Phật giáo của Tây Tạng, duy trì niệm chú này càng nhiều, càng thành kính thì được thoát khỏi nỗi khổ luân hồi. Vì vậy mọi người ngoài tụng bằng miệng, còn chế tạo ra ống kính đồng, đặt quyển kinh này vào trong ống, dùng tay xoay lắc, mỗi một vòng tương đương với đọc kinh văn một lần.

Tôi nói:"Những đầu lâu này chắc không phải là người bị chôn theo."Ngọc Diện Hồ Ly nói:"Bọn họ là người tu hành."Tôi hỏi cô ta:"Sao lại là người tu hành?"Ngọc Diện Hồ Ly nói:"Tây Hạ là đất sa mạc, có chủ trương cấm những người tu hành theo chú thuật, đầu lâu của mấy chục ngàn người tu hành bị chém ở hai xứ Lương Châu có lẽ đều dùng để xây toà Mật chú phục ma điện này."Tôi thầm nghĩ: "Thì ra là như vậy, khó trách gọi là Mật chú phục ma điện, Mật chú là đầu lâu của những người tu hành theo chú thuật, Phục ma chính là chỉ bích hoạ Phục ma Thiên tôn."Đang lúc chúng tôi mãi nhìn về phía trước, chợt nghe từ trong mộ đạo trống trải truyền tới một loạt tiếng bước chân, xem ra người tới không ít, già nửa khả năng là thủ hạ của Ngọc Diện Hồ Ly, vội ra dấu tay với Tuyền Béo, tắt đèn pin, kéo Ngọc Diện Hồ Ly trốn vào một bên cửa điện, đồng thời bịt kín miệng cô ta, để cô ta không la lên được, điều lạ là cô ta không chút kháng cự, ngược lại còn thuận thế ngã vào ngực tôi.Tôi thấy Tuyền Béo đang liếc tôi với ánh mắt đầy ẩn ý, liền vội vàng nói:"Đừng có chụp mũ lung tung, tôi chỉ tránh để mục tiêu bại lộ!"Tuyền Béo nói:"Anh không phải giải thích, chuyện thế nào tôi đều biết tổng rồi."Tôi nói:"Anh hiểu cái rắc? Không phải đã sớm kết luận rồi sao, vẫn là đồng chí tốt!"Tuyền Béo nói:"Có phải đồng chí tốt hay không trước tiên còn phải xem thái độ thành khẩn của anh. Anh thử xem anh bây giờ đang hoảng ghê cơ? Thằng quý anh đã đặt dít vào hoa đào thì cũng đừng mong tôi lau mông cho!"Lời còn chưa dứt, chỉ nghe "ầm" một tiếng vang dội, cửa đá đã bị thuốc nổ phá thành một lỗ lớn, chỉ thấy ánh sáng đèn pin chiếu loạn xạ, bảy tám người cầm súng tiểu liên cùng đám Khuếch Nhĩ Khách đeo đao đuôi cá nổi đuôi nhau tiến vào.Sau lưng họ là Mã Lão Oa Tử đeo đao, còn có Ca Nô lưng đeo trường tiên, ngoài ra có một tên Khuếch Nhĩ Khách người Choang* khôì ngô dững mãnh chừng ba bốn mươi tuổi, đi phía sau đội hình, xem ra là đội trưởng hoặc thủ lĩnh của đội Khuếch Nhĩ Khách.

* Người Choang: Dân tộc Choang ở Xiêng Khoảng - Quảng Tây Trung Quốc.

Tôi bịt thật chặt miệng Ngọc Điện Hồ Ly, núp trong bóng tối đếm thừ, trừ Ca Nô và Mã Lão Oa Tử, đám Khuếch Nhĩ Khách chỉ còn lại chín người. Có lẽ một trong số đó đã chết hoặc mất tích trên đường, mà hơn hết, giữa đám người này lại thừa ra một gã Răng Vàng! Vì từ đầu tới cuối vẫn chưa thấy tung tích Shirley Dương, trong lòng tôi không không khỏi sốt ruột, trên tay tôi và Tuyền Béo chỉ có xẻng công binh, gặp đám người trang bị tới tận răng này, không biết phải làm thế nào, chỉ còn hai lựa chọn - hoặc là trốn, hoặc là chạy, cũng may Ngọc Điện Hồ Ly - thủ lĩnh của bọn chúng vẫn còn ở trong tay tôi. Tôi ra hiệu cho Tuyền Béo đừng lên tiếng, cứ bình tĩnh xem thừ, không gian trong Mật chú phục ma điện vô cùng rộng, dù cho Ca nô có bèn nhảy cũng không chắc sẽ phát hiện ra chỗ chúng tôi chôn ở đây. Tôi ngẩng đầu nhìn phía trước, chỉ thấy Răng Vàng vác bộ mặt tươi cười cung kính với Mã Lão Oa Tử, xum xue vuốt đuôi hết bên nọ đến bên kia. Tôi thầm nghĩ: "Thằng khốn Răng Vàng này chẳng giống đang bị bắt giữ chút nào, ngược lại còn giống như đang làm quan phiên dịch dẫn lối cho nguy quân vậy!" Tôi với Tuyền Béo thấy bộ mặt này của hắn, lại nghe tiếng hắn nói láo, a dua nịnh hót, không khỏi tức muốn xì khói, hận không thể xông lên bổ hắn một xẻng cho hả giận. Sớm đã nhìn ra Răng Vàng không phải kẻ chính nhân quân tử gì, có điều nghĩ đi nghĩ lại, chẳng qua cũng bởi hắn lăn lộn giang hồ kiếm miếng cơm, gặp người nói tiếng người, gặp quý đành phải nói chuyện quý, rơi vào tay Mã Lão Oa Tử nếu không trưng cái mặt tươi cười nịnh nọt thì chẳng phải đã bị làm thịt rồi sao, nghĩ đến đây cũng có thể hiểu cho hắn đôi ba phần. Có điều nhất cử nhất động của thằng quý chuyên nịnh hót này vẫn khiến cho người ta càng nhìn càng tức sôi máu! Đám người Mã Lão Oa Tử tiến vào Mật chú phục ma điện, ngẩng đầu quan sát khắp nơi, đám người này đều là thổ tặc đạo mộ, chỉ thấy trong đại điện này vật báu nhiều vô kể, trong lúc nhất thời, mắt tên nào tên nấy đều sáng cả lên. Răng Vàng tới cạnh Mã Lão Oa Tử, nói: "Mã gia, ngài xem, đây chính là tranh bích họa Phục ma Thiên tôn của người Tây Hạ, hạt châu trong miệng Phục ma Thiên tôn kia chính là Minh nguyệt châu, tên họ Hồ kia còn bảo hạt châu này là của hắn, tôi nhõ vào! Một tên thổ bát lộ* như hắn mà xứng sao! Có câu "Hong phần tặng giai nhân, bảo

kiếm trao anh hùng", vật kia nếu nói ai có thể xứng đáng là chủ nhân thì chỉ có lão anh hùng ngài mà thôi!"

* Thổ bát lộ: Chỉ quân không chính quy, què mùa lỗi thời.

Mã Lão Oa Tử nhận tiền của Ngọc Diện Hồ Ly, tự nhận là quen thuộc địa hình sa mạc nên Ngọc Diện Hồ Ly mới thuê hẳn làm hướng đạo, dẫn nhóm đạo mộ tới địa cung Tây Hạ tìm bảo vật. Mặc dù hẳn có thể là truyền nhân của Cửu u tướng quân, nhưng xem những hành vi của hẳn, tước hiệu "Cửu U tướng quân" được phong này rõ ràng đã suy vong từ đời hẳn rồi, hẳn ta chẳng qua chỉ là một tên chăn dê, bán tranh lừa Tết mà sống, thỉnh thoảng móc trộm được vài cái bánh bao mà thôi, mắt còn chưa thấy hết chuyện đời rộng lớn. Lão tặc này xem xét tình hình, thấy đám Khuếch Nhĩ Khách vũ trang tận răng áp sát cạnh bên đông đảo như vậy, hẳn cũng không dám nhận là muốn tranh đoạt minh nguyệt châu! Quay đầu nói với Ca Nô: "Tên Răng Vàng này còn lắm lời hơn cả bà già! Hay là để tôi một đao xử hẳn cho xong chuyện!" Răng Vàng vội nói: "Mã gia, lão Anh hùng! Nếu ngài một đao thọc tôi, từ nay về sau Phan Gia Viên sẽ liền mất đi một đại thương gia rồi. Cái này cũng không quan trọng, có điều giết tôi chẳng qua cũng chỉ làm bắn bảo đao của ngài, ngài cứ xem tôi như cái rơm phun ra là được!" Mã Lão Oa Tử túm Răng Vàng, nhắc đao định đâm. Lúc này đám Khuếch Nhĩ Khách đang tranh nhau leo lên pháp đài, muốn cướp minh khí trong quan tài, bọn họ không thèm để bức bích họa Phục ma Thiên tôn vào mắt, thấy minh khí liền như muỗi thấy máu vậy. Mã Lão Oa Tử là loại người thấy tiền liền sáng mắt, vừa thấy đám kia lao lên đài, hẳn cũng không doái hoài tới Răng Vàng nữa. Ở chính giữa pháp đài đắp từ đầu lâu có một nấc thang vừa hẹp vừa dài, chỉ đủ một người đi lên. Những kẻ đó chen lấn xô đẩy, cuối cùng vẫn là tên đội trưởng kia cướp được vé đầu, những tên còn lại nối tiếp nhau theo sau hẳn, dùng cả tay chân cuống cuống bò lên pháp đài. Tôi thấy đám người kia bò lên càng lúc càng cao, gần đến bức bích họa Phục ma Thiên tôn trên điện, nhưng cũng không thấy bọn chúng phát sinh chuyện gì khác thường, thầm nghĩ: "Không phải Ngọc Diện Hồ

Ly cô nói bất kì người nào tới gần bích hoạ cũng bị biến thành quỷ sao? Sao đám lâu la của cô kia vẫn bình an vô sự?" Cúi đầu nhìn Ngọc Diện Hồ Ly đang bị tôi bịt kín miệng, mắt cô ta cũng trợn to, lộ vẻ sợ hãi! Tôi theo ánh mắt cô ta nhìn lên, tình huống phát sinh quả thật khó tin: Tên đội trưởng lưng đeo súng liên thanh bụng đeo đao đuôi cá, dùng cả tay chân bò lên thềm dài, tốc độ càng lúc càng chậm. Bò được khoảng hai phần ba bỗng nhiên ngưng lại bất động, chỉ nhìn chăm chăm vào bức bích hoạ Phục ma Thiên tôn khổng lồ. Hẳn ta là đội trưởng của đám này, uy danh rất lớn, hẳn vừa dừng lại, những kẻ còn lại cũng không làm sao leo lên được nữa. Cũng không biết hẳn nhìn cái gì ở đó, nửa ngày không động đậy. Tên Khuếch Nhĩ Khách đi phía sau hẳn giơ tay vỗ lưng hẳn một cái, có lẽ định hỏi hẳn xảy ra chuyện gì. Tên đội trưởng từ từ xoay đầu lại, chỉ thấy hai mắt hẳn đỏ lòm, mắt trừng như sắp nứt ra, tròng mắt chảy máu. Dưới ánh sáng lạnh lẽo của Minh nguyệt châu, khuôn mặt hẳn nhìn làm sao cũng không giống người sống, ngược lại giống hệt như cương thi mới từ mồ mả nhảy ra. Tên Khuếch Nhĩ Khách kia kinh sợ theo quán tính lùi về phía sau, nhưng trên bậc thang người nối người, chen chúc quá chặt, hẳn ta không lùi được bước nào, xoay người cũng không xoay được. Đúng lúc này, tên đội trưởng đột nhiên vung tay, tên Khuếch Nhĩ Khách phía sau giống như con diều đứt dây, lao đảo ngã nhào từ thềm đá lăn xuống, đầu đâm gập xuống ngực, chết oan tại chỗ. Những kẻ còn lại vẫn chưa hiểu xảy ra chuyện gì thì tên đội trưởng đã nhào tới, vịn cổ thêm một tên, thi thể từ trên đài lăn xuống, còn chưa chạm đất đã toi mạng. Lúc này đám Khuếch Nhĩ Khách còn lại mới phát hiện nguy hiểm, những kẻ này đều kiêu dũng thiện chiến, một tên rút đao đuôi cá, vung tay một cái đao đã đâm vào bụng tên đội trưởng. Lại thấy tên đội trưởng đưa hai bàn tay to túm lấy tên Khuếch Nhĩ Khách kia, quăng một cái, tên này văng từ trên đài xuống dưới, miệng phòi bọt máu, chết không nhắm mắt. Đao đuôi cá trên bụng tên đội trưởng nứt ra một cái, phần trắng cùng mỡ chen nhau rớt xuống, ruột trắng cũng lòi cả ra, mà tên đội trưởng dường như không hề quan tâm, vẫn muốn lao tới công kích những người còn lại. Mấy tên Khuếch Nhĩ Khách còn lại rốt cuộc cũng kịp phản ứng, cùng lúc giương súng lên, chỉ nghe hai phát súng "pằng..pằng" trúng

vào đầu vai và tìm tên đội trưởng, hấn bị lực bắn của súng trường đẩy ngã ra sau, lăn từ trên đài xuống dưới. Nhưng tên đội trưởng này trúng hai phát súng, rơi xuống đất rồi lại lập tức đứng dậy, kéo mấy đoạn ruột trong bụng ra, giương năm ngón tay chụp vào Mã Lão Oa Tử ở dưới đài, giống như ác quỷ trong Mật chú phục ma điện đã nhập vào người hấn, mọi người không khỏi lạnh người. Mã Lão Oa Tử vốn là kẻ mê tín sợ quỷ, tương truyền rằng truyền nhân Cửu U tướng quân khi trộm mộ, không giống kẻ đạo mộ bình thường, nhất định không bao giờ tự mình mở quan tài, xưa nay đều núp sau lưng kẻ khác, chờ kẻ khác lấy được rồi hấn mới ném đá giấu tay cướp lại. Cho nên Mã Lão Oa Tử cũng không vội leo lên đài, không ngờ tên đội trưởng giống như bị quỷ nhập này thoáng cái đã phi tới trước mặt hấn. Mã Lão Oa Tử hết đường lui, không còn cách nào khác liền vung một đao. Một đao này của hấn phải công nhận là rất mau, lưỡi đao lướt qua, đầu tên đội trưởng đã rơi xuống đất, máu phun ra hơn một trượng, thi thể không đầu còn ngoi thêm mấy bước rồi mới ngã nhào xuống đất, móng tay "ken két ken két" cạo xuống mặt đất, lúc lâu sau mới ngưng động dậy mà chết hấn. Răng Vàng sợ sắp tè ra quần nhưng vẫn không quên nịnh bợ Mã Lão Oa Tử: "Mã gia, đao pháp thật lợi hại! Vậy mà hai tên tiểu tử kia còn bơi nhẹ sau lưng ngài, nói ngài là lừa thành tinh! Răng Vàng tôi lúc đó còn nổi nóng với chúng, những lời này các người dám nói trước mặt Mã gia, Mã gia đã một đao bỏ các người thành dưa hấu rồi!" Mã Lão Oa Tử nghe Răng Vàng ra sức bợ đít nhưng vẫn giả điếc làm ngơ, không phải hấn không muốn nói chuyện, mà hấn cũng đang sợ ngây cả người. Tôi núp ở một bên cửa điện còn sợ đến mất hồn, Ngọc Diện Hồ Ly nói không sai, bích hoạ trong Mật chú phục ma điện quả thật có thể biến người sống thành quỷ! Đầu óc vẫn còn đang trên mây chợt nghe Tuyên Béo kêu lên một tiếng: "Oái! Ai đạp vào chân ông thế!" Tôi thầm nghĩ: "Mình này giờ vẫn không nhúc nhích, đương nhiên cũng không thể là Tuyên Béo tự mình đạp mình, chắc chắn là Ngọc Diện Hồ Ly giả trò!" Suy nghĩ này vừa chợt nổi lên thì Ca Nô phía bên kia đã lao tới, Tôi cùng Tuyên Béo còn chưa kịp lôi xềng công binh ra thì mỗi người đã ăn một roi, Ngọc Diện Hồ Ly trong ngực tôi cũng bị cướp mất. Lúc này đám Khuếch Nhĩ Khách còn lại năm người, bọn

chúng thấy động liền chạy tới, năm họng súng tiểu liên đen ngòm nhắm thẳng vào chúng tôi. Răng Vàng cùng Mã Lão Oa Tử cũng tới bên cạnh, Mã Lão Oa Tử nói:"Hai thằng nhóc sợ lừa này, hoá ra là trốn ở đây!"Răng Vàng nói:"Ôi chao! Hồ gia, Mập gia, hai vị vẫn bình an vô sự!"Tuyền Béo chửi:"Tiên sư thằng Răng Vàng, ăn cây táo rào cây sung!"Răng Vàng nói:"Mong hai vị lượng thứ, đúng là Răng Vàng tôi thường ngày theo sau hai vị kiếm cơm, nhưng Đại tướng tìm minh quân, chim lớn thì bay cao! Tôi bây giờ cũng phải bỏ tối mà tìm chỗ sáng chứ!"Tôi hỏi Răng Vàng Shirley Dương đâu? Răng Vàng nói lúc mọi người chạy loạn trong cát chảy, hẳn đã không thấy tung tích Shirley Dương đâu nữa, lúc đó tôi mới an tâm.Ngọc Diện Hồ Ly sửa sang lại quần áo, tới trước mặt tôi, nói:"Họ Hồ kia, đến giờ anh còn bảo tôi nói láo nữa không? còn không mau đem sách vàng Tây Hạ giao ra, xem anh còn giữ được thủ đoạn gì!"Tôi nói với Ngọc Diện Hồ Ly:"Sao không gọi " Hồ ca" nữa à?"Ngọc Diện Hồ Ly nói:"Dù sao tôi cũng là hoa rơi hữu ý, còn anh nước chảy vô tình.**" Âm chỉ có phúc mà không biết chén (Lưu Hà)Tôi nói:"Cô em à, chỉ trách anh đây da mặt hơi bị mỏng, trước kia em cam tâm tình nguyện ngã vào lòng anh, nhưng anh xấu hổ không thừa nhận, hay là cho anh thêm một cơ hội?"Tuyền Béo ở bên cạnh nói:"Mẹ kiếp! Tôi đã sớm nhìn ra tên tiểu tử nhà anh có ý đồ bắt lương rồi mà, còn không thừa nhận cái con khi!"Khuôn mặt xinh đẹp của Ngọc Diện Hồ Ly trầm xuống, chỉ Tuyền Béo:"Hai người các người đừng quanh co dở trò! Cho các người hai con đường, hoặc giao sách vàng Tây Hạ ra, hoặc mỗi người ăn một viên kẹo đồng!"Tôi nói:"Vậy em bắn anh đi, có thể chết trong tay em, anh có biến thành quỷ cũng cam lòng!"Ngọc Diện Hồ Ly mặt đầy sát khí, lạnh lùng nói:"Anh nghĩ tôi không dám xuống tay sao?"Răng Vàng vọt lên nói:"Chúng ta cần gì phải đôi co với hai tên tiểu tử thối này chứ? Muốn lấy gì thì chỉ cần lực soát trên người chúng luôn là được mà?"Ngọc Diện Hồ Ly vung tay cho hấn một cái bạt tai, Răng Vàng lăn ba vòng trên đất, lại đập hấn một đập trước mặt Tuyền Béo, khinh thường nói:"Người là thứ gì mà dám ba hoa ở đây?"Răng Vàng nhìn một đám chẳng thèm để hấn vào mắt lại nhìn tôi và Tuyền Béo, vẻ mặt vô cùng khó xử, suy nghĩ hồi lâu, nói:"Hồ gia, tôi vốn định dùng khổ nhục kế đánh

vào nội bộ địch, cuối cùng lại bị chúng phát hiện, đại sự không thành, chỉ thất bại trong gang tấc!"Tôi căn bản cũng không thèm để tâm tới hẳn, nói với Ngọc Diện Hồ Ly:"Sách vàng Tây hạ không có trên người tôi."Ngọc Diện Hồ Ly giật mình:"Khốn kiếp? Rõ ràng anh nói là ở trên người anh!"Thật ra sách vàng Tây Hạ từ đầu tới cuối vẫn nằm trong ba-lô của Shirley Dương, có điều tôi đương nhiên cũng không dại gì nói thật với Ngọc Diện Hồ Ly:"Dọc đường cô vẫn luôn theo sát bên tôi, mắt la mà lém, tôi sợ lúc sơ ý sẽ bị cô trộm mất, nên đã không do dự thừa dịp cô không chú ý ném thẳng xuống sông ngầm rồi."Ngọc Diện Hồ Ly mặt trắng bệch, ra lệnh cho Ca Nô lục soát người tôi, quả nhiên không thấy, liền nói:"Sách vàng Tây Hạ tổng cộng có bốn bức vẽ, trong đó ba bức đã bị Răng Vàng chụp lại, bức vẽ còn lại có nội dung gì, các người nhất định đã xem rồi, muốn sống thì nói ra cho ta!"Răng Vàng cuống cả lên:"Sách vàng Tây Hạ tổng cộng có bốn bức vẽ, tôi đã chụp ba bức, bức cuối cùng căn bản cũng không vẽ gì đặc biệt, chỉ có một cỗ quan tài hình người, hai con quỷ không có mặt, phía dưới là sông."Tôi vừa nghe liền thầm kêu "Hồng bét!" Tên này quả thật quá ngu ngốc. Hẳn không nói ra thì còn cơ hội sống, nói ra bí mật này rồi, ba người chúng tôi sẽ chẳng một ai toàn mạng!Ngọc Diện Hồ Ly nghe xong cau mày nghĩ ngợi một chút, cô ta trầm ngâm một hồi, hỏi đi hỏi lại Răng Vàng mà cũng không hỏi thêm được gì. Tôi thầm nghĩ: "Nguy hiểm thật, may mà Ngọc Diện Hồ Ly cũng không nghĩ ra bí mật trong đó, nếu không chúng tôi đã ăn kẹo đồng cả lũ rồi!"Tôi với Tuyên Béo toát mồ hôi lạnh, hung hăng trợn mắt liếc Răng Vàng một cái.Răng Vàng nói:"Không sao, tôi nghĩ cô ta cũng không đoán ra được!"4Chân mày Ngọc Diện Hồ Ly nhảy lên một cái, cô ta nói:"Họ Hồ kia, tự mình đào hố tự mình nhảy! Nếu không phải thấy ba người các người còn có mấy phút giá trị, ta đã sớm cho mỗi tên một phát rồi, nhất là cái tên Vương Khải Tuyên, một bụng tâm địa gian trá! Còn đập một xéng sau lưng ta, tưởng bà đây không biết sao?"Tuyên Béo nói:"Oan có đầu nợ có chủ, là hẳn bảo ta hạ thủ đó nha! Có điều ông đây cũng vô cùng hối hận, biết hối cái gì không, ông đây hối sao lúc ấy không dùng thêm chút lực, một xéng chém phăng cái đầu hồ ly tinh cho rảnh nợ!"Ngọc Diện Hồ Ly mặt không đổi sắc,

chẳng thèm để ý tới Tuyên Béo, nói với tôi:"Nếu anh đã ném sách vàng Tây Hạ đi, vậy anh lên pháp đài lấy minh nguyệt châu xuống cho tôi!"Nói rồi nhìn Răng Vàng và Tuyên Béo:"Hai người cùng đi một thể luôn!"Ba người suy nghĩ một chút, lần này chết đến nơi rồi, từ chối thì ăn đạn luôn, mà lên thì cũng mười phần chết chín, đành phải nhắm mắt mà đi.Ba người rề rà lết từng bước tới dưới pháp đài, tôi nói:"Thằng Béo lên trước đi!"Tuyên Béo vội khoát tay:"Mọi lần đều là tôi bọc hậu, sao lần này lại lên trước?"Tôi đảo tròn mắt một vòng, nói:"VẬY RĂNG VÀNG LÊN TRƯỚC, CHUỘC TỘI ĂN CÂY TÁO RÀO CÂY SUNG!"Tuyên Béo nói:"Đúng! Cái tên gió chiều nào che chiều ấy này! Hẳn không đi thì ai đi!"Răng Vàng bỗng chốc quỳ sụp xuống đất khóc hu hu nói:"Hai lão gia, các anh tha cho tôi đi! Răng Vàng tôi cả đời nhát gan, nhịn ăn nhịn tiêu, không có ngày nào sống tốt. Nếu chết như vậy, quả thật quá oan ức. Tôi ở nhà còn có vợ con mà!"Tôi nói:"Không phải là bọn tôi không muốn tha thứ cho anh mà là những kẻ kia không buông tha chúng ta, con người ai mà không chết chứ, sống thêm mấy ngày hay bớt đi mấy ngày vốn cũng không khác biệt bao nhiêu. Mấy anh em ta phải lòi ra chút khí phách anh hùng, thấy chết không nhụt chí, đừng để Ngọc Diện Hồ Ly xem thường!"Răng Vàng mặt xám như tro, hẳn nói:"Haizz, thật là, ngay từ đầu làm gì không làm, lại đi làm cái nghề này, tiền tới nhanh, mạng cũng mất nhanh! Sớm biết có ngày hôm nay, ban đầu tôi cũng không bo bo dành dụm tiền của!"Tuyên Béo vừa nghe liền bực bội:"Mẹ kiếp! Tiên sư thằng quỷ Răng Vàng này, xem ra dám qua mặt bọn ông không biết bao nhiêu lần rồi, tiền bán minh khí chắc cũng bị mi bớt xén không ít?"Ngọc Diện Hồ Ly chờ không nổi, nói:"Ba người các người ba hoa xong chưa? Lên mau cho bà!"Đoàn người đều tập trung phía dưới pháp đài, chúng tôi biết rõ đi lên chính là dùng bánh bao thịt mà ném chó - có đi mà không có về, nhưng cũng không còn đường lùi nữa, không thể không bước lên bậc thang. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, Bích Hoạ Phục ma Thiên tôn vẫn chưa có thay đổi gì, tại sao trong nháy mắt lại có thể biến một người sống sờ sờ thành ác quỷ như vậy?Tôi thầm nghĩ: "Sống hay chết chính là trong phút giây này đây, xem thử chúng tôi có thể hoá giải được bí mật trong sách vàng Tây Hạ hay không! Tôi nhắm mắt nhớ lại từng chi tiết

trong bức vẽ kia, quan tài hình người, hai bên trái phải có quỷ không mặt, bên dưới là một con sông lớn, hình vẽ chỉ đơn giản như vậy lại có thể ám chỉ điều gì được đây?"Tôi cùng Tuyền Béo kẹp Răng Vàng ở giữa, lê từng bước lên bậc thang. Tôi biết không được phép lên quá nhanh, lên càng nhanh càng chết sớm. Cho nên ba người cứ lẽ mề trì hoãn thời gian, lên hai bậc lại lùi ba bậc, đầu xoay mòng mòng nghĩ hết ý tưởng này tới ý tưởng khác. Tôi nghĩ: "Sách vàng Tây hạ vẽ hai con quỷ không mặt, một quan tài hình người, phải chăng có hàm ý gì trong đó?" Lúc trước núp trên cửa điện nhìn về phía trước, trên pháp đài chỉ có một quan tài, không thấy quỷ không mặt, vậy là sao. Ngọc Diện Hồ Ly ở phía dưới có lẽ cũng đã nhận ra chúng tôi đang suy nghĩ đối sách, cô ta cũng không hề thúc giục, chắc cũng muốn cho chúng tôi một khoảng thời gian nhất định, nhưng cũng đừng mong quay đầu, một chân chúng tôi đã bước vào quỷ môn quan, tình thế ngập tràn nguy hiểm. Tuyền Béo còn ném cho tôi ý tưởng thối tha: "Lão Hồ, bích hoạ trong Mật chú phục ma điện có thể hù chết người, anh nói làm sao có thể hù chết người được chứ?" Răng Vàng từ đầu tới giờ vẫn giả chết nói: "Cái gì mà làm sao có thể hù chết người, nếu nó không thể hù chết người thì đương nhiên chúng ta đã không chết rồi!" Tuyền Béo nói: "Mẹ tiên sư, anh đừng có mà làm loạn, ý tôi là "nó làm cách nào để hù chết người", chứ không phải như ý anh là "làm sao có thể hù chết người được." Răng Vàng nói: "Anh không thấy tên lúc trước sao? Hắn không phải là bị hù chết mà tên đó vừa lên, nhìn thấy bích hoạ Phục ma Thiên tôn đã biến thành quỷ!" Tuyền Béo nói: "Ý tôi là vì sao hắn lại biến thành quỷ, làm sao lại biến thành quỷ được đó?" Răng Vàng nói: "Bố khi, ý tôi vẫn là như vậy đó, nếu biết làm sao biến thành quỷ được thì đã không phải là biến thành quỷ rồi." Tôi nói: "Mẹ kiếp, Hai thằng quỷ các anh đừng có mà ba lẳng nhăng nữa? Đang lúc nước sôi lửa bỏng thế này nói vài câu có ý nghĩa chút được không?" Tuyền Béo nói: "Ý tôi mà các anh cũng không hiểu, ai bảo các anh không phải đồ ngu tôi đập vào mồm nó, quả thật là điên ruột mà." Tôi nói: "Thằng quỷ cậu có thể nói rõ ra không?" Răng Vàng nói: "Cái này mà trách thì phải trách câu chữ tổ tông truyền lại nha, quả thật là bác đại tinh thâm, lời lắm ý nhiều, thêm mắm thêm muối chút thôi cũng đã khác xa bản

gốc."Tuyền Béo nói:"Hay tôi dùng tiếng Tây nói với các anh?"Tôi nói:"Bố khi, anh mà biết tiếng Tây thì chó có váy mặc, Tây Tạng à!"Tuyền Béo nói:"Ha ha, đừng có coi thường, nghe tôi nói vài câu này: "Hảo đố đích du đố nhi! Bát cách áp lộ hảo lạp tiểu nhi!*" * Tiếng Pháp phiên bản Tuyền Béo??.Răng Vàng nói:"Béo ca quả thật là có năng lực nha! Mấy loại chim quốc bảo hót so với hai câu này thì quá nửa đều là đồ bỏ đi rồi, năm đó đàm phán hoà bình cùng tám nước liên quân đúng ra phải mời ngài đi mới phải!"Tôi sốt ruột, nói:"Hai người các anh đừng có chém gió nữa, toàn nói lung tung vớ vẩn không được cái tích sự mẹ gì."Tuyền Béo nói:"Tôi đã định nói, anh lại phản đối không cho, tôi cho hai người biết một tuyệt chiêu này! Anh xem Ngọc Diện Hồ Ly kia có gian xảo hay không? Vậy mà cũng không thể nghĩ ra nổi. Tôi mà nói ra chiêu này, mỗi người các anh trong đầu đều phải nổ một tiếng, ngu cả nửa ngày luôn."Răng Vàng nói:"Mập gia vậy anh có thể xả hận cho tôi rồi, cô ta mới vả tôi một cái, may sao chưa đánh rụng cái răng vàng của tôi. Nếu không phải nhà tôi gia giáo, trai hiền không chấp phụ nữ, không thì tôi cũng phải túm đầu cô ta mà kéo xuống!"Tuyền Béo nói:"Thằng nhóc Răng Vàng chỉ được cái miệng đầy nước bọt này, nếu muốn làm nam nhi, bây giờ xuống túm đầu cô ta cũng không muộn nha."Răng Vàng nhìn xuống một cái, nói:"Quá xa, với không tới."Tôi hỏi Tuyền Béo:"Đừng thừa lời nữa, mau nói cho tôi, rốt cuộc anh muốn ra chiêu gì?"Tuyền Béo nói:"Tôi vất vả mãi mới nghĩ ra một cao chiêu, các anh lại không cho tôi làm màu sao? Thật quá nản. Thấy bích hoạ Phục ma Thiên tôn liền biến thành quý, vậy nhắm mắt không nhìn là được rồi!"Răng Vàng nói:"Diệu kế! Không uổng tôi thường xuyên cho rằng Mập gia của tôi: "văn có thể an bang, võ có thể trị quốc"*, trụ trắng chống trời, cầu vàng nổi biển!"

* Văn năng an bang, vũ năng trị quốc: Tài văn võ có thể ổn định, sửa trị đất nước.

5Tôi nghĩ quả thật làm sao tôi lại không nghĩ tới chuyện này chứ, nhìn thấy bích hoạ trong Mật chú phục ma điện sẽ biến thành quý, vậy chúng tôi

không nhìn là xong mà!Nghĩ tới đây, tôi liền nhắm mắt bò lên hai bậc, nhưng vừa bò lên thì thấy không đúng, không nhìn cũng vô ích, mỗi cọng lông trên người đều cảm giác run sợ, cả toà đại điện tựa hồ đều đã biến thành một bộ kinh thư lớn, tiếng vọng liên miên không dứt len lỏi khắp bốn phương, che tai cũng vô ích.Tiếng vang này tựa hồ từ trong tâm phát ra, từ trong ra ngoài, tôi có thể cảm nhận rõ ràng có "thứ" muốn chui ra từ cơ thể, có thể thấy không phải chỉ cần nhắm mắt không nhìn bức bích hoạ kia liền tránh được kiếp nạn này.Tuyền Béo cùng Răng Vàng theo sát phía sau tôi cũng có cảm giác giống vậy. Răng Vàng nói:"Ôi chao! Trong người tôi như có "thứ" muốn chui ra!" - nói rồi hấn lấy tay che ngực, sợ run cầm cập.Tôi thầm nghĩ: "Khốn kiếp thật! Trong này có cái gì? Làm mẹ có cái gì chứ! Cùng lắm là lục phủ ngũ tạng, những thứ linh tinh lẻ tẻ đó đương nhiên không thể tự nhảy ra được!"Răng Vàng đột nhiên nói:"Hồ gia, tôi biết tại sao vừa thấy bích hoạ Phục ma Thiên tôn thì người sống liền biến thành quỷ rồi!"Tôi không dám đưa mắt lên trên, bảo Răng Vàng:"Có ý gì mau nói, có rắm cũng phun mau đi!"Răng Vàng nói:"Hai người có phát hiện ra không, thứ ở trong này là vật sống?"Tuyền Béo nói:"Bố khi! Ba đại lão gia như chúng ta, trong bụng không thể mang bầu, trừ phi là quỷ thai!"Tôi nói:"Có lý, đây chính là cảm giác "tâm hoài quỷ thai" *."

*Tâm hoài quỷ thai: Trong tâm có quỷ

Răng Vàng nói:"Đó chỉ là lời ví von, làm quái gì có quỷ thai thật?"Tôi hỏi hấn:"Vậy anh vừa nói, thứ đồ chơi trong này muốn chui ra là thứ gì?"Răng Vàng nói:"Trẻ sơ sinh."Tuyền Béo nói:"Đó không phải quỷ thai sao?"Tôi nói:"Nói với hai tên khốn các anh quả thật quá mệt, rốt cuộc là ý gì?"Răng Vàng nói:"Không phải tôi sợ các anh nghe không hiểu còn gì, tôi phải nói rõ đạo lý này cho các anh hiểu. Trong đạo giáo có một loại thuyết pháp như vậy: "Thân xác chết, nguyên thần thoát ra ngoài, biến thành trẻ sơ sinh" Tôi với Tuyền Béo là hai hòa thượng đạo tu chưa được một tấc, nhưng những lời này của Răng Vàng tôi cũng đã từng nghe qua, người đắc đạo sẽ luyện khí, thân xác sau khi chết, nguyên khí ngưng mà không tan, hoá

thành trẻ sơ sinh chui ra, giống như Tuyền Béo chết, sẽ có Tuyền Béo nhỏ chui ra, lớn lên vẫn là Tuyền Béo này, đại ý là như vậy. Vấn đề là ba người chúng tôi đã ai từng đắc đạo, hoặc giả có tuệ căn mà có thể đắc đạo được chứ? Tuyền Béo nói: "Ta đây ngộ tính cao, có thể trong lúc vô tình mà đắc đạo, nhưng hai người một thì lòng tham mê muội, chỉ biết tiền không biết người, còn một thì chỉ chuyên làm trò mèo mả gà đồng, hai người dựa vào đâu mà đắc đạo được chứ!" Tôi nói: "Mẹ kiếp, nói cho rõ ràng nha, ai mèo mả gà đồng?" Tuyền Béo nói: "Dựa vào cái vẻ giả ngu này của anh, anh căn bản cũng không đủ khả năng đắc đạo." Tôi biết rõ Răng Vàng nói không đúng, cái gì mà thân xác chết, nguyên thần xuất, hóa trẻ sơ sinh? Nếu quả thật như vậy vừa rồi tên đội trưởng kia cũng không đến nỗi biến thành quỷ sống như vậy! Nhưng Tuyền Béo hăng hái công kích tôi như vậy, tôi càng khó chịu, cậu ta cứ năm lần bảy lượt cố tình mang chuyện này ra mát mẻ tôi, rốt cuộc là có dụng ý gì? Cho tới bây giờ cậu ta vẫn chỉ ba hoa khoác lác chẳng đưa ra được chủ kiến hữu ích nào, đến lúc gặp thua thiệt thì lại tỏ thái độ khó chịu. Còn tên Răng Vàng kia, thẳng oắt này quả thật không ra gì, một mặt hai lòng, gió chiều nào xoay chiều nấy, hoàn toàn không biết tới đạo nghĩa. Nếu không phải tôi thấy hăn trên có già dưới còn trẻ, đã sớm vung một xéng đập chết hăn rồi. Vừa nghĩ tới đập chết Răng Vàng, tôi không kìm được nghiến răng nghiến lợi, mắt bốc hoả, cảm thấy thứ trong bụng này nhất định phải bò ra ngoài, tôi thậm chí còn muốn một xéng đập chết ngay Răng Vàng, lại muốn chém bay đầu Tuyền Béo. Nhưng vừa lúc đó, tiềm thức của tôi đã thức dậy nói, hỏng rồi, thứ muốn chui từ trong tâm tôi, chính là - "Ma"!

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xướng
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ma Ni Bảo Thạch

Tôi phát hiện càng tới gần bức bích hoạ trong Mật chú phục ma điện, ác tâm trong lòng càng lớn, cả toà đại điện giống như một ống chuyển kinh khổng lồ đang không ngừng lay động, giống như tiếng tụng niệm của vô số cao tăng đang vọng lại, dồn ép "Ma tính" trong tâm người ra ngoài!

Tâm ma của Răng Vàng do lòng tham mà tạo, gã hận không thể lập tức trèo lên đài, mở quan tài, móc minh khí, tháo minh nguyệt châu trên bích hoạ xuống, vì vậy nên quên cả sống chết, miệng lầm bầm, cắn răng nghiêng lợi nói quốc bảo Tây Hạ trong Mật chú phục ma điện chỉ được phép là của riêng gã, người khác bất kể là ai cũng từng mơ động tới. Giống như Hít-le, nghĩ rằng toàn bộ thế giới là của hắn! Tuyền Béo đi sau cùng, tình hình có khá hơn một chút, nhưng thẳng quý này cũng đã động sát tâm, luôn miệng oán trách Răng Vàng đụng đến nôi cơm nhà cậu ta, thất tín bội nghĩa, gào thét quyết phải bẻ gãy cổ Răng Vàng mới chịu. Tôi cảm nhận được mỗi bước tiến về phía trước là một bước không thể đè nén "tâm ma" này xuống được, vội vàng lùi lại mấy bậc thang, thầm nghĩ: "Chúng ta đã bị bích hoạ trong Mật chú phục ma điện này lừa rồi, có lẽ thứ có thể biến người sống thành quý ở đây căn bản không phải là bức bích hoạ của Phục ma Thiên tôn, kia, thậm chí trong sách vàng Tây Hạ cũng không hề nhắc tới bích hoạ. Có lẽ sở dĩ chỗ này được gọi là Mật chú phục ma điện, ý ám chỉ thực sự đó chính là dùng "mật chú" để phục hồi ma tính. Hình vẽ cuối cùng trong cuốn sách vàng Tây Hạ kia, bên cạnh quan tài có hai con quý không mặt, chỉ có hai mắt đỏ dường như ám chỉ những người muốn tìm đến với quan quách, phải dùng cặp mắt để tiếp cận chân tướng, chứ không hề

giống như truyền thuyết nói rằng bất kỳ ai vừa thấy bích hoạ liền biến thành ác quỷ. Nghĩ tới đây, đầu óc tôi tôi giống như giữa lúc đang bị mây đen che kín bỗng có một tia chớp vạch ngang trời, thông suốt hết cả. Tuyền Béo nói: "Lão Hồ, có lên nổi không? Nếu không dám, chúng ta quay xuống làm một mẻ cá chết lưới rách với bọn chúng luôn, giết được một là hòa vốn, được hai tên là có lời!" Tôi nói: "Đợi một chút, hình như tôi đã phát hiện ra bí mật của Mật chú phục ma điện rồi!" Răng Vàng đang tuyệt vọng, vừa nghe thấy tôi nói vậy, giống như chết đuối vớ được cọc, vội vàng nói: "Lời đồn đại quả thật không sai, Hồ gia của chúng ta ấy mà, hào quang che phủ, mây tím vờn quanh, đúng là không thêm làm thần dân của thiên tử, cũng không thêm làm bạn hữu của chư hầu, chính là tuyệt phẩm cao nhân...." Tuyền Béo nói: "Thằng khốn Răng Vàng này, nói thêm một câu nữa, ông ném thẳng mi xuống dưới bây giờ!" Ngọc Diện Hồ Ly ở phía dưới không chờ nổi nữa, vừa giương súng trường lên vừa hét lớn: "Họ Hồ kia, có lên hay không?" Vừa nói vừa bóp cò, "pằng" một nhát, đạn lướt "vèo" một cái qua đỉnh đầu tôi. Tôi nói: "Em gái! Hoá ra em cũng không nở bắn trúng đầu anh sao, em cho bọn anh thêm chút thời gian, các anh còn chưa trắng trời xong!" Tuyền Béo bảo tôi: "Thằng quý anh chắc chắn có gian tình với nó, nếu không sao nó không cho anh một phát kẹo đồng đi châu âm phủ luôn? Lại còn "hạ súng lưu tình", quả thật cái chữ "tình" này cũng làm được nhiều trò trống ra phết!" Răng Vàng nghe được trợn mắt nói: "Á? Lão Hồ, anh lại vọt được một mối sao?" Tuyền Béo nói: "Răng Vàng, anh còn không biết hả? Nhân lúc chưa chết, tôi phải vạch trần toàn bộ cái sự tích chối lợi này của hắn." Gân xanh trên trán tôi giật không ngừng, giờ phút này, tình cảnh chúng tôi quả thật giống như ngàn cân treo sợi tóc, khác nào dẫm trên băng mỏng, một bước đi nhầm, hài cốt cũng không còn. Phía sau lưng thì đang có mấy khẩu súng lăm le nhắm vào, bên cạnh lại có hai cái đồng thành công không có thất bại có thừa này, đã chẳng giúp được cái gì thì chớ, còn chút sức lực cũng cố tình mang ra quấy rối tôi, đổ thêm dầu vào lửa. Tôi chưa từng có cảm giác cô độc, tuyệt vọng như vậy, khổ nhục lắm mới nghĩ được chút manh mối, lại bị hai tên này chen vào phá quấy, không làm sao tập trung được. Tôi vội khống chế tâm trạng, tiếp tục nghĩ tiếp

manh mỗi vừa rồi, nếu quả thực tác nhân để Mật chú phục ma điện biến người thành quỷ chính là thứ gọi là "mật chú" kia, vậy thì "mật chú" này đến từ đâu? Nó có phải là âm thanh không? Nếu nói nó là tiếng tụng niệm rền vang khiến cho cả toà đại điện này quay cuồng giống như ống chuyển kinh, vậy thì tại sao bịt tai lại rồi mà vẫn nghe thấy được? Tiếng ong ong giống như một ống chuyển kinh khổng lồ đang xoay chuyển từ bốn phương tám hướng vọng tới đó càng tiến đến gần thạch đài lại càng lớn. Có điều Mật chú phục ma điện nằm sâu trong lòng núi, người ở bên trong có thể cảm nhận, bên trong này không hề có gió lưu thông, vậy tiếng vang lớn như vậy rốt cuộc từ đâu mà tới? Nếu quả thực là bịt kín tai vẫn không thể ngăn được tiếng vang rền rã này, vậy thì chắc chắn là "mật chú" này không đơn giản chỉ là "tiếng vang" bình thường. Trong đại điện có hàng ngàn hàng vạn đầu lâu của những người tu hành theo chú thuật, chẳng lẽ tiếng vang kia là do những vong hồn này đang ra sức niệm pháp chú sao? Tôi hỏi Tuyên Béo với Răng Vàng: "Các anh có biết "mật chú" là gì không?" Câu này chủ yếu là muốn hỏi Răng Vàng, Tuyên Béo đầu đất căn bản có hỏi cũng bằng thừa, nhưng dù sao vẫn phải chừa lại chút mặt mũi cho cậu ta. Răng Vàng nói, nhiều năm trước gã có từng nghe qua về loại thuyết pháp này, nhưng quả thực định nghĩa "mật chú" là gì thì gã cũng không biết phải nói thế nào, bảo: "Hình như là một loại chú chi chút, dày đặc chữ?" Tôi nói: " Mẹ kiếp! Nói vậy khác mẹ gì không nói, tôi nói thật, tôi nghĩ thứ biến người biến thành quỷ trong Mật chú phục ma điện không phải là bức bích hoạ kia, mà chính là cái loại âm thanh rền vang giống như lời niệm chú ấy." Kết cấu cung điện trong lòng núi đã khuếch đại làm cho tiếng vang vọng đó lớn lên gấp nhiều lần, càng lên cao, tiếng vang càng lớn. Có điều loại âm thanh này dường như vừa thực lại vừa ảo vậy nên có bịt tai lại cũng vô ích. Nếu muốn sống, phải tìm ra được khởi nguồn của mật chú này. Tuyên Béo nói: "Hai anh nghĩ cả ngày cũng chẳng ra được cái mẹ gì, đúng là đầu đất, thử nghĩ xem "mật chú" là cái gì, là tên gọi tắt của lời chú bí mật, chỉ có điều không biết cái lời chú bí mật đó là cái khi mốc gì?" Răng Vàng nói: "Lão mập nói thử xem lời chú bí mật đó là thế nào?" Tuyên Béo nói: "Có biết cũng không nói cho tên lừa thầy phản bạn nhà anh, nói cho anh rồi thì còn quái gì là lời

chú bí mật nữa? Không nói ra mới giữ được bí mật chứ!"Tôi vừa nghe thấy mấy lời ba hoa của Tuyền Béo chọt vỡ ra, quả đúng như vậy. Trước kia tôi từng nghe nhà sư trên núi Côn Lôn nói qua, vậy mà qua nhiều năm đã quên mất, lời chú bí mật chính là lời chú niệm thầm trong lòng. Nếu nói như vậy thì trong điện này, ai là người đang thầm niệm chú đây? Lại còn dùng mật chú này để ám vào chúng tôi?Răng Vàng nói: "Lão Hồ, anh nói trúng phóc, trong đại điện này nhiều đầu lâu người tu hành theo chú thuật như vậy, làm sao mà không có ma quỷ lộng hành cho được. Thảo nào từ lúc vào đây tôi luôn cảm giác gió lạnh cuồn cuộn, gai hết cả người. Chúng ta không nhìn thấy thôi chứ chỗ này không chừng có cả ồ yêu ma quỷ quái cũng nên!"Tuyền Béo nói: "Bố lão, toàn nói lung tung, quỷ mà còn niệm chú được à? Sao không tự niệm chú siêu độ mình đi?"Đúng lúc đó, mấy con sóc bay đang đu ngược trên đỉnh hầm mộ người thấy mùi máu tanh bên dưới liền lao vào bụng người chết, tranh nhau rĩa.Năm tên Khuếch Nhĩ Khách còn sống thấy thi thể của đồng đội bị sóc sâu xé liền vừa chửi rủa, vừa khua khoảng đao đuôi cá đuổi lũ sóc bay đi. Lũ sóc bay giật mình, bung cánh bay loạn trong điện. Có hai con bay tới trước bức bích họa, nhưng liền giống như va phải thứ gì đó vô hình trên vách đá, rơi thẳng xuống dưới đài đá, thành một đồng máu thịt bầy nhầy rồi mà cái miệng đầy răng nhọn vẫn há ra gặm nhấm hồi lâu mới chết hẳn.Sườn dốc của pháp đài nơi ba người chúng tôi đang đứng chia thành hai phần, đám Ngọc Điện Hồ Ly đứng ở phần đáy thấy con sóc bay chết quá kinh dị, vô cùng sợ hãi.Tuyền Béo nói: "Không phải sóc bay cũng bị "mật chú" dọa chết chứ?"Tôi thầm nghĩ: "Nếu nói con người có tâm ma, "mật chú" trong điện này có thể giải phóng tâm ma, khiến cho người biến thành ác quỷ, vậy thì sóc bay làm sao cũng hiểu được "mật chú" chứ, cũng giải phóng được tâm ma chứ? Thì ra này giờ chúng tôi đã lạc đường, mật chú thực ra vốn không phải là lời chú bí mật gì đó!"Thứ mật chú khủng bố này chắc chắn không phải là pháp chú của người tu hành, pháp chú có thể tác động tới nội tâm con người nhưng không thể tác động tới sóc bay được. Thứ đồn người ta vào chỗ chết chỉ là tiếng vang vọng không rõ nguồn gốc kia trong Mật chú phục ma điện này mà thôi!Tiếng vang giống như ống chuyển kinh khổng lồ đang xoay vòng

chuyển động lại giống như pháp chú của vô số người chấp chú tu hành, rền rã như sóng biển dâng trào, tại sao lại xuất hiện tại nơi địa cung vốn dĩ đáng lẽ ra không thể tồn tại bất kỳ loại âm thanh gì thế này?Đang lúc đường cùng, tôi chợt nhớ Shirley Dương từng nhắc, cho dù là trong mộ thất âm u tĩnh mịch nhưng cũng không phải là không thể có "tiếng vang". Từ cổ xưa cho tới tương lai vô tận, trên trái đất này vẫn luôn có một loại tiếng động tồn tại.Chúng ta không nghe được, không có nghĩa là không có, đó là loại âm thanh của trái đất trong quá trình tự xoay quanh trục vọng lại, chỉ có điều trải qua hàng tỉ năm chuyển động, con người cùng vạn vật đều đã thích ứng được với loại âm thanh và rung động này, nên đã bỏ qua nó.Tiếng rền rã như tiếng sóng biển dâng trào trong Mật chú phục ma điện xuất hiện là bởi địa hình và cấu trúc của toà kiến trúc này đã khuếch đại loại tiếng vang đó. Bất kì ai cũng không thể chịu được tần suất của âm thanh này cho nên đã biến thành ác quỷ, mấy con sóc bay kia cũng vì thế mà mất mạng!Trong phong thuỷ âm dương ngày xưa cũng từng ghi lại điều này, nó được gọi là "Long minh", là do long khí tụ hợp mà thành. Hình thế của địa cung Tây Hạ là "cửu long chiếu nguyệt", Tầm long quyết có nói: "Tầm long, trước tiên phải tìm được Long huyết, long mạch ngàn dặm chỉ có một huyết, nếu là cửu long cùng tụ về một huyết, chắc chắn sẽ có điểm cửu long tụ hội."Tôi đứng trên pháp đài cao nhìn xuống, dùng thuật phân kim định huyết* nhìn khắp xung quanh, Mật chú phục ma điện chính là Long huyết, huyết dựa theo Long mà hình thành nội khí, Long dựa theo nước mà thành ngoại khí, chính là đám đầu lâu lổn nhổn nhô ra kia đã phá hỏng hình thế "cửu long quy nhất" này, đồng thời hàng vạn đầu lâu chi chít trong Mật chú phục ma điện đã sinh ra cộng hưởng khuếch trương tiếng vọng, chỉ còn cách phá hỏng những đầu lâu ở vị trí kia mới có thể phá bỏ được loại "mật chú" khủng khiếp này.

* Phân kim định huyết: Một phép xem hướng núi, tâm công, tâm cửa dựa trên la bàn phong thuỷ.

Tôi dùng đèn pin mắt sói chiếu vào từng cái đầu lâu để Ngọc Diện Hồ Ly ở phía dưới dùng súng trường bắn phá. Đầu lâu của người chấp chú tu hành nằm rải rác khắp nơi trên mặt đất địa cung, trên cửa điện, pháp đài, hai bên bích họa lớn kia cũng có, vị trí vô cùng kín đáo. Có điều Mô kim hiệu úy tầm long định huyết, trăm lần không sai một. Vừa bắn nát những đầu lâu ở vị trí này, chúng tôi lại tiếp tục theo bậc thang leo lên, phát hiện tiếng vang như ống chuyển kinh khổng lồ đang xoay vòng kia bắt đầu yếu dần. Có điều âm thanh trước bức bích họa Phục ma Thiên tôn kia vẫn tồn tại, tôi lại dùng thuật phân kim định huyết xem lại, hẳn là vẫn còn một cái đầu lâu nằm trong quan quách trên pháp đài này, nếu không phá nát cái đầu lâu này thì vẫn không có cách nào lấy được Minh nguyệt châu trong miệng Phục ma Thiên tôn. Ngọc Diện Hồ Ly thấy ba người chúng tôi ở trên pháp đài, cô ta dẫn thủ hạ lên được nửa pháp đài thì dừng lại, không lên tiếp nữa, ra hiệu cho chúng tôi mở quan quách ra, đề phòng biến cố phát sinh. Tôi cùng Tuyền Béo, Răng Vàng chửi thề trong bụng, đây chẳng phải là mang chúng tôi ra làm bia đỡ đạn sao, có điều đứng dưới mái nhà thấp, không thể không cúi đầu. Ba người ngẩng đầu nhìn phía trước, Phục ma thiên tôn giữ bảy món pháp bảo thoáng trông vô cùng đáng sợ. Trên pháp đài có một chiếc quan tài gỗ tọa trên đó, trọn một gốc gỗ lim lớn bằng hai cánh tay người ôm, vỏ cây còn chưa lột, ở giữa khoét hình người, sau khi đặt tử thi vào lại lấy phần thân cây kia đậy lại, dùng hai chiếc kim cô lớn cố định hai đầu, trên kim cô vẽ hình tê giác một sừng, tổng cộng có chín con, mỗi đầu có các khuyên sắt lớn, dùng một dây xích to cột trên quan tài. Mặc dù tôi chưa từng nhìn thấy quan quách trong cổ mộ Tây Hạ bao giờ nhưng nghĩ bụng chắc cũng không giống như thế này, tôi hỏi Răng Vàng: "Trông thấy bao giờ chưa?" Răng Vàng lắc đầu, chỉ bảo: "Quái dị, nữ nhân trong quan tài gỗ từ biển trôi tới sao?" Tôi hỏi Răng Vàng: "Từ biển tới? Sao lại nói như vậy?" Răng Vàng nói: "Hoa văn tê giác một sừng trên cái vòng kim cô kia là hải tê (tê giác biển), là thú trị thủy." Tuyền Béo nói: "Xung quanh Tây Hạ không có biển, có lẽ là nữ thi đó nổi lên từ dòng sông!" Răng Vàng nói: "Ở lòng sông nổi lên thì không dùng hải tê, phải dùng hà tê (tê giác sông)..." Tôi hỏi Răng Vàng: "Hải tê là thế nào? Hà tê là thế nào?" Răng

Vàng bảo:"Hà tề có hai sừng, hải tề chỉ có một cái, cả hai đều là thú trị thủy."Tôi thầm nghĩ: "Tây hạ xây một tòa địa cung quy mô lớn như vậy, lại còn công phu dùng mật chú để phong ấn nữ thi trong chiếc quan tài gỗ này, chẳng lẽ ngay cả hoa văn trên kim cô cũng làm nhằm sao?"Có điều đến cả Tuyền Béo cũng biết Tây Hạ nằm ở khu vực hành lang phía Tây, không có biển, tôi lại hỏi Răng Vàng:"Việc quan tài gỗ được trang trí bằng hình thú trị thủy có thể giải thích được không?"Răng Vàng nói:"Thú trị thủy thực ra cũng không phải dùng để trấn thủy, xưa kia thường xuyên xảy ra lụt lội hạn hán, hạn hán cũng thế mà lũ lụt cũng thế, lương dân gặp phải cái nào cũng vô cùng khổ. Theo truyền thuyết cổ xưa, tề giác có thể lên trời, xuống nước, có thể hàng phục giao long, có điều dùng tề giác làm hoa văn trang trí quan tài thì quả thật hiếm thấy. Trừ khi người nằm trong quan tài này.... là kẻ hưng phong tác lãng*."

*Hưng phong tác lãng: Làm mưa làm gió, thường chỉ những hoạt động phá hoại.

Tuyền Béo nói:"Hưng phong thì chưa biết nhưng kẻ nằm trong đó quả thật là quá lãng* rồi. Anh xem tư lệnh Hồ của chúng ta còn bị nàng ta làm cho thần hồn điên đảo, hai mắt cứ dán cả vào đó! Tôi nói này lão Hồ, anh tỉnh táo lại chút đi, đừng có đắm đầu vào quan tài đấy!"

*Lãng: Phóng đãng

Tôi đang nghĩ tới ác mộng lúc ở địa cung, gương mặt nữ thi trong quan tài bị chia làm hai nửa, một bên là Shirley Dương, một bên là Ngọc Diện Hồ Ly, liệu đó có phải là điềm báo không? Nhớ tới điều này, tôi không thể không khiếp đảm, chỉ lo ác mộng kia biến thành sự thật. Có điều nghĩ lại, làm sao có thể có chuyện đó? Tình cảnh chúng tôi bây giờ đã vô cùng nguy hiểm rồi, quả thực không cần tự mình dọa mình nữa. Trong lúc phân tâm cũng không nghe được lời Tuyền Béo nói.Tuyền Béo nói:"Anh đừng có mà lăm bà lăm bẫm nữa, mau mở quan tài, xem thử mẻ bánh chưng này rốt cuộc là người hay là yêu quái, thuận tay móc luôn vài món

minh khí, lại khây Minh nguyệt châu trên bích hoạ kia luôn. Lấy xong rồi, Mật chú phục ma điện chắc chắn sẽ thành tối lửa tắt đèn. Chúng ta nhân lúc hỗn loạn đoạt luôn mấy khẩu súng, nhét Ngọc Diện Hồ Ly kia vào quan tài làm bánh chưng, cho tịt cái nọc rắn luôn. Các anh xem kế hoạch này thế nào?"Tôi vỗ đùi, bảo:"Được, đây gọi là hồi sinh trong cửa tử!"Ngọc Diện Hồ Ly đứng dưới bậc thang theo dõi nhất cử nhất động của chúng tôi, hô lên:"Ba tên kia còn không mau đi mở nắp quan tài, đứng đấy lăm bằm cái gì? Mấy tên tiểu tử các người dám giở trò quỷ, bà đây từng xẻo từng tên thì đừng có trách!"Răng Vàng nói:"Lão Hồ, cô ta cứ luôn miệng quát nạt anh như thế, đến tôi còn nghe không nổi nữa, thế mà anh còn nhịn được!"Tôi nói:"Không nhịn thì làm cái chó gì, không nhịn thì đầu đã rơi lâu rồi. Trước mắt cứ nhịn đi, sau này chắc chắn có cơ hội tính sổ!"Tuyền Béo nói:"Chỉ sợ đến lúc đấy anh lại không xuống tay được!"Tôi nói:"Dù cô ta có là bảo bối của Thiên vương đi chẳng nữa, cần cắt tôi cũng sẵn sàng cắt, cần chặt liền chặt không chút do dự!"

Tuyền Béo nói:"Thôi khỏi chém gió, mở quan tài trước đi!"Tôi thấy Tuyền Béo vẫn chưa quăng ba lô đi, hỏi cậu ta:"Anh còn nấn không?"Tuyền Béo lấy ra một cây nến, châm ở góc đông nam.Tôi bảo Răng Vàng xuống dưới bảo Ngọc diện Hồ Ly trả chúng tôi xẻng công binh, ba người dốc hết sức cạy nóc quan tài gỗ, cuối cùng vòng cũng dẫn ra một chút. Ba người lại hợp lực đẩy mạnh, từ từ đẩy nắp quan tài sang một bên. Trong quan tài gỗ không hề có mùi hôi thối của xác chết, nhờ ánh sáng của minh nguyệt châu đựng đưa trong quan quách có thể nhìn thấy thi thể cuốn vải liệm vàng nằm giữa, từ đầu đến chân toàn là hoàng kim mỹ ngọc, không thấy được diện mạo của nữ thi.Ba người chúng tôi sáp lại gần xem thử, dưới đầu nữ thi là gối bạc hoa vàng, trên mặt có vải che, đỉnh đầu đội mũ vàng có dây ngọc rủ xuống, người mặc áo liệm tơ vàng dài, ngọc bội ngũ sắc rủ xuống, chân đeo ủng bạc hoa vàng, hai tay đeo bao tay, ngực ôm sách vàng, đeo dao chuôi ngọc, túi chạm vàng, vòng vàng hình đôi cá, hai bên thi thể chất đầy minh khí như "ly thủy tinh vàng, ly hổ phách vàng, hũ phi thủy uyên ương..."Răng Vàng nằm bò xuống cạnh quan tài, nước miếng

chảy rờng rờng, thẳng quý này đúng là vừa thấy minh khí, mạng cũng không cần. Tôi lôi hẳn lại, nói:"Không phải ban nãy còn sợ đến tè ra quần sao? Sao mà vừa lên pháp đài đã quay ngoắt 180 độ thế?"Răng Vàng nói:"Lão Hồ, lúc trước tôi thật sự nghĩ rằng phen này xong rồi, nói sợ tè ra quần là còn nhẹ, mắt còn xoay thành đèn kéo quân rồi. Người ta bảo trước khi chết, trước mắt sẽ thấy đèn kéo quân, những chuyện cũ sẽ kéo về rõ mồn một, hồi hận nghĩ lẽ ra không nên nhin ăn nhin tiêu, đúng là rồi hết cả ruột lên. Cơ mà tôi vừa nhìn lại hai người liền nghĩ có chết thì ba người cùng chết chung một chỗ, liền không sợ nữa, sau này xuống âm phủ, vẫn còn có thể phối hợp công tác. Đi sau hai người, đến gặp Diêm Vương cũng không phải chịu thua thiệt!"Tuyền Béo nói:"Mẹ kiếp, đủ rồi nha, thì ra là không chịu an phận, định kéo hai người bọn tôi chịu tội thay cho anh hả? năm mơ đi."Răng Vàng nói:"Không phải, anh để tôi nói hết đã, đến lúc này rồi tôi còn bụng dạ nào mà làm những chuyện tệ hại như thế. Lão Hồ của chúng ta bản lĩnh thế nào chứ, phá được cả đại trận Mật chú phục ma điện, lại còn lão Mập ngài thường xuyên chuyển bại thành thắng, kỳ mưu diệu kế. Tôi nhủ thầm, ba người chúng ta đồng tâm hiệp lực chẳng những sẽ không mất mạng ở đây mà còn có thể lượm minh khí, thoát nạn thăng thiên. Những thứ này có lẽ đều là kỳ trân dị bảo của Tây Hạ nha, từ nay về sau chúng ta vinh hoa phú quý, người người ngưỡng mộ, ăn sung mặc sướng. Vợ tôi theo tôi nhiều năm như vậy mà không có ngày nào được sống đàng hoàng, đến lúc cái chết ập đến tôi mới nghĩ tới cô ấy, cảm thấy có lỗi, nếu giờ Răng Vàng tôi giàu có rồi, nhất định sẽ để cô ấy một năm bốn mùa đều mặc lông chồn!"Tuyền Béo nói:"Anh không sợ cô ta nóng chết à?"Tôi nói với Răng Vàng:"Những chuyện đó để sau hẵng nói, bây giờ hai người các anh đừng có mà đặt não xuống lưng quần nữa, không cần thận đầu cũng chẳng còn đâu. Nữ tử trong quan tài gỗ này tôi nghĩ có lai lịch không nhỏ, anh thử xem xem những thứ chôn theo này là thế nào?"Răng Vàng lau nước miếng, đưa tay chỉ một cái, nói:"Quả thật quá vi diệu, chỉ cần mấy cây trâm bên cạnh mũ vàng này, đều là long phượng trâm, kỳ lân trâm, vân tước trâm, cá lợi trâm, hoa mai trâm, liên hoa trâm, vân hình trâm, long văn trâm, phượng hoàng trâm, còn mấy chiếc thoa cài đầu này, mấy viên trân

châu này nữa..."Tôi nói:"Dừng nha, tôi không bảo anh báo cáo từng cái một, mà bảo anh xem xem những thứ này có phải là đồ Tây Hạ hay không?"Răng Vàng nói:"Không hẳn là đồ của Tây Hạ mà cũng không khác biệt nhiều lắm, còn cả đồ của Tống, Liêu, Thổ Phiên nữa."Tôi thầm nghĩ:"Quả thật kì quái, người Tây Hạ đào đâu ra một nữ thi? Lại còn xây cho nàng ta một toà Mật chú phục ma điện kỳ vĩ còn dùng nhiều trân bảo đương triều làm vật chôn theo như vậy? Chỉ tiếc là cái bánh chưng này không biết nói chuyện, nếu không tôi quả thật phải hỏi cho ra nhẽ!"Tôi lại bảo Răng Vàng:"Không phải mũi anh thính lắm còn gì, người thử xem cái bánh chưng này chết bao lâu rồi?"Răng Vàng nói:"Lão Hồ, mũi tôi người mình khí thì không sao, nhưng bánh chưng thì không người được, đây không phải sở trường của tôi mà."Tôi nói:"Vậy thì chỉ còn cách gỡ lớp che mặt kia xuống, xem rốt cuộc bánh chưng này có hình dạng thế nào, xem có phải nửa người nửa quỷ thật không?"Răng Vàng nói:"Lão Hồ, anh nhìn sách vàng trong ngực bánh chưng xem, nói không chừng trong sách vàng có ghi lai lịch nàng ta!"Tôi vừa định đưa tay, lại chợt nghe Tuyền Béo "Ô hô" một tiếng, tôi quay đầu lại, thấy Tuyền Béo chỉ cây nến góc đông nam, bảo:"Ồ anh xem kìa, vẫn chưa tắt!"Tôi nói:"Mẹ kiếp! Nến không tắt, anh sợ cái quái gì?"Tuyền Béo nói:"Đổ đầu bao nhiêu lần, đây là lần đầu tiên gặp cây nến không tắt. Lần này mà không tiện tay móc thêm vài món mình khí thì quả thực cũng quá phụ lòng tổ tiên rồi!"Tôi bảo Tuyền Béo lấy sách vàng trong ngực nữ thi ra, vừa mở ra xem thì thấy giống hệt quyển kinh ở cổ thành cát vàng lúc trước, cũng là một cô gái nửa người nửa quái, nổi lên từ dòng sông Tử Vong, khiến cho trời đất mù mịt, người chết vô số. Nhớ lại Shirley Dương từng nói, đây là lời tiên đoán cổ xưa.Từ đó có thể nhận định, yêu nữ Tây Hạ là thi thể nổi lên từ dưới nước, hoa văn trên quan tài cũng có hình thú trị thủy. Người Tây Hạ mê tín đặc biệt tin vào lời tiên đoán này nên mới kiến tạo ra một tòa Mật chú phục ma điện, dùng mật chú vây khốn yêu nữ trong quan tài.Mật chú này không chỉ để trấn thi thể mà còn để ngăn cản đám trộm mộ bên ngoài, phòng ngừa có đạo tặc tới trộm mộ, trộm nữ thi trong quan tài ra, cho tới hiện tại tôi vẫn không thể nào biết được tiên đoán liên quan tới yêu nữ Tây Hạ là thật hay giả. Nhưng yêu nữ

Tây Hạ kia được đặt trong địa thế cửu long quy nhất đã tạo thành một cục diện đặc biệt, nếu không phá đầu lâu của yêu nữ thì cũng không ai có thể lấy được minh nguyệt châu trên bích họa Phục ma Thiên tôn. Không biết chúng tôi làm như vậy liệu có gây ra hậu quả gì không nhưng nếu không lấy được minh nguyệt châu trên bích họa, chúng tôi cũng không có đường thoát. Tôi nhìn xuống phía dưới pháp đài, Ngọc Diện Hồ Ly đã không còn kiên nhẫn nữa đang dẫn thủ hạ từng bước từng bước tiến lên pháp đài. Tôi thầm nghĩ không thể để cơ hội trôi qua mất, thời cơ không tới hai lần, tôi cũng muốn xem thử mặt mũi yêu nữ Tây Hạ rốt cuộc là cái dạng gì! liền thò tay kéo tấm mạng che mặt của nữ thi. Tuyền Béo cùng Răng Vàng đều trợn to mắt, tò mò đứng sau lưng tôi quan sát. Chỉ thấy dưới tấm mạng che mặt chỉ có xương khô, da thịt đều không có, tóc dài vẫn còn, miệng há to, căn bản không thể nhìn ra dáng vẻ trước kia. Hình dạng hài cốt mặc dù đáng sợ nhưng tôi lại thở phào nhẹ nhõm, đối với tôi, yêu nữ Tây Hạ trong Mật chú phục ma điện dù là người hay là quỷ cũng không quan trọng, chỉ cần không liên quan tới Shirley Dương là được. Có điều quan tài gỗ đã đóng lại hơn tám trăm năm, xương khô của yêu nữ vừa gặp dương khí đã lập tức biến thành đám tro đen. Ba người chúng tôi vội vàng lùi lại hai bước, lại thấy yêu nữ Tây Hạ trong quan quách đã không còn hình dạng, tiếng vang như tiếng xoay vòng của ống chuyển kinh cũng theo đó mà biến mất. Tôi không ngờ thi hài yêu nữ kia vừa nói biến mất đã liền biến mất, lúc này đám người Ngọc Diện Hồ Ly cũng đang vội vã tiến lên pháp đài, tôi thầm biết rõ nếu không lấy được minh nguyệt châu trước, ba người chúng tôi cũng không ai được sống! Tôi lập tức kêu Tuyền Béo cùng Răng Vàng hành động, ba người nâng nắp quan tài, ném xuống thêm đá, nắp quan tài gỗ lim bay từ trên xuống, đựng phải ai là máu chảy thành dòng. Đám Ngọc Diện Hồ Ly vội né, nhảy sang sườn dốc hai bên bậc thang. Tôi vừa thấy đám người kia loạn lên liền bảo Tuyền Béo mau tới khai minh nguyệt châu xuống. Tuyền Béo lúc này lại rụt cổ nói: "Cao quá, không dám lên!" Tôi nghĩ cũng chẳng trông mong gì ở Răng Vàng được, tự mình đi còn hơn. Khoảng cách giữa bích họa của Phục ma Thiên tôn với quan tài gỗ giữa điện còn xa, những cánh tay giữ sáu món pháp bảo đều

khắc nổi trên vách, đồng thời chín ngọn trường minh đăng trên nóc điện chính là đèn lưu li được ngậm trong miệng thú chỉ cách nóc pháp đài chừng một trượng. Tôi giẫm lên lưng Tuyền Béo lấy đà nhảy lên một cái, tay bắt lấy một trong số chín cây đèn ấy, chỉ nghe phía dưới đồng loạt nổ súng, cũng may do ánh sáng đèn lấp lư chớp sáng, đạn bắn tới cũng khó chuẩn xác, lại nghe Ngọc Diện Hồ Ly quát: "Coi chừng! Không được bắn vỡ mình nguyệt châu!" Tôi thấy bọn chúng ném chuột lại sợ vỡ bình liền nghĩ: "VẬY cũng đừng trách ông đây không khách khí!" Nghĩ rồi liền giữ đèn lưu ly, lấy đà phóng về phía trước, ngọn đèn lưu li treo trên đỉnh đại điện "bụp" một tiếng đổ về phía trước. Lúc này tôi hoàn toàn không dám nghĩ nếu ngã xuống dưới có phải sẽ biến thành quả bí đao nát bét hay không, chỉ nghe tiếng gió bên tai "vùn vụt", vội vã sáp tới bức bích họa ở mặt phía bắc của Mật chú phục ma điện. Tôi nhân cơ hội, buông tay, vừa vịn rớt xuống đại bàng kim sí điểu trong tay Phục ma Thiên tôn, nhưng lại nghe Tuyền Béo ở bên dưới bảo Răng Vàng: "Tôi đã bảo anh mà, thằng quý này thuộc đội Thần phong cảm tử!" Tôi leo lên lưng kim sí điểu, lúc này mới thấy tay chân run lẩy bẩy, toàn thân toát mồ hôi lạnh, nhưng cũng không dám trì hoãn một giây nào, chân đạp lên tay Phục ma Thiên tôn, bò tới mình nguyệt châu trên bích họa. Ngọc Diện Hồ Ly bên dưới pháp đài cũng vội lệnh cho Ca Nô lên cướp. Mấy tên Khuếch Nhĩ Khách còn lại, trong mắt chỉ còn có kim cô trên quan quách, vây quanh pháp đài, tranh nhau vòng kim cô cùng mình khí trong quan tài. Tuyền Béo với Răng Vàng đành chạy xuống phía bên kia pháp đài. Năm tên Khuếch Nhĩ Khách tên nào cũng ra sức vơ vét mình khí nhét đầy vào ba lô riêng. Không ngờ Mã Lão Oa Tử đã âm thầm lặng lẽ tiến lên pháp đài, từ phía sau đâm cho mỗi tên một dao, một mình lão ta kéo năm cái túi đựng mình khí, liều cái mạng già ra sức kéo mà cũng kéo không nổi. Lúc này Ngọc Diện Hồ Ly cũng lên tới pháp đài, thấy Mã Lão Oa Tử liên tiếp đâm chết mấy tên Khuếch Nhĩ Khách liền giơ tay bắn lão một phát, lão ta thấy súng nổ vội lách mình tránh đạn, nhưng đạp hụt một bước, lăn xuống thạch đài. Lại nói Ca Nô mặt đầy hình xăm kia lao đến quả thật cũng nhanh, nhấp nhô vài cái đã leo lên tay của Phục ma Thiên tôn, trường tiên trong tay quật tới chỗ tôi, may mà tôi núp cạnh kim sí điểu,

một roi này chỉ quất trúng vào kim sí điều. Có điều tôi chỉ chậm một bước như thế, Ca Nô đã tung người nhảy lên bích hoạ, vung tay định đoạt lấy minh nguyệt châu trong miệng Phục ma Thiên tôn. Không ngờ minh nguyệt châu khảm trên vách quá chặt, cô ta cố sức thế nào cũng không tách được. Tôi kêu một tiếng: "Để tôi giúp cô!" Tôi ném xẻng công binh trong tay, xẻng xé gió phóng thẳng tới đầu Ca Nô, xẻng phóng nhanh nhưng Ca Nô né còn nhanh hơn, cô ta né về phía sau một cái, xẻng công binh liền đánh trúng ngay minh nguyệt châu. Theo sách sử ghi lại: "Minh nguyệt châu, đường kính hai thước." Tôi cũng vốn không tin là có viên minh châu lớn như vậy, nhưng vừa tới gần nhìn thử, còn lớn hơn hai thước rất nhiều, ánh sáng loá mắt, tôi cũng không định dùng xẻng công binh đập minh nguyệt châu, không ngờ lại nhỡ tay thành phá hoại. Lúc này đành nhắm mắt, thầm nghĩ: "Thôi xong!" Lúc đó, mấy người trong Mật chú phục ma điện cũng đều ngây hết cả người, minh nguyệt châu bị xẻng công binh đập trúng, lập tức nứt ra, thì ra bên ngoài chỉ là một tầng vỏ châu, chính giữa bên trong có một viên đá quý to chừng một nắm tay, hoá ra đây mới là thánh vật được đạo nhân phái Bàn Sơn đời đời cung phụng - "Ma ni bảo thạch chi tổ"! Ca Nô đang định giơ tay đoạt ma ni bảo thạch bỗng một mũi tên nhọn lao vút tới, lướt qua trước mặt cô ta, "vèo" một cái cắm vào bích hoạ. Chỉ thấy một người dùng phi hổ trảo từ trên đỉnh đại điện bay tới, nhanh như phi yến, chính là Shirley Dương. Tầng đá lớn đè trong ngực tôi mãi đến lúc này mới hoàn toàn được nhấc đi, tôi không kìm được hưng phấn, leo lên bích hoạ định cướp ma ni bảo thạch. Tay còn chưa kịp đưa ra, móng đã trúng một roi, da thịt trên thắt lưng cũng bị quét mất một mảng, máu tươi đầm đìa, đau đến nhăn cả răng: "Bố khi! Đánh nhầm chỗ rồi, đánh vào móng, lão tử làm sao mà ngồi được?" Shirley Dương mượn phi hổ trảo, leo lên đầu vai Phục ma Thiên tôn, hỏi tôi: "Bát Nhất, ổn không?" Tôi nói: "Chỉ gãi ngứa thôi!" Shirley Dương nói: "Được! Lấy ma ni bảo thạch đã!" Ngọc Diện Hồ Ly dưới pháp đài giương súng định bắn, lại bị Tuyền Béo xông lên, một xẻng xả súng trường ra thành hai khúc. Ngọc Diện Hồ Ly tự biết không phải đối thủ của Tuyền Béo, không còn cách nào liền rút đao đuôi cá, khua loạn một chiêu, cướp đường chạy tới phía dưới bích hoạ, kêu lớn: "A Nô,

mau đoạt ma ni bảo thạch!"Ca Nô vung trường tiên, tách tôi và Shirley Dương ra, vừa bức lui hai người bọn tôi liền dùng sức leo tới giựt ma ni bảo thạch, vỏ ngoài ma ni bảo thạch vỡ vụn, đá quý bên trong cũng long ra. Cô ta khui được ma ni bảo thạch, thuận nay thả xuống dưới, Ngọc Diện Hồ Ly đứng dưới bức bích hoạ, mắt thấy ma ni bảo thạch rơi xuống, liền giơ tay hứng.Nói thì chậm mà tình huống xảy ra thì nhanh, chỉ thấy Shirley Dương vụt lao thẳng xuống, người song song với mặt đất, cơ hồ đứng thẳng trên bức bích hoạ mà chạy, ma ni bảo thạch còn chưa kịp rơi xuống đất đã bị cô đoạt giữa không trung!Shirley Dương đeo ủng cát mạc, tương truyền, hiệp khách xưa đa số sử dụng loại ủng này để chạy trên vách đá. Thật ra phần đế của ủng cát mạc có vô số mũi đinh, có thể bám vào thể vách mà chạy. Chạy như bay mấy bước trên tường dựng đứng, Shirley Dương chụp được ma ni bảo thạch, nhẹ nhàng nhảy lên đầu vai bên kia của Phục ma Thiên tôn. Đám người trong Mật chú phục ma điện cũng trở mắt ghen hòng. Tôi vừa định mở miệng khen thì trường tiên trong tay Ca Nô đã vung lên, đánh về phía cánh tay Shirley Dương. Vỏ ngoài minh nguyệt châu vỡ vụn, ánh sáng rực rỡ của ma ni bảo thạch trong đó yếu dần. Mật chú phục ma điện lúc này đã trở nên tối lửa tắt đèn, Shirley Dương không thấy được trường tiên của Ca Nô, nhưng nghe tiếng gió không lành, không còn cách nào đành rút tay về tránh, roi của Ca Nô giống như có mắt, quần lấy ma ni bảo thạch, đồng thời cô ta nhảy xuống từ bích hoạ, giống một con chim lớn, im hơi lặng tiếng đáp xuống pháp đài.Shirley Dương ném xuống một cây đuốc tín hiệu, cả toà đại điện bừng sáng. Tôi nhìn xuống dưới, Ca Nô đã nắm ma ni bảo thạch trong tay, đang định ném cho Ngọc Diện Hồ Ly đứng phía dưới bích hoạ thì bất chợt Mã Lão Oa Tử bỗng chui ra từ một bên pháp đài, đâm một đao sau lưng Ca Nô.Mọi người cùng cất tiếng chửi, cũng bởi Ngọc Diện Hồ Ly không có mắt nhìn người, không biết lai lịch Mã Lão Oa Tử ra sao, lão thổ tặc này còn tham hơn Răng Vàng gấp vạn lần, lại là truyền nhân của Cửu U tướng quân, chuyên đâm lén phía sau, chỉ cần là đồ hăn nhìn trúng, mẹ ruột hăn cũng xuống tay được. Hăn chắc hăn thấy rằng mình khí trong Mật chú phục ma điện quá nặng, ma ni bảo thạch trên bích hoạ mới là vật chí bảo thế gian, vì vậy thừa dịp Ca Nô không đề

phòng liền đâm một đao, đoạt ma ni bảo thạch. Tiếc là thân thủ của Ca Nô vô đối, quay đầu đã thấy tay của Mã Lão Oa Tử phóng tới, đang lúc mọi người vẫn còn sửng sốt, chợt nghe trong bức bích họa phát ra tiếng âm âm vang dội, Phục ma Thiên tôn phá vách chui ra, tay cầm sáu món pháp bảo, tiến lại gần thạch đài. Mọi người thấy không ổn, không chạy thì bị Phục ma Thiên tôn nện cho bẹp dí, đành phải tách nhau chạy trốn. Tôi lượm xẻng công binh cùng một khẩu súng trường của Khuếch Nhĩ Khách, cùng Shirley Dương chạy trốn về phía cửa điện. Mã Lão Oa Tử đoạt được ma ni bảo thạch, vốn định thừa dịp hỗn loạn chạy trốn, không ngờ Ca Nô cũng không muốn bỏ qua, vung roi từ phía sau quấn lấy cổ lão ta, lôi trở lại. Mã Lão Oa Tử bị trường tiên siết chặt tới trắng cả mắt, đao cùng ma ni bảo thạch trong tay rơi xuống mặt đất. Ca Nô nhắc chân đá ma ni bảo thạch về phía Ngọc Diện Hồ Ly, Ngọc Diện Hồ Ly giơ tay bắt lấy, hét lên một tiếng hoảng hốt: "A Nô!" Ca Nô bỗng há miệng, hét lên như tiếng sói tru, chày kim cương trên tay Phục ma Thiên tôn cùng lúc phóng xuống, đập trúng Ca Nô cùng Mã Lão Oa Tử, máu thịt tung toé. Pháp đài trong điện bị một nện ấy của Phục ma Thiên tôn lại nứt ra một khe hở lớn. Ngọc Diện Hồ Ly cầm ma ni bảo thạch, mặt cắt không còn giọt máu, ngơ ngác đứng bên mép vết nứt. Tuyền Béo cầm xẻng công binh cản đường đi của cô ta, định ra tay trừng trị ngay ở hồ ly sa cơ. Răng Vàng đứng sau Tuyền Béo, xách một ba lô minh khí, tay còn giơ cây đuốc tín hiệu. Tôi cuối cùng cũng gặp được Shirley Dương, lòng vui mừng kinh ngạc đến phát điên, nhưng thấy kết quả của Ca Nô cùng Mã Lão Oa Tử, hứng phấn lại hụt đi một nửa, cũng không rõ cảm giác đó là gì. Lúc này liền tiến lên phía trước nói với Ngọc Diện Hồ Ly: "Ma ni bảo thạch đến tay cô nhưng lại chết nhiều người như vậy, vật này đáng dùng bao nhiêu mạng người để đổi lấy hay sao? Giờ cô một thân một mình, chấp cánh cũng không thoát được! Tôi khuyên cô mang ma ni bảo thạch giao cho tôi, tôi sẽ bảo Tuyền Béo nể tình, lưu lại cho một con đường sống, nếu không thì khó thoát tội chết!" Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Hồ ca, tới giờ anh vẫn không tin em sao, em nói có thể sẵn lòng dùng mạng của tất cả mọi người bao gồm cả mạng của em để đổi lấy ma ni bảo thạch này, anh có tin không?" Lời vừa thốt ra, tôi không quay đầu lại cũng cảm

giác được ánh mắt Shirley Dương đảo từ Ngọc Diện Hồ Ly sang phía tôi, mà Tuyền Béo cùng Răng Vàng cũng quét ánh mắt không thiện ý gì sang phía tôi. Tôi lập tức nói với Ngọc Diện Hồ Ly: "Đừng có khua môi múa mép, mau giao ma ni bảo thạch ra!" Tôi nhìn Tuyền Béo cùng Răng Vàng hai cục kia chắc đang đứng một bên mà hả hê nhìn tôi, còn Ngọc Diện Hồ Ly vẫn xài mánh khoé thường ngày của cô ta, định chia rẽ quan hệ giữa tôi và Shirley Dương. Tôi thầm nghĩ: "Tối bây giờ tôi vẫn đi đường thẳng, chưa từng làm chuyện gì quá phận, nhưng tôi cũng có tật xấu, nhiều lúc quen ăn nói lung tung, không biết giữ mồm giữ miệng, nếu trong hoàn cảnh khác, Shirley Dương dĩ nhiên sẽ tin tưởng tôi, nhưng tình thế này quả thực là quá khác biệt." Có ngày hôm nay cũng là báo ứng của tôi, quả thật tôi đã thực sự lĩnh hội được cái gọi là trăm miệng không thể bào chữa, gặp oan mà không làm rõ được, thật là nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được oan khuất. Điều đáng hận hơn nữa là hai cái tên khốn kiếp Tuyền Béo cùng Răng Vàng rõ ràng biết tôi không phải loại người như vậy nhưng lại muốn xem kịch hay. Theo lý mà nói, tôi nên nói với Shirley sự thật, nhưng Mật chú phục ma điện đã bắt đầu sụp đổ rồi, tôi chân chân thật thật nói ra chắc chắn lại bị Ngọc Diện Hồ Ly nắm lấy cơ hội xuyên tạc, tôi quả thật là tiến thoái lưỡng nan. Vừa nghĩ tới đây, tôi liền nói với Shirley Dương: "Tuyền Béo với Ngọc Diện Hồ Ly có gian tình! Anh rơi xuống sông ngầm, theo dòng trôi tới, bất ngờ gặp Tuyền Béo trong Mật chú phục ma điện, hoá ra tiểu tử này cứu Ngọc Diện Hồ Ly trong sông ngầm, hai kẻ đó gian dối thông đồng với nhau, lúc hai người đang nhìn bích hoạ yêu nữ, Ngọc Diện Hồ Ly còn hỏi Tuyền Béo: Mập ca, anh thấy em có đẹp không? Tuyền Béo còn nhân cơ hội nắm tay ả. Đôi cầu nam cầu nữ này thấy anh phá hỏng chuyện tốt của chúng liền muốn vu oan giá hoạ cho anh, lão Hồ đây định thiên lập địa, lại sợ hai người bọn chúng mưu hại hay sao?" Lời vừa thốt ra, mọi người đều ngớ ngẩn tại chỗ, Tuyền Béo còn đang muốn xem kịch hay, kết quả lại bị tôi chụp cho cái mũ lên đầu, não theo không kịp, chửi: "Mẹ tiên sư! Lão Hồ, thẳng khốn, còn ai độc địa hơn ông không?" Tôi nói: "Anh không cần tức giận, phạm sai lầm cũng không sao, huống chi anh cũng chỉ là vô tình trúng phải mỹ nhân kế, lấy công chuộc tội vẫn là đồng chí

tốt!" Shirley Dương nói với tôi: "Việc này cũng không quan trọng, lấy ma ni bảo thạch về đã." Tuyền Béo nói: "Mẹ kiếp! Việc này liên quan đến danh dự cả đời của ông đây mà không quan trọng!" Tôi bảo Tuyền Béo: "Anh yên tâm, tôi sẽ giữ bí mật, nhất định không nói lung tung." Nói xong đưa tay ra trước mặt Ngọc Diện Hồ Ly: "Còn không giao ma ni bảo thạch nhà chúng tôi ra!" Ngọc Diện Hồ Ly cười lạnh một tiếng, nói: "Anh giỏi thật!" Dứt lời đột nhiên xoay người, tung người nhảy thẳng vào vết nứt trên thạch đài. Phía dưới giống như vực sâu không đáy, cô ta nhảy xuống còn chưa chắc đã giữ được mạng, nói chi tới ma ni bảo thạch. Chuyện này quả thật nằm ngoài dự đoán của tôi, tôi không thể ngờ cô ta định tự vẫn, định đưa tay kéo lại đã không kịp nữa. Đúng lúc ấy, Shirley Dương đột nhiên lướt qua bên người tôi, từ bờ nứt nhảy giữa không trung níu Ngọc Diện Hồ Ly lại, không ngờ gạch đá dưới chân không chịu nổi lực liền sụp xuống, cô ấy cùng Ngọc Diện Hồ Ly cùng rơi xuống vực thăm, đảo mắt đã không thấy tung tích.

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xướng
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Chiếu Sáng Mọi Thứ Vô Minh.

1 Mọi việc xảy ra quá nhanh, trong lúc cả tôi Tuyền Béo và Răng Vàng vẫn còn ngây người như tượng, chưa kịp hoàn hồn thì gạch đá trên nóc Mật chú phục ma điện đã bắt đầu sụp xuống, toàn bộ lối vào đã bị gạch đá chôn vùi. Tôi bật đèn pin mắt sói, chạy tới bên bờ khe nứt, cúi đầu nhìn thử xuống, chỉ nghe dưới vực sâu dường như có sóng lớn dâng trào. Tôi bảo Răng Vàng ném đuốc tín hiệu xuống, cây đuốc chớp tắt vài cái liền biến mất không dấu tích.

Tuyền Béo hỏi tôi: "Lão Hồ, bên dưới dẫn tới đâu?" Tôi nhớ tới một truyền thuyết trước kia đã từng nghe qua, trong kinh Phật cổ xưa từng ghi lại, phía dưới Mật chú phục ma điện chính là con sông Tử vong vĩnh hằng! Ba người trầm nghĩ, thà bị chết đuối còn hơn bị đá lở đè chết, nếu trước sau gì cũng phải chết, vậy ngu gì không chọn cái chết khoái hơn một chút, tôi với Tuyền Béo gài xẻng công binh vào thắt lưng, mỗi người vác một cây súng trường, kéo Răng Vàng, tung người nhảy xuống vực sâu! Giữa lúc Mật chú phục ma điện đang sụp đổ, ba người cầm cây đuốc tín hiệu cuối cùng, tung người nhảy thẳng xuống vực sâu, tốc độ rơi càng lúc càng nhanh, tôi nhìn qua lớp kính chắn gió, bên dưới là một màu đen thui giống như động không đáy, trầm nghĩ, sâu thế này mà rớt xuống không phải sẽ nát thành nhân bánh cả lũ sao? Lại xuống thêm hơn trăm bước nữa, chỉ nghe tiếng gió gào thét, chúng tôi đang úp mặt rơi xuống thoáng chốc đã bị luồng khí lưu dữ dội dưới đáy vực dựng thẳng dậy. Ba người bị gió thổi vùn vủ giữa trời rồi từ từ rơi xuống đất, dưới vực toàn là cát vàng, xộp mịn vô cùng, lại nhờ có cuồng phong dựng thẳng đứng hãm lại lực rơi nên

lúc rơi xuống chúng tôi đều không bị chấn thương nghiêm trọng, lộn mấy vòng trên đất rồi lồm cồm bò dậy, trong miệng, mũi toàn là cát. Chúng tôi không ngờ dưới lòng đất lại là một biển cát như vậy, thêm nữa do bị va đập mạnh nên đầu váng mắt hoa, mất hết phương hướng, hồi lâu mới lấy lại được tinh thần. Tôi thấy phía trước có hai luồng sáng, thấp thoáng đung đưa, lập tức gọi Tuyền Béo cùng Răng Vàng chạy tới. Thì ra là Ngọc Diện Hồ Ly và Shirley Dương rơi xuống vực sâu vẫn đang một chạy một đuổi nhau. Mặc dù thân thủ của Ngọc Diện Hồ Ly không tệ nhưng cũng không thể sánh được với Shirley Dương, Ma ni bảo thạch đã bị Shirley Dương đoạt lại, đặt vào một hộp sắt, nhét vào ba lô. Tương truyền Minh nguyệt châu là "Thánh vật" mà tổ tiên đạo sĩ phái Bàn Sơn cung phụng, có thể "Chiếu sáng hết thảy mọi thứ vô minh, diệt tất cả tối tăm u ám". Nói thật, tôi vốn cũng không biết ý nghĩa ám chỉ trong đó là gì, nhưng thánh vật thất truyền hơn ngàn năm lại về tới tay Shirley Dương, tôi vẫn thấy cảm thấy rất mừng cho cô ấy. Ngọc Diện Hồ Ly thần thờ ngồi dưới một gò cát, không nói một lời, xung quanh đều là cát chảy ào ào vô tận, chúng tôi cũng không sợ cô ta bay được lên trời. Tôi băng bó qua loa vết thương trên hông, sau đó liền kiểm tra lại trang bị, thuốc tẩm hiệu không còn cây nào, tổng cộng còn ba đèn pin mắt sói, hai cây súng trường, mấy cái móng lừa đen, trong ba lô còn mấy cây đuốc, tôi cùng Tuyền Méo mỗi người vác một xẻng công binh, Shirley Dương còn dù kim cương. Bốn bi đông nước đều lấy từ sông ngầm, ngoài ra còn hai gói lương khô, những thứ này có thể giúp chúng tôi chống đỡ được một hai ngày. Tôi nói: "Chuyến đi này nói chung cũng không uổng công, lấy được Ma ni bảo thạch từ địa cung Tây Hạ, mọi người cũng không tổn hại gì, đều nhờ tổ tiên phù hộ, nhiệm vụ trọng yếu bây giờ chính là ra khỏi nơi này." Shirley Dương nói: "Đây là đâu? Lòng đất hẳn sẽ không thể có nhiều cát như vậy." Cô ấy bốc lên một nắm cát, dùng đèn pin mắt sói soi thử, nói tiếp: "Đây là cát biển..." Tôi nói: "Có lẽ rất lâu trước kia ở đây từng có nước, sau đó đã bị chôn vùi vào lòng đất, mạch nước cũng khô cạn, chỉ còn lưu lại vô số cát vàng. Có điều ở đây gió thổi cát động, rất khó phân biệt phương hướng đông tây nam bắc, muốn thoát thân chỉ e không phải chuyện đơn giản. May mà ở đây có khí lưu rất mạnh, gió cát cuốn đầy trời,

tìm được nguồn khí lưu tiến vào có lẽ có thể theo đó mà ra ngoài."Tuyền Béo nói:"Thằng khốn nhà ông đừng nghĩ đánh trống lảng là xong, chuyện kia còn chưa xong đâu, không nói cho rõ, đừng có ai nghĩ thoát được ra ngoài!"Tôi nghĩ: "Dù sao tôi cũng đã tiên hạ thủ vi cường rồi, cậu có giải thích thế nào cũng vô dụng thôi."Tuyền Béo nói với Shirley Dương:"Thằng quỷ này ăn nói bậy bạ, người mà hăn nói đó căn bản không phải tôi, chính hai người họ lừa gần rơm lâu ngày cũng bén, còn bảo tôi cái gì mà "bánh bao mặt trắng chặt một đao", từ trước tới nay tôi chưa từng thấy cái bánh bao nào cả!"Tôi nói:"Haizz, như thế người ta gọi là căn ngược đấy, cậu hiểu chưa?, từ xưa tới nay tôi làm người như thế nào, ai có mắt cũng đều thấy cả."Tuyền Béo nói:"Mẹ kiếp. Thế tôi làm người thế chớ nào, ai có mắt cũng thấy, đừng nói là có mắt, không có mắt cũng thấy."Shirley Dương nói:"Ngọc Diện Hồ Ly này tâm cơ quá hiểm, hai người đừng trúng kế cô ta mà đảo mắt thành thù."Tôi nói:"Em yên tâm! Ngoại hiệu của cô ta trên giang hồ "Ngọc Diện Hồ Ly" làm sao mà có được chứ? Nếu mọi người nghĩ được đến đó, thật sự tôi thật cũng không cần nói nhiều nữa" Tôi thầm bội phục trong lòng, Shirley Dương quả đúng là người thông minh hiểu biết, vấn đề này cũng không cần tranh luận tiếp nữa, vậy mà Tuyền Béo vẫn ba hoa mè Tào chưa chịu chịu. Vì sao lại gọi là ba hoa mè Tào chứ? Mì Tào chỉ có vị mặn (xián), mà đồng âm với nó chính là ném xiánhua - ý bảo toàn nói lời ong tiếng ve. Sau đó cậu ta thấy tôi không thêm tiếp lời nữa, liền cảm thấy vô vị, không còn cách nào đành ngậm miệng. Tôi hỏi Shirley Dương lúc trước làm cách nào thoát được cát chảy? Hoá ra sau khi tôi bị cát chảy cuốn mất, cô ấy cũng lạc mọi người, đành bám theo đám đạo mộ tặc kia, tới Mật chú phục ma điện, vừa lúc bắt kịp đám Ngọc Diện Hồ Ly muốn móc Ma ni bảo thạch từ bích hoạ. Cô nói Ngọc Diện Hồ Ly bất chấp mọi hậu quả vẫn phải tới cho được địa cung Tây Hạ trộm Ma ni bảo thạch, hăn không phải chỉ vì muốn làm ăn đơn thuần. Tôi nói:"Anh cũng nghĩ vậy, bao nhiêu tiền mà có thể đổi mạng cô ta chứ, thà nhảy xuống vực cũng không giao ra Ma ni bảo thạch, vậy mục đích của cô ta rốt cuộc là gì?" Shirley Dương nói:"Trước đây em cũng nghĩ Ngọc Diện Hồ Ly chỉ nhắm vào Ma ni bảo thạch trong địa cung Tây Hạ, nhưng hiện tại xem ra

mục đích của cô ta cũng không chỉ dừng lại ở đây."Tôi suy nghĩ một chút rồi bảo Shirley Dương:"Rất khó cạy miệng cô ta, cho dù cô ta có nói, chúng ta cũng không thể tin tưởng được mười phần. Có điều nếu chúng ta muốn thoát hiểm, nhất định phải mang theo cô ta."Shirley Dương gật đầu đồng ý, nước và lương thực có hạn, chúng tôi phải nhanh chóng thoát khỏi biển cát chảy này mới được.Tôi đi tới kéo Ngọc Diện Hồ Ly dậy, để cô ta đi phía trước, đoàn người ngược gió mà đi.Đi thẳng về phía trước, biển cát dưới vực sâu vẫn không thấy bờ, cát xộp mịn khiến chân người bước đi mỗi lúc một lún xuống, cố hết sức tiến về phía trước, mọi người đều đã miệng đắng lưỡi khô, đi chưa được nửa ngày đã uống sạch nước trong bi đông.Răng Vàng đã không chống đỡ nổi nữa rồi, đột nhiên ngã quỵ xuống, tôi cùng Tuyền Béo dọa dẫm hăn nửa ngày, hăn vẫn không chịu cất bước. Shirley Dương bảo Ngọc Diện Hồ Ly tạm dừng lại, quay đầu hỏi tôi:"Tình hình Răng Vàng thế nào?"Tuyền Béo nói:"Thằng nhóc này lại đang giả chết, chúng ta cứ đi trước, xem hăn có ba chân bốn cẳng chạy theo chúng ta hay không."Shirley Dương nói:"Sao các anh sao biết được hăn giả chết?"Tuyền Béo bảo:"Căn cứ vào biểu hiện xưa nay của hăn, chúng ta có chứng cứ để tin tưởng rằng hăn cố tình giả chết."2Shirley Dương nói:"Tôi thấy hăn có dấu hiệu mất nước, sợ rằng đi không nổi thật."Tôi nhìn Răng Vàng, hăn đúng là khát quá rồi, nhưng cũng chưa tới nỗi mất nước, chung quy cũng không thể bỏ hăn lại được, đành bảo Tuyền Béo:"Hay là anh chịu khổ một chút?"Tuyền Béo nói:"Không, tại sao lúc nào cũng là tôi, hịu oan ức cũng là tôi, vác người cũng lại là tôi. Các người không quan tâm tôi một chút được hả? Tưởng tôi chui ra từ đá chắc? Tôi không cần mặt trời với mưa móc * à?"*Mưa móc: Theo truyền thuyết là loại mưa lành giúp vạn vật sinh sôi.Tôi nói:"Không phải cũng vì hết cách rồi sao, mà đâu có bảo mình anh, chúng ta mỗi người một chân, lôi hăn đi."Thế là hai người chúng tôi cùng kéo Răng Vàng, đi sau Ngọc Diện Hồ Ly, chưa đi được bao lâu, Ngọc Diện Hồ Ly cũng ngã ụp xuống, không biết vì sao. Biển cát này giống như có tác động nào đó khiến tốc độ mất nước nhanh hơn. Tôi cũng sắp phun ra lửa đến nơi, bồng như bị nướng, không làm sao diễn tả được.Tôi không còn cách nào đành để Tuyền Béo kéo Răng Vàng một mình, tôi kéo Ngọc Diện

Hồ Ly, mỗi người kéo một người, chuẩn bị tiếp tục tiến lên. Tôi bảo Shirley Dương: "Kiên trì thêm chút nữa, không chừng đi vài bước nữa sẽ tìm được cửa ra." Shirley Dương chiếu đèn pin về phía trước, moi được một chiếc balo bị vùi trong cát chảy, tôi thầm nghĩ: "Trước kia đã từng có người đến đây rồi sao?" Nhưng vừa nhìn balo kia, tôi liền tuyệt vọng, lúc trước chúng tôi sửa sang trang bị, thừa ra một chiếc balo không cần dùng tới, đã đem ném đi, chính là chiếc balo Shirley Dương vừa nhặt được đây. Hoá ra chúng tôi lòng vòng hồi lâu trong vòng xoáy khí lưu khủng khiếp, cuối cùng lại trở về điểm xuất phát! Tôi hỏi Shirley Dương: "Balo bị vùi dưới cát, làm sao mà em thấy được?" Shirley Dương nói: "Em nhớ ở đây có một khối nham thạch." Dứt lời liền rọi đèn pin sang bên cạnh, quả nhiên thấy một khối nham thạch vuông vắn bị cát vùi lấp một nửa. Tôi thấy loanh quanh cả nửa ngày lại trở về chỗ cũ, liền chán nản như quả cầu xì hơi. Mọi người cũng không biết làm sao, chỉ đành ngồi xuống bên cạnh tảng nham thạch kia. Tuyền Bé ra sức lắc bi đông nước, mở chốt, ngửa cổ muốn dốc giọt nước cuối cùng ra, nhưng nước trong bi đông sớm đã cạn sạch, cậu ta còn chưa từ bỏ ý định, lại dùng đầu lưỡi liếm miệng bình, oán hận nói: "Mẹ kiếp, khát chết ông mất, lúc này có đưa ông nước tiểu lạc đà, ông đây cũng tu sạch!" Tôi nói: "Anh bớt lời đi, càng nói lắm càng khát." Tuyền Bé nói: "Mẹ kiếp, lạ thật, rõ ràng là sắp chết khát rồi, cảm giác trong họng toàn là cát, thế mà cứ muốn nói chuyện liên mồm." Không riêng Tuyền Bé, tôi cùng những người còn lại cũng có cảm giác giống vậy, nơi này thật đúng là quỷ quái. Tôi ngẫm nghĩ, xem từ hình vẽ trong sách vàng Tây Hạ, bên dưới Mật chú phục ma điện hẳn là sông Tử Vong, nhưng ở dưới này căn bản không có nước, có lẽ cổ nhân dùng hình tượng này để mô tả dòng xoáy cát chảy khổng lồ này, ngoài cát chảy vô biên vô tận ra nơi này chỉ có cái chết! Bất luận là nói thế nào, nơi này quả thật có chút cổ quái, rõ ràng làm người ta chết khát đến nơi, nhưng môi miệng cũng không khô nứt, hơn nữa cũng không có ai có dấu hiệu mất nước. Tôi nhất thời không nghĩ ra được, không còn cách nào khác đành thăm dò Ngọc Diện Hồ Ly. Ngọc Diện Hồ Ly lại nói: "Tôi đã tới bước đường cùng, con người anh lại vô tình bạc nghĩa, trở mặt không nhận người, quyết phải cướp bằng được Ma ni bảo

thạch. Lúc đó chỉ còn con đường chết, tôi nghĩ nếu tôi không có được đồ, các người cũng đừng mơ lấy được, nên mới nhảy xuống, làm sao tôi biết được nơi này là đâu?"Tôi biết rõ cô ta chắc chắn có điều giấu giếm, đang nghĩ có nên cho cô ta ném chút thủ đoạn không thì Shirley Dương chợt gọi tôi lại nói:"Anh xem khối nham thạch bị cát vùi này, phẳng phiu như vậy, chắc chắn không phải là do phong hoá mà thành."Khối nham thạch kia dài khoảng mét rưỡi, phía dưới đều bị cát chày vùi lấp, mặc dù bị phong thực nghiêm trọng nhưng vẫn vô cùng bằng phẳng. Tôi moi cát ở hai bên tảng đá, định xem thử hình dáng hoàn chỉnh của nó, có điều bởi cả nửa ngày rớt cuộc vẫn không thấy đáy.Tuyền Béó tưởng rằng vớ được quan tài đá trong cát, cũng cầm xẻng công binh tới giúp sức. Hai người chúng tôi nhịn khát, từng xẻng từng xẻng đào sâu xuống, mồ hôi thấm lưng ướt sũng, hơi thở phì phò, khối đá bên dưới vẫn bằng phẳng như vậy nhưng đào sâu bao nhiêu cũng không tới đáy được.Shirley Dương nói:"Hai người đừng đào nữa, sợ rằng đào hết ngày cũng không thấy đáy đâu."Tuyền Béó nói:"Đây cũng không phải quan tài đá, mọi người coi thử xem nó là đồ chơi gì?"Tôi nói:"Đào sâu như vậy còn chưa thấy đáy, lại còn vuông vức bằng phẳng, giống cột đá thì đúng hơn."Shirley Dương bật đèn pin soi thật kỹ, không nghĩ ra được vật này còn có thể là thứ gì khác, nhìn kiểu gì cũng giống một chiếc cột đá có điều lớn đến kinh người. Không ngờ đào cả nửa ngày, cuối cùng lại đào trúng một cây cột đá.Tuyền Béó ủ rũ ném xẻng, ngồi bịch xuống thở phì phò, cổ họng vốn đã khát khô, lại còn phí sức vô ích, tôi cũng đành nằm bò ra nghỉ một lát.Ngọc Diện Hồ Ly nói:"Anh cũng biết tạo dáng quá đấy, nằm thì nằm, ngồi thì ngồi, bò ra như vậy là ra cái kiểu gì?"Tôi nói:"Cô còn hỏi nữa, không phải mộng tôi trúng một roi của cô, tróc cả mảng thịt rồi à. Ngồi cái kiểu khi gì cho được?"Ngọc Diện Hồ Ly nói:"Thật á? Đến nỗi thế cơ à? Để tôi xem xem!" Nói xong định tới lột quần tôi.Tôi bị cô ta dọa cho một trận, cả người toát mồ hôi lạnh, vội bảo:"Cô tránh xa tôi ra đi, chẳng ra cái thể thống gì!"Quay đầu nhìn Shirley Dương, cô vẫn đang cúi đầu suy tư bên cạnh trụ đá kia, không để ý tới tình hình bên này.Tôi nghĩ hay là dừng nán lại đây nữa, đào tiếp cũng chỉ là cây cột đá mà thôi, chi bằng tranh thủ lúc còn đi được mau rời khỏi đây.Tuyền

Béo nói: "Nơi này cát chảy theo gió cuốn lòng vòng, la bàn cũng không chạy nổi nữa, đông tây nam bắc không phân biệt được, đi kiểu gì? Chẳng thà nằm đây chờ chết còn hơn." Tôi nghĩ: "Trước giờ có bị kẹt trong lòng núi, động ngầm tôi cũng không quan tâm, làm cái nghề đổ đẩu đào mộ này, chui hầm đất cũng là chuyện cơm bữa. Mô Kim hiệu úy có thể khoan thủng lòng núi, sơn động dạng nào cũng có thể ra vào, có điều vực sâu bên dưới Mật chú phục ma điện này quá lớn, không bờ không bến, dưới chân lại là cát chảy luân hồi kỳ trận, đèn pin cũng chỉ chiếu được khoảng hai ba thước là cùng. Cho dù là người biết thuật tầm long cũng không dùng nổi." Nghĩ vậy liền bảo Tuyền Béo: "Chúng ta đầu tiên phải xác định được vị trí, nếu không phân biệt được phương hướng rõ ràng thì đi mãi cũng chỉ lòng vòng lượn quanh một chỗ." Nói xong liền gọi Shirley Dương tới cùng bàn bạc, ba người cùng nhất trí hướng gió là kim chỉ nam duy nhất. Chúng tôi nên đi từ mặt bên vượt qua hoàn lưu cát, trước hết phải thoát khỏi vòng xoáy cát chảy này, sau mới tính tiếp. Năm đó tôi tham gia đội sản xuất nông thôn ở vùng Đông Bắc, từng đi qua thảo nguyên Mông Cổ, dân du mục vùng đó thường chấm nước miếng vào ngón tay, giơ lên đỉnh đầu để phán đoán hướng gió, bên nào lạnh tức là gió thổi tới từ bên đó. Tôi cùng Tuyền Béo cũng học được chiêu này, thế nên dẫn mọi người đi theo hướng gió. Răng Vàng vẫn sống dở chết dở, có điều qua một lúc lâu, hẳn cũng nhận ra mặc dù khát cháy cổ nhưng vẫn có thể đi tiếp, còn nói được vài câu không cần chúng tôi lời hăn như lời chó chết vậy nữa. Mọi người lại đi thêm nửa ngày, Tuyền Béo phía trước bỗng dừng bước, bảo: "Lão Hồ, mau tới xem cái này!" Sau đó cầm đèn pin trong tay rọi về phía trước, chiếu tới một khối đá lớn bằng phẳng, bị cát vùi lấp, bên trên nhô ra hơn một thước. Mọi người nhìn thấy đều giật nảy mình, nếu nói hướng đi không sai, vậy sao lại trở về cột đá cũ? Răng Vàng nói: "Lão Mập, nói không chừng trong biển cát này không chỉ có một cột đá, chúng ta không thể nào vòng lại chỗ cũ được, nếu thật như vậy chẳng phải đi mất nửa ngày vô ích sao? Chẳng thà ông pằng một nhát bần chết tôi đi, tôi đi không nổi nữa rồi. Có lẽ hôm nay tôi đã đi hết quãng đường trong cả cuộc đời tôi luôn rồi!" Tuyền Béo nói: "Thằng khốn này, ông nghĩ tôi muốn đi lòng vòng lắm à, nhưng mà đây

đúng là cây cột lúc trước."Tôi nói với Tuyền Béo:"Anh có nhầm không? Tôi nhớ lúc trước ta đào cả nửa ngày, cây cột đó sâu hơn nhiều, cây cột này mới cao có một thước."Shirley Dương nói:"Gió sẽ làm tốc độ dịch chuyển của cát chảy tăng lên, cát bị đào ra có thể lại lấp lại như cũ, anh nhìn sau lưng kia, dấu chân của chúng ta cũng không còn nữa?"Tôi nói:"Nhưng cũng có thể như lời Răng Vàng nói, trong biển cát còn nhiều cột đá khác, dấu sao vấn đề cũng không phải ở phương hướng của chúng ta."Tuyền Béo nói:"Không đúng, tôi nhận ra cây cột này!"Tôi bảo Tuyền Béo:"Bố khi, anh bây giờ thì giỏi rồi, cột đá mà cũng nhận ra được, anh gọi nó nó đáp lời anh hả?"Tuyền Béo nói:"Ông đừng có già mồm, tôi nhận ra là vì bên trên nó khuyết một góc, không lằm được."Tôi bước lên nhìn thử, một góc cột đá đúng là bị mòn, thực ra thì cả bốn góc cột đá đều có dấu vết của phong thực.Tôi nói:"Chúng ta đừng để bị quẩn chân vì một cây cột nữa, đánh dấu lại rồi đi tiếp. Biển cát này giống như là một vùng di tích, chắc chắn cột đá sẽ không chỉ có một cây, còn nếu lại gặp lại cái cột cũ đã đánh dấu, vậy có lẽ gặp quý rồi!"Tuyền Béo đảo xéng, dồn sức đâm vào cột đá, "boong - boong - boong" ba tiếng, ba vệt mặt trăng hình lưỡi xéng in trên đá.Đoàn người lại lên đường, liều mạng vượt qua gió cát lăn lộn tiến lên, do xung quanh quá tối, chúng tôi căn bản không biết đã đi được bao xa, tôi nhớ minh nguyệt châu là thánh vật được tổ tiên phái Bàn sơn đời đời thờ phụng, trong sử sách có ghi lại: Châu này đường kính hai thước, chiếu sáng ngàn dặm. Tuy trên thực tế không được ngàn dặm nhưng nếu nói trong phạm vi mấy trăm thước chiếu sáng như trăng thì cũng không phải là phóng đại. Có điều minh nguyệt châu đã bị tôi đập vỡ trong Mật chú phục ma điện, bên trong chỉ còn viên ma ni bảo thạch bằng nắm tay, ánh sáng còn yếu ớt nói gì đến sáng như trăng.Tôi hỏi Shirley Dương:"Có thể làm Ma ni bảo thạch sáng như cũ được không? Nếu có nó chiếu sáng, cơ hội thoát khỏi biển cát mù mịt này cũng lớn hơn."Shirley Dương nói:"Xưa kia lúc thánh nhân dòng dõi nhà em còn tại thế, tộc người Trát Cách La Mã coi ma ni bảo thạch như thánh vật, truyền đời thờ cúng. Tương truyền trong Ma ni bảo thạch chứa ánh sáng từ vũ trụ, có thể chiếu sáng hết thấy mọi thứ vô minh, diệt tất cả tối tăm u ám. Viên đá quý trong Minh nguyệt châu này quả thật

là khối bảo thạch thần bí nhất trong các loại Ma ni bảo thạch, có thể hấp thu hết thủy ánh sáng. Vì kết cấu trong bảo thạch có vô số mặt gấp khúc tạo nên khúc xạ, một khi có ánh sáng chiếu vào liền vĩnh viễn lưu lại bên trong. Đạo nhân Bàn sơn phái cũng chỉ truyền lại rằng Ma ni bảo thạch tuyệt đối không thể để rơi vào tay bàn môn tà đạo, nếu không nhất định sẽ gây ra đại nạn, có điều lại không nói làm sao giải phóng ánh sáng bên trong bảo thạch. Tôi lại hỏi Shirley Dương: "Ma ni bảo thạch có thể chiếu sáng hết thủy mọi thứ vô minh, diệt tất cả tối tăm u ám, câu này nghĩa là sao?" Shirley Dương nói: "Ma ni bảo thạch bị thất lạc từ trong tay đạo nhân phái Bàn sơn gần ngàn năm, rất nhiều bí mật không được truyền lại, vậy nên em cũng không hiểu hết." Lúc chúng tôi nói chuyện, lại thấy phía trước có một cây cột đá, bị cát chảy vùi mất một nửa. Tôi thầm nghĩ: "Thật kỳ quái, rốt cuộc là cây cột khác, hay là chúng ta vẫn cứ lớn vớn một chỗ?" Răng Vàng nói: "Đây là một cây cột khác, cột đá lúc trước cao chừng một thước, mà cây cột này nhô ra chưa tới nửa thước." Tôi nhìn chóp đỉnh cây cột đá kia, bốn góc cũng đều có dấu vết phong thực, lượng cát chảy không cố định, cho nên không thể dựa vào cát chảy mà xác nhận có phải là cây cột cũ hay không. Răng Vàng vội mò tìm trên cột đá: "Ông đây lúc trước lưu lại ba vết xẻng sâu, nếu cây cột này cũng có, vậy tức là chúng ta vẫn cứ lượn lờ lòng vòng một chỗ. Cột đá dù thế nào cũng không thể mọc chân chạy tới được." Chúng tôi nghe vậy, vội vàng cùng lao vào tìm, nhưng cây cột nhô lên có nửa thước, nếu có kí hiệu thì cũng đã bị chôn dưới cát rồi. Chúng tôi dùng xẻng công binh đào cát, đào tới kiệt sức, nhưng nhìn cột đá, mọi người đều dựng hết cả tóc gáy! Tôi với Tuyên Béó đào xung quanh cột đá, mặc dù cát có chảy lại nhưng cũng không thể bằng tốc độ đào, đào một hơi gần chết, đào được một cái hố lớn. Có điều nhìn kỹ thì cây cột vẫn cao như trước, đào đến đâu nó cũng từ từ chìm xuống theo. Chúng tôi ném xẻng gãi đầu, những chuyện kì quái trên đời chúng tôi cũng thấy nhiều nhưng chưa thấy tình huống lạ thế này bao giờ, bảo không phải mê tín cũng không được. Chẳng lẽ cây cột này là cây cột sống? Nó giống như không muốn chúng tôi thấy ký hiệu bên dưới, chúng tôi đào càng sâu, nó chìm xuống càng sâu, trước sau vẫn nhô lên nửa thước như cũ. Còn đào xuống nữa chỉ

sợ tôi với Tuyền Béo kiệt sức mà chết cũng không thấy được ký hiệu. Tôi cảm giác chúng tôi đã lâm vào tuyệt cảnh. Giữa vùng cát chảy mênh mông không rõ phương hướng, đèn pin chiếu xa nhất cũng chỉ được hơn hai mươi thước, huống chi cát bụi mờ mịt, cho dù có ánh sáng đầy đủ cũng không thấy được chỗ xa. Lúc trước Tuyền Béo lưu lại ký hiệu trên cây cột đá, cho dù cây cột trước mắt có kí hiệu hay không, sau khi xác nhận cũng có thể ít nhiều phán đoán được rốt cuộc là trong biển cát này có vô số cột đá, hay là trước giờ chúng tôi vẫn lờn vờn tại chỗ? Dù là phương án nào cũng được, phải xác định được tình cảnh trước mắt mới có thể nghĩ ra cách đối phó. Có điều cát chảy cùng với cột đá nơi đây lại đều chống đối chúng tôi, đi lâu như vậy, ngay cả vị trí cũng không xác định nổi, khác gì không còn đường sống! Lúc này mọi người đã sắp lâm vào giới hạn của chịu đựng, không còn ai bước đi nổi nữa. Tôi nằm trên cát chảy, đưa lưỡi liếm môi, phát giác môi đã rách ra từ bao giờ. Nếu như trước kia chết khô vốn chỉ là ảo giác thì hiện tại cơ thể đã sắp bị mất nước hết rồi. Tôi cảm thấy ý thức có chút hoảng loạn, vết thương bỏng như thiêu đốt trên mông cũng mất cảm giác, thầm nghĩ: "Cho dù cây cột đá này không có kí hiệu, là cây cột thứ ba gặp trên đường, vậy thì chúng tôi cũng không đi nổi nữa, căn bản cũng không thoát ra được." Shirley Dương lại cầm tay tôi, nói: "Nếu không phải em nhất định muốn lấy bằng được Ma ni bảo thạch, mọi người cũng sẽ không lâm vào hoàn cảnh này, anh có trách em không?" Tôi nói: "Em nói gì vậy, đổi lại là anh, em cũng sẽ vì anh mà làm như vậy, dù sao cũng chỉ có cái mạng này, quăng ở đâu cũng không phải do mình quyết được. Cho dù hôm nay mạng táng ở đây, anh cũng không oán hận một câu! Những tháng ngày kiếm ăn trước kia, bọn anh cũng toàn là lẩn lộn chờ chết, nếu không gặp được em, anh với Tuyền Béo hai thằng cha chui hầm đất cuối cùng cũng sẽ biệt tăm biệt tích ở nơi xó xỉnh nào đó mà thôi. Bọn anh mang cái mạng này ra đánh cược để báo đáp em, đó cũng là chuyện đương nhiên. Còn Răng Vàng là dạng vì tiền mà chết, chim chết vì ăn, em hoàn toàn không cần thương tiếc hẳn." Tuyền Béo ở bên cạnh nói: "Mẹ kiếp, mấy lời thối này ông đây không muốn nghe thêm chút nào, thằng quý nhà anh vừa bán dưa vừa mua muối, vừa cưới vợ, lại vừa ăn Tết, tôi không phải thằng cha chui hầm đất, vòng

trái queo phải vẫn phải vì thằng khốn nhà anh mà chịu oan ức! Anh dựa vào cái gì mà mang cái mạng tôi ra để đánh bạc?"Tôi nói:"Nếu anh còn đi được, có thể một mình thoát khỏi chỗ này thì tôi cũng không dám oán anh nửa câu, vấn đề không phải là bây giờ đến nhúc nhích còn không nổi sao?"Tuyền Béo nói:"Tôi quyết không làm tiêu đồng tòng táng theo hai người các người!"

4Tôi nói:"Anh nghĩ anh cãi được mệnh trời sao?"Tuyền Béo cắn răng một cái, nói:"Bên dưới cái cột này chắc chắn có thứ gì đó, ông đây phải đào bằng được!"Nói rồi lại nhấc xẻng đào loạn xạ một hồi, càng đào càng sâu. Quả thật kỳ quái? Cây cột đá nửa thước này, Tuyền Béo càng đào, nó càng chìm xuống.Tôi nhìn Tuyền Béo đang đào loạn trên cát, đào thành cái hố quá đỉnh đầu rồi mà vẫn không thấy kí hiệu trên cột đá, không phải anh ta đào không đủ sâu, mà là cột đá vẫn đang từ từ chìm xuống.Tôi bảo đừng đào nữa, nhưng anh ta cũng không thèm để ý, cắm đầu cắm cổ đào. Lúc này Răng Vàng nửa sống nửa chết nhấc mi, liếc thấy Tuyền Béo đang đào cát, hấn vội khàn giọng bảo tôi:"Lão Hồ, tôi còn chưa chết! Các anh không được.... không thể chôn tôi!"Tôi nói:"Ông còn muốn giả làm cương thi nữa à, chẳng ai rảnh mà chôn ông đâu!"Răng Vàng nói:"Đến hố cũng đào rồi còn gì? Hai người các anh đều miệng nam mô bụng một bồ dao găm, bình thường lên núi thì để tôi cho sói vồ chết, xuống núi lại để tôi cho chó gặm chết. Bây giờ không phải muốn tôi nhập thổ vi an sao? Ý tốt của các ông Răng Vàng tôi xin lĩnh, nhưng tôi còn chưa chết nha, hai người không thể chôn sống tôi!"Tôi thật sự không muốn nhiều lời với hấn, mặc hấn hết lời cầu khẩn, tôi cũng làm ngơ.Lúc này chợt nghe Tuyền Béo ở phía dưới kêu lớn một tiếng.Tôi nói:"Cái gì dưới đấy? Đào được đồ thật hả?"Tuyền Béo ngóc đầu, nói:"Nước! Nước! Dưới cát chảy thế mà có nước!"Vừa nghe thấy chữ "nước", tất cả mọi người đều nhảy căng lên, mấy cái đầu đèn pin rơi xuống, chỉ thấy Tuyền Béo đã đào được cái hố sâu tầm ba thước, cột đá vẫn nhô lên nửa thước, nhưng dưới đáy hố, nước ngầm ào ào chảy ra. Mấy người chúng tôi đều miệng khô lưỡi rách, trong bụng giống như sắp bị thiêu cháy đến nơi, lúc này thấy nước ngầm giống như giữa hè oi ức bỗng

gặp suối mát trong lành. Mặc dù nước mới chảy ra trộn lẫn bùn cát đục ngầu nhưng đã khát đến mức này, ai còn để ý tới nữa. Tuyền Béo chụm hai tay bưng nước ra sức tấp vào miệng, có điều kích động đến nỗi tay chân run rẩy, nước chưa tới miệng đã chẳng còn bao nhiêu. Lúc này Răng Vàng đã bò rạp xuống hố, lè lưỡi liếm nước. Tôi thầm nghĩ: "Hoá ra bên dưới cát chảy có nước, vậy nên cột đá mới ra sức chìm xuống. Nhưng nước này có thể uống được sao? Tộc Mao Ô Tố ở Mông Cổ có truyền thuyết nhắc tới "nước chết", ở nơi đó có vài nhánh sông ngầm và hồ, nhưng phần lớn đều là nước mặn, uống vào sẽ dẫn đến tử vong, có điều xem tình cảnh hiện tại của chúng tôi, không uống nước cũng chỉ có con đường chết. Uống xong còn có cơ hội sống." Mới phân tâm vài giây, Răng Vàng đã "ừng ực ừng ực" liền mấy ngụm, xem ra không phải nước mặn, nếu không thì một hớp hẳn cũng không tợp nổi, Tuyền Béo lại đào thêm mấy xéng, nước tràn ra càng nhiều. Cậu ta lấy bi đồng hứng đầy nước ném lên phía trên, tôi nhặt bi đồng nước, nghĩ một chút liền đưa cho Ngọc Diện Hồ Ly, nói: "Cô uống trước đi!" Ngọc Diện Hồ Ly nhìn tôi một cái, không nói một lời nhận lấy bi đồng nước, một hơi uống cạn, xem ra cô ta cũng khát dữ rồi. Tôi thấy Răng Vàng và Ngọc Diện Hồ Ly sau khi uống nước không có biểu hiện gì lạ mới đưa Tuyền Béo bi đồng hứng thêm nước, đưa cho Shirley Dương. Tôi uống sau cùng, nước vừa tới miệng liền cảm giác nước này quá khác biệt. Tôi từng uống qua nước ở sông băng trên núi Côn Lôn, từng nếm qua nước suối ở Cương Cương Doanh Tử*, nếm qua thủy đàn trong mã não** ở động Bách Nhân trên thảo nguyên Mông Cổ, cũng đã uống nước sông ngầm trên đường lần tìm địa cung Tây Hạ, nhưng không có mùi vị nào giống với loại nước từ cát chảy ra này.

* Cương Cương Doanh Tử: Địa phương ở Nội Mông, Trung Quốc.** Thủy đàn trong mã não: Mã não hình thành trong tự nhiên có trường hợp rỗng ở giữa, bên trong có nước hoặc dịch lỏng gọi là thủy đàn.

Nước này dường như có mùi tanh, không phải mùi tanh của đất cát, cũng không phải mùi tanh hôi của cá chết mà giống mùi nước ở đáy bình.

Nếu là lúc bình thường, tôi chắc chắn sẽ không uống, nhưng hiện tại quá thực đã quá khát rồi, nước vừa đến miệng đã không tự chủ được ngửa cổ uống cạn.

Nghe nói trong lúc chiến tranh, quân tình nguyện ở Thượng Cam Lĩnh phải uống cả "Trà quang vinh" (quân tình nguyện Trung Quốc trong trận chiến liên triều phải uống nước tiểu- gọi là trà quang vinh), con người nếu khát đến tột cùng, trừ nước muối, thật không có gì là không uống được. Có điều tôi uống no nước mới nghĩ là mà sợ, khi nước Trung Quốc mới lập, rất nhiều người không biết nước máy là gì, cho nên có câu - nước máy Xã hội chủ nghĩa, uống xong trong bụng ma quỷ không lộng hành. Câu này ý muốn nói nước máy sạch sẽ, vệ sinh, nước không sạch uống vào dễ gây đau bụng, ma quỷ lộng hành cũng chỉ là cách nói hình tượng hóa mà thôi. Tôi cũng không biết uống xong thứ nước đào từ cát ra này sẽ thế nào, nhất là cái loại mùi vị cổ quái này là cái gì.

Răng Vàng cũng lẩm bẩm:"Uống xong sẽ không chết chứ? Nếu cứ mơ mơ hồ hồ mà chết đi, lúc gặp Diêm Vương, ngài hỏi làm sao mà chết, mình bảo Răng Vàng con uống nước mà chết, vậy khác gì để ngài nhổ vào mặt, còn mặt mũi nào nữa!"Tuyền Béo nói:"Bố khi, ông vào quan tài còn muốn trát phấn, chết rồi còn lo mặt mũi cái rắm. Nếu mà sợ chết thì đừng có uống, uống xong rồi còn ói được ra không? Hơn nữa uống xong cũng lâu rồi, không phải cũng không việc gì à, dù sao tôi thấy vẫn ổn. Vất chân lên chạy thêm vài chục mét nữa cũng không thành vấn đề."Răng Vàng nói:"Tôi thật sự cảm thấy nước này có vị không ổn, lão mập uống xong không có cảm giác gì sao?"Tuyền Béo nói:"Không có tôi đào được nước, các anh một đám cũng khát chết phơi xác ra, ở đó mà cảm giác. Lúc cần làm thì chẳng thấy người đâu, toàn nằm giả chết, lúc uống no đủ rồi lại đòi nọ đòi kia, đây là nước từ trong cát chảy ra nhá, mẹ kiếp, ông tưởng là nước ô mai quế hoa ướp lạnh à!"Răng Vàng nói:"Nếu mà không để ý là nước do ai đào ra thì tôi cũng tưởng là nước ô mai quế hoa ướp lạnh thật đấy!"Tôi bảo Tuyền Béo:"Thực sự cầu thị mà nói, nước này không thể so với ô mai quế

hoa ướp lạnh nhưng cũng là nước cứu mạng nha."Tuyền Béo nói:"Anh cũng ở đó mà cầu thị, người chịu oan ức lúc nào cũng là tôi, cạy quan tài là tôi, móc minh khí là tôi, kéo chó chết là tôi, cầm xẻng đập bánh chưng cũng là tôi, đào cát, mẹ kiếp cũng là tôi! Tôi giờ nào phút nào cũng tốt với các người, tôi có than phiền câu nào không?"Răng Vàng nói:Lão béo quả thật là "Quắc mắt coi khinh nghìn lực sĩ, cúi đầu cam chịu phận nghé con!"Tuyền Béo nói:"Nếu quần chúng đã tung hô như vậy, tôi đây cũng không khách khí, không thể không nói, trong đội ngũ này, tôi đây lúc nào cũng dốc hết sức mình vì sự nghiệp đồ đấu, bản lĩnh kiên định vững vàng, nhưng mà có kẻ bại hoại muốn một tay che trời, chụp cho tôi cái mũ to. Hôm nay giữa lúc nguy nan tôi đã ra tay ngăn cơn sóng dữ, lật ngược tình thế, có phải nên trả lại công bằng cho tôi không?"Tôi thấy chuyện này nên bưng bít ngay là hơn, vội bảo:"Tôi không thừa nhận cũng không được, nước này mặc dù có vị gì sét nhưng sau khi uống thật đúng là giải khát, hơn nữa sức khỏe cũng lập tức dồi dào, chúng ta đừng ở đây lơ là công việc nữa, mau thoát ra ngoài."Tôi vội vã chạy thẳng luôn về phía trước, những người đằng sau cũng chỉ còn cách đuổi theo, bước nhanh bước chậm đi thêm một hồi, ngẩng đầu lên nhìn, lại là cây cột đá kia. Mọi người gần như sụp đổ, vất vả mới tìm được nguồn nước, sao lại trở về nguyên điểm nữa?Răng Vàng nói:"Hay là hướng gió thay đổi?"Tôi nói:"Nếu ngay cả hướng gió cũng không cố định, vậy tôi cũng hết chiêu rồi."Shirley Dương nói:"Chúng ta từ đầu tới giờ gặp tất cả bốn cây cột đá, có điều đến thời điểm hiện tại, chúng ta cũng không thể xác nhận được có phải cùng một cây cột hay không."Tôi thầm nghĩ: "Thôi rồi, vừa rồi thấy Tuyền Béo kêu oan, tôi vội vã chuồn đi, quên để lại kí hiệu trên cột đá!"Lúc này Ngọc Diện Hồ Ly trước giờ vẫn im bất chợt nhiên nói:"Không phải cùng một cột đá."Tôi hỏi Ngọc Diện Hồ Ly:"Làm sao cô biết? Cô cũng đánh dấu lại à?"Ngọc Diện Hồ Ly chỉ tay về phía trước, nói:"Ở đó cũng có một cột."

Tôi nhìn theo ngón tay cô ta, cách đó mười mấy thước, giữa vùng cát chảy sừng sững một cây cột đá. Như vậy liền có thể xác nhận trong biển cát này quả thật không chỉ có một cây cột đá, Hơn nữa từ hình dáng cùng cách

bố trí cột đá, có thể chắc chắn bên dưới cát chảy là một lớp phế tích lớn, hiển nhiên còn cổ xưa hơn Mật chú phục ma điện của vương triều Tây Hạ.

Tôi hỏi Shirley dương:"Trước vương triều Tây Hạ, ở đây còn có cổ quốc nào?" Shirley Dương nói:"Chưa từng có, ít nhất trong sử sách và văn hiến không có bất kì ghi chép nào." Tôi nói:"Như vậy cột đá trong biển cát này là do ai lưu lại đây?" Răng Vàng nói:"VẬY cũng khó nói." Tôi nói:"Có gì khó nói cơ?" Răng Vàng nói:"Lão Hồ, lão mập, hai người cũng lăn lộn ở Phan Gia Viên lâu như vậy, chui qua không ít mộ cổ, chắc là cũng biết được chuyện hưng phế của các triều đại chứ?" Tôi nói:"Chuyện này thì có gì, Đường - Tống - Nguyên - Minh - Thanh này!" Răng Vàng nói:"Trước nữa cơ?" Tôi đáp:"Tam Quốc, Lưỡng Tấn, Nam Bắc Triều, Ngũ đại Thập quốc." Tuyền Béo nói:"Cái này ngay cả người chịu oan ức như tôi còn biết, nếu anh ta không biết sao ăn nổi chén cơm này?" Răng Vàng nói:"Nếu tính trước nữa, hai người các anh còn nói được không?" Tuyền Béo nói:"Tần Hoàng Hán Vũ, trước nữa tôi thật không biết, còn có ai không?" Răng Vàng đáp:"Trước Tần hoàng Hán Vũ là Xuân Thu chiến quốc, trước nữa là Tây Chu, trước Tây Chu là Ân Thương." Tuyền Béo nói:"Trước nữa thì sao?" Răng Vàng nói:"CÓ! Nghiêu, Thuấn, Vũ, sớm hơn nữa còn có! Ái dà, nếu còn dấu vết lại đến ngày nay, nhiều lắm cũng chỉ đến thời Ân Thương." Tuyền Béo nói:"Các triều đại trước thì sao?"

Răng Vàng nói:

"Một là do niên đại quá lâu, quá xa, hai là cổ xưa trước kia có một trận đại hồng thủy, toàn bộ đều bị sóng nhấn chìm hết cả, không lưu lại được gì."

Shirley Dương cho rằng lời Răng Vàng nói rất có lý. Từ Ân Thương đến hiện tại cũng ba bốn ngàn năm, khảo cổ học cũng không chứng minh được trước đó có cổ quốc văn minh thịnh vượng hay không, có lẽ bên dưới lớp cát chảy này là một cổ quốc bị vùi lấp trước khi xảy ra đại hồng thủy, cổ tới nỗi không có bất cứ ghi chép nào trong sử sách.

Tôi nghe đến đây, lòng run một cái, nhìn trộm Ngọc Diện Hồ Ly thấy trong mắt cô ta loé lên một tia quý dị, tôi thầm nghĩ: "Ngọc Diện Hồ Ly bằng bất cứ giá nào cũng muốn cướp đoạt sách vàng Tây Hạ, là vì ma ni bảo thạch trong bích hoạ, mà sau khi thành công lại nhảy thẳng xuống vết nứt trên thạch đài, chắc hẳn không phải là muốn tìm cái chết, lẽ nào mục tiêu thực sự của cô ta là cố quốc chôn dưới lớp cát chảy này sao? Nhưng một mình cô ta lao xuống có thể đào được bao nhiêu cát? Nơi này chỉ có mấy cây cột đá, cô ta muốn tìm thứ gì? Tìm được thì làm sao để thoát thân? Tôi phải nghĩ cách moi được bí mật từ miệng cô ta. Dùng biện pháp mềm mỏng, cô ta nhất định không dễ mắc lừa, vậy mạnh bạo thì sao? Bảo Tuyền Béo chặt hai ngón tay cô ta, xem có khai hay không! Có điều trong tình huống đó, lời cô ta nói tôi dám tin sao? Huống chi Shirley Dương cũng sẽ không đồng ý cách làm này..."Tôi vừa nghĩ vừa đi về phía trước. Cột đá xuất hiện càng lúc càng nhiều, có cao có thấp, có cột đã gãy lìa, đỉnh cột to đùng nằm giữa cát chảy. Đi tiếp mấy bước, đèn pin rọi tới một đường biên, phẳng phất giống như là cửa một toà cung điện, đèn pin không chiếu tới đỉnh. Người đứng ở giữa có thể miễn cưỡng chiếu tới hai bên vách đá, chiều rộng ước chừng không dưới bốn năm mươi thước, vuông vắn như đao gọt vậy. Mặc dù chỉ thấy một phần cực nhỏ trong đó nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự nghiêm mật tách biệt với thế giới bên ngoài, thâm sâu hùng vĩ!

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xương
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Diệt Hết Thầy Tối Tăm U Âm.

1Chúng tôi đứng trước cửa lớn hồi lâu, ai nấy cũng đều kinh hãi. Nếu nói rằng đây là cửa thì có lẽ là hơi sâu quá. Nếu là thông đạo, hai bên lại quá bằng phẳng, dùng dao búa đẽ gọt cũng khó mà bằng phẳng được như vậy. Bề rộng thông đạo chừng bốn năm mươi thước, độ cao cũng không dưới ba mươi thước. Răng Vàng khiếp sợ, hỏi tôi: "Lão Hồ, chúng ta không định vào trong đấy chứ? Tôi mới nhìn đã thấy run rồi, đường này không biết sẽ thông đến đâu đây?" Tôi nói: "Xung quanh đều là cát chảy, khó khăn lắm mới tìm được một con đường, dĩ nhiên phải vào xem thử, nói không chừng mèo mù vớ được con chuột chết, lại có đường cho chúng ta ra ngoài." Dĩ nhiên tôi nói như vậy là để trấn an Răng Vàng, vào giờ phút này, trong lòng tôi không phát run mới là lạ? Có điều hiện giờ chúng tôi không có nước, lương thực cũng cạn, không xác định được phương vị, trong tình thế này tìm thấy một thông đạo thì cho dù sau khi tiến vào là lạnh hay dữ cũng hơn là vòng tới vòng lui trong cát chảy gấp vạn lần. Tuyền Béo không đợi được, dẫn đầu phăm phăm đi trước, đang định tiến vào. Shirley Dương lại nói: "Đợi đã, Bát Nhất, nhìn vách đá này xem, quái dị vô cùng!" Tôi nói Tuyền Béo với Răng Vàng trông chừng Ngọc Diện Hồ Ly, không được để cô ta nhân cơ hội chạy mất, hơn nữa còn bảo Tuyền Béo nếu cô ta có biểu hiện gì bất thường thì lập tức bắn chết luôn, tuyệt đối không để cô ta uy hiếp đến sự an toàn của bốn người. Tuyền Béo nói: "Nếu tôi bôm một cái bắn chết cô ta, vậy cũng không cần mang tiếng oan hộ anh nữa có phải không?" Tôi nói: "Đừng có leo nhèu nữa, để anh chịu oan ức cũng chính là đang tín nhiệm anh đó!" Nói xong tôi tới bên cạnh Shirley Dương, cô đang

đứng phía dưới vách đá cạnh lối đi, đèn pin chiếu lên vách, chỉ thấy vách đá đen nhánh, bằng phẳng dị thường, không giống có bàn tay con người đục đẽo, cũng không giống xây từ gạch đá. Tôi sờ thử tay lên, đá lạnh như băng, cứng rắn lạ thường! Shirley Dương nói: "Còn có thứ gì dị hơn nữa cơ, anh xem...." Dứt lời, cô cầm lấy xẻng từ tay tôi, gọt lên vách đá. Cho dù là đá hoa cương, một xẻng gọt lên như vậy chắc chắn cũng sẽ phát ra tiếng cọ sát, thậm chí còn bắn ra tia lửa. Nhưng một xẻng này Shirley Dương hạ xuống, va vào vách đá, chỉ phát ra tiếng vang rất nhỏ. Nếu không phải tôi cực kì tập trung nghe ngóng thì cả tiếng vang rất nhỏ cũng không thể nghe được. Hơn nữa vách đá không hề có chút dấu vết va chạm nhỏ nào. Tôi nói: "Quả thật kỳ quái, chất thép xẻng công binh của Đức thì khỏi phải bàn, đến gang còn không lại được nó, độ cứng của vách đá này thật không tưởng nổi!" Shirley Dương nói: "Hai bên lối đi đều là vách thế này, nhưng nếu nói là vách đá thì quả thật là quá cứng rắn rồi. Hơn nữa khi rọi đèn pin lên cũng không thấy ánh sáng bóng lên, chỉ thấy tối đen mù mịt, giống như một dạng liên kết ion nào đó." Tôi không hiểu liên kết ion là thế nào, nhưng cũng ngại hỏi, không muốn để lộ ra mình quá dốt nát. Phỏng đoán đại khái thì là vách đá này cho dù súng hay thuốc nổ, búa đao đẽo gọt cũng không lưu lại bất kì dấu vết gì, chỉ có thể kết luận một câu - quá cứng rắn! Tôi với Shirley Dương to nhỏ thảo luận mấy câu, quyết định tiến vào tìm hiểu cho ra nhẽ. Thông đạo mặc dù cổ quái nhưng nếu không đi vào thì cũng không còn đường nào mà đi nữa. Hơn nữa cũng phải trông chừng Ngọc Diện Hồ Ly, có thể cô ta biết con đường này dẫn tới đâu. Tôi nhớ lúc thấy cửa thông đạo, trong mắt Ngọc Diện Hồ Ly không hề có tia sợ hãi, ngạc nhiên nào, thay vào đó là một loại xúc cảm "hân hoan" không thể gọi tên. Chỉ để Tuyền Béo trông chừng, tôi vẫn chưa yên tâm nên cũng tự mình đi sau lưng cô ta. Tôi lại bảo Shirley Dương, sau khi vào thông đạo, có thể tôi phải dọa nạt Ngọc Diện Hồ Ly một phen, may ra có cơ hội hỏi ra bí mật của Ma ni bảo thạch. Vậy nên tôi để Shirley Dương mở đường, Ngọc Diện Hồ Ly theo sau, cuối cùng là tôi, Tuyền Béo, Răng Vàng, súng trường liên châu cũng ôm trên ngực. Mọi người mang theo đèn pin, dè dặt tiến vào thông đạo. Từ cửa thông đạo nhìn vào bên trong, cảm giác sâu thẳm khó lường. Sau khi đi

vào cảm giác đó lại càng mãnh liệt, thông đạo giống như kéo dài tới vô tận, để tránh lạc đường, mọi người tập trung đi về bên trái, cùng tiến về phía trước, không cảm giác được thời gian, phương hướng, giống như đi mãi vẫn dậm chân tại chỗ, từng bước từng bước đi trên con đường không thấy điểm đích. Tôi phát hiện có vật gì đó, ẩn trong bóng tối theo dõi nhất cử nhất động của chúng tôi, mặc dù tôi không thấy được nó, nhưng mỗi sợi lông tơ dựng đứng trên người đều như đang lần lượt truyền đến thông tin đó, tuyệt đối không phải ảo giác! Đồng thời tôi có một dự cảm, rằng chúng tôi sẽ mãi mãi không thoát được khỏi thông đạo này, bởi vì nó sẽ không có đích đến. Trong lòng tôi cảm giác giống như gàu nước đặt chênh vênh cạnh mép bờ, nơm nớp lo sợ, biết rõ tình hình không tốt, lại không thể dừng lại, e rằng bước tiếp theo sẽ rơi xuống vực sâu không đáy. Tôi âm thầm nghĩ, nếu Ngọc Diện Hồ Ly nhất quyết phải mang Ma ni bảo thạch tới nơi này, vậy chắc chắn điểm mấu chốt nằm ở Ma ni bảo thạch. Lúc trước tôi từng hỏi Shirley dương, cô ấy cũng chỉ biết được Ma ni bảo thạch có thể chiếu sáng mọi thứ vô minh, diệt sạch hết thảy tối tăm u ám mà chưa hiểu tường tận cách phát huy sức mạnh của nó. Tôi và Tuyền Béo vừa dán mắt vào Ngọc Diện Hồ Ly, vừa bàn bạc xem bên trong Ma ni bảo thạch rốt cuộc có bí mật gì. Tuyền Béo hỏi tôi: "Chiếu sáng mọi thứ vô minh, diệt sạch hết thảy tối tăm u ám là thế nào?" Tôi nói: "Đây là cao từ"*"* Cao từ: Chỉ lời thơ hay. Tuyền Béo nói: "Tôi có hỏi anh từ này nó cao thấp thế mẹ nào đâu, tôi hỏi nó có nghĩa là gì cơ mà?" Tôi nói: "Hai câu này nếu tách ra từng chữ một thì chữ nào cũng dễ hiểu, nhưng đặt chung một câu thì vô cùng khó. Có điều anh hỏi như vậy đã nhắc tôi nhớ ra một ý. Trước đó ở Mật chú phục ma điện, chúng ta cũng không nghĩ ra "mật chú" nghĩa là gì, lúc đó anh bảo, "mật chú" là lời nguyện bí mật, không thể nói ra, nếu nói ra thì không gọi là "mật chú" nữa." Tuyền Béo bưng tỉnh, nói: "Ồ, mình là sáng, vô minh là không có ánh sáng, vậy chính là tối rồi." Tôi nói: "Đúng vậy, thứ không nhìn thấy được gọi là vô minh!" Ngọc Diện Hồ Ly đi phía trước, nghe thấy tôi với Tuyền Béo nói chuyện bỗng cười lạnh, xem thái độ có vẻ rất khinh thường cao kiến của chúng tôi. Tuyền Béo nói: "Cô đừng có mà khiêu khích, chưa từng nghe câu ai đó nói à: "sớm được nghe giảng đạo, tối chết cũng

đáng*", cô nghe tôi với lão Hồ giảng đạo thể này, lát có bị đập chết thì cũng hoà vốn, yên lòng mà nhắm mắt xuôi tay nhé."* Nguyễn Văn: "Triều Văn Đạo, tịch tử khả hĩ" - trích lời Khổng Tử, sách Luận Ngữ. Tôi thầm nghĩ: "Tuyền Béo đúng là có sở trường về mặt này, mấy câu này quả thật tôi không nói ran rồi, lại nghĩ, sao không nhân cơ hội này moi thêm vài câu từ miệng Ngọc Diện Hồ Ly, "nói lắm thì sơ hở nhiều", từ đầu đến giờ cô ta không hé nửa lời, điều này vô cùng bất lợi cho chúng tôi." Vậy nên tôi nháy mắt với Tuyền Béo, ý bảo anh ta hỏi Ngọc Diện Hồ Ly thế nào là "vô minh". "Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Mọi thứ nghiệp nằm trong sinh tử, luân hồi, nhân quả đều gọi là "vô minh". Ngay cả điều này mà các người cũng không hiểu, Ma ni bảo thạch nằm trong tay các người thật chỉ có một câu để hình dung - ngọc sa đáy bùn." Tuyền Béo nói: "Cô đừng tưởng lòn bịp được bọn tôi, thật ra từ đầu, chúng tôi cũng đã nghĩ qua ý này, cô không thấy à? Thế nên bọn tôi mới bảo những đồ không thấy được thì gọi là "vô minh". Tôi vốn muốn tìm hiểu bí mật Ma ni bảo thạch từ miệng của Ngọc Diện Hồ Ly, nhưng quả thực tôi nghe không hiểu lời cô ta, thế nào là tất cả báo ứng sinh tử, nhân quả, luân hồi? Tôi vắt óc suy nghĩ hồi lâu: "Giữa sống với chết, nhân với quả có cái gì liên quan đến chuyện này sao? Hay giống như lúc con người sinh ra đã định sẵn là phải chết, chết là điều biết trước được, nhưng khoảng thời gian từ khi sinh ra cho đến chết, phải trải qua một đời thế nào là điều không thể dự đoán được, sẽ có vô số khả năng xảy ra, vậy nên mới gọi là "vô minh" hay sao?" 2 Sau khi nghe Ngọc Diện Hồ Ly nói, tôi nghĩ đi nghĩ lại, chiếu sáng hết thấy mọi thứ vô minh, diệt tất cả tối tăm u ám, tôi nghĩ đến lộn cả óc vẫn không nghĩ ra nguyên cớ, lại nghĩ: "Vô ngoài Ma ni bảo thạch đã vỡ vụn, ánh sáng đã yếu ớt đi rất nhiều, không còn rạng rỡ được nữa, vậy còn chiếu phá cái gì được chứ?" Đành cứ vừa đi vừa ôm đầu, cũng không biết đi được bao lâu, tôi đến bên Shirley Dương, hỏi Ma ni bảo thạch. Một là tôi muốn xem thử có thể phục hồi lại ánh sáng rực rỡ của nó hay không, hai là để tôi giữ Ma ni bảo thạch mới không lo lắng xảy ra sơ xuất. Ba là tôi cầm Ma ni bảo thạch trong tay, làm bộ xem đi xem lại mới thu hút được sự chú ý của Ngọc Diện Hồ Ly, tôi mới có thêm cơ hội moi ra bí mật từ cô ta. Quả nhiên đúng như dự đoán, Ngọc Diện Hồ

Ly thấy tôi dùng đèn pin soi lên Ma ni bảo thạch liền hỏi: "Anh muốn biết bí mật trong Ma ni bảo thạch không?" Tôi nói: "Đương nhiên là muốn, nhưng nghe từ miệng cô, tôi phải cân nhắc trước xem có tin được hay không." Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Tôi chưa bao giờ có lòng muốn hại anh, cũng sẽ không gạt anh, lời này tôi có thể thề với trời đất." Tôi nói: "Tôi xin nhận phần ân tình này của cô, cô nói Ma ni bảo thạch có thể trị khỏi đầu ông nội cô bị kẹp cửa, lời này cũng chưa quên chứ? Tôi nhớ rõ cô từng nói minh nguyệt châu còn gọi là thanh châu, nếu ai đó quên mất điều gì, lấy tay phủ lên châu này, những chuyện trước kia sẽ rành rành trước mắt, tôi năm minh nguyệt châu đến toát cả mồ hôi cũng chẳng nhớ nổi tối hôm qua ăn cái kẹo gì, cô đừng có mà múa rìu qua mắt thợ!" Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Anh đừng có àm lòng dạ hẹp hòi, ân ân oán oán lúc trước mãi không quên, tôi muốn nói là từ sau lần anh cứu tôi ở sông ngầm đó, không tin anh cứ hỏi, anh muốn biết cái gì? Nhưng trước khi các người thả tôi, anh chỉ có thể hỏi ba điều, sau khi trả lời xong, tôi với anh từ nay không còn nợ nần gì nhau." Tôi nói: "Cô muốn lấy minh nguyệt châu trong địa cung Tây Hạ làm gì?" Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Tôi muốn tìm một 'kho tàng'. Tôi nghĩ: 'Đây mà là một vấn đề sao, nói thế này khác gì không nói, nếu mình lại hỏi kho tàng đó là cái gì, thì sẽ lại mất thêm một câu hỏi vô ích. Vậy tiếp theo tôi nên hỏi gì đây? Vị trí kho tàng sao? Không phải ở trong thông đạo thì là ở cuối thông đạo, không cần hỏi cũng biết. Vấn đề lớn nhất trước mắt là nghĩ cách thoát khỏi thông đạo dài đằng đằng này.' Vì thế tôi hỏi Ngọc Diện Hồ Ly: 'Thông đạo này rốt cuộc dẫn đến đâu?' Ngọc Diện Hồ Ly nói: 'Không biết, không biết cũng là một đáp án, tôi cũng không rõ giống các anh.' Tôi thầm nghĩ: "Ngọc Diện Hồ Ly này quả thật quá gian xảo, dùng mấy câu trả lời lửng lơ hoặc không có chút giá trị nào để đổi lấy sự tín nhiệm của tôi, vấn đề thứ ba thà không hỏi thì hơn, nếu không lại lãng phí một cơ hội vô ích. Chi bằng để Tuyền Béo dọa cho cô ta một trận, không tin cô ta không sợ!" Tôi ra vẻ trầm ngâm, đụng đụng cùi trỏ vào Tuyền Béo và Răng Vàng, làm bộ muốn hỏi tiếp vấn đề thứ ba, Tuyền Béo cùng Răng Vàng ở bên cạnh hiểu ý, đột nhiên nổi xung, làm ra vẻ không thèm quan tâm kết quả, nói: "Lão Hồ, cô ta đang coi anh như khỉ mà đùa bỡn đấy! Không biết mà

cũng là một đáp án à, mẹ kiếp ông đây nhỡ vào? Ông phun quả rắm còn giá trị gấp vạn cái đấm án khi gió đẩy, thằng quý nhà ông đang mờ mắt vì tình, chân đạp hai thuyền, coi chừng gặp phải gió lớn ngã lộn cổ, chết chìm dưới nước. Cứ năm lần bảy lượt nhân nhượng con hồ ly tinh này, thôi để tôi thay anh chịu oan ức, tôi thấy anh bị nó bỏ bùa rồi, để xem hôm nay ông đây chặt cho bằng đứt cái ảo tưởng đấy!" Vừa nói, cậu ta vừa lôi xềng ra, định một xềng chặt phăng đầu Ngọc Diện Hồ Ly. Tôi vội vàng ngăn cậu ta, nói: "Chưa đến lúc phải giết người, cho dù cô ta thực sự quay đầu lại với nhân dân, anh muốn thủ tiêu cô ta, vậy thì cũng phải nói cho rõ ràng đạo lý với cô ta trước đã." Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Họ Hồ kia, đồ bạc tình bạc nghĩa! Muốn giết tôi thì ra tay ngay trước mặt tôi đi, đừng có đâm dao sau lưng như thế." Tôi nói: "Vương Khải Tuyền một khi đã nổi ác tâm, tôi muốn ngăn cũng ngăn không nổi, cô đừng nghĩ tôi đang dọa cô." Tuyền Béo nói: "Ông còn thủ thủ cái chó gì với nó nữa, giờ ông mà cản tôi, tôi băm cả ông!" Răng Vàng ở phía trước cũng quay đầu lại nói: "Lão mập, người ngợm Ngọc Diện Hồ Ly này còn ngon lành hơn cả tiên nữ trong tranh, một xềng đập chết cũng tiếc, chi bằng...." Răng Vàng cười đầy vẻ xấu xa, ý tứ không nói cũng hiểu. Tôi nói với Răng Vàng: "Các ông đang muốn tiền dâm hậu sát đó hả?" Tuyền Béo đẩy tôi sang một bên, nói: "Một xềng này của ông mà đã quyết định chặt xuống thì đương nhiên sẽ không thu lại nữa!" Ngay sau đó liền vung xềng, nhất quyết muốn chém thẳng xuống đầu Ngọc Diện Hồ Ly. Răng Vàng nói: "Đừng ra tay, đừng ra tay! Hai người các anh không phải chỉ muốn hỏi vài câu thôi sao, không đáng phải chặt cụt đầu người ta như thế! Nghe lời Răng Vàng tôi đi, hỏi một lần không nói, lột một lượt áo, hỏi hai lần không nói, lột hai lượt, xem cô ta có nói hay không!" Ngọc Diện Hồ Ly không sợ tôi, nhưng vẫn kiêng dè Tuyền Béo. Tuyền Béo mà đã nóng lên, thật đúng là nói được làm được, huống chi chiêu trò của Răng Vàng lại còn thâm hơn, Ngọc Diện Hồ Ly lúc ấy sợ đến trắng mặt. Đang lúc đó, chợt nghe Răng Vàng "ui chao" một tiếng, tôi rọi đèn pin về phía trước một cái, chỉ thấy mặt hấn đầy máu, tôi với Tuyền Béo tưởng hấn bất ngờ bị tập kích trong bóng tối. Shirley Dương đi phía trước cũng dừng bước, Tuyền Béo vẫn đang giơ cao xềng còn chưa kịp hạ xuống. Thừa dịp mọi người ngăn ra,

Ngọc Diện Hồ Ly cầm đầu chạy, lướt qua bên người Răng Vàng, thuận tay lôi dao đuôi cá trong ba lô trên lưng hắt theo. Tuyền Béo chửi đồng một tiếng: "Mẹ kiếp! Nó muốn chạy!" Giơ súng trường trong tay lên. Ngọc Diện Hồ Ly bị dọa đến khiếp sợ, trên vai cô ta vẫn còn ánh sáng đèn tín hiệu, với kỹ thuật của Tuyền Béo, một phát này bắn ra nhất định sẽ bắn nổ đầu cô ta. Tôi vội đề súng trường trong tay Tuyền Béo xuống. Vừa rồi chúng tôi đùa hơi quá, không ngờ đã dọa khiếp khiến cô ta bỏ chạy. Cô ta không có Ma ni bảo thạch, không sợ cô ta bay lên trời được. Hơn nữa cô ta là người duy nhất biết được bí mật của Ma ni bảo thạch, một súng bắn bỏ thì dễ, nhưng muốn thoát khỏi đây thì khó hơn lên trời. Tôi cùng Tuyền Béo, Shirley Dương đỡ Răng Vàng dậy, hỏi hắt có chuyện gì? Hoá ra Răng Vàng chỉ lo lẻo mép, vênh váo đắc ý, đầu va phải vách đá, va đến trước mặt đầy sao. Miệng vẫn còn nói được, không sao, nhưng răng cửa vàng lấp lánh đều đã bị đụng rớt. Răng Vàng vừa bưng răng mình vừa kêu cha gọi mẹ, không ngừng kêu thảm. Tuyền Béo vả hắt một cái: "Khóc cái mẹ gì mà khóc? Không phải mới rơi có cái răng vàng thôi sao? Đàn bà ngày xưa mất trinh tiết cũng không khóc thảm như vậy!" Răng Vàng bị ăn một vả, mất hồn mất vía té xuống đất, xem ra thui với hắt, răng vàng còn quan trọng hơn mạng sống. Sau khi bị rụng răng, Răng Vàng trước kia đầu tóc tối ngày bóng loáng, toe toét miệng, ba hoa chích chòe, bụng đầy mưu kế thương trường, vậy mà hiện nay toàn thân chẳng còn chút hào quang nào, mặt mũi cũng tối thành tro. 3 Lúc này Răng Vàng vẫn không ngừng đổ máu mũi, hình như sống mũi hắt cũng bị gãy, Shirley Dương cầm máu cho hắt, lắc đầu một cái, nói: "Vừa rồi mấy người có phải nóng nảy quá rồi không?" Tôi nói: "Răng Vàng thật chả ra thể thống gì, mở miệng là muốn lột quần áo người ta, đến cả đường cũng không thềm nhìn! Cái này vốn cũng không phải trong kế hoạch của anh, anh chỉ định bảo Tuyền Béo cầm xẻng dọa Ngọc Diện Hồ Ly một trận, không ngờ Răng Vàng lại ra nông nỗi này, đây không phải là gặp báo ứng sao?" Tuyền Béo nói: "Có đuổi không? Không đuổi thì nó chạy xa mất rồi!" Tôi nhìn phía trước, thông đạo đen nhánh một màu, đã không thấy ánh đèn trên người Ngọc Diện Hồ Ly nữa. Không biết có phải cô ta đã cao chạy xa bay, hay đã tắt đi đèn tín hiệu trên vai. Tôi

nói:"Thông đạo này chỉ có một đường thẳng, cô ta có chạy xa nữa, chúng ta vẫn đuổi được, cầm máu cho Răng Vàng quan trọng hơn."Tuyền Béo nói:"Cái thẳng oắt con Răng Vàng này, trước đây tôi cho rằng hẳn chỉ tham tiền, không ngờ còn háms cả sắc, tin này mà truyền đi, danh tiếng của chúng ta đúng là hết sạch. Tôi vẫn thường xuyên nhấn mạnh là "Không sợ làm người xấu, nhưng mà xấu cũng phải đường đường chính chính!"Tôi thấy Răng Vàng đã bất tỉnh nhân sự, mặt toàn là máu, xem ra trong chốc lát cũng không thể hành động, liền định bảo Tuyền Béo công hãn.Tuyền Béo nói:"Căn bản không nên mang theo hãn, nửa sống nửa chết thế này, công về còn tác dụng gì, chi bằng để tôi mang răng vàng của hãn về, lập bài vị thấp nhang, từ nay về sau ai nhớ hãn có thể ngậm cái răng vàng này, đảo qua đảo lại trong miệng, mùi vị chắc chắn không tệ..."Lời còn chưa dứt, phía trước xuất hiện ánh sáng lay động, Ngọc Diện Hồ Ly vừa chạy trốn lại chạy quay trở lại, sắc mặt còn tệ hơn lúc trước, trong tay xách loan đao đuôi cá, máu tươi cũng theo lưỡi đao nhỏ xuống.Chúng tôi tưởng rằng cô ta gặp nguy hiểm nên chạy trở lại, tôi còn chưa kịp hỏi, cô ta bỗng ngay lập tức nhào vào ngực tôi, toàn thân run rẩy, không biết bị thứ gì dọa cho khiếp sợ.Tôi không còn cách nào khác đành dìu cô ta tới ngồi cạnh vách đá, hỏi:"Không phải cô chạy rồi sao? Gặp phải thứ gì? Trên đao sao lại có máu?"Ngọc Diện Hồ Ly mắt đốic tai ngơ trước câu hỏi của tôi, kinh ngạc nhìn chăm chăm vết máu trên đao, bỗng mở miệng nói:"Mau đưa em Ma ni bảo thạch, nếu không chúng ta đều phải chết!"Tôi nói với cô ta:"Cô hết chiêu rồi à? Cái này mà cũng nói ra được?"Ngọc Diện Hồ Ly nóng nảy, vươn tay vỗ tới ngực tôi. Tôi đẩy cô ta về lại vách đá, để Tuyền Béo đè cô ta lại, lại cúi đầu xem lưỡi đao kia, thầm nghĩ: "Trên người Ngọc Diện Hồ Ly không thấy có vết chém, vết máu trên đao từ đâu mà có?" Trong thông đạo cả chuộtcũng không có, một đao này của Ngọc Diện Hồ Ly rốt cuộc là chém phải thứ gì? Sao cô ta lại khiếp sợ đến thế?"Shirley Dương cũng cảm thấy tình hình không ổn, lại trước mặt tôi, thấp giọng nói:"Trước mặt nhất định có biến, các anh ở lại trông chừng Ngọc Diện Hồ Ly với Răng Vàng, em đi trước xem sao."Tôi nói với Shirley Dương:"Hay để anh đi xem một vòng, Ngọc Diện Hồ Ly quá lăm trò, không biết có phải lại đang giả thần

giả quý hay không, mọi người cũng phải coi chừng cô ta." Shirley Dương nói: "Nếu gặp nguy hiểm, anh đừng khoe tài, mau chạy trở lại." Tôi đáp ứng một tiếng, rút xẻng, bật đèn pin, men theo vách đá cạnh thông đạo tiến thẳng về phía trước, trong bụng thầm đếm, ước chừng đi được ba trăm bước, quay đầu lại đã không thấy ánh đèn pin của bọn Shirley Dương nữa. Đường hầm vô tận giống như chỉ còn lại mình tôi, không ánh sáng, không âm thanh, trong lòng tôi có chút hoang mang: "Đi xa như vậy cũng chưa thấy gì, có phải nên trở lại rồi không?" Vừa nghĩ đến đây, chân đụng phải một vật, tựa hồ là người. Tôi vội chúc đèn pin, chiếu về phía đó, chỉ thấy dưới vách đá bên cạnh thông đạo có một người đàn bà nằm đó, người vận liệp trang (trang phục đi đêm), đầu bị lưỡi dao gọt mất một nửa, khắp nơi toàn là máu, nhìn trang phục cùng thân hình, tôi lập tức nhận ra, người thiếu một nửa cái đầu này, không ai khác chính là Ngọc Diện Hồ Ly! Tôi sờ thi thể, thấy hơi ấm vẫn còn, chết chưa được bao lâu, nhưng nếu nói người chết ở đây chính là Ngọc Diện Hồ Ly, vậy người vừa chạy trở lại là ai? Tôi cẩn thận nghĩ lại tình hình vừa rồi, vì muốn Ngọc Diện Hồ Ly nói ra bí mật của Ma Ni bảo thạch, tôi cùng Tuyền Béo, Răng Vàng bày trò hăm dọa, Tuyền Béo giơ xẻng dọa chém nửa cái đầu cô ta, Răng Vàng lại quạt gió thổi lửa, tuyên bố phải lột sạch Ngọc Diện Hồ Ly, kết quả hăn đắc ý vênh váo, đầu va phải vách đá, răng vàng trong miệng cũng rớt hết ra, Ngọc Diện Hồ Ly bị chúng tôi dọa sợ, thừa dịp hỗn loạn liền chạy mất. Hoá ra trốn tới chỗ này, gặp một "người" giống mình như đúc, hai bên ác đấu, Ngọc Diện Hồ Ly chém mất nửa cái đầu của đối phương, nhưng cô ta cũng sợ hãi, không còn cách nào liền chạy trở lại. Nếu Ngọc Diện Hồ Ly đã trở lại, vậy người mất nửa cái đầu nằm trên đất cũng không phải Ngọc Diện Hồ Ly, nhưng trong thông đạo không còn ai khác, cho dù là có, trang phục cùng diện mạo cũng không thể giống Ngọc Diện Hồ Ly như đúc. Đừng nói Ngọc Diện Hồ Ly bị kinh khiếp, đổi lại là tôi, tôi cũng sợ tới ngu người, càng nghĩ càng thấy da đầu tê dại. Lúc ông nội tôi vẫn còn sống, tôi từng nghe người kể lại, ở quê người có một phong tục vô cùng quái dị, buổi tối ba mươi Tết, người lớn tuổi chưa vợ thường không ở nhà mà ra ngoài mò vật. Sao lại gọi là mò vật? Bởi vì không được đốt đèn nến, nửa đêm trời tối,

mắt mở cũng như mù nên ra ngoài mò khắp nơi, mò được cái gì liền đem về nhà cúng. Một lần, một người ra ngoài, mò phải một cái đầu lâu người chết, hăn cũng không kiêng kị gì mà đem về cúng, lại sợ người khác nhìn thấy nên để ở dưới giường, lấy bộ quần áo che đi, đúng tiết đúng hạn dâng cúng, một ngày lạy tám lần. Nghe nói làm vậy là thỉnh trạch tiên, nếu như mò được đồ linh, thì trong vòng một năm sẽ được phù hộ, may mắn phát tài, nếu không có khởi sắc thì tới cuối năm ném đi, lại đi mò vật khác. Nói về người kia, mang đầu lâu về thờ, đảo mắt đã qua nửa năm, hôm đó vừa bước vào cửa liền thấy một người mặt mũi giống hệt mình, mặc quần áo của mình, ngồi trong nhà mình cười khanh khách quái dị. Nhưng người đó chỉ có đầu, bên trong quần áo đều trống rỗng, lập tức dọa chết người chủ kia. Tương truyền đầu lâu người chết kia lâu năm thành tinh, lại được hương khói thờ cúng, liền mọc lại da, thịt, tóc tai giống y như người thờ nó, đến khi sao trên trời mọc đủ, đầu người mặc quần áo ra lạy thất tinh bắc đẩu, vái liền ba vái, nếu đầu không rớt xuống vậy là hăn có thể mọc cả tay chân, không khác gì người bình thường. Tôi đặc biệt ấn tượng với câu chuyện này của ông nội, không tìm được mà nghĩ quàng nghĩ xiên, nhưng đó dù sao cũng chỉ là truyền thuyết mê tín trong dân gian, huống chi người đàn bà trước mặt không chỉ có đầu mà có cả tay chân, ngay cả quần áo cũng y hệt Ngọc Diện Hồ Ly. Nếu đúng là do quỷ biến thành, vậy thì mẹ kiếp, nó phải có đạo hạnh cao thế nào? Tôi nhất thời không nghĩ ra rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ có thể xác định được một điểm, tình hình trong lối đi hung hiểm hơn nhiều so với dự đoán của chúng tôi, phải mau chóng trở lại, họp với bọn Shirley Dương. Ý vừa quyết, tôi lập tức xoay người, lúc này vách đá ở phía tay phải tôi. Trong thông đạo ngập tràn bóng tối, không rõ phương hướng này, vách đá là thứ duy nhất giúp tôi phân biệt trước sau. Tay phải tôi dò vách đá, bước nhanh trở lại, đi được một đoạn liền thấy Shirley Dương, Tuyền Béo, Răng Vàng vẫn ở chỗ cũ. Răng Vàng nằm dưới vách đá không nhúc nhích, Shirley Dương đang đè huyết cầm máu cho hăn, Tuyền Béo cùng Ngọc Diện Hồ Ly cũng ngồi ở bên cạnh. Tuyền Béo hỏi: "Lão Hồ, sa mà đi cả nửa ngày mới trở về, thấy thứ gì phía trước không?" Tôi cũng không cảm giác được mình đi bao lâu, đầu xoay một

vòng, quyết định tạm thời không mang những gì nhìn thấy phía trước nói ra với họ, tránh bút dây động rừng, vì tôi vẫn không chắc chắn được Ngọc Diện Hồ Ly đang ngồi kia có phải là "người" hay không! Tôi nói với Tuyên Béo: "Không thấy gì cả..." Sau đó làm như không có việc gì ngồi xuống. Tuyên Béo nói: "Không có gì sao anh đổ đầy mồ hôi hột, thận cũng hư rồi hả?" Tôi giơ tay lau trán một cái mới phát hiện đây mồ hôi lạnh, tôi nói: "Chạy đi chạy lại như vậy lại không ra mồ hôi mới lạ" Vừa nói vừa nhìn trộm Ngọc Diện Hồ Ly, chỉ thấy khí sắc cô ta xem chừng đã tốt hơn chút, không còn bộ dạng nơm nớp lo sợ vừa rồi. Ngọc Diện Hồ Ly phát hiện tôi nhìn cô ta, nói: "Sao anh nhìn tôi kiểu đó?" Không biết tại sao, tôi cảm giác Ngọc Diện Hồ Ly trước mặt là một người khác, suy nghĩ này cũng làm chính tôi cảm thấy kỳ quái, tại sao lại có cảm giác như vậy? Ngọc Diện Hồ Ly bên cạnh tôi lúc này, giọng điệu nói chuyện, thần thái, khí chất đều giống Ngọc Diện Hồ Ly mà tôi biết, nếu vậy tại sao vẫn cảm giác cô ta là người khác? Trên người mỗi người có một loại khí tức, tiếp xúc lâu dài sẽ nhận ra loại khí tức này, cho dù nhắm mắt, khi người đó tới bên cạnh cũng có thể qua khí tức này mà nhận ra. Khí tức trên người Ngọc Diện Hồ Ly không có bất cứ thay đổi gì so với trước kia. Hoặc giả sau khi tiến vào thông đạo, quá nhiều biến cố phát sinh liên tiếp, cũng không có bất cứ ảnh hưởng nào tới Ngọc Diện Hồ Ly bên cạnh tôi. Nhưng sau khi tiến vào thông đạo, Tuyên Béo dùng xẻng uy hiếp cô ta, Răng Vàng lại nảy thêm chủ ý thối, muốn lột sạch cô ta, cô ta cũng không sợ chết nhưng lại sợ mấy lời dọa dẫm của Răng Vàng, thật sự sợ mấy người bọn tôi nói được làm được, đến nỗi chẳng còn bình tĩnh ung dung, tìm cơ hội trốn thẳng mất, không ngờ gặp phải một người giống mình như đúc, cô ta liền chém mất nửa cái đầu đối phương, bất đắc dĩ đành chạy quay trở lại. Lúc đó cô ta gần như đã sụp đổ, hét lên không mang Ma ni bảo thạch ra, mọi người sẽ cùng chết trong thông đạo này! Nhưng sau khi tôi lên phía trước xem thử, khi quay lại, cô ta lại giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, có phải đã hồi phục quá nhanh hay không? Chẳng lẽ tử thi mà tôi nhìn thấy mới thực sự là Ngọc Diện Hồ Ly? Dù sao chắc chắn là có một người là thật, một là giả, một là Ngọc Diện Hồ Ly chân chính, một là dáng dấp giống y Ngọc Diện

Hồ Ly, nhất định là vật trong thông đạo này, rốt cuộc là gì, tôi vẫn chưa xác định được, nhưng không phải quỷ cũng là quái. Tôi nên làm sao để phân biệt đối phương là người hay quỷ đây? Nếu có hoá nhân kim tinh thì tốt. Theo truyền thuyết, Ma ni bảo thạch có thể chiếu phá mọi thứ vô minh, nói không chừng có thể chiếu rõ nguyên hình Ngọc Diện Hồ Ly, nhưng tôi không biết dùng thế nào. Tôi vẫn nghĩ trước nghĩ sau, chợt nảy ra một ý, lập tức chiếu đèn pin lên người Ngọc Diện Hồ Ly. Bởi tôi từng nghe nói, người có bóng, quỷ thì không. Nhưng nhìn qua, Ngọc Diện Hồ Ly có cả hình cả bóng! Tôi thầm giật mình: "Đạo hạnh không nhỏ!" Ngọc Diện Hồ Ly thấy tôi soi cô ta, mặt đỏ lên, tránh sang bên cạnh, chửi thề một tiếng: "Quỷ dâm!" Tuyền Béo nói: "Thằng quỷ nhà anh bình thường nghiêm túc, há miệng ra thì ba điều kỷ luật, tám mục chú ý, len lén cầm đèn pin soi mông người ta là làm sao?" Làm cho Shirley Dương đang cầm máu cho Răng Vàng ở phía trước cũng nhìn lại, trong ánh mắt tựa hồ có ý trách cứ. Tôi thầm chửi: "Mẹ nó, Hồ ly còn chưa lòi ra được, lại mang tiếng xấu vào người! Tôi luôn hướng tới hành vi phải chính, ngồi phải đơan, bình thường thích nghe nhất cũng là chuyện đồng chí Lô Phong, rốt cuộc do đâu mà bọn họ đều cho rằng tôi háo sắc? Đợi tôi lột cái mặt quỷ trên mặt Ngọc Diện Hồ Ly xuống, lúc đó các người mới biết được tôi là người thế nào!" Trong lòng tôi lúc này như lửa đốt nhưng lại không thể nói với đám người Shirley Dương, phía trước có tử thi, bị chém mất nửa cái đầu, người chết giống Ngọc Diện Hồ Ly như đúc. Nếu tôi nói như vậy, đám Shirley Dương có tin tưởng tôi không? Ngay cả vấn đề tôi không phải quỷ dâm cũng không thể nói rõ được, nói cái khác thì ai tin đây? Tôi không biết làm sao liền lòi Ma ni bảo thạch ra, giơ lên trước mặt, nhìn Ngọc Diện Hồ Ly. Tuyền Béo nói: "Lão Hồ, đầu anh có phải bị vách đá đụng hỏng rồi không? Anh tưởng rằng nhìn xuyên qua Ma ni bảo thạch có thể thấy được mông trần sao?" Tôi thầm chửi: "Mẹ kiếp, nghĩ tôi là người thế nào chứ?" Tôi không thèm để ý cậu ta, đưa Ma ni bảo thạch lên che trước mắt, ra sức nhìn xuyên qua nhưng nó nào có trong suốt. Tôi hết cách đành hạ tay xuống, nắm Ma ni bảo thạch trong tay, ra sức chà sát. Tuyền Béo nói: "Đúng, cố sức mà lau, càng lau nó càng nhìn được rõ." Ngọc Diện Hồ Ly không nén được tức giận,

nói:"Anh đang giở trò quỷ gì thế? Lúc trước tôi thật lòng thật dạ đối tốt với anh, anh lại không cảm động, bây giờ lại nổi sắc tâm à?"Tôi nói với Ngọc Diện Hồ Ly:"Ma ni bảo thạch này dùng thế nào? Cô nói sẽ trả lời ba vấn đề, tôi đã hỏi hai cái, đây là vấn đề cuối cùng."Ngọc Diện Hồ Ly nói:"Ba vấn đề gì? Anh bị hỏng não à?"Tôi vừa nghe lời này, lập tức phát hiện Ngọc Diện Hồ Ly trước mặt quả nhiên là kẻ khác, bảo sao tôi luôn cảm thấy kì lạ! Sau khi tiến vào thông đạo, Ngọc Diện Hồ Ly từng nói sẽ trả lời ba vấn đề, sau này không còn nợ nần gì nhau. Tôi từng hỏi tại sao phải đem Ma ni bảo thạch tới đây, cô ta nói để tìm một kho tàng.Tôi lại hỏi, rốt cuộc thông đạo dẫn đến đâu, cô ta chỉ nói hai chữ - không biết. Tôi chưa hỏi vấn đề thứ ba, cô ta đã bị Tuyền Béo với Răng Vàng dọa chạy mất.Tất cả những việc này đều là sự thật, mà Ngọc Diện Hồ Ly trước mặt tôi lại hoàn toàn không biết. Xem ra tử thi phía trước mới thực sự là Ngọc Diện Hồ Ly. Nghĩ tới Ngọc Diện Hồ Ly phải chết một cách oan uổng, trong lòng tôi bỗng có một tia thương cảm khó lòng giải thích, nhưng chính xác hơn là cảm giác sợ hãi. "Ngọc Diện Hồ Ly" lúc này, tám phần mười là ma quỷ "hoạ bì" thế chỗ, để nó bên cạnh, bốn người chúng tôi sớm muộn cũng bị nó lần lượt hại chết! Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tai ương (Ý nghĩa là ra tay trước là dành được lợi thế, trở thành kẻ mạnh; ra tay sau thì sẽ bị thua thiệt (tai ương)), nên diệt không diệt, sớm ngày bị hại. còn không hạ thủ thì đợi lúc nào!Nghĩ tới đây, tôi vội chụp lấy cổ áo Ngọc Diện Hồ Ly, định lột sạch lớp da người kia xuống. Nhưng tôi vừa động, mọi người cũng đều cho rằng tôi định lột quần áo cô ta.Shirley Dương hỏi:"Bát Nhất, anh làm gì vậy?"Ngọc Diện Hồ Ly vừa xấu hổ vừa lo sợ, hai tay cuống quýt cạy tay tôi. Tôi cũng mặc kệ Tuyền Béo và Shirley Dương hiểu lầm, chỉ nói một câu:"Mọi người nhìn cho kỹ!"Ngay sau đó liền vung xẻng một cái, đầu Ngọc Diện Hồ Ly bị chém làm đôi, máu phun tung toé, từng vệt máu nóng văng hết lên người tôi. Xác Ngọc Diện Hồ Ly rơi xuống đất, Shirley Dương cùng Tuyền Béo đứng bên cạnh đều ngây dại. Tôi biết tại sao bọn họ lại có phản ứng này, trộm báu trên người bánh chưng là một chuyện, giết người lại là một chuyện khác! Tôi đang muốn nói: "Hai người không cần giết mình, đây không phải Ngọc Diện Hồ Ly, Ngọc Diện Hồ Ly đích thực đã

chết ở thông đạo phía trước rồi."Nhưng tôi chưa kịp mở miệng, Răng Vàng một mặt đầy máu ngọc dậy, hăn cũng bị hành động của tôi dọa cho khiếp sợ, hỏi:"Lão Hồ! Anh giết cô ta thật ư? Quá đáng tiếc, dầu gì cũng là mỹ nhân!"Răng Vàng chẳng nói còn tốt, mở miệng một câu, răng vàng trong miệng lấp lánh phát sáng.5Tôi nhìn mấy mẫu răng vàng lấp lánh trong miệng hăn lập tức buồn nôn một trận, đúng là "phân xương tám mảnh, tuyết lạnh ụp vào", một cảm giác lạnh lẽo từ đỉnh đầu xộc thẳng tới tận lòng bàn chân! Răng Vàng vừa nẩy va đầu vào vách đá, mặt mũi đầy máu, răng cửa bọc vàng cũng rụng hết, lúc này sao đã lại mọc ra?Nếu nói hăn gắn lại răng vàng, vậy cũng không đúng, không phải muốn gắn là gắn được. Tôi giơ tay bẻ răng vàng của hăn, vụn hai cái cũng không vụn nổi, Răng Vàng kêu khóc om sòm:"Lão Hồ, không được! Cái răng vàng này là mạng tôi đó!"Tôi không còn cách nào khác đành phải buông tay, xem ra không chỉ mình Ngọc Diện Hồ Ly có vấn đề mà ba người còn lại cũng không phải người lúc trước cùng tôi tiến vào thông đạo.Lúc này tôi lại thấy trên ba lô của Răng Vàng có dao đuôi cá, trên dao cũng không hề có vết máu, thật giống như chưa từng động tới. Tôi lại càng sợ hãi, mấy người trước mặt tuyệt đối không phải Tuyền Béo, Răng Vàng, Shirley Dương, lúc ấy, trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ - mau chạy! Tôi phải mau chóng trở lại với bọn Shirley Dương, trong thông đạo này có thứ không thể nhận biết được. Tôi cảm thấy một nỗi sợ trước nay chưa từng có! Tay phải đỡ vách đá, loạng choạng bật đèn pin soi đường, cảm cổ chạy như bay, vừa chạy vừa nghĩ: "Nếu Răng Vàng va đầu vào vách đá, làm mọi người phải dừng lại là vị trí đầu tiên, tôi từ đó xuất phát, đi được khoảng ba trăm bước, tôi đếm rõ ràng từng bước, nhưng lúc trở lại quá vội vã, không đếm xem đi được theo nhiều. Nhưng tôi cảm giác có lẽ chỉ khoảng một trăm bước, vậy gọi nơi tôi chém Ngọc Diện Hồ Ly là địa điểm thứ hai. Địa điểm thứ hai này bất luận thế nào cũng không thể là vị trí đầu tiên tôi xuất phát. Shirley Dương, Tuyền Béo, Răng Vàng thật sự vẫn còn ở chỗ ban đầu sao? Tôi hoàn toàn không chắc chắn! Tại sao ở nơi thứ hai kia lại xuất hiện một nhóm giống y đúc như vậy? Mà trong mấy kẻ kia, Ngọc Diện Hồ Ly chưa từng trả lời mấy câu hỏi của tôi, Răng Vàng cũng không bị rụng răng,

Shirley Dương cùng Tuyền Béo cũng không thật, đây toàn bộ là ảo giác sao? Nhưng nếu là ảo giác, tại sao máu kia nóng hổi bắn lên mặt tôi lại rõ ràng chân thật như vậy! Nếu không phải ảo giác, vậy những kẻ ở vị trí thứ hai kia đều là ma quỷ đội lốt người sao?"Tôi chạy như điên, càng nghĩ càng sợ, bỗng nhiên nhận ra, tôi lại không đếm bước chân! Ý nghĩ này vừa ập đến, phía trước bỗng có mấy ánh đèn pin đung đưa, là Shirley Dương, Tuyền Béo, Răng Vàng nhưng không thấy Ngọc Diện Hồ Ly, trên mặt Tuyền Béo đều là máu, mà Răng Vàng lại không sao cả. Trong lòng tôi tối tăm u ám, không biết làm sao ngoài vịn vào vách đá, miệng ra sức thở hỗn hển. Tuyền Béo hỏi tôi: "Tại sao mặt anh toàn là máu? Đuổi kịp Ngọc Diện Hồ Ly chưa?" Tôi nghe lời này, liếc mắt nhìn sang, biết ngay mình vẫn chưa quay lại được "nơi xuất phát", trước mặt tôi lại là "vị trí thứ ba", Ngọc Diện Hồ Ly đã chạy mất, người bị va đầu vào vách đá không phải Răng Vàng mà là Tuyền Béo! Lúc này đáy lòng tôi run rẩy một hồi, những kẻ xuất hiện ở "số hai" và "số ba" đều là ác quỷ, ít nhất trên người tôi còn có móng lừa đen, có thể liều mạng cá chết lưới rách với chúng. Điều tôi lo sợ là những người này đều là người thật. Đều là Shirley Dương, Vương Khải Tuyền Béo, Răng Vàng!

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xướng

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Kho Báu

Tôi không làm sao đối diện nổi với sự thật này, chỉ có những người ở vị trí đầu tiên mới là Shirley Dương, Tuyền Béó và Răng Vàng thực sự! Bèn cắn răng một cái, lau sạch vết máu trên mắt, lại cầm đầu lao thẳng về phía trước. Lúc này bức tường đá ở bên tay phải, tôi vừa chạy vừa thầm đếm, chạy được chừng hai trăm bước, bước chạy dài hơn bước đi, không cần biết trước đó tôi đã chạy bao xa chỉ cần tầm hai trăm bước thôi là cũng đã vượt quá quãng đường ban đầu rồi.

Mới nghĩ tới đó đã nhìn thấy phía trước có mấy vệt đèn pin, vừa lại gần xem thử, thì ra là Shirley Dương, Tuyền Béó, Răng Vàng và Ngọc Diện Hồ Ly, bốn người đều ở đây nguyên vẹn, đặc biệt hơn nữa là không có ai bị thương gì hết. Trong lòng tôi thầm run, đám người này lại là một đám người khác ở vị trí thứ 4, không hề giống những đám trước. Lòng tôi bỗng nhiên xuất hiện một dự cảm - dù có chạy thêm cả ngàn bước nữa cũng không thể trở về vị trí đầu tiên! Tôi vô cùng tuyệt vọng, đành ngồi phịch xuống đó, không dám mở miệng nói gì, cẩn thận quan sát bốn kẻ trước mặt, Tuyền Béó sán tới hỏi tôi: "Ánh sáng phía trước là cái gì thế?" Tôi ấp úng hồi lâu mới đáp: "Là lửa ma chơi thôi, không có gì đặc biệt cả." Tôi thầm nghĩ, bốn người này không ai bị thương, vậy tại sao lại không chịu đi? Liên thử thăm dò: "Sao mọi người không đi tiếp?" Tuyền Béó nói: "Anh nói nhìn thấy phía trước có ánh sáng mà bọn tôi lại chẳng ai thấy, còn chưa kịp nói gì thì anh đã chạy đi rồi!" Tôi nói: "À vậy chắc tôi... nhìn lầm rồi..." Tuyền Béó nói: "Mắt mũi kiểu chó gì thế?" Shirley Dương cũng tới gần bảo tôi: "Bát Nhất, sắc mặt anh không ổn lắm, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi

không?"Tôi nói:"Tôi ngày chui hầm đất, sắc mặt mà ớn mới lạ. Thông đạo quá sâu, không biết phải đi bao lâu mới tới điểm cuối, chúng ta cứ nghỉ ở đây một lát đã."Mọi người dựa lưng vào vách đá ngồi xuống, Răng Vàng xoa xoa cổ chân, nói:"Lão Hồ, anh đúng là có tính thương người mà, tôi bây giờ một bước cũng không lết nổi nữa, hận không thể cuộn tròn lại mà lăn đi!"Tôi nói Tuyền Béo trông chừng Ngọc Diện Hồ Ly cẩn thận rồi kéo Shirley Dương ra một góc, định hỏi cô ấy chút chuyện.Shirley Dương hỏi tôi:"Có chuyện gì thế?"Tôi hít sâu một hơi, thực sự không biết nên kể từ đâu, nếu cô ấy không tin tôi thì tôi sẽ phải làm sao đây?Tôi nghĩ ngợi một chút rồi nói:"Cho dù thế nào đi chăng nữa em cũng phải tin lời anh, mặc dù những lời anh sắp nói sau đây ngay chính bản thân anh cũng không thể tin nổi, cho dù em không tin đi chăng nữa thì cũng giúp anh phân tích một chút, thử xem chuyện anh gặp phải rốt cục là thế nào?"Sau đó, tôi mang tất cả mọi việc xảy ra từ lúc rời khỏi vị trí đầu tiên kể lại cho Shirley Dương.Shirley Dương im lặng nghe tôi thuật lại mọi việc, nghe xong liền dăm chiêu suy nghĩ hồi lâu vẫn không lên tiếng.Tôi lại nói:"Anh cũng không thể tin nổi, nếu nói là ma quỷ trên người thì đám người ở mấy địa điểm này cũng không thể ở những trạng thái khác nhau như vậy mới phải."Shirley Dương nói:"Đừng gấp, chúng ta cẩn thận suy nghĩ lại - những trường hợp này có điểm gì giống, khác nhau?"Tôi nói:"Ví dụ như Răng Vàng, ở bốn vị trí khác nhau đều vẫn là hấn nhưng tình trạng lại không hề giống, ở vị trí đầu tiên, Răng Vàng bị va đầu vào vách đá, máu chảy đầy mặt, còn rớt mất mấy cái răng, ở vị trí thứ hai, trên mặt hấn cũng toàn là máu, nhưng răng không rụng. Ở vị trí thứ ba, Răng Vàng căn bản không bị tai nạn, người va đầu vào đá là Tuyền Béo. Vị trí thứ tư, chính là Răng Vàng ở bên cạnh chúng ta đây, hấn không bị đụng đầu vào vách, mà những người khác cũng không bị tổn thương chút nào. Theo anh nghĩ, Răng Vàng ở cả bốn vị trí vẫn đều là hấn, nhưng vì sao tình trạng lại khác nhau như vậy thì nghĩ tới bề đầu cũng không nghĩ ra nguyên nhân!"Shirley Dương nói:"Khả năng bất đồng!"Tôi nói:"Khả năng bất đồng? Khả năng gì bất đồng?"Shirley Dương nói:"Theo như lời anh nói, nếu tất cả đều là cùng một người vậy thì sau khi tiến vào thông đạo sẽ gặp phải những chuyện gì,

không phải sẽ tồn tại vô số khả năng sao?"Tôi hơi hiểu ra một chút, giống như khái niệm "vô minh" mà Ngọc Diện Hồ Ly từng nhắc tới, một người trong khoảng thời gian từ lúc sinh ra đến khi chết đi, sẽ tồn tại vô số hoàn cảnh có thể, dẫn tới cuộc đời của họ có thể rẽ theo các hướng khác nhau. Giống như Răng Vàng khi tiến vào thông đạo này, có khả năng sẽ đụng phải vách đá, có thể chỉ là va chạm nhẹ, cũng có khả năng là sẽ đụng rớt cả răng vàng. Nhưng cái gọi là "có khả năng" này chỉ tồn tại trước khi mọi việc xảy ra, bất cứ khả năng nào khi đã xảy ra trên thực tế cũng sẽ đồng thời loại bỏ sự tồn tại của những khả năng khác. Tôi vẫn không tưởng tượng nổi, tại sao ở bốn chỗ khác nhau lại xuất hiện bốn đoàn người khác nhau? Shirley Dương nói: "Em lấy ví dụ nhé, anh hãy tưởng tượng giống như một viên xúc xắc, có sáu mặt, mỗi mặt sẽ lần lượt có số điểm từ một đến sáu. Khi anh tung xúc xắc, từ thời điểm đó liền phát sinh sáu loại khả năng, từ một tới sáu điểm. Đến khi xúc xắc rơi xuống đất rồi mới có thể biết kết quả thực sự. Trước khi rơi xuống đất tồn tại sáu loại khả năng, nhưng kết quả lại chỉ có một. Xúc xắc chỉ có sáu mặt nhưng đoàn người tiến vào thông đạo lại có thể xảy ra vô số khả năng khác nhau. Có lẽ thông đạo này là một không gian ảo, những người đi vào đây đều biến thành viên xúc xắc bị tung lên, cho nên anh nhìn thấy bốn đoàn người chẳng qua chỉ là bốn khả năng khác nhau mà thôi!" Tôi càng nghe càng hoang mang, hỏi tiếp: "Thời điểm xúc xắc bị tung lên, vì xoay nhanh quá khiến cho sáu mặt xúc xắc đảo lộn hỗn loạn nên Ngọc Diện Hồ Ly mới có thể gặp một bản thân khác sao? Có điều lạ là anh đi từ vị trí đầu tiên tới vị trí thứ tư nhưng tại sao không thấy bản thân? Chẳng lẽ anh giống như con kiến bò trên khối xúc xắc, có thể bò khắp các mặt sao?" Shirley Dương nói: "Vậy thì phải xem lại bản thân anh, anh có điểm gì khác với mọi người?" Tôi nghĩ: "Người với người có chỗ nào khác nhau chứ, không phải cơ bản cũng đều có hai tay, hai chân, đầu nằm trên cổ sao, còn nếu muốn soi xét chi li ra thì trăm ngàn khác biệt, có nói liền ba ngày ba đêm cũng không hết điểm khác biệt giữa tôi với bốn người kia." Có lẽ điểm khác biệt rõ rệt nhất xuất hiện trước mắt tôi lúc này chính là Ma ni bảo thạch! Vì tôi giữ Ma ni bảo thạch nên không bị thông đạo này quay như chong chóng. Nếu đây là sự thực, vậy thì đến bao giờ

xúc xắc mới rơi xuống?Tôi sợ rằng xúc xắc sẽ vĩnh viễn không chạm đất, giống như thông đạo này, vô cùng vô tận, muốn thoát thân, chỉ có thể trông chờ vào Ma ni bảo thạch, chiếu phá hết thảy mọi thứ vô minh. Mặc dù tôi không biết rõ bí mật của Ma ni bảo thạch, nhưng Ngọc Diện Hồ Ly chắc chắn biết, cô ta từng nói tôi giao ra Ma ni bảo thạch, nếu không mọi người sẽ đều bỏ mạng ở đây. Tình cảnh hiện nay vô cùng hung hiểm, phải nhanh chóng moi bằng được bí mật này! Shirley Dương nói: "Đừng vội vàng mà hỏng chuyện, hãy suy nghĩ thấu đáo đi đã!" Tôi nói: "Không còn thời gian nữa, đành một đao chém xuống thôi!" Tôi lập tức đứng dậy, chột động lòng, quay đầu lại nói với Shirley Dương: "Anh không nghĩ rằng em sẽ có thể lập tức tin tưởng anh vô điều kiện như vậy. Điều này đối với anh quả thực vô cùng ý nghĩa!" Shirley Dương nói: "Đừng có tự trát phẫn lên mặt mình như thế, chẳng qua em cho rằng với khả năng của anh cũng không thể nào bịa ra một chuyện phức tạp như vậy." Tuyền Béo ở đằng kia vẫn đang dán mắt trông chừng Ngọc Diện Hồ Ly, nhin không được liền lớn tiếng với sang: "Hai người thì thảo cái gì ở đây? Nói ra cho đồng đội nghe với!" Tôi khoát tay, ý bảo cậu ta tạm thời đừng nói gì, rồi quay đầu hỏi Shirley Dương một vấn đề vô cùng quan trọng, vì không muốn những người kia nghe thấy nên tôi cố gắng hạ thấp giọng: "Nếu nói viên xúc xắc khi chưa rơi xuống thì luôn tồn tại sáu loại khả năng, vậy con kiến bò trên xúc xắc liệu có thể quyết định số điểm khi rơi xuống hay không?" Shirley Dương nói: "Có thể có mà cũng có thể không, cho dù số điểm lúc rơi xuống chính là số điểm mà con kiến hi vọng, thì sự thật là số điểm đó cũng không phải do con kiến tạo nên". Tôi lại hỏi: "Vậy thực sự thì kết quả đó do thứ gì quyết định?" Shirley Dương nói: "Thượng Đế tung xúc xắc, Thượng Đế quyết định kết quả." Tôi căn bản nghe chả hiểu cái vẹo gì, nhưng không còn thời gian hỏi thêm nữa, chỉ nói với Shirley Dương: "Nếu em đã tuyệt đối tin tưởng anh thì dù lát nữa đây anh làm gì, em cũng đừng ngăn cản." Dứt lời, tôi tới trước mặt Ngọc Diện Hồ Ly, cô ta đang bị Tuyền Béo quấy rầy đến phát phiền. Tôi thấy cô ta đã muốn bằm vằm Tuyền Béo thành mấy ngàn mảnh lăm rồi nhưng vì bị khống chế nên không thể làm gì, chỉ còn cách dẫn cục tức này xuống, ngồi dưới vách đá không nói một câu. Tuyền Béo hỏi

tôi:"Hai người bàn bạc gì mà lâu thế, có đi nữa hay không?"Tôi bảo Tuyền Béo tránh qua một bên, túm Ngọc Diện Hồ Ly dậy, nói:"Cô đi với tôi chút, phía trước có thứ cần cô tới xem."Sau đó không nói lời nào liền lôi Ngọc Diện Hồ Ly đi, đi chừng hai mươi bước đã không thấy ánh đèn pin cùng mọi người phía sau nữa.Ngọc Diện Hồ Ly sợ hãi hỏi:"Anh muốn dẫn tôi đi xem cái gì?"Tôi dừng lại, nói:"Thông đạo này không có điểm cuối, cửa vào hình như cũng không còn nữa, mọi người đều bị kẹt ở đây không ra được, cuối cùng cũng chỉ còn con đường chết."Ngọc Diện Hồ Ly nói:"Không phải là tôi ép các người vào nha, các người sống hay chết cũng chẳng liên quan gì đến tôi, nếu anh muốn giết tôi, cứ việc xuống tay đi."Tôi nói:"Sao mà tôi có thể cam lòng lấy mạng em được? Giữa hai chúng ta tuy có xích mích nho nhỏ, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là xích mích trong nội bộ nhân dân, cũng không phải là không thể linh động dàn xếp được. Dọc đường em cũng thấy cả rồi đấy, chắc cũng hiểu mấy tên bên cạnh anh là cái giống gì, thành sự không có bại sự có thừa, tối ngày chỉ làm vương chân anh thôi, nên dù sao với anh em cũng rất quan trọng!"Ngọc Diện Hồ Ly nói:"Sao tôi lại thấy anh vui vẻ lắm mà, nhất là với Shirley Dương kia. Hừ!"Tôi nói:"Đấy chẳng qua là anh gặp dịp thì chơi thôi, em xem, anh cũng đâu còn thanh xuân gì nữa, ăn tạm năm bọ vất vương tới giờ, vợ con không có, khó khăn lắm mới có một cô nàng từ Mỹ về, lại có tiền, chẳng hiểu làm sao lại nhìn trúng anh, ra sức theo đuổi không buông, anh không thuận theo sao được? Em cũng chỉ biết một mà không biết hai, tục ngữ có câu thế nào ấy nhỉ "dưa hái ép là dưa không ngọt" (Ý là nếu không thuận theo tự nhiên sẽ không có kết quả tốt), ây da, Hồ ca của em chính là quả dưa xanh vỏ đỏ lòng, mát da ngọt thịt, cần một bàn tay mạnh mẽ trầy xuống, vậy mà chờ tới lúc chín nẫu cả rồi mà cũng không ai thèm để ý tới. Vừa hay khi đó có Shirley Dương xuất hiện, cô ta không chê anh già, anh nghĩ cũng tới nước này rồi, thôi đừng kén chọn nữa, từ đó đành ngậm miệng, nhịn nhục thuận theo mà sống, anh nói thật lòng, tất cả chẳng qua cũng đều là bất đắc dĩ, ai bảo người ta có tiền! Cho tới khi gặp được em, không hiểu vì sao, ở trước mặt em anh lại cảm giác vô cùng gần gũi, chẳng phải kiêng dè e ngại điều gì, xem ra hai ta mới thật sự là gắn bó tới mức có thể đá chung một bó được rồi!" (Lưu Hà:

Vãi cả lão Hồ)Ngọc Diện Hồ Ly nói:"Đây là lời thật lòng sao?"Tôi nói:"Thực sự chính là lời xuất phát từ tận đáy lòng anh, anh đã hạ quyết tâm sẽ cao chạy xa bay cùng em rồi, cho dù có phải làm trâu làm ngựa cũng nhất quyết không quay đầu, lúc trước anh có nhiều chỗ không phải với em, chỉ mong em đừng để bụng."Ngọc Diện Hồ Ly nói:"Đừng có mơ! Anh đối với em tốt hay không, em đương nhiên sẽ khắc cốt ghi tâm, ghi nhớ suốt đời!"Tôi ra sức giở hết mảnh khốe lừa gạt, dụ dỗ, nhõ ra mấy lời này, chính bản thân cũng cảm thấy buồn nôn. Nhưng kể cũng lạ, trước mặt Shirley Dương, cho dù trong hoàn cảnh nào tôi cũng không thể nói ra được những câu sến súa như thế này.Ngọc Diện Hồ Ly nói:"Hồ ca! Anh nói xem làm thế nào mới cao chạy xa bay được đây?"Tôi nói:"Anh mới vừa thương lượng cùng Shirley Dương xem làm cách nào để thoát khỏi thông đạo, cô ta vênh váo hung hăng, chẳng thèm để lời anh vào tai. Anh thực sự cũng không muốn nhiều lời với cô ta, nên kiếm cơ bảo phải mang em đi chỗ khác, uy hiếp em nói ra bí mật của Ma ni bảo thạch, nếu không sẽ một xéng bổ đôi đầu em, hỏi luôn tại chỗ thì sợ Vương Khải Tuyền với Răng Vàng phá đám, lúc bấy giờ Shirley Dương mới tin."Ngọc Diện Hồ Ly nói:"Sao anh biết bí mật trong Ma ni bảo thạch có thể đưa chúng ta thoát khỏi đây?"Tôi nói với Ngọc Diện Hồ Ly:"Đây chỉ là suy đoán của anh, nếu em cũng không có cách nào, vậy thì chúng ta liền chạy trốn thật xa, dù sao anh cũng không muốn gặp lại những người đó."Ngọc Diện Hồ Ly nói:"Hồ ca, anh thật lòng với em như vậy, sao em có thể biết mà còn giấu giếm được chứ, em nói cho anh bí mật của Ma ni bảo thạch. Anh có lẽ cũng biết, từ xưa tới nay, hành nghề đồ đấu, có mấy hệ cao thủ chứ?"Tôi thầm nghĩ: "Hỏi thế này không phải là múa đại đao trước mặt Quan Công sao?" Liền nói:"Làm nghề đồ đấu này, nếu nói vừa có bản lĩnh vừa có danh tiếng, chỉ có "Phát Khâu, Mô Kim, Bàn Sơn, Tạ Lĩnh", qua thủ pháp mà đánh giá thì đây là bốn môn phái lớn. Ngoài ra từ triều Minh tới nay, còn xuất hiện bốn đại gia tốc đạo mộ đó là: Âm Dương, Quan Sơn, Cửu U, Câu Thi".Ngọc Diện Hồ Ly ngẩn ra, nói:"Sao, anh cũng biết Câu Thi Pháp Vương?"Tôi nói:"Anh mới chỉ nghe qua lời đồn đại, trong bốn dòng họ, "Âm Dương Đoan Công" thiên về xem phong thủy, "Quan Sơn Thái Bảo" thông thạo

yêu thuật, "Cửu U Tướng Quân" trấn sông hàng long, còn "Câu Thi Pháp Vương" tồn tại không lâu, sự tích lưu lại không nhiều, lại giống như bùa mê tà đạo. Vào những năm cuối triều Minh xảy ra hạn hán lớn, triều đình mời một vị tiên sư từ núi Long Hồ về, đào bới mồ mả tổ tiên ở khắp nơi, moi ra được một cây khô thiêu huỷ. Lúc đó trên dưới triều đình đều vô cùng mê muội, cho rằng nạn hạn hán xảy ra là vì trong mồ mả có cương thi đã tu thành yêu quái, hút hết mây mưa, còn vị tiên sư này quả thực là tà đạo, lấy cớ cầu an trừ hạn để giở trò trộm mộ ăn cắp của cải. Những điều anh nghe được biết được cũng chỉ có nhiều đây thôi."Ngọc Diện Hồ Ly nói:"Ba ngàn năm trước có một cổ quốc gọi là Câu Thi quốc, sau này bị Chu Mục Vương diệt, Câu Thi Pháp Vương đời Minh là hậu duệ của Câu Thi quốc, mà tổ tiên của em chính là quốc vương của Câu Thi quốc."Lời Ngọc Diện Hồ Ly nói vừa khớp với suy đoán của tôi, tôi nói:"Cổ quốc thời Tây Chu kia truyền qua bao nhiêu thế hệ rồi? Thì ra em chính là Câu Thi Pháp Vương!"Ngọc Diện Hồ Ly nói:"Em không phải Câu Thi Pháp Vương, Câu Thi Pháp Vương cũng giống Cửu U Tướng Quân, chẳng qua đều là tước hiệu mà Hoàng thượng Minh triều ban cho, tuy được truyền đời này qua đời khác nhưng chỉ có thủ lĩnh của dòng họ mới được dùng tước hiệu này."Tôi vừa nghe đã thấy việc này cũng giống Mã Lão Oa Tử, tuy là hậu duệ của Cửu U Tướng Quân nhưng không được phong hiệu vì vậy cũng không dám ba hoa ra ngoài mình là Cửu U Tướng Quân.Tôi lại hỏi Ngọc Diện Hồ Ly:"Em là hậu nhân của Câu Thi quốc, vậy em có quan hệ thế nào với Ma ni bảo thạch?"Ngọc Diện Hồ Ly nói:"Trong dòng họ Câu Thi Pháp Vương có một bí mật lưu truyền đời này sang đời khác, rằng có được Ma ni bảo thạch thì có thể tìm được một kho báu!"3Tôi thầm nghĩ: "Xem ra quả thực có kho báu, ít nhất thì trước mắt những lời Ngọc Diện Hồ Ly nói đều là thật."Tôi hỏi Ngọc Diện Hồ Ly:"Đồ trong kho báu trị giá bao nhiêu?"Ngọc Diện Hồ Ly nói:"Kho báu... chỉ là một cách gọi, hoàn toàn không giống với tưởng tượng của anh."Tôi vốn tưởng kho báu hẳn phải chứa một khối lượng lớn kì trân dị bảo giá trị liên thành, nhưng Ma ni bảo thạch đã là bảo vật vô giá, kho báu mà Ngọc Diện Hồ Ly muốn tìm, có lẽ không thể chỉ dùng hai chữ "trị giá" mà hình dung được. Tôi sớm đã nghĩ

tới chuyện này, giờ nghe cô ta chính miệng nói ra cũng không cảm thấy bất ngờ. Nhưng tôi vẫn hỏi: "Kho báu không đáng tiền sao? Anh cũng phải nói rõ với em trước, anh vốn không một xu dính túi, sau khi chúng ta cao chạy xa bay, phải làm sao để sống đây, còn phải sinh thêm mấy đứa nhóc nữa, chẳng lẽ đến lúc đó lại phải đi đồ đấu tiếp sao?" Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Anh chỉ biết tới tiền, nếu đong đếm giá trị, trên đời không ai chi nổi cái giá này." Tôi nói: "Vậy anh yên tâm rồi, thì ra vẫn là một món bảo vật vô giá." Vừa nói tôi vừa móc Ma ni bảo thạch trong ngực ra, hỏi Ngọc Diện Hồ Ly: "Kho báu nằm ở cuối thông đạo này sao? Trong tay chúng ta có Ma ni bảo thạch, làm thế nào lấy được bảo vật?" Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Tổ tiên em có một bí mật truyền từ đời này qua đời khác, ở đây, có một cổ quốc chưa từng xuất hiện trong một cuốn sách sử nào bị chôn vùi dưới cát chảy, không biết đã bao nhiêu năm, người tiến vào đó sẽ bị lạc đường, đi thế nào cũng không thoát nổi. Chỉ có Ma ni bảo thạch có thể chiếu sáng hết thảy mọi thứ vô minh, diệt tất cả tối tăm u ám, nói cách khác, chỉ có dùng Ma ni bảo thạch mới chiếu được đường ra!" Tôi nói: "Minh nguyệt châu trên bức bích họa trong Mật chú phục ma điện đã bị anh một xéng đập nát, vỏ ngoài đã không còn, chỉ còn sót lại khối Ma ni bảo thạch không phát sáng được này, làm thế nào chiếu được đường đây?" Ngọc Diện Hồ Ly ngừng lại một chút, nói: "Anh phải đặt Ma ni bảo thạch đặt trước đèn pin, ánh sáng đèn pin xuyên qua nó sẽ chiếu phá mọi thứ vô minh!" Tôi lập tức làm theo lời cô ta, đặt Ma ni bảo thạch đặt trước đèn pin, chùm sáng đèn pin quả nhiên xuyên thấu qua bảo thạch, chiếu ra một đường sáng. Có điều tình cảnh trước mắt đã khiến cho tôi và Ngọc Diện Hồ Ly sợ đến ngây người. Trên vách đá hiện ra một bức bích họa lung linh tuyệt trần, không chỉ nội dung ly kỳ, khổ tranh đồ sộ, sắc thái vô cùng hoành tráng, mà bức bích họa tầm cỡ này tôi cũng chưa từng được thấy qua. Nói ra thật xấu hổ, dù gì tôi cũng sống nhờ chén cơm đồ đấu này, ngụp lặn lên xuống hầm đất không biết bao nhiêu lần, bích họa trong cổ mộ tôi cũng thấy rất nhiều, nhưng cũng không bằng một phần vạn so với nơi đây. Hơn nữa bích họa này còn phát sáng, dưới ánh sáng của Ma ni bảo thạch, bích họa giống như đang chuyển động. Đời

ánh sáng của Ma ni bảo thạch đi, vách đá lại trở về trạng thái đen kịt ban đầu.

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xướng

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Chân Tướng

Tôi vừa mừng vừa sợ, nói với Ngọc Diện Hồ Ly: "Thì ra đây chính là bí mật của Ma ni bảo thạch!" Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Giờ em mới dám tin anh thật lòng thật dạ với em. Em cứ ngỡ rằng sau khi mình nói ra bí mật của Ma ni bảo thạch, sẽ bị anh một xéng gọt bay đầu!"

Tôi nói: "Sao lại như thế được, anh nào phải loại người xảo quyệt như vậy, đối với em, anh lúc nào cũng là thật lòng. Có điều cũng không trách em được, anh vốn cũng không phải là người đạo đức đầy mình gì cho cam, tính tình thì nông nổi, thiếu suy nghĩ, trước giờ cũng chưa từng có ai đối xử tốt với anh như vậy. Bỗng dưng gặp được em hôm nay, tình nồng như nước, đã khiến anh mớì phần rung động, vô cùng kích động, đặc biệt cảm động, không biết phải nói cái gì cho phải! Cuối cùng đành quy về một câu: Cả thân máu thịt này nguyện đem dâng hết cho em, hận không thể moi hết lục phủ ngũ tạng ra cho em xem!" Ngọc Diện Hồ Ly hai mắt rưng rưng nhìn tôi, nói: "Em đúng là đã không nhìn lầm anh! Anh nhìn xem, kia là cái gì!" Tôi vừa quay đầu, Ngọc Diện Hồ Ly bỗng thò hai ngón tay thọc vào sườn tôi, tôi vội che sườn khom người xuống né, vừa quay lại, chưa kịp "a" tiếng nào, cô ta đã giơ tay phải đâm thẳng vào mũi tôi, chiêu này quả thật là quá ác hiểm. Lỗ mũi người toàn là xương sụn, đập một nhát từ chính diện có thể làm gãy cả sống mũi, cô ta muốn ra sát chiêu đây mà. Chọc mạnh từ dưới lên, xương sống mũi có thể đâm thẳng vào não! Tôi thoát tránh sang một bên, thuận thế ngửa đầu, kêu lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất, cảm giác máu trong mũi đã trào xuống miệng. Mặc dù đã có chuẩn bị nhưng tôi không ngờ Ngọc Diện Hồ Ly lại ra tay ngoan độc như vậy, nếu tôi không

tránh kịp, thứ chảy ra từ mũi tôi không chỉ có máu, mà còn cả dịch não nữa rồi. Tôi ngã xuống đất, đèn pin mắt sói cùng Ma ni bảo thạch đều rơi xuống đất. Ngọc Diện Hồ Ly nhặt đồ lên, hoảng hốt chạy về phía trước, có lẽ do sợ đám Shirley Dương có thể đuổi kịp bất cứ lúc nào. Tôi nhòm người dậy, tắt đèn trên bả vai, quệt vệt máu trên mũi, mò mẫm đi theo phía sau Ngọc Diện Hồ Ly. Từ lúc bắt đầu tôi đã không hi vọng cô ta sẽ tin tưởng tôi, tôi cũng không hề có ý định tin tưởng cô ta mà ngược lại chỉ muốn xem thử sau khi cướp đoạt được Ma ni bảo thạch cô ta sẽ làm gì. Chỉ thấy Ngọc Diện Hồ Ly chạy chừng vài chục bước thì dùng Ma ni bảo thạch cứa một vết trên lòng bàn tay, da bị rách đứt, cô ta lấy máu tươi xoa lên bảo thạch, lại dùng đèn pin đèn lên trên. Chỉ thấy từ bên trong phát ra một vệt sáng, sáng hơn trước đó rất nhiều, vệt sáng này chiếu về phía trước, trong thông đạo bỗng nhiên xuất hiện một khúc rẽ mà trước đó chưa từng có. Tôi rút xẻng công binh lạng lẽ tiến lại gần phía sau, thấy Ngọc Diện Hồ Ly sắp đi vào khúc rẽ liền khoát tay túm lấy đầu cô ta kéo trở lại. Không nói hai lời, tôi vung một xẻng chém bay đầu cô ta, máu tươi nóng hổi phun đầy mặt tôi, lần này trên quần áo tôi cũng dính đầy máu. Nói thật nếu không phải là cô ta mới vừa đánh lén tôi một chiêu thâm độc như vậy, hơn nữa người này cũng không phải là cô ta thực, nếu không tôi cũng không thể xuống tay như vậy. Tôi xách đầu cô ta, nhìn một cái, trong lòng buông một tiếng thở dài, lại đặt đầu lại xuống đất, nhặt Ma ni bảo thạch cùng đèn pin lên rồi chạy một mạch về phía trước. Tôi bỗng cảm thấy hai bên vách đá dần hẹp lại, hai bên thông đạo rộng bốn năm mươi mét, đèn pin mắt sói chỉ chiếu sáng được chừng hai ba mươi mét, tôi đi sát vách đá bên phải, đứng ra thì đèn pin căn bản không thể chiếu sang vách đá bên kia, tôi cũng không thể nhìn được chuyển động của thông đạo bên đó, có điều trong lúc chạy, đèn pin loáng một cái đã chiếu tới vách đá bên kia, điều đó chứng tỏ lối đi đang âm thầm thu hẹp lại. Tôi thầm kêu một tiếng: "Hồng bét! Ngọc Diện Hồ Ly dùng Ma ni bảo thạch mở ám đạo đã khiến cho cho thông đạo rộng bốn năm mươi thước bị thu hẹp lại. Nếu chúng tôi không mau chóng thoát ra, có thể sẽ bị kẹp chết bên trong. Thời gian còn lại không nhiều, xúc xắc đã rơi xuống đất, mọi khả năng vô cùng vô tận có thể xảy ra bây giờ chỉ còn lại một. Có điều tôi

cũng không biết được những người trước mặt có được bình yên vô sự hay không..." Nghĩ tới đây, tôi cơ hồ không dám chạy tiếp nữa, nhưng lại không dám dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn, phía trước lại xuất hiện mấy người kia. Lòng ngực tôi "thình thịch" đập không ngừng, nhìn mấy người kia, Tuyền Béo, Răng Vàng, Ngọc Diện Hồ Ly... Không có Shirley Dương! Ở địa điểm thứ năm này, Răng Vàng bị va đầu vào vách đá, ngã dưới đất sống dở chết dở, Tuyền Béo tay cầm súng trường, chăm chú nhìn Ngọc Diện Hồ Ly. Ngọc Diện Hồ Ly quay mặt sang một bên, không thèm nhìn Tuyền Béo, nhưng tại sao ở đây lại không có Shirley Dương? Tôi muốn phát điên lên, tay cầm đèn pin và Ma ni bảo thạch đều đổ mồ hôi lạnh, ra sức run rẩy. Ba người kia đều bị sắc mặt cùng toàn thân đầy máu của tôi dọa đến hết hồn. Tuyền Béo nói: "Lão Hồ, anh đã làm gì, sao trên người toàn máu thế?" Tôi dùng đèn pin mắt sói soi sang vách đá đối diện, khoảng cách chỉ còn khoảng sáu bảy thước, chẳng còn thời gian với sức lực đâu mà chạy tới địa điểm tiếp theo nữa. Cổ họng tôi phát ra thứ âm thanh mà đến chính mình cũng cảm thấy sợ, gằn từng chữ: "Shirley Dương đâu rồi?" Tuyền Béo nói: "Cô ấy thấy anh đi lâu quá không quay lại nên đã đi tìm anh rồi, anh không gặp sao?" Tôi vừa nghe, hai chân liền nhũn ra, tay vịn vách đá đứng không vững nữa, liền ngồi phịch xuống, trên mông bị Ca Nô đập một roi, rách một mảng lớn vừa rồi chạy đi chạy lại như điên vẫn đang rướm máu, lúc này vết thương bị chạm lại nứt ra, nhưng tôi cũng không thấy đau, toàn thân cảm thấy trống rỗng. Năm đó ở tiền tuyến Lão sơn, vô số chiến hữu đã ngã xuống, qua bao lâu rồi mà hàng đêm tôi vẫn mơ thấy hình ảnh mặt trận đầy khói súng. Trước khi những người đó ngã xuống hãy còn đứng bên cạnh tôi, có người nói chuyện, có người nhếch môi cười với tôi. Tôi biết đó chỉ là mộng, trong mộng tôi cảm thấy những người này vẫn sống, mà sau khi tỉnh lại mới nhớ ra bọn họ đã không còn, một đi không trở lại, không bao giờ trở lại được nữa. Sau đó trong lòng cảm thấy như bị dao đâm, đau đớn vô cùng, loại cảm giác đó mặc dù vô cùng thống khổ nhưng ít nhất tôi vẫn cảm thấy tôi còn có thể tồn tại. Nhưng lúc này, vừa nghĩ tới sẽ không thể gặp lại Shirley Dương, tôi đã cảm thấy không sống nổi nữa! Tuyền Béo nói: "Mặt mũi anh sao toàn máu thế này? Anh nói thử xem các anh đã ăn

phải cái bùa mê thuốc lú mẹ gì rồi? Sao toàn đâm đầu vào vách đá? Không biết trứng không chọi nổi đá à?" Lúc nói chuyện, Răng Vàng đang nằm dưới đất cách vách đá đối diện chừng hai thước đột nhiên nhảy dựng dậy như xác sống kêu: "Lão Hồ, lão Mập, thông đạo biến đổi rồi!" Ngọc Diện Hồ Ly cũng kinh sợ đứng dậy, đang lúc ấy bỗng truyền đến một loạt tiếng bước chân, Shirley Dương chạy tới, vừa thấy tôi toàn thân đầy máu cũng giật mình hoảng hốt. Tôi thấy cô ấy vẫn sống, chợt cảm thấy lồng ngực nóng lên. Nhưng tình hình đang khẩn cấp, không kịp nói thêm gì, tôi giơ tay quệt máu trên mặt, lại thoa lên Ma ni bảo thạch, áp đèn pin vào nhưng không hề có bất kì phản ứng nào, đá quý bị máu tươi nhuộm kín, ngay cả bích họa cũng không thấy, trong lòng tôi bàng hoàng kinh sợ: "Máu của tôi không được sao?" Không kịp suy nghĩ gì thêm nữa, tôi lôi Ngọc Diện Hồ Ly tới. Ngọc Diện Hồ Ly kinh hãi: "Họ Hồ kia, anh muốn làm gì?" Tôi không thèm để ý đến cô ta, dùng Ma ni bảo thạch cửa rách bàn tay cô ta rồi lại đặt bảo thạch trước đèn pin, chiếu về phía trước một cái, trên vách đá đen nhánh liền hiện ra bức bích họa phát sáng. Mọi người còn lại cả Ngọc Diện Hồ Ly đều "a" một tiếng. Cô ta hoàn toàn không thể ngờ tại sao tôi biết được bí mật của Ma ni bảo thạch. Tôi lại chiếu ánh sáng phát ra từ Ma ni bảo thạch ra khắp nơi, chiếu ra một lối rẽ, liền gọi mọi người: "Đừng nhìn nữa, đi vào mau!" Đám Shirley Dương cũng cảm thấy tình hình nguy cấp, nếu không đi sẽ bị thông đạo này kẹp thành bánh mỳ kẹp thịt, đoàn người xách ba lô chạy vội vào lối rẽ. Bên trong là một sườn dốc, kéo dài xuống dưới, không biết thông đến đâu nhìn lại phía sau lưng một cái, đường cũ đã bị vách đá chặn lại. Răng Vàng nói: "Lão Hồ, đồ chơi này đúng là báu vật nha! Dù chuyến này chúng ta không lượm được gì nhưng đem được Ma ni bảo thạch này ra ngoài cũng không lỗ vốn chút nào! Cái này đáng giá bao nhiêu đây ta!" Shirley Dương giúp tôi cầm máu mũi, lại lau sạch vết máu trên mặt tôi, hỏi: "Làm sao cả người anh toàn là máu thế này?" Tôi cũng không kiềm chế nổi nữa, ôm chặt cô vào lòng, Shirley Dương giãy giụa, nói: "Chẳng ra cái thế thống gì, trước mặt bao nhiêu người." Lúc ấy tôi hoàn toàn không để tâm đến chuyện gì nữa, nhớ lại câu nói trước kia Shirley Dương từng nói với tôi quả thật quan trọng không thể tả - Thượng đế tung

xúc xắc, thượng đế quyết định kết quả! Đoàn người đi trên sườn dốc hồi lâu, cuối cùng gặp phải một vách đá, bên dưới đặt một quan tài đá lớn vuông vức chình tề, xung quanh trống rỗng không hề có bất cứ vật gì càng khiến cho quan tài đá này hiện ra đầy thần bí. Tôi cũng không biết có phải quan tài đá hay không nhưng với kinh nghiệm chui hầm mộ của tôi mà nói, tôi cũng từng thấy nhiều quan tài bằng đá, cơ bản cũng na ná như vậy, có điều quan tài đá này không có bất kì hoa văn khắc chìm chạm nổi nào, bên trên cũng không có bụi phủ. Tôi thầm nghĩ: "Kho báu Ngọc Diện Hồ Ly nhắc tới chín phần mười là nằm ở đây!" Mặc dù tôi rất muốn xem thử bên trong rốt cuộc là thứ gì, nhưng đi tới bước này, tôi không thể không cẩn thận từng li từng tí. Bởi vì tôi hoàn toàn không tưởng tượng được sau khi kho báu trong quan tài phát lộ sẽ phát sinh chuyện gì. Tôi nhìn sang Ngọc Diện Hồ Ly, tay cô ta đã được băng bó cẩn thận, mặt lúc xanh lúc trắng, không biết đang suy nghĩ gì. Tuyền Béo đã tới trước quan tài đá, hai tay dùng sức đẩy một cái, cảm giác có thể đẩy được nắp quan tài ra. Tuyền Béo nói: "Mình không có nển, có mở ra không?" Tôi nói: "Không có nển cũng không sao, nhưng để Ngọc Diện Hồ Ly tới mở, chúng ta đứng phía sau xem thử trong đó rốt cuộc có thứ gì." Tuyền Béo nói: "Trong quan tài đá thì có thể có thứ mẹ gì được chứ, cùng lắm là có mấy cái bánh chưng. Anh xem ngay cả hoa văn khắc ở trên cũng không có, nhìn qua nhìn lại đều sơ sài, bên trong có thể có thứ quái gì quý giá được chứ." Shirley Dương nói với tôi: "Quan tài đá này không bình thường chút nào, mở ra chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều." Tôi nói: "Chúng ta đã đeo Mô kim phù của Mô kim hiệu úy, mở quan lượm bảo chui hầm đất vốn đã và sứ mệnh rồi, còn có gì mà sợ nữa chứ? Hơn nữa, dù sao cũng hết đường rồi, không mở quan tài đá ra xem cho rõ ràng thì còn có thể làm gì được nữa?" Shirley Dương nói: "Cổ quốc không được ghi lại trong sử sách này bị chôn vùi dưới cát cháy, sâu trong lòng đất, không chừng đã quá mười ngàn năm. Người Tây Hạ lại xây một toà Mật chú phục ma điện chặn ở cửa vào, có thể thấy bên trong vô cùng cổ quái, có lẽ điều bí mật này không nên bị thế nhân vạch trần." Răng Vàng sáp tới gần, nói: "Dương đại tiểu thư, kẻ hèn này có một thiên kiến, không biết có nên nói hay không." Shirley Dương nói: "Anh có gì cứ nói, đừng

ngại."Răng Vàng nói:"Dương đại tiểu thư nói chí phải, cổ quốc bị chôn vùi đã hơn mười ngàn năm, đồ trong đó không nên xuất thế, nói cách khác tức là không nên để ai nhìn thấy. Có điều chuyện này cũng khó nói nha, ai nên thấy, ai không nên thấy đây? Kẻ không nên thấy là những kẻ ngu ngốc què mùa, là hạng người tham tiền vong nghĩa, nhưng chúng ta đây đều là hạng thế nào! Ba vị đây đều là yếu nhân của Mô kim hiệu ụy vang danh thiên hạ, cũng đừng coi thường Răng Vàng tôi chỉ lẫn lộn ở Phan Gia Viên kiếm cơm thực ra cũng có thể coi là loài loan phượng giữa thế nhân, bạn bè đều là bậc đức cao vọng trọng. Hàng ngày tôi đều dựa hơi phía sau ba người, không dám nói lưu danh bách thế thì cũng phải là tiếng xấu muôn đời..."Hắn ta cảm thấy câu cuối cùng dùng thành ngữ chưa được đúng lắm, lại suy nghĩ đổi cách nói khác, tôi đã chẳng lọt tai mấy lời quàng xiên bố láo của hắn từ lâu rồi, liền bảo Ngọc Diện Hồ Ly:"Cô mở kho báu ra, để chúng tôi được mở mang kiến thức một chút."Ngọc Diện Hồ Ly trong mắt đầy oán hận:"Nếu anh đã biết hết rồi còn cần đến tôi làm gì?"Tôi nói với Ngọc Diện Hồ Ly:"Tôi chưa biết kho báu là cái gì, nhưng lại sợ bị nó cắn, nên phải nhờ cô lên trước."Ngọc Diện Hồ Ly nói:"Thì ra kiến thức của anh cũng không đến nỗi nào, kho báu cũng không phải thứ các anh được mơ mộng tới, trong quan tài đá không có cỗ thi, các anh mở kho báu cũng không có bất kỳ chút giá trị gì"Tôi nói:"Sao lại không có bất kỳ giá trị gì, chúng tôi với cô đều là người cả, còn phân biệt giàu nghèo nữa sao?"Ngọc Diện Hồ Ly dùng ánh mắt khinh miệt quan sát từng người chúng tôi một lượt, lạnh lùng nói: "Tổ tiên của tôi là quốc vương Câu Thi quốc, máu chảy trên người tôi là hồng môn bảo huyết, các người sao xứng so sánh với tôi?"4Tôi phản đối Ngọc Diện Hồ Ly:"Tổ tiên nhà cô là quốc vương của Câu Thi quốc, đấy là chuyện mấy ngàn năm trước rồi? Nay đã là năm bao nhiêu rồi, cô cùng lắm cũng chỉ là..."Răng Vàng nói:"Cùng lắm cũng chỉ là điều dân to gan!"Ngọc Diện Hồ Ly nói:"Câu Thi quốc đã không còn, nhưng hồng môn bảo huyết vẫn còn truyền lại, ánh sáng trong Ma ni bảo thạch là ánh sáng của vũ trụ, là vệt sáng từ thuở sơ khai hỗn độn. Chỉ có hậu duệ Câu Thi quốc mang hồng môn huyết mới có thể mở ra ánh sáng trong Ma ni bảo thạch, vì vậy tôi mới là chủ nhân chân chính của kho báu!"Trong

thông đạo, chúng tôi cũng từng thấy Ngọc Diện Hồ Ly dùng máu của mình làm Ma ni bảo thạch phát sáng, mới có thể chiếu ra được con đường này, lời này của cô ta thật không ai có thể phản bác được. Tuyền Béo vẫn còn già mồm, nói: "Cổ quốc chôn dưới cát chầy, có thể còn cổ xưa hơn nhiều so với Câu Thi quốc nhà cô, sao cô lại thành chủ nhân của kho báu này được?" Răng Vàng cũng nói: "Lão Mập nói phải lắm, nói theo phép tắc đạo lí, dù là một chén nước cũng phải công bằng, gặp nhau chia nửa, đây gọi là mưa móc chia đều nha!" Tuyền Béo nói: "Gặp nhau chia nửa là mỗi người một phần sao?" Răng Vàng rung đùi đắc ý nói: "Chính thế!" Tuyền Béo nói: "Chúng ta có năm người, vậy nếu tôi không tình nhầm, mỗi người lấy hai phần là xong, phải không?" Răng Vàng nói: "Lão Mập tính quá siêu, tôi bẻ ngón tay đếm cả ngày cũng chưa tính ra cơ! Chuẩn mẹ luôn! Năm người, mỗi người hai phần là xong!" Tuyền Béo nói: "Ai dám nặn ra nửa chữ KHÔNG, ông đây một xéng một tên, không chịu trách nhiệm chôn cất!" Ngọc Diện Hồ Ly bị Tuyền Béo cùng Răng Vàng chọc tức tới nghiến răng nghiến lợi, dù là người nói năng có lý lẽ đi chăng nữa, gặp phải hai tên này, một câu cũng không xen vào được. Cô ta bực bội, không còn cách nào đành nói với tôi: "Họ Hồ kia, các người đừng ép người quá đáng! Tôi nói với anh lần cuối, đồ trong kho báu không phải là thứ móc ra là có thể đem đi đổi tiền như các người tưởng tượng!" Lúc này, Shirley Dương hỏi Ngọc Diện Hồ Ly: "Kho báu rốt cuộc là thứ gì?" Ngọc Diện Hồ Ly hếch mặt sang một bên, hai người này từ đầu đến cuối chưa nói với nhau câu nào, giáp mặt nhau lúc nào cũng ngửi thấy toàn mùi dấm chua nồng nặc. Tôi còn tưởng Ngọc Diện Hồ Ly sẽ không đáp, không ngờ cô ta suy nghĩ một chút rồi bảo với Shirley Dương: "Tôi không nói cho các người sự thật về kho báu cũng vì không muốn các người mất mạng, nhưng nếu số người đã tận, có ngăn cũng vô ích!" Shirley Dương nói: "Sống chết có số, đâu phải muốn là được." Tôi nghe liền biết câu này là muốn đấu khẩu đây, Shirley Dương bình thường chưa bao giờ nói năng như vậy. Hai người này mà còn nói thêm một lúc nữa, sợ là sẽ lao vào xâu xé nhau mất, vẫn nên nhanh chóng mở quách tìm con đường sống sót ra ngoài thì hơn. Tôi liền bảo Ngọc Diện Hồ Ly lập tức đẩy nắp quách, lại ra dấu cho Tuyền Béo, để cậu ta đứng phía

sau cầm súng ngắm thẳng vào cô ta, nếu cô ta làm chuyện gì bất lợi cho chúng tôi liền giết ngay lập tức. Ngọc Diện Hồ Ly hết cách đành phải tiến tới đẩy nắp quách, chúng tôi bất giác lùi về phía sau mấy bước. Đèn pin mắt soi cùng họng súng đen ngòm đều ngắm thẳng vào Ngọc Diện Hồ Ly và quách đá. Chỉ thấy cô ta chậm rãi đẩy nắp quách về phía sau. Tôi không nhìn được, nhón chân, ghé cổ nhìn vào bên trong. Kì lạ là phía dưới không phải một lòng quách đá lớn mà chỉ có ba chiếc lỗ to chừng bàn tay, tôi thầm nghĩ: "Ba cái lỗ này thì có gì đây, kho báu ở bên trong sao?". Đột nhiên lúc này, từ phía trong quách đá phát ra một loạt tiếng động lạ, Tuyền Béo chửi: "Con mẹ nó, hồ ly tinh, lại giở trò à!" Nói rồi lập tức giương súng ngắm thẳng Ngọc Diện Hồ Ly định bắn. Tôi bảo Tuyền Béo: "Đợi đã...." Lờì còn chưa dứt, chỉ thấy cát từ ba lỗ đá kia bắt đầu phun ra như suối, vô cùng vô tận không ngừng nghỉ. Trong nháy mắt, dưới chân chúng tôi chỗ nào cũng là cát chảy. Trong cổ mộ thường có cơ quan phun ra cát chảy, vô cùng khó đối phó, chân căng không nhanh sẽ bị chôn sống liền. Nhưng cát chảy phun ra từ ba lỗ đá kia, rọi đèn pin vào lại toả ra ánh sáng lấp lánh. Rặng Vàng vốc lên một nắm, vừa nhìn một cái, giọng nói liền run rẩy: "Hai ông chủ à! Con mẹ nó anh em mình giàu thật rồi, là cát vàng!"

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xướng
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thủy Trì (Hồ Nước)

1 Từ quách đá phun ra vô số cát vàng, hai mắt Răng Vàng nhìn đắm đuối, hấn bò luôn lên cát, thè lưỡi liếm một cái: "Ủ ôi! Vàng thật! Đây quả đúng với câu châm ngôn - Lành dữ khó lường, biến hoá tại thiên! Vàng vốn dĩ có giá trị cao là bởi vì thứ đồ chơi này quá hiếm, ai mà nhặt được một cục quặng vàng cũng giống như là nhặt được "Cầu đầu kim" * rồi đó, cơ mà chưa thấy vàng nhiều như cát thế này bao giờ!"

* Cầu đầu kim: Là một loại khoáng vật thiên nhiên, phẩm chất không thuần, cục lớn mà hình thái không đều. Nó bao gồm vàng tự nhiên, thạch anh cùng những khoáng vật khác tạo thành. Có người thấy giống như đầu chó, nên gọi là cầu đầu kim. Có người thì gọi là vó ngựa. Tôi cũng vốc một nắm cát vàng lên xem thử, nặng chịch, đúng là vàng. Tuyên Béo quăng súng trường, dốc hết đồ trong ba lô ra, tính hốt vàng vào đó. Tôi nói: "Cát vàng quá nhiều, anh vác được bao nhiêu? Đuốc với móng lừa đen không thể vứt đi được..." Nói chưa hết câu đã thấy cát vàng trào ra càng lúc càng nhiều, vách đá đối diện bỗng từ từ hạ xuống, bên trong là bậc thang, từng nấc từng nấc lấp lánh ánh vàng, bậc thang hướng lên phía trên, rộng lớn vô cùng. Mắt Ngọc Diện Hồ Ly sáng lên, quay đầu nói với tôi: "Các người muốn xem kho báu, vậy cũng phải xem có đủ gan hay không đã!" Dứt lời cô ta leo thẳng lên cầu thang vàng, không thèm ngoảnh đầu lại. Tôi chửi: "Mẹ kiếp! Trời cao biển rộng! Cô có chấp cánh cũng không bay mất được đâu!" Tôi cùng Shirley Dương, Răng Vàng, Tuyên Béo đuổi theo sau. Cả đám chạm tay vào bậc thang, vô cùng choáng váng, đến những bậc thang này đã đều là vàng ròng rồi, vậy trên kia còn có gì nữa đây? Leo qua hai

mười mấy bậc vàng, chúng tôi dường như tiến vào một toà điện lớn, những nơi đèn pin mắt sói có thể rọi tới đều lấp lánh ánh vàng. Shirley Dương nói: "Dùng đuốc chiếu thử xem!" Tôi rút mấy cây đuốc từ balo của Tuyền Béo ra chia cho ba người còn lại, dùng bật lửa Zippo châm lên. Ánh lửa bùng sáng, bốn phía được chiếu rọi sáng ngời rạng rỡ, ánh vàng chói lọi mờ cả mắt. Cuối cùng là một toà cung điện có quy mô cực lớn, những chỗ mắt thường có thể nhìn tới, hết thảy đều được làm bằng vàng. Hai chiếc cột lớn cỡ người ôm hai bên đều là thần thụ bằng vàng, bên dưới có bệ đỡ, cột chia làm ba tầng, mỗi tầng có một vòng tròn ngăn cách, trên có chín con thần điêu bằng vàng. Mấy người chúng tôi hoàn toàn bị choáng ngợp, năm mơ cũng không mơ tới nhiều vàng như vậy, ai ngờ bị chôn vùi dưới lớp cát chảy lại là cả một "hoàng kim quốc" cơ chứ! Tôi sợ Ngọc Điện Hồ Ly thừa cơ chạy mất liền đuổi theo tóm lại. Lúc này bọn Shirley Dương cũng đuổi kịp. Tuyền Béo nói: "Ôi Trời ơi, xây cái toà cung điện này cũng tốn nhiều vàng quá mất thôi!" Tôi thầm nghĩ: "Kho báu mà Ngọc Điện Hồ Ly nhắc tới chính là toà cung điện vàng này sao? Nhưng vàng nặng như thế, một mình cô ta thì mang ra được bao nhiêu?" Răng Vàng nói: "Vàng này quá nhiều, liệu có phải là thật không?" Tuyền Béo nói: "Cái đồ nào ngăn nhà anh, vàng mà còn ngại nhiều à?" Răng Vàng nói: "Lão Mập, tôi cảm thấy trên đời này không thể có nhiều vàng như thế đâu." Tuyền Béo nói: "Ai biết trên đời này tổng cộng có bao nhiêu vàng chứ? Ông đừng có rồi hơi lo nghĩ vớ vẩn, vác được bao nhiêu thì vác đi. Vác một chuyến không hết, lần sau ta lại tới. Cái hồ vàng to như vậy, không những sau này anh em ta ăn uống thả ga mà còn có thể đem đi khuyến cho quốc gia. Bốn hiện đại hoá *, đuổi Anh, vượt Mỹ không thành vấn đề, từ nay về sau cũng chẳng cần xuống mộ nữa!" * Giai đoạn "Bốn hiện đại hóa" của Trung Quốc (1976-1978) : Năm 1976, Trung Quốc chủ trương thực hiện "Bốn hiện đại hóa": công nghiệp, nông nghiệp, khoa học - kỹ thuật và quốc phòng. Thực tế, chương trình này được đưa ra khá sớm (năm 1964) nhưng tới năm 1977 mới được Đảng Cộng sản Trung Quốc chính thức thông qua tại đại hội lần thứ XI. Mục tiêu của "Bốn hiện đại hóa" thể hiện những tham vọng rất lớn. Trong giai đoạn đầu (1976-1985), phải tiến tới đạt được sản lượng thép 60 triệu tấn/năm, lương thực

400 triệu tấn/năm, Trung Quốc dự định đến năm 2000, sản lượng các loại sản phẩm công nghiệp chủ yếu sẽ xấp xỉ và đuổi kịp các nước tư bản phát triển. Trung Quốc cho rằng trong khoảng thời gian 25 năm, Trung Quốc sẽ trở thành quốc gia hàng đầu của thế giới, có công nông nghiệp hiện đại, có quốc phòng và khoa học - kỹ thuật tiên tiến. Lời kia của Răng Vàng, tôi cảm thấy cũng có điểm đúng, trên đời không thể có nhiều vàng như vậy. Nhưng rốt cuộc trên đời có bao nhiêu vàng, tôi thật sự cũng không biết. Tôi hỏi Shirley Dương: "Em nói xem vàng trên đời này tổng cộng có khoảng bao nhiêu?" Shirley Dương nói: "Nghe nói toàn bộ vàng trên thế giới dồn lại ước chừng được một khối vuông cao khoảng hai mươi tầng lầu." Tôi thầm nghĩ: "Hai mươi tầng lầu là cao bao nhiêu? Chắc chừng một ngọn núi, nhiều hơn tôi dự đoán một chút, nhưng toà cung điện này có vẻ như còn gấp mấy lần tổng số vàng trên đời này. Cái cổ quốc không có bất kì ghi chép nào trong lịch sử tại sao lại có nhiều vàng như vậy chứ?" Tôi hỏi Ngọc Diện Hồ Ly: "Đây là kho báu mà cô nhắc tới sao? Không phải cô nói nó không đáng giá bằng tiền à? Mẹ nó chứ, thấy ông đây lội đất suốt ngày nên tưởng ngay cả vàng cũng không nhận ra à?" Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Các người chỉ biết tới vàng, kho báu ở cuối toà cung điện này!" Tôi để Tuyên Béo trông coi Ngọc Diện Hồ Ly, cả đám cầm đuốc tiến sâu vào cung điện. Hai bên trái phải của đại điện đều là thần thụ lớn bằng vàng, giống nhau như đúc, đều chia làm ba tầng, có chín con thần điêu vàng. Tôi nói với Shirley Dương: "Anh thấy toà cung điện này rất cổ quái! Mọi hoa văn đều không có hình người, đi lâu như vậy rồi chẳng thấy bóng người, người ở đây đi đâu hết được? Dù là chết hết cũng phải có xác chứ? Hay là toà cung điện vàng này căn bản không phải để cho người ở?" Răng Vàng che miệng nói: "Chủ nhân của cung điện vàng không phải là người á?" Shirley Dương nói: "Người sống ở đây có khả năng đã chạy trốn trước khi bị cát chảy vùi lấp, nhưng nếu cho dù là như vậy, điều khiến em cảm thấy bất thường chính là trong toà cung điện này, một hạt bụi cũng không có." Răng Vàng nói: "Vậy phải coi chừng, không phải ở Tương Tây có một truyền thuyết sao, trong nhà mà không có một hạt bụi nào, đa số là thả thả trùng độc đấy." Tôi nói: "Cậu thử quan sát xung quanh xem, có phải có cảm giác ngay

trước khi chúng ta tới, trong cung điện vẫn còn có người không? Về lý mà nói, bị cát chảy chôn vùi mấy ngàn năm mà không hề có mùi mục nát, trong góc cũng không hề có chút bụi đất nào thì quả thực đúng là rất cổ quái."Răng Vàng nói:"Tôi thấy lão Hồ anh chui hầm đất nhiều quá mẹ nó cả đầu rồi, không gặp bánh chưng lại thấy nhớ, bụi đất mà ông nói phải là ở trong cổ mộ xây bằng gạch đá ạ. Trong cung điện ngoài vàng ra chỉ có vàng này, ngay cả một khúc gỗ, một viên gạch cũng không có, có thể gọi là "Thâm cung mật thất, bụi đất bất dung" này, không có bụi đất với mùi mục nát cũng là chuyện vô cùng bình thường!"Tuyền Béo và Ngọc Diện Hồ Ly đi phía trước, tôi cùng Shirley Dương, Răng Vàng theo sau. Mọi người còn đang nghĩ "Ai có thể là chủ nhân của cung điện vàng này nhỉ?" thì Tuyền Béo và Ngọc Diện Hồ Ly phía trước chợt đứng lại, Tuyền Béo giơ đuốc chiếu tới cây lớn bên cạnh, tay còn lại cũng giương súng lên. Tôi hỏi cậu ta:"Nơi này tử khí trùng trùng, một con kiến cũng chẳng có, anh căng thẳng thế làm gì?"Tuyền Béo nói:"Trên cây vàng giống như có vật gì động đậy, chớp mắt lại không thấy nữa."Tôi nghe Tuyền Béo nói vậy liền giơ đuốc, tay kia cầm xẻng công binh tới bên cạnh cái cây, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, không thấy vật sống nào cả. Shirley Dương nói:"Bát Nhất, anh xem thử chỗ này có phải thừa ra thứ gì không?"Tôi nhìn theo hướng cô ấy chỉ, trên nhánh của cây vàng không chỉ có một con thần điêu mà còn có một vật hình thù kì quái! Vật đó nửa hình cá, mắt lồi ra, trên thân có vảy, tứ chi mọc móng nhọn, lưng có một cái đuôi dài, cũng được làm từ vàng, dáng vẻ vô cùng hung dữ, xem chừng nhỏ hơn đứa trẻ bảy tám tuổi. Tôi nói:"Là Ba Long* vàng, nhưng trên mấy cây còn lại không có, chỉ có một con tòi ra ở đây."* Ba Long (𪚩龍): 𪚩 - bò, 龍 - rồng => Rồng bò. Khác với rồng bay. Shirley Dương nói:"Trên đồ đồng cổ cũng thường chạm một giống Ba Long, gọi là Quan Long, Quan là tên một loài cá quen đơn độc mà hung tàn, đầu nó giống Quan nên gọi là Quan Long, đã tuyệt tích từ mấy ngàn năm trước. Vừa nói tới đây, con Ba Long trên cột bỗng động con người, há miệng le lưỡi liếm cây cột. Mọi người không ngờ vật này vẫn còn cử động được, đều bị dọa hết hồn. Con rồng vàng xoay cái đầu giống quái ngư qua, há cái miệng đầy răng nhọn như cửa tấp về phía tôi! Tôi vung xẻng đập tới,

chỉ nghe "loong coong" một tiếng vang lớn, giống như đập thẳng vào cột vàng, tia lửa bắn ra tung toé, vang tới nỗi tôi tê cả miệng. Xéng công binh đã rơi xuống đất, tôi thấy không ổn, vội lùi về phía sau. Tuyền Béo bên cạnh giơ ngay súng lên bắn, "pằng" một nhát, đạn bắn trúng con rồng vàng. Thân rồng được bao phủ một tầng vảy vàng, đạn va phải lớp vảy chỉ bắn ra vài tia lửa, chẳng làm nó mảy may tổn thương chút nào. Mà giống rồng này bản tính hung tàn, nó từ trên cột vàng phi xuống, lao thẳng về phía tôi, khoảng cách giữa tôi và nó quá gần, tôi chỉ cảm thấy một luồng gió tạt lên mặt, muốn né cũng không kịp. Shirley Dương vung dù kim cương che trước mặt tôi, con rồng vàng nhào thẳng vào dù kim cương đánh "bang" một tiếng. Tôi cùng Shirley Dương bị đẩy lùi mấy bước về sau. Ngoảnh lại đã thấy dù kim cương bị móng nhọn của nó cào thành mấy vết sâu hoắm, hai người đều hít vào một ngụm khí lạnh. Con rồng vàng lăn dưới đất, cả thân vảy vàng lăn lộn trên gạch vàng phát ra tiếng ma sát kim loại sắc nhọn. Nó vờ không trúng, lại xoay mình vùng dậy, ghéech đầu vẫy đuôi bò vòng quanh tôi cùng Shirley Dương, định tìm cơ hội tấn công lại. Răng Vàng ở phía bên kia đã ném bỏ cả đuốc, sợ tới nỗi leo cả lên thân thụ vàng, ôm nhánh cây mà run cầm cập. Tuyền Béo thấy súng trường vô dụng liền ném luôn, rút xéng công binh ra định xông lên giúp chúng tôi đối phó con rồng. Tôi vội kêu lên: "Anh tập trung trông chừng Ngọc Diện Hồ Ly đi, đừng để cô ta chạy mất!" Tuyền Béo lúc này mới nhớ tới Ngọc Diện Hồ Ly, vừa quay đầu lại, Ngọc Diện Hồ Ly ở phía sau đã nhặt súng trường lên, chạy sâu vào trong đại điện, vừa chạy vừa bắn về phía sau. Ngọc Diện Hồ Ly vừa chạy vừa bắn, tuy không bắn trúng Tuyền Béo, nhưng cô ta làm vậy cũng khiến cho Tuyền Béo không dám đuổi quá sát, đang định vung xéng chém bay đầu cô ta, Răng Vàng đang ở trên cây bỗng tụt xuống chặn trước mặt Tuyền Béo. Tuyền Béo mắng: "Mẹ kiếp, tiên sư Răng Vàng, cản đường ông thế à!" Răng Vàng chưa kịp nghĩ tới cái mông đã bị té thành tám múi, chỉ tay lên phía trên: "Lão Mập..." Hấn sợ đến nỗi toàn thân run rẩy, không cất tiếng tiếp được. Tuyền Béo thấy Răng Vàng như vậy đã biết ngay trên thân thụ có đồ, ngẩng đầu lên nhìn, một con Ba Long lớn hơn đang lượn quanh nhánh cây, cái miệng toàn răng cửa to đùng đối diện cậu ta, nước dãi

sền sệt lóng lánh rớt xuống, rơi thẳng vào mặt Tuyền Béo. Tuyền Béo lấy tay quạt một cái: "Bố tiên sư! Thật đủ vị luôn!" Đang mở miệng nói chuyện thì con rồng vàng từ trên cao lao xuống, há miệng định cắn Tuyền Béo. Tốc độ của con rồng đã nhanh, xẻng công binh trong tay Tuyền Béo càng nhanh hơn, một nhát đập lên cái đầu cá của nó, nhát này là dốc toàn lực mà đánh, kim quang bắn ra, tia lửa tung toé. Không ngờ xẻng công binh lại bị lồm vào một miếng, con Ba Long dường như không thèm để ý, vẫn nhắm thẳng Tuyền Béo mà đớp. Tuyền Béo vừa thấy xẻng công binh vô dụng liền nhớ tới cây đuốc trong tay, lập tức dùng đuốc đâm tới, đâm thẳng vào miệng đang há của con rồng, nó kêu tên một tiếng quái dị, nhanh chóng lùi lại. Tôi cùng Shirley Dương vẫn đang nấp sau dù giăng co với con rồng nhỏ, thấy Tuyền Béo dùng đuốc đánh lui được con lớn kia, liền vùng đuốc sáp tới dọa nó lui ra. Đúng lúc này, khắp nơi trong cung điện vàng bỗng vang lên tiếng kim loại ma sát loạt xoạt. Shirley Dương bật đèn pin chiếu khắp xung quanh, thì ra Ba Long không chỉ có một con mà trong mọi góc kín, mọi thân thần thụ vàng đều có mặt chúng, vốn dĩ chúng nằm im bất động, lúc này đều bị tiếng súng đánh thức. Tôi kéo Răng Vàng đang bò dưới đất dậy, trong đầu nghĩ: "Chỉ dựa vào mấy cây đuốc không thể chống đỡ được bao lâu, một khi đuốc tắt, bốn người chết không toàn thây." Vội vàng nói với ba người còn lại: "Mau đuổi theo Ngọc Diện Hồ Ly!" Bọn Shirley Dương dĩ nhiên hiểu ý tôi, cả đám co giò liều mạng chạy vào sâu trong cung điện. Phía cuối cung điện vàng có một cánh cửa, Ngọc Diện Hồ Ly vừa mới đẩy cửa điện ra, trông thấy chúng tôi đuổi theo, cô ta lập tức len qua, định đóng cánh cửa đó lại, nhốt chúng tôi ở bên ngoài. Nếu Ngọc Diện Hồ Ly đóng cửa điện, chúng tôi chắc chắn sẽ tiêu đời. Nhưng người có chạy nhanh bao nhiêu cũng không bằng tên lửa đẩy khí được, chỉ còn cách vài bước, mắt thấy cửa điện đang dần khép lại, Shirley Dương liền vọt ném dù kim cương chui tọt vào giữa khe hở cửa điện. Ngọc Diện Hồ Ly dốc toàn lực cũng không làm sao đóng kín được cửa. Trì hoãn được thoáng chốc như vậy, tôi đã vọt tới cạnh cửa điện, cầm ngay xẻng công binh vào giữa cửa, dốc hết sức lực, chân đạp vai đẩy, cửa điện lập tức bị đẩy mở ra. Lúc này Tuyền Béo cũng vừa tới, ném Răng Vàng xuống rồi lách người chui vào

bên trong, nhưng cửa vẫn chưa hé đủ, bụng cậu ta lại to, thế là bị kẹt ngay ở giữa. Mà cho dù tôi đẩy mạnh thế nào cửa cũng không mở ra thêm được cửa. Hoá ra Ngọc Diện Hồ Ly ở bên trong đã đạp đổ được một pho tượng hoàng kim thần điêu chống vào cửa, lại từ phía trong định nổ súng bắn Tuyền Béo. Shirley Dương vọt tới, tung người đạp lên vai Tuyền Béo lách vào phía trong, nhặt dù kim cương lặn dưới đất lên gạt súng trường trong tay Ngọc Diện Hồ Ly. Gần như cùng lúc Ngọc Diện Hồ Ly cũng nổ súng, đạn lướt qua đầu Tuyền Béo, va vào cửa điện. Tuyền Béo bị kẹt giữa cửa, vào không nổi mà ra cũng không xong, bị phát súng kia lia tới, sợ tới rụt cả cổ. Shirley Dương sau khi gạt súng của Ngọc Diện Hồ Ly, đang định động thủ tiếp, lại thấy Ngọc Diện Hồ Ly lùi về phía sau mấy bước, toàn thân mềm nhũn té xuống đất. Thì ra phát súng vừa rồi định bắn Tuyền Béo nhưng không trúng, viên đạn bắn lên cửa điện lại nảy ngược trở lại, va trúng vào vai cô ta, nửa thân áo cô ta bị máu nhuộm đỏ. Tuyền Béo hít vào một hơi, bụng hóp vào hết cỡ, gắng gượng khổ sở lách được vào bên trong. Tôi kéo Răng Vàng vào trong rồi dùng sức đóng cửa lại. Mọi người soi đuốc xem thử Ngọc Diện Hồ Ly, cô ta bị viên đạn xuyên qua vai trái, máu chảy không ít. Shirley Dương lấy băng cầm máu băng bó cho cô ta. Tuyền Béo phì ra một cái, nói: "Mẹ kiếp, định một nhát bắn gục bố mày hả? Đồ rắn rết, đánh người không chết cuối cùng lại còn bị rắn cắn ngược!" Tôi nói: "Cứu cô ta một mạng, sau này còn dùng tới." Tuyền Béo nói: "Thằng khốn anh có ý đồ riêng!" Tôi nói: "Mấy người chúng ta đến cung điện vàng này là nơi nào còn không biết, bây giờ lại không còn đường lui nữa, chỉ đành nhắm mắt mà đi bừa. Chỉ mình Ngọc Diện Hồ Ly biết bí mật của vương quốc vàng, cô ta chết rồi chúng ta khác gì mất đi con mắt." Tuyền Béo nói: "Dù sao cũng rơi vào tay mình rồi, còn sợ cô ta không chịu mở miệng sao?" Răng Vàng nói: "Lột sạch cô ta ra, con gái đều sợ chiêu này!" Tuyền Béo nói: "Không được, như thế gọi là lưu manh, mà chặt ngón tay thì lại ác quá." Răng Vàng nói: "Vậy thì đừng nghĩ moi được sự thật từ miệng cô ta." Tuyền Béo nói: "Gãi bàn chân cô ta, nếu cả chiêu này mà cô ta cũng chịu được, vậy thì Béo tôi cũng bái phục!" Tôi nói: "Mấy người đều không biết, cô ta là hồ ly ngàn năm thành tinh rồi, thần tiên đụng phải cô ta

cũng bị cô ta giở trò thôi, nhất thiết không được khinh địch." Shirley Dương nói: "Vai cô ta bị đạn bắn xuyên qua, không mất mạng nhưng chảy quá nhiều máu, đã rơi vào hôn mê rồi." Răng Vàng nói: "Chắc chắn là giả chết, che mắt được ba người nhưng không lừa được Răng Vàng tôi đâu, tôi đây là chuyên gia nha! Ba người để tôi, hôm nay tôi phải làm cho cô ta xác chết sống dậy!" Nói xong định tới lột giầy Ngọc Diện Hồ Ly. Shirley Dương nói: "Trong cung điện này nguy hiểm trùng trùng, các anh đừng có làm loạn!" Tôi thấy Ngọc Diện Hồ Ly trúng phát đạn này, tình hình không mấy khả quan, có lẽ không phải là giả chết, không biết trong toà cung điện vàng này còn có thứ gì đòi mạng nữa hay không, không thể cứ dây dưa ở đây mãi được. Tôi bảo Tuyên Béo: "Tư lệnh Vương, hay là anh..." Tuyên Béo lập tức đáp: "Lại muốn tôi công sao? Tặng anh một chữ: NO!" Tôi nói: "Mấy người chúng ta tháo chạy một mạch, đến đây đều mệt tới hộc máu rồi, tôi lại nhẫn tâm để mình anh chịu khổ sao? Ý tôi là, anh đã xem kỹ toà cung điện này chưa? Có phải không giống chỗ người sống ở hay không?" Tuyên Béo nhìn trái nhìn phải, nói: "Người sống mà ở trong này thì cả ngày phải đeo kính râm, nếu không thì mắt cũng mù mất." Tôi nói: "Vậy mới nói, toà cung điện vàng này không phải xây cho người sống. Nếu không phải cho người sống, vậy tức là để cho người chết rồi. Nếu như xây cho người chết thì nó chính là một toà cổ mộ! Cả toà lăng mộ toàn là vàng, anh nghĩ mình khí trong quan tài sẽ còn khủng bố thế nào nữa đây?" Tuyên Béo nói: "Dĩ nhiên, người làm sao của chiêm bao làm vậy! Người được chôn ở đây chắc chắn không thể thiếu minh khí!" Tôi nói: "Mô kim hiệu úy mở quan lấy bảo, mỗi ngôi mộ chỉ lấy một món minh khí, nếu anh công Ngọc Diện Hồ Ly, lát nữa mở quan lấy bảo, tôi quyết phá lệ cho anh lấy hẳn mấy món." Tuyên Béo nói: "Anh nói thì giữ lời đấy nhé, thật ra tôi cũng chẳng tham mấy món minh khí ấy của anh, có điều dù sao thì oan ức tôi cũng đã gánh rồi, gánh thêm cái đống này nữa cũng chẳng hơn kém bao nhiêu." Dứt lời, anh ta đưa đuốc cho Răng Vàng, công Ngọc Diện Hồ Ly lên mà đi. Tôi nhặt súng trường bị Ngọc Diện Hồ Ly làm rơi lên đưa cho Răng Vàng giữ. Mọi người cầm đuốc cùng đèn pin tiến về phía trước. Chúng tôi càng tiến vào sâu hơn trong đại điện, hai bên vẫn dùng cây vàng làm trụ, phía cuối có

ba cửa điện lớn, xếp thành hình chữ phẩm (品), cái lớn nhất ở giữa thông đến nơi sâu nhất của cung điện, trái phải hai bên có một toà điện kích thước khá nhỏ. Tôi cùng Shirley Dương chia nhau vào xem thử, điện bên phải thờ một món minh khí, là một cây trượng vàng, bên trái bày một cái mặt nạ vàng, trượng và mặt nạ tượng trưng cho thần quyền và vương quyền.3Tôi nói với Shirley Dương:"Toà cung điện vàng này hoành tráng như vậy mà lại là cổ mộ, bên trong chắc chắn phải có một quan quách vàng. Mở quan quách ra không chừng có thể biết được rốt cuộc bí mật của toà cổ thành bị cát vùi lấp này là gì."Shirley Dương nói:"Quan quách vàng sao? Kho báu mà Ngọc Diện Hồ Ly nhắc tới là toà cung điện vàng này hay là đồ trong quan quách? Chúng ta đang ở trong hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm, anh phải thật cẩn thận mới được."Vừa đi vừa nói chuyện, chúng tôi đã băng qua cửa điện to nhất ở chính giữa, chóp cửa có hình tam giác, những tạo hình trong cả toà cung điện này đều khác với những gì chúng tôi nhìn thấy trước kia, vô cùng cổ quái. Mọi người đi vào tầng điện thứ ba, tiến thêm một đoạn xem thử, trong điện là một hồ nước, vuông vắn ước chừng hơn mười trượng, nước trong hồ xanh biếc, sâu không thấy đáy, bốn bề đều là bậc thang vàng, bốn góc vẫn dùng cây vàng làm trụ chống, phía trên là một màu tối tăm không thấy đỉnh. Ở phía trước ao nước có bốn pho tượng thần điêu vàng đang nâng một cái hũ lớn bằng vàng ở giữa.Tuyền Béo để Ngọc Diện Hồ Ly xuống, nhìn chiếc hũ bằng vàng kia, hỏi:"Không phải mọi người bảo trong cung điện vàng có quan quách sao? Đây là thứ đồ chơi gì chứ?"Răng Vàng nói:"Rốt cuộc lại là một quả trứng vàng, ai mà đời đi nổi chứ!"Tôi nói:"Tôi cũng không thể ngờ, tận cùng cung điện vàng lại là thứ này sao?"Shirley Dương nói:"Đây cũng là một dạng quan quách, sách cổ gọi nó là Hũ quan. Theo truyền thuyết là quan quách của người thượng cổ, hình dạng giống cái hũ lớn."Tôi nói:"Nếu là quan quách, bên trong nhất định có bánh chưng, kho báu mà Ngọc Diện Hồ Ly muốn tìm lại là bánh chưng sao?"Răng Vàng nói:"Người chết trong quan tài thì nói làm gì, minh khí chôn bên cạnh mới đáng tiền. Quan quách vàng lớn như thế, lại đặt trong một toà cung điện vàng, minh khí chôn theo thế nào tôi quả thật không dám tưởng tượng. Đừng nói lấy vài món mang về, mở ra nhìn một

cái thoi ra ngoài cũng có thể vênh mặt với đời!"Tôi thấy đuốc sắp tắt, mà càng tiến sâu vào cung điện thì càng cách xa cửa ra, dù có mở được kho báu cũng không còn mạng đem về nữa, lại có thêm mấy người bồi táng cái quan quách vàng phía trước.Tuyền Béo nói:"Lão Hồ, anh vừa mới bảo mình khí trong quan quách tôi muốn móc bao nhiêu cũng được nhé! Đến giờ cũng đừng giở cái gì mà phép tắc tổ sư gia truyền lại nhé."Tôi nói:"Minh khí hơn kém một món cũng chẳng khác gì nhau, đặt ra quy tắc mỗi mộ chỉ được lấy một món chẳng qua chỉ là để tránh cho anh tham lam mà bỏ mạng, đồng thời cũng để dễ dàng thoát thân. Nhưng điều tôi lo nhất chính là trong tay không có nến. Mô kim hiệu ứ mở quan lấy bảo phải thắp một cây nến ở góc đông nam của mộ, nếu anh không thắp nến, xảy ra chuyện gì cũng đừng trách tổ sư gia không phù hộ."Tuyền Béo nói:"Quy tắc cũng đều do con người định ra cả, ngay cả quy tắc mỗi mộ chỉ lấy một món cũng không nghe thì còn để ý đến thắp nến hay không làm quái gì nữa? Hơn nữa, chúng ta trước kia chui hầm đất, mỗi ngôi mộ thắp một cây nến, thắp bao nhiêu tôi cũng không nhớ được, có điều tôi nhớ là chín mươi phần trăm nến đều tắt cả. Lần này không có nến cũng không phải lo, anh cứ coi như nó tắt là được rồi, dù sao cũng chẳng có lần nào là không tắt cả."Răng Vàng tiến lại gần, nói:"Hai ông chủ của tôi ơi, quy ước Mô kim hiệu ứ lưu truyền suốt hai ngàn năm, "gà gáy đèn tắt không Mô kim", ấy là nhắc khi cây nến ở góc đông nam của mộ tắt hoặc là khi trời sáng gà gáy thì không hành sự nữa. Minh khí lấy được trên người bánh chưng cũng phải trả về như cũ cho người ta, từ từ bỏ lại từng cái một mà rút khỏi mộ. Nhưng hai ngài lần một lần chui hầm đất là một lần tắt nến, phạm quy không biết bao nhiêu lần mà kể, vậy mà vẫn còn có thể còn nguyên cả râu lẫn đuôi mà bật được tới ngày hôm nay, thế mà bảo là tổ sư gia không phù hộ sao? Tại sao phạm quy rồi mà tổ sư gia vẫn phù hộ? Chính là vì hai người là người đoan trang chính trực, vậy nên mới nói, chúng ta căn bản không cần quan tâm có nến hay không làm gì."Tuyền Béo nói:"Mặc dù lí lẽ thói này của ông cũng đúng đấy, nhưng mà ví dụ lại không phù hợp, cái quái gì mà "còn nguyên cả đầu lẫn đuôi mà bật được tới hôm nay"? Ý tôi vừa rồi không thắp nến không được là bởi vì bọn tôi đã thành thói quen rồi, nến không tắt

tôi cũng sẽ không lấy mình khí!"Răng Vàng nói:"Ô hô lão mập, đây không phải là khuyết điểm của ngài sao? Từ xưa tới nay, người làm việc lớn đều không câu nệ tiểu tiết, chúng ta không thể vì không có nển mà chậm trễ lấy mình khí mà, phải không?"Tuyền Béo nói:"Trong tay ông không phải có cây đuốc đó à, ông ra góc đông nam đứng mẹ đi cho rồi."Răng Vàng nói:"Mập gia, ngài muốn bắt tôi làm nển sao? Mở quan lấy bảo không có tôi bên cạnh sao thành công được? Răng Vàng tôi làm việc gì cũng không nên hờn, nhưng nếu xét tới thẩm định mình khí trong quan tài, nếu tôi xếp thứ hai thì không ai xếp thứ nhất đâu. Tôi phải ở sau môn ngài mà mách nước chứ!"Tôi nói:"Được! Răng Vàng làm nển đi, chúng ta mở quan quách vàng ta, xem thử kho báu mà Ngọc Diện Hồ Ly muốn tìm rốt cuộc là thứ gì!"Vừa nói tôi vừa đẩy Răng Vàng ra góc đông nam, bảo hắn đứng im cầm đuốc.Shirley Dương nói:"Bát Nhất, anh thật sự muốn mở quan quách sao?"Tôi nói:"Chúng ta đã đi vào tử lộ rồi, chỉ có thể tìm đường sống từ chỗ chết mà thôi, nếu Ngọc Diện Hồ Ly có gan một mình xuống đây lấy bảo, nhất định cô ta có kế thoát thân, nhưng cũng đừng trông cậy cô ta sẽ nói. Cơ hội của chúng ta chỉ có thể là ở trong quan quách vàng này thôi."Shirley Dương nói:"Anh muốn lấy đồ trong quan quách để ép Ngọc Diện Hồ Ly đưa chúng ta ra khỏi đây?"Tôi nói:"Đúng, thế nên mới phải lưu lại một mạng cho cô ta!"Shirley Dương gật đầu rồi không nói gì nữa. Dưới ánh đuốc sáng, mọi người sáp lại gần quan quách vàng, quách vàng hình cái hũ cao chừng hơn một trượng, phía trên khắc rất nhiều hoa văn tinh xảo, hình thái khác hoàn toàn với những bích họa thời hậu Thương Chu, cũng khác hẳn với những quan quách mà chúng tôi từng gặp qua.Tuyền Béo nhón chân đi lên, tay sờ tới sờ lui lên quan quách.Tôi nói:"Anh sờ cái gì ở đây?"Tuyền Béo nói:"Gặp quỷ rồi! Không phải anh nói đây là quan quách vàng sao? Bên trên nó không có nắp. Chẳng lẽ đây chỉ là nút vàng lớn thôi sao?"Tôi chưa từng gặp qua quan quách hình hũ bao giờ, nhưng nhìn từ hình dáng của nó, bánh chưng chắc chắn là phải chôn đứng, có lẽ bên trên có một cái lỗ, lúc hạ táng sẽ đặt người chết vào qua cái lỗ đó. Nhưng tôi dẫm trên vai Tuyền Béo xem phía trên quách lại thấy trên đỉnh liền khối không hề có lỗ, cũng không sờ thấy vết ghép nối.Đang bực bội, Shirley

Dương đi tới bên cạnh quan quách vàng, nói: "Quan quách vàng phải mở đọc!" Tôi nhảy xuống tới xem thử, hoá ra ở mặt bên quan quách có một cái khuyên vàng để mở quách. Tuyền Béo dùng cả hai tay nắm khuyên, dốc sức kéo về sau một cái, nghe "két" một tiếng, quan quách mở ra. Tôi người thấy xộc ra một mùi hôi thối, lập tức che kín mũi miệng, từ quan tài giống như toát ra một luồng gió lạnh, đuốc trong tay tôi và Shirley Dương, Răng Vàng đều bị luồng gió lạnh này thổi tắt, xung quanh lập tức tối đen một mảng, Răng Vàng ném cây đuốc tắt đi, ôm chặt lấy chân tôi hoảng sợ nói: "Lão Hồ, có quý!" Tôi còn chưa thấy quý nhưng đã bị Răng Vàng dọa khiếp rồi liền bật ngay đèn pin, nhưng ánh sáng dường như bị bóng tối nuốt gọn, chẳng chiếu được bao xa. Lúc này từ bốn phía cung điện vàng truyền tới từng đợt tiếng vang kì lạ, tôi sợ bánh chưng trong quách vàng bất ngờ chui ra liền kéo Răng Vàng lùi về sau vài bước. Shirley Dương tháo dù kim cương xuống, Tuyền Béo cũng rút xẻng công binh, hai người nhanh chóng lui về bên cạnh tôi. Tuyền Béo dùng đèn pin mắt sói soi khắp xung quanh, mặc dù nghe thấy tiếng động trên cây vàng nhưng ánh đèn pin không thể chiếu xa đến vậy, cậu ta cũng không tránh khỏi căng thẳng: "Lão Hồ, nghe thấy không? Đó là vật gì?" Tôi vừa định nói, trong điện chợt bùng sáng. Thì ra trong miệng thần điêu trên thần thụ vàng đều ngậm một viên minh châu, chiếu cả toà điện sáng như ban ngày, mọi người không khỏi đều thán phục. Tới bên quan quách xem thử, cả đám giật mình, trong quách là một cỗ thi thể phụ nữ, thân thể cao gầy, cao hơn Tuyền Béo nửa cái đầu, tóc dài rủ xuống hai bên hông, trên mặt đeo mặt nạ vàng hình dạng quý dị, mũi thẳng tai vuông, chính giữa có một con mắt đọc, con ngươi bằng đá quý đỏ lồi ra, không nhìn thấy mặt mũi bên dưới mặt nạ vàng, chỉ biết thi thể mặc trường bào tơ vàng, cảm giác thần bí trang nghiêm kinh người. Răng Vàng bò trên đất, nhìn đến trợn mắt há miệng: "Ồi cha mẹ ơi, quốc vương của Hoàng kim đế quốc là nữ!" Tôi nghĩ: "Chủ nhân quách vàng này tám phần chính là nữ vương, nhưng trong quan quách không hề có minh khí, mặt nạ vàng và trường bào tơ vàng cũng không hiếm, dấu sao cả toà cung điện đều là vàng vậy mà chủ nhân lại táng đơn giản vậy sao, chẳng lẽ kho báu Ngọc Điện Hồ Ly nhắc tới chính là nữ thi này?" Tuyền Béo nói: "Bánh chưng sao lại có

ba con mắt?" Răng Vàng nói: "Cóc ba chân thì dễ tìm nhưng bánh chưng ba mắt thật khó thấy!" Shirley Dương nói: "Mắt dọc trên mặt nạ vàng có thể chính là thông thiên nhãn. Nếu đây là một vị nữ vương, vậy chắc hẳn bà ấy cũng có thần quyền!" Răng Vàng nghe tới câu này, hai chân lập tức mềm nhũn, sợ rằng vị này không thể đắc tội, đang định quỳ xuống nói chuyện. Tôi nói: "Anh đứng lên cho tôi, có mấy cái mắt thì cũng chỉ là bánh chưng thôi. Móng lừa đen vẫn còn trong ba lô đây còn sợ một cái bánh chưng sao?"

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xướng
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Ma Quật

Tuyền béo nói với tôi: "Cậu như này mà vẫn còn gọi là làm việc sao? Nhìn bộ dạng cậu trông như thằng mất hồn vậy, có thể tập trung chú ý họ cái được không?"

Tôi bị Tuyền béo gọi một tiếng, tinh thần mới trở lại, lập tức nói: "Tôi sẽ gỡ bỏ tấm mặt nạ xuống, cậu hãy ở bên cạnh quan sát kĩ, một khi khuôn mặt bánh tồng có biến..."

Tuyền béo đáp: "Không nói hai lời, nhét thẳng vào miệng ả một cái móng lừa đen!"

Cả hai nói xong, cùng tiến lên phía trước vài bước, nữ vương trong quan tài đã nằm trong tầm với. Nữ vương so với Tuyền béo xem ra còn cao hơn hẳn nửa cái đầu, ở dưới lại có một cổ quan tài, càng đến gần, càng cảm thấy to lớn thần bí. Tôi thu hết can đảm, hai tay vươn ra, đầu ngón tay vừa mới chạm vào tấm mặt nạ trên mặt nữ vương, thì cảm thấy một cơn lạnh lẽo buồn nôn. Không hiểu sao, tôi có một loại giác giác, nữ vương phía dưới tấm mặt nạ này vẫn chưa có chết! Theo như suy đoán của Shirley Dương, cổ quốc bị chôn vùi dưới lưu sa này, chí ít cũng phải có vài nghìn năm hay thậm chí hơn chục nghìn năm tuổi. Hơn nữa trong hoàng kim cung điện không có lấy một chút bụi bặm, dường như người ở đây vừa mới rời đi thôi, nữ vương nằm trong quan tài hãy còn chưa chết hẳn, tuy nhiên những cột đá trong biển cát lại vừa đủ để chứng minh, đây là di tích cổ xưa đã không thấy ánh mặt trời mấy nghìn năm. Tôi cảm giác nữ vương chưa chết,

là vì tấm mặt nạ này không lạnh lẽo giống như của tử thi? Hay là trong thoáng chốc khi tôi tiếp xúc với tấm mặt nạ đó, khuôn mặt phía dưới có chút chuyển động? Tôi cảm thấy trong lòng run sợ từng hồi, cố gắng tự nói với bản thân, khuôn mặt người chết phía dưới tấm mặt nạ không hề chuyển động đâu, nhất định là do tôi đã quá căng thẳng, tôi trước nay không sợ trời cũng chẳng sợ đất, giờ lại không dám gỡ bỏ mặt nạ của cái bánh tông này thì thật sự là không biết ăn nói ra sao nữa. Tim tôi như ngừng đập, gỡ bỏ tấm mặt nạ trên xác nữ vương xuống. Không chỉ mình tôi, Tuyền béo ở bên cạnh, còn có Shirley Dương và Răng Vàng, nhìn thấy khuôn mặt phía dưới mặt nạ, đều cố gắng không phát ra tiếng kêu kinh ngạc, chỉ thấy xác nữ nằm trong quách vàng này mặt ngọc thanh tú, trán rộng mũi cao, hai mắt nhắm nghiền, trước trán có một dấu đỏ. Chúng tôi trước kia khai quan đoạt bảo, xác nữ trong quan thấy qua không ít, có lúc sau khi khai quan trông thấy một xác phụ nữ trông sống động như thật, nhưng chung quy vẫn là người chết, trên mặt hiện rõ một làn tử khí. Thân xác trong quan tài dù có được bảo tồn tốt hơn nữa, vậy cũng không thể giống như người sống được, hơn nữa nữ vương trong quách, trừ việc bất động ra thì gần như so với người sống không khác gì nhau. Ngoài ra khác với dự liệu của tôi, xác nữ này không hề phải nửa người nửa quỷ, có lẽ cũng phải, trên thế gian làm sao lại có yêu nữ một nửa là người một nửa là quỷ được chứ.

Răng Vàng ở đằng sau nói: "Thật không nghĩ tới, hoá ra là một mỹ nhân cương thi!"

Shirley Dương bỗng nói: "Các anh cẩn thận, cương thi đang cử động!"

Tôi cùng Tuyền béo trợn tròn mắt, đang nhìn cỗ cương thi trong quan tài thì bất ngờ nghe Shirley Dương nói thế, cả hai đều bị kinh sợ, lập tức lùi lại phía sau hai bước, cái xác trong quan tài vẫn đứng yên bất động.

Tôi thầm nghĩ: "Tám phần là do chúng tôi tiếp cận quá gần cái xác, chỉ cần hít vào hay thở ra một hơi khí, những sợi tóc trên xác cũng sẽ chuyển

động theo. Tuy nhiên Shirley Dương không phải là người nhất gan như Răng Vàng, cô ấy không thể nào nhìn nhầm được."

Nghĩ đến đây, tôi và Tuyền béo không ai bảo ai cùng quay đầu lại, nhìn Shirley Dương ở đằng sau. Shirley Dương mặt ngưng trọng, kim cương ô đã nắm chặt trong tay, mục quang chăm chú nhìn vào cái xác trong quan tài, như đang đối diện với địch nhân. Tôi cùng Tuyền béo bị dọa một trận, phải nói việc bánh tồng đột nhiên mở mắt, đó tuy rằng cũng là một loại tình huống đáng sợ, nhưng mà không phải là không có, có khi lúc vừa khai quan, thi xác da thịt nhanh chóng bị khô héo, bỗng nhiên nhìn qua thì tưởng là người chết cử động. Nhưng người chết khác mở mắt, không hề giống với cái vị đang đứng trước mặt chúng tôi, người chết như ngọn đèn đã tắt, có lật mí mắt lên, bạn cũng tuyệt đối nhìn không thấy trong mắt có mục quang. Còn cái xác trong quách vàng không có lòng trắng, hai mắt như hai lỗ đen, trong đại điện vàng son lộng lẫy này phát ra hai đạo kim quang.

Tôi thấy tình hình có biến, thấp giọng nói với Tuyền béo: "Móng lừa đen!"

Tuyền béo ra tay nhanh như gió, nhét móng lừa đen vào miệng bánh tồng. Không ai ngờ rằng, trên mặt cái xác nữ lại hiện ra một nụ cười quái dị! Xác nữ này đã chết mấy nghìn năm mà vẫn còn nở nụ cười được, đây không phải có loại công phu gì sao? Tuyền béo coi trời bằng vung, đếch quan tâm, giơ tay cầm móng lừa đen hướng miệng quý thi mà nhét vào. Cương thi đột nhiên giơ cánh tay lên, móng vuốt xoè ra, tại sao lại nói là móng vuốt? Vì mấy cái móng tay mọc dài hơn cả xích (Trans: 1 xích Trung Quốc xấp xỉ 1/3 mét.), giống như 5 cái móc câu, bất ngờ tóm lấy cổ Tuyền béo. Thân hình nữ vương vừa cao vừa mảnh khảnh, một khi móng vuốt duỗi ra tạo thành một lực áp chế cực đỉnh, hơn nữa còn là quái lực vô biên, lúc đó Tuyền béo bị tóm cho hai mắt lòi cả lòng trắng, xẻng công binh và móng lừa đen trong tay đều rơi xuống đất. Tôi thấy Tuyền béo bị đẩy vào nguy hiểm, lập tức lấy xẻng công binh ra, chém xuống cánh tay đang tóm

lấy Tuyền béo, toàn thân cương thi quấn bởi áo liệm làm bằng hoàng tì, ngăn chặn được lưỡi xẻng. Một xẻng này chém xuống, tuy rằng không chặt được phân nửa nào cánh tay của cương thi, nhưng cũng giúp Tuyền béo có thể tranh thủ thở được vài hơi. Anh ta một đập đập lên thân cương thi, mượn lực phía sau mà vùng vẫy hông thoát khỏi móng vuốt đang bám ở cổ, toàn thân ngã xuống đất, lăn mấy vòng ra sau. Chỉ một cú ngã này cũng đủ khiến cậu ta nửa ngày không đứng dậy nổi. Tôi thấy cái bánh tông này quá lợi hại, nhưng dù cho có là cương thi nghìn năm đi nữa, ăn phải móng lừa đen thì cũng tắt điện mà thôi. Lại thấy móng vuốt hướng về phía tôi cào một phát, tôi tức thì lách mình tránh được, nhặt móng lừa đen mà Tuyền béo đánh rơi dưới đất lên, muốn nhét lại vào miệng cương thi. Cương thi không chỉ thân hình mảnh khảnh, mà cả hai cánh tay cũng vừa dài vừa nhỏ, khiến cho rất khó tiếp cận được. Tôi xông lên phía trước, chẳng những móng lừa đen không tống được vào miệng đối phương, mà áo thủy hoả bất xâm của tôi ngược lại bị nó cào cho mấy vết, tôi thấy khí thế của cương thi mạnh mẽ, trực tiếp đối đầu tuyệt đối không thể giành chiến thắng, chỉ có thể toàn lực dây dưa với nó thôi. Bèn trốn tránh những cú lao đến đầy khí thế, chuyển hướng ra phía cổ cương thi mỹ nữ này. Lúc này Răng Vàng đã sợ đến mức hai tay ôm đầu nằm bò dưới đất, ba hồn bảy vía bay đi hết, dường như đá cả ra quần. Shirley Dương đoạt lấy súng trường từ Răng Vàng, kéo chốt an toàn, ngắm chuẩn cương thi chuẩn bị bắn. Không hiểu sao cổ cương thi mỹ nữ xuất quỷ nhập thần, thân hình loáng một cái đã đến trước mặt Shirley Dương. Móng vuốt khua lên, súng trường trong tay đã bị đánh rơi. Lại một đợt nữa, lần này móng vuốt cào đến trước mặt cô ấy. Shirley Dương thân thủ nhanh nhẹn, móng vuốt đối phương tuy rằng nhanh, cô ấy vẫn chắc chắn có thể trong tình huống nghìn cân treo sợi tóc mà tránh được. Nhưng nếu tránh sang bên cạnh, Răng Vàng ắt sẽ phải chết oan uổng, đành phải dùng kim cang ô giơ lên trước mặt ngăn chặn, móng vuốt của cổ cương thi như những cái móc bằng vàng, cào trúng lên ô kim cang, phát ra âm thanh khiến ai nấy da gà dựng cả lên.

Lại nói tôi lúc ý quay mình qua phía sau cương thi, nghĩ thầm: "Móng lừa đen chỉ có tác dụng khi nhét được vào miệng bánh tông. Mình từ phía sau hành động, trước đập cho nó một xéng, nhân lúc nó quay đầu lại, tranh thủ thời cơ tống cho nó một cái móng lừa đen vào họng!"

Quyết định chủ ý xong, tôi vung tay đập một cú như trời giáng vào đầu bánh tông. Cùng lúc đó, bộ tóc dài rối tung sau đầu cương thi đột nhiên tách sang hai bên, không ngờ rằng phía sau vẫn còn mọc ra được một khuôn mặt nữa. Khuôn mặt phía sau trông như vỏ cây khô héo lâu năm, hai mắt hõm sâu, cái miệng kì quái như lỗ đen, tôi nhìn một phát đã giật nảy người kinh sợ. Vị cương thi mỹ nữ trong quách vàng, phía trước thì thập phần xinh đẹp rạng ngời, không khác gì người sống, lại không ngờ rằng cô ta một đầu mà mọc ra hai khuôn mặt, khuôn mặt phía sau giống như cương thi bị chôn nghìn năm rồi, nhìn một phát thôi đủ dọa người ta bán sống bán chết. Thì ra yêu nữ nửa người nửa quỷ trong bức bích họa ở địa cung Tây Hạ không phải nửa mặt là người, nửa mặt ma mà là một đầu có hai khuôn mặt, khuôn mặt đằng trước là mỹ nữ, khuôn mặt phía sau lại là cương thi. Trong lòng tôi mặc dù cũng sợ, nhưng xéng công binh trong tay vẫn đập xuống. Không hiểu sao toàn thân cương thi vang lên tiếng "lục khục", thì ra chân tay của nó bẻ ngoặt hết về phía sau trong chớp mắt, móng vuốt quay ngược lại bắt lấy xéng công binh của tôi, ném sang bên cạnh, cả người tôi bị ném bay ngang.

Tôi nói thầm trong lòng: "Thôi quả này xong rồi, lão tử hôm nay thế là hết thật rồi! Một cái đầu này mà đập vào bạc thềm bằng vàng thì còn gì là người nữa!"

Tôi bị một quái lực kì lạ ném văng ra, mắt thấy đầu sắp đập vào bạc thềm. Theo như ước tính tốt nhất, nếu đầu đập vào thân thì may ra tôi còn được toàn thân, bằng không thì đầu vỡ não phòi. Vốn cho rằng cái mạng nhỏ này hôm nay cuối cùng cũng phải bỏ lại ở đây. Lúc này Tuyên béo vừa từ dưới đất bò dậy, vừa kịp nhìn thấy tôi bị ném bay sang bên này, vội vàng

dùng toàn bộ sức lực, hướng đến thân trên của tôi đẩy mạnh, làm giảm lực vắng của tôi. Tôi ngã ra đất, toàn thân trên dưới tựa hồ như rụng rời thành từng mảnh, nhưng dù sao vẫn giữ lại được cái mạng này. Tứ chi cương thi quay ra phía sau, khuôn mặt khô khốc như gốc cây già ngẩng lên, đám tóc rối tung giống như một con Bà Long lớn, quấn lấy quách vàng. Tôi cố gắng chịu đựng cơn đau đốn toàn thân, cắn răng từ dưới đất gượng đứng dậy, móng lừa đen vẫn ở trong tay tôi, nhưng lần này tôi không dám xông lên phía trước nữa. Nhắm thẳng cái miệng mở rộng sâu hun hút của cương thi, vận lực ném móng lừa đen tới. Cương thi một miệng há to, một miệng đớp lấy móng lừa đen nuốt xuống. Tôi và Shirley Dương, Tuyền béo, ba người nhìn nhau mặt mày biến sắc. Nghe nói nguồn gốc của cương thi chính là Thiên Nữ Bạt (Trans: Bạt là loại quý gây hạn hán ở Trung Quốc.), Thiên Nữ Bạt vốn là cung nữ kéo xe cho hoàng đế, bởi vì bị yếm lời nguyện thâm độc mà trở thành cương thi, được xem như là đứng đầu trong đại hạn, đi đến bất cứ nơi nào thì nơi ấy đất cằn khô hạn, ẩn mình nơi long khí địa mạch, nuốt mây hút mưa, vì thế mới tạo thành hạn hán. Cương thi ăn tim gan người sống, cũng vì con người là linh hồn của vạn vật, mà linh hồn của con người lại là ở tim, theo như mê tín mà nói, trên trái tim người có khiếu, kẻ ngu dốt thì nhất khiếu bất thông, khiếu càng nhiều thì càng tài trí linh hoạt, đồn rằng năm đó thừa tướng nhà Thương Trụ là Tỳ Can, thông minh tài giỏi có đến 9 cái khiếu. Cương thi chôn dưới đất hàng nghìn năm, hút hết long khí của địa mạch thì thành Thi Bạt, ăn càng nhiều tim gan người sống thì chẳng mấy sẽ có thể cưỡi trên gió, lúc này trở thành Phi Cương. Phi Cương trong mắt có mục quang, đi lại như gió, có thể hô phong hoán vũ, thậm chí là nói cả tiếng người, có thể xuất hiện vào cả ban ngày. Theo như cách nói của người xưa, thì là đã biến thành quý. Bánh tồng trong cổ mộ, đáng sợ nhất cũng không hơn loại này. Thi Quý lợi hại đi chẳng nữa, nhét cho một móng lừa đen, đạo hạnh tu hành một vạn năm tiêu tan, nuốt xuống móng lừa đen, thì hồn tiêu phách tán, hoá thành máu đen. Không ngờ rằng cương thi mỹ nữ trong quách vàng, một trước một sau mọc ra tới hai khuôn mặt, hơn nữa sau khi nuốt móng lừa đen, lại điềm nhiên như

không. Có lẽ không phải do móng lửa đen vô tác dụng, mà là nữ tử trong quách vàng này, còn khủng bố hơn cả Thi Quỷ.

Tôi nghĩ: "Hào hán không chấp nhận cái thiệt trước mắt, đánh qua đánh lại không được thì rút lui. Liều mạng đóng điện môn, cương thi cũng chưa chắc đã đuổi theo được."

Nhưng cương thi mỹ nhân hành động rất nhanh, không đợi chúng tôi chạy ra khỏi hoàng kim cung điện, đã bị nó đuổi kịp, chung quy là vẫn không thoát được vuốt quỷ. Ba người chúng tôi chỉ có thể liều mạng chạy vòng quanh khắp cung điện mấy lượt. Nhưng khoảng cách giữa ba người chúng tôi càng ngày càng bị giãn ra, khoảng cách này rất khó để có thể phối hợp trợ giúp lẫn nhau, tình hình càng trở nên khó khăn hơn, trong một khoảng thời gian ngắn mà liên tục phát sinh những tình huống nguy hiểm. Cương thi truy đuổi Shirley Dương chạy vào góc chết trong của cung điện, Shirley Dương muốn dùng ô kim cang để chống đỡ, lập tức bị móng vuốt cương thi bổ xuống, chiếc ô bay tuột khỏi tay. Phía sau cô ấy là bức tường, không còn đường lui nữa. Tôi và Tuyền béo ở cách quá xa, bất lực không làm được gì, muốn liều mạng cứu cô ấy nhưng cũng đành phải bó tay. Chính lúc giây phút nguy cấp, chỉ thấy Shirley Dương bật dậy, động tác nhanh như gió, đôi giày dưới chân thuận lợi đập lên bức tường, cấp tốc bay ra xa chừng mấy chục bước, từ góc chết thoát được ra trong đường tơ kẽ tóc. Nhưng cương thi tiếp tục cào thẳng lên tường, giống như một con đại mãng xà, đuổi theo phía sau Shirley Dương quyết không buông. Shirley Dương quăng phi hồ trao ra, móc vào thần thụ hoàng kim, tung người lên không, từ bức tường nhảy vọt lên rồi hạ mình trên cây, lúc này mới thoát được cương thi truy đuổi.

Tôi thốt lên: "Quá nguy hiểm!"

Cũng không thể không bái phục thân thủ của Shirley Dương, đổi lại là tôi hay Tuyền béo, có thêm mấy cái mạng nữa cũng không đủ. Trái tim thấp thỏm còn chưa kịp bình tĩnh lại, cương thi đã trèo lên thần thụ rồi. Shirley

Dương bị đẩy vào đường cùng, đành phải nhảy từ trên cây xuống, nhưng cố cường thi kia vẫn như hình với bóng, tiếp tục bám theo không ngừng. Cô ấy liên tiếp bị đẩy vào chỗ chết phải chạy thoát thân, lúc này đã không còn chút sức lực nào để tiếp tục nữa rồi. Cường thi tứ chi vịn ngược lại, mang theo một trận âm phong, bò về phía Shirley Dương. Tôi cùng Tuyền béo tay nắm chặt xẻng công binh, từ hai bên lao về phía Shirley Dương, mắt thấy bất lực vô cùng. Chính lúc ấy, Ngọc Diện Hồ Ly nằm bên cạnh đột nhiên bật dậy, cô ta bị mất không ít máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, rút lấy dao đuôi cá cắm trong balo của Răng Vàng, nhắm hướng khuôn mặt mỹ nhân phía sau của cường thi chém xuống một nhát. Cường thi chỉ chú ý đến việc đuổi theo Shirley Dương, khuôn mặt người phía sau nhìn thấy Ngọc Diện Hồ Ly vung dao chém xuống, phát ra tiếng kêu the thé, làm chấn động cả 4 bức tường, trong mắt chỉ thấy cả toà hoàng kim cung điện bên trong vốn đang sáng rực rỡ đều trở nên tối tăm, nó muốn dùng móng vuốt đưa lên đánh chặn, nhưng cũng không kịp nữa rồi. Khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp rạn vỡ bị dao đuôi cá sắc bén chém xuống từ giữa mặt, tách làm hai nửa, không hề thấy có máu tươi chảy ra. Từ trong tiếng thét thê lương không gì sánh bằng, bốc ra một làn huyết sương. Tôi và Shirley Dương, Tuyền béo, Răng Vàng, 4 người thấy tình huống như vậy, không khỏi không lấy làm kinh ngạc. Chỉ thấy trên đầu cường thi mỹ nhân bốc ra làn sương máu càng lúc càng nhiều, khuôn mặt khô già như gốc cây thì nhanh chóng tan biến, chỉ còn lại một người phụ nữ toàn thân quấn áo liệm làm bằng hoàng ti. Đầu bị chém làm hai, móng tay cào trên đất mấy cái, rồi cũng nằm im bất động. Cả cung điện bao trùm bởi mùi hôi thối xú uế của cái xác, làn sương máu từ từ chui vào trong miệng Ngọc Diện Hồ Ly, khuôn mặt cô ta đang phờ phạc nhợt nhạt, trong chớp mắt đã hồi phục sắc máu, hai mắt lập tức biến thành giống như của nữ thi trong quách vàng, tựa hai lỗ đen hoãm hoãm, không còn có tinh quang của người sống nữa, chỉ là nhờ vào sự rực rỡ của kim điện mà phát xuất ra thần quang. Không biết là có phải do ảo giác hay không, tôi trông thấy móng tay cô ta dường như cũng mọc dài ra, đồng thời khuôn mặt cô ta cũng hiện ra nụ cười mím đầy quái dị, giống hệt cường thi mỹ nữ ở trong quách vàng như khuôn như đúc. Tôi trước giờ

chưa từng thấy qua chuyện gì kì quái như vậy, dường như nữ thi trong quách vàng đã bị ác linh nhiếp hồn, cho nên mới mọc ra một khuôn mặt khác già cỗi như gốc cây khô. Mà Ngọc Diện Hồ Ly một dao chém xuống khuôn mặt mỹ mạo của nữ thi, đã khiến ác linh biến thành huyết sương, lại tiếp tục ám lên người Ngọc Diện Hồ Ly. Theo những lời mê tín dân gian truyền lại, ác quỷ có khả năng hóa thành huyết sương được gọi là Huyết Ma. Ngọc Diện Hồ Ly cố đoạt được Ma ni bảo thạch, chạy từ Mật chú Phục Ma Điện tới đây, nói là muốn tìm kiếm một thứ gọi là "bảo tàng", phải chăng chính là vì muốn biến thành "Huyết Ma"? Huyết Ma mới đích thị là "bảo tàng" trong miệng cô ta? Răng Vàng vừa từ dưới đất ngồi dậy, đúng lúc nhìn thấy Ngọc Diện Hồ Ly nở nụ cười quái dị, kêu "á" một tiếng, liền vội vàng bò chui bò lủi trốn sau lưng Tuyền béo. Tôi và Shirley Dương cùng Tuyền béo, ba người chúng tôi không ai bảo ai cùng chung suy nghĩ, quyết không để Ngọc Diện Hồ Ly chạy được ra khỏi cung điện này! Đúng lúc đang định quăng xẻng công binh tới, chỉ thấy cô ta loáng một cái, giống như một làn khói đen, thoáng chốc đã không thấy dấu tích, bỏ lại mấy người chúng tôi đứng ngơ ngác ngẩn ngơ đứng nhìn nhau, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không ai biết nên nói cái gì mới tốt lúc này.

Mất một lúc lâu, Răng Vàng mới mở miệng nói: "Ba vị! Cho phép Răng Vàng tôi nhiều lời mấy câu, có phải chúng ta đã gây ra.... đại họa tà trời không?"

Tuyền béo hỏi: "Giờ có đuổi tiếp hay không?"

Tôi đáp: "Quá nhanh không thể đuổi kịp, nói không chừng đã chạy được ra ngoài cả ngàn dặm rồi."

Răng Vàng nói: "Vậy chúng ta cũng đành chịu thôi. Tôi thấy không bằng tranh thủ móc lấy vài món kim khí đáng tiền, rồi tìm lấy đường thoát ra ngoài, đây mới là nhiệm vụ cấp bách lúc này!"

Shirley Dương hỏi tôi: "Anh nói cái gì đã chạy được ngàn dặm rồi?"

Tôi đáp: "Chính là nói Ngọc Diện Hồ Ly, em không thấy cô ta trở thành Huyết Ma sao?"

Shirley Dương nói: "Trên thế gian làm sao mà có Huyết Ma cơ chứ?"

"Em không tận mắt trông thấy Ngọc Diện Hồ Ly cô ta bị ác quỷ ám lên người, đây chính là thứ mà ngay cả móng lửa đen cũng không đối phó được!"

Shirley Dương vẫn là cảm thấy rất khó để tin được, cô ấy quay mặt qua nhìn nữ thi quần trong áo liệm hoàng ti.

Tuyền béo nói với tôi: "Cậu hãy còn trẻ người non dạ, bị Ngọc Diện Hồ Ly mê hoặc rồi phải không? Nếu sớm để tôi, một xẻng gọt phăng đầu con hồ ly tinh ấy, cũng tránh được bao việc phiền phức sau này. Bạn tốt à, cậu thương hoa tiếc ngọc không nỡ hạ thủ, lại còn để tôi mang tiếng oan thay cậu. Bây giờ thì sáng mắt rồi chứ, thả Huyết Ma từ trong cổ mộ ra, cậu gây ra tai vạ to rồi!"

Cậu ta một câu, hai câu rồi lại ba câu, khiến tôi á khẩu không nói gì được. Nhưng tôi cũng cảm thấy oan uổng, cậu ta nói tôi bị Ngọc Diện Hồ Ly mê hoặc, việc này là tuyệt đối không có. Tôi đã từng dùng xẻng đứt khoát bỏ đôi đầu cô ta, chỉ là bất quá Tuyền béo không có thấy cảnh ấy. Huống hồ sau khi chạy từ Mật chú Phục Ma Điện tới đây, muốn thủ tiêu cô ta cũng không kịp nữa, ai ngờ rằng thứ bảo tàng mà cô ta tìm kiếm lại là huyết sương. Không phải là chúng tôi vô năng, mà là đối đầu với kẻ quá xảo quyệt. Gia Cát Lượng có sống dậy thì cũng chỉ đánh được quả rằm rồi cũng phải chui lại vào quan tài.

Răng Vàng nói: "Tuyền gia, ngài trước tiên hay nguôi giận. Còn Hồ gia, ngài cũng không cần phải tự trách mình. Trời cao có sụp xuống, tự sẽ có người gánh lấy, ba anh em chúng ta lăn lộn ở ngoài không phải để kiếm miếng ăn qua ngày sao? Theo như Răng Vàng tôi thấy, thập tử nhất sinh

tiến vào hoàng kim cung điện này, không mang được thứ gì ra ngoài, chết rồi cũng không còn mặt mũi mà đi gặp các vị liệt tổ liệt tông!"

Cậu ta vừa nói xong, liền đi đến ôm lấy một con hoàng kim thần điêu, nhét vào trong balo của mình. Dù cho nó tương đương một con đại bàng, trọng lượng vô cùng nặng, cậu ta vẫn nghiêng rặng trợn mặt cố gắng lấy cho bằng được.

Tuyền béo nói: "Cậu một thân một mình ra ngoài còn chưa chắc được, lại còn muốn mang theo con thần điêu này, có sợ bị nó đè chết tươi luôn không?"

Răng Vàng nói: "Tôi mang được ra ngoài rồi ba anh em ta chia đều, vàng càng nặng thì chia càng được nhiều, có mệt đến chết tôi cũng không sợ!"

Tôi bắt Răng Vàng vứt bỏ thần điêu cậu ta đang ôm khư khư trong lòng, giữ được mạng sống vẫn là điều quan trọng nhất. Có hay không lối thoát thì vẫn phải tìm cách thoát ra, tuyệt đối không thể chết một cách không minh bạch ở cái nơi này.

Tuyền béo nói: "Làm sao mà thoát ra ngoài được đây? Thông đạo lúc này không thể mở ra được nữa, ngoài ra bên ngoài lại là biển lưu sa vô biên vô tận. Chúng ta không có nước cũng không có lương khô, ra ngoài rồi đi bộ cũng sẽ chết, chẳng bằng chết quách luôn trong này, trước khi chết còn có thể hưởng thụ cái cảm giác bị vàng sáng lóa làm cho mù mắt là như thế nào."

Shirley Dương đột nhiên nói: "Không đúng! Anh Nhất, anh đưa em viên Ma ni bảo thạch để em xem thử xem!"

Tôi lấy từ trong ngực ra viên đá, đưa cho Shirley Dương. Đang định hỏi xem cô ấy nghĩ gì, đột nhiên có một trận tà phong thổi qua, tôi không thể không rùng mình một cái, ngoài ra sau nhìn, Ngọc Diện Hồ Ly đã đứng

sau lưng tôi tự lúc nào. Tôi như chạm phải rắn độc, vội vàng quay người lùi lại về phía sau.

Xẻng công binh trong tay Tuyên béo chỉ thẳng vào người Ngọc Diện Hồ Ly: "Sao người lại quay lại đây?"

Ngọc Diện Hồ Ly không nói một lời, bất thành linh năm ngón tay xoè ra, móng tay vừa đen vừa dài, muốn tóm lấy Shirley Dương ở sau lưng tôi! Tôi và Tuyên béo đương nhiên không thể để cô ta đến bên Shirley Dương được, một người một xẻng công binh nắm chặt, đập thẳng vào đỉnh đầu nó. Nhưng Ngọc Diện Hồ Ly chuyển thân mất hình, cả hai lưỡi xẻng đều đập vào hư không, liên tiếp cày vào lớp gạch vàng. Cô ta tựa làn khói đen, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Shirley Dương. Shirley Dương vội vã dùng kim cương ô, vừa đủ để chặn lại, lập tức tránh ra phía sau, nhưng bị liên tục công kích không chịu được nữa, toàn thân bay ra phía sau, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Viên Ma ni bảo thạch hãy còn ở trong tay Shirley Dương, máu của cô ấy dính lên viên đá, lập tức phát ra một đạo bạch quang. Khi trước Ngọc Diện Hồ Ly đã từng lấy máu của cô ta bôi lên Ma ni bảo thạch, dùng nó phát ra ánh sáng để chiếu lên vị trí của ám đạo, mấy người chúng tôi mới có thể đi đến hoàng kim cung điện này. Án theo lời Ngọc Diện Hồ Ly đã nói, tổ tiên của cô ta là Câu Thi Quốc Chủ Quân, đồng thời cũng là chủ nhân của hồng hoang chi huyết, chỉ có hồng hoang chi huyết, mới có thể dùng Ma ni bảo thạch để phát xuất ra thứ ánh sáng sơ khai của vũ trụ. Nhưng máu của Shirley Dương bắn lên viên đá còn khiến nó phát sáng hơn lúc trước gấp chục lần. Tôi căn bản đối với bí mật của Ma ni bảo thạch hoàn toàn chẳng biết tí gì, mãi cho đến tận lúc này mới hiểu được, trên người Shirley Dương đang chảy trong mình dòng máu của Thánh Trát Cách Lạp Mã đời trước. Huyết mạch của sơn thần Trát Cách Lạp Mã, so với Câu Thi Quốc còn cổ xưa hơn rất nhiều, Ban Sơn Đạo nhân mới đích thực là chủ nhân thực sự của Ma ni bảo thạch! Có một lời không thể chứng thực nói rằng, trí tuệ sinh vật loài người tồn tại đã lâu trên dưới 10 vạn năm, thế giới của chúng ta cho đến ngày nay là nền văn minh thứ

ba, lịch sử bất quá mới ghi chép lại được có 4 đến 5 nghìn năm, trước khi trận đại hồng thủy xảy ra, ít nhất vẫn có hai nền văn minh huy hoàng, tổ tiên của Ban Sơn Đạo nhân khả năng chính là hậu duệ của nền văn minh đầu tiên, Ma ni bảo thạch cũng là được truyền lại từ thời kì ấy!

Mô Kim Hiệu Úy - Cửu U Tướng Quân - Thiên Hạ Bá Xương

Dịch: Đặng Nam

Đăng trên page: <https://www.facebook.com/MaThoiDen/>

MÔ KIM HIỆU ÚY: CỬU U TƯỞNG QUÂN

Thiên Hạ Bá Xướng
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Thăng Thiên

Tổ tiên của Ngọc Diện Hồ Ly, nguồn gốc sâu xa không bằng huyết thông Ban Sơn Đạo Nhân cổ lão hơn rất nhiều, cô ta bị đạo thần quang chiếu khắp người, lập tức phát ra những tiếng rên rỉ rợn người. Khuôn mặt bị vặn méo mó, một làn huyết vụ từ trên người bay ra. Một khi bị ánh sáng của Ma ni bảo thạch chiếu vào, trong nháy mắt hoá thành tro đen. Ngọc Diện Hồ Ly đại kinh, mặt biến sắc, "siu" một cái, tung mình trốn vào một góc đại điện. Tôi thấy Shirley Dương bị thương không nhẹ, lập tức đón lấy Ma ni bảo thạch trong tay cô ấy, bạch quang loáng một cái lại chiếu vào Ngọc Diện Hồ Ly. Ngọc Diện Hồ Ly liên tiếp trốn chui chồn lủi mấy lần, huyết vụ từ người cô ta càng ngày càng nhiều, hành động cũng chậm dần lại, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp không khí trong hoàng kim đại điện, cuối cùng ngã vật ra đất, sắc mặt biến đổi trông như tờ giấy trắng.

Tuyền béo lôi cô ta đến trước mặt mọi người, xẻng công binh trong tay giơ lên, nói: "Ngọc Diện Hồ Ly, người không phải là muốn cái mạng của bốn lão gia đây sao? Tuyền gia hôm nay sẽ biến người thành hồ ly không đầu!"

Nói xong, thuận tay muốn vung xẻng xuống.

Răng Vàng chen vào: "Tuyền gia, một xẻng gọt bay đầu thì tiện nghi cho ả quá, không bằng lột bỏ bộ da hồ ly của ả!"

Tuyền béo dùng xẻng công binh gạt Răng Vàng, chửi lớn: "Bà mẹ nó chứ cái đồ nhân yêu bất phân nhà cậu, cút sang một bên cho tôi!"

Lúc đó tôi đã đỡ Shirley Dương ngồi dậy được, cô ấy khạc ra không ít máu, nhìn không rõ có bị thương nghiêm trọng hay không.

Shirley Dương cố gắng đứng dậy, nói với Tuyền béo: "Khoan đã, tôi có một số chuyện muốn hỏi cô ta!"

Tuyền béo xách Ngọc Diện Hồ Ly qua, đẩy đến trước mặt Shirley Dương.

Tôi thấy Ngọc Diện Hồ Ly sắc mặt nhợt nhạt, hồn bay phách lạc, thần sắc lộ ra hoàn toàn khác với lúc trước, nói với Shirley Dương: "Cô ta tự làm tự chịu, chết cũng chưa sạch được hết tội!"

Shirley Dương đáp: "Cung điện hoàng kim ở dưới lưu sa này quá là cổ quái, nếu không từ trong miệng cô ta hỏi cho ra lẽ thì làm sao chúng ta có thể thoát ra được khỏi đây?"

Tôi nói: "Được, chuyện đã đến nước này, không sợ cô ta không chịu nói!"

Ngọc Diện Hồ Ly tự biết không thể trốn được nữa, đành phải nói ra chân tướng: "Tương truyền, chôn vùi dưới lưu sa có một toà hoàng kim cung điện, chỉ có thể nhờ vào ánh sáng của Ma ni bảo thạch phát ra mới có thể tiến nhập vào bên trong, mở quách vàng, trở thành chủ nhân của bảo tàng. Cái gọi là bảo tàng, kỳ thực là máu được thuần dưỡng bởi thái dương thần của nữ vương, thừa hư bất truy, chạm vào vạn vật không bị ngăn trở, biến hình diệt bóng, biến hoá vô đoan, nắm rõ tạo hoá, chỉ tay một cái cát cũng biến thành vàng."

Răng Vàng lúc này đang ôm thần diệu bỗng nói: "Chỉ tay một cái cát biến thành vàng? Vậy đây toàn là do cát biến thành ư?"

Cậu ta dùng lưỡi liếm liếm liếm, lại dùng ngón tay gõ gõ hai phát, đây chính xác là vàng ròng. Có được bản lĩnh này thì không phải là muốn bao

nhiều vàng sẽ có bấy nhiêu sao?

Tôi thập phần kì lạ: "Nữ vương trong quách vàng, thật sự có thể biến cát thành vàng sao?"

Hoàn toàn không thể nào khiến người khác tin tưởng được, nhưng mà mắt thấy thực tế là vậy, lại không thể không tin.

Ngọc Diện Hồ Ly nói: "Chỉ có hậu duệ của Câu Thi quốc, có hồng hoang chi huyết trong người, mới có thể đạt được bảo tàng, thế nên tôi nói mấy người biết được bí mật của bảo tàng này thì cũng vô dụng mà thôi, là do mấy người không chịu tin, lại không thể trách tôi được!"

Mặc dù Chuang tôi không thể không tin, nhưng mà càng nghĩ thì càng cảm thấy kì quái, vạn sự trên đời, không hơn không kém chỉ là một chữ "lí". Thế nào gọi là "lí"? Trời cao đến Đông Nam, đất rộng tới Tây Bắc, nhật thăng nguyệt lạp, âm dương tạo hoá, là chính là lí lẽ thông thường ngàn năm không đổi. Tuyệt không có chuyện cát có thể biến thành vàng đây chính là lí. Còn như biến hình diệt bóng, xuất hữu nhập vô, những lời này ai có thể cho là thật được? Cổ nhân từng nói: không hợp với lẽ thường, thì gọi là "yêu"! Nghĩ thế nào cũng cảm thấy "bảo tàng" mà Ngọc Diện Hồ Ly nói đều là bàng môn tà đạo, gần như là yêu tà.

Nghĩ vậy tôi quay qua hỏi Ngọc Diện Hồ Ly: "Cô hãy là còn chưa yên phận, vẫn muốn tính toán ăn thua với chúng tôi, nhưng mà cô không nhìn mình xem loại như cô đáng mấy phân mấy lượng đây? Suốt ngày cô nói tổ tiên nhà cô là từ Câu Thi Quốc, trên người còn có bảo huyết đêch gì ý nhỉ? Rồi lại tự cho rằng là hậu nhân của Câu Thi Quốc, bèn nghĩ mình tài trí hơn người sao? Tôi thật không thể hiểu nổi mấy cái đấy thì có vẻ vang cái gì cho cam? Không phải là cũng ăn thóc ăn gạo như người khác sao?"

Tuyền Béo nói: "Tôi vẫn là không sao hiểu nổi. Ngọc Diện Hồ Ly rốt cuộc là thể loại quỷ quái gì?"

Răng Vàng chen ngang: "Tuyền gia, theo như ngu kiến cùng hiểu biết hạn hẹp của Răng Vàng tôi, tôi cảm thấy là như này, vốn dĩ bên trong cung điện hoàng kim nằm dưới tầng lưu sa, có một cỗ cương thi mỹ nữ đã chết không dưới 5000 năm. Trên người cương thi có mang theo một đạo ác linh, ác linh bám ở trên người nào, người đó liền có thể biến hình diệt bóng, chỉ tay một cái biến cát thành vàng, tại thời kì xa xưa trước kia, đây được gọi là tương đương với thần tiên. Ngọc Diện Hồ Ly xem như ngang hàng thượng tiên, nói trắng ra, là đã đắc đạo. Một khi cô ta xông ra, tôi có là Phật Như Lai cũng không thể xuống tay trấn áp được, nhưng mà ả không có gặp may, đụng phải Hồ gia, Tuyền gia cùng Dương tiểu thư, nắm gọn trong tay ba đại mô kim hiệu úy các vị, lại còn có Răng Vàng tôi bên cạnh trợ giúp, lại còn sợ không đối phó được sao? Đây cũng không phải là chuyện khó khăn gì, thật sự là không tốn chút sức lực!"

Tôi và Tuyền béo nghe đến đoạn sánh ngang với thần tiên, chợt nhớ trước đây lúc còn ở quê, có một người sống đang yên đang lành, đột nhiên thay đổi, nói năng giọng điệu không hề giống lúc trước, gì mà sinh với tử, loạn xạ khó hiểu, theo như mê tín mà nói, thì là do có đồ vật nào đó trên người hấn gây ra. Nếu nói đây toàn là mấy mảnh khoé giả thần giả quỷ ở nông thôn ngày xưa, vậy thứ hôm nay đang xảy ra trước mặt chúng tôi là cái gì? Dem cát biến thành vàng, vậy là nói đây là một loại mảnh khoé chăng? Dù cho có chặt đầu tôi, tôi cũng không tin! Tuyền béo có khả năng biến thành Tuyền gầy, nhưng cát thì không thể nào biến thành vàng được! Trên tay tôi dính đầy máu của Shirley Dương thổ huyết ra, ánh sáng phát ra từ Ma ni bảo thạch càng ngày càng sáng. Tôi chợt nhớ ra truyền thuyết kể lại rằng Ma ni bảo thạch có thể chiếu phá hết thủy mọi cõi vô minh, tại sao trong hoàng kim cung điện không nhuộm một chút bụi trần nào, lại không thấy bất cứ một dấu chân, chỉ mỗi trong quách vàng là có một cỗ cương thi mỹ nhân, sao không thử chiếu Ma ni bảo thạch vào, nhìn thử xem ả rốt cuộc có chỗ nào cổ quái? Thế là tôi liền cầm Ma ni bảo thạch đang phát sáng, chiếu lên cái xác. Cũng thật quái lạ, ánh sáng phát ra từ Ma ni bảo thạch tựa ánh trắng sáng ngời, vừa chiếu lên cương thi lập tức liền biến

thành một đồng cát. Tuyền béo cầm lên một nắm, vê vê trong tay, toàn bộ đều là những hạt cát rất nhỏ, hơn nữa tuyệt không phải kim sa. Mọi người không ai là không ngạc nhiên, lại nhìn hoàng kim thần diệu mà Răng Vàng đang ôm khư khư trong lòng, chỉ trong thời gian một cái chớp mắt cũng đã biến thành cát vàng, cậu ta không đành lòng nhìn cục vàng của mình cứ thế hoá cát, hai tay khua loạn nắm cát vàng, vừa khua vừa kêu lên: "Chim của tôi! Con chim vàng của tôiiii!" Theo đạo bạch quang tựa như ánh trăng chiếu ra từ Ma ni bảo thạch, toàn bộ hoàng kim cung điện kể cả quách vàng hay thần thụ, tất cả đều trở thành cát! Tôi ở trong ánh hào quang sáng như ban ngày đưa mắt nhìn, mới phát hiện chúng tôi vẫn đang ở trong vùng lưu sa vô biên vô tận. Biển cát mênh mênh, xung quanh không hề có thông đạo hay cung điện gì hết, phía trước là một vòng xoáy lưu sa khổng lồ, khắp nơi đều có vài con rắn nhỏ đang bò rất nhanh, ở phía xa còn có 10 cột nham thạch đứng chơ vơ, đây là một cổ quốc không có bất cứ ghi chép nào được lưu lại trong sử sách, mà chỉ còn vài di tích sót lại, e rằng vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội được loài người biết đến lần nữa, một đế quốc còn xuất hiện trước cả trận đại hồng thủy thời kì xa xưa, tồn tại suốt bao nhiêu năm, cũng không biết là do người nào xây dựng nên! Mà chúng tôi không biết đã đi được bao lâu, nhưng vẫn chỉ quanh đi quẩn lại ở trong biển cát này, có thể nói là ảo giác, thế nào mà lại có thể chân thực như này? Vết thương trên người vẫn từng cơn từng cơn đau buốt! Nếu như nói không phải là ảo giác, vậy tại sao tất cả đều biến thành cát hết? Tôi lại dùng Ma ni bảo thạch chiếu ánh sáng về phía trước, dưới làn ánh sáng rực rỡ tựa như ánh trăng, hoàng kim cung điện hoàn toàn biến thành cát vàng, thủy trì với làn nước xanh màu ngọc bích hoá ra là một vòng xoáy nằm giữa biển cát mênh mênh, có thể nhìn thấy ở sâu trong đó có một khối thịt lớn bị chôn vùi dưới lớp cát. Nhìn không rõ hình dáng đại khái ra sao, nhưng mà kích thước vô cùng to lớn, bởi vì nó có chút động nên lưu sa xung quanh cũng đều chuyển động theo. Mọi người đều là lạnh toát người, không tránh khỏi một trận run rẩy, hoá ra cổ quốc bị chôn vùi dưới biển cát đã từng thờ cúng một vị cổ thần, hình dáng giống như một khối thịt lớn, sớm đã cạn kiệt sinh khí. Sau khi chúng tôi rơi xuống vực sâu, dù cho vừa uống nước cũng liền cảm thấy

miệng khô khốc không chịu nổi, đó là vì sóng điện từ của não người bị nó làm ảnh hưởng, vội vàng suy nghĩ tìm nguồn nước, vào thời điểm đó, trong loại tình huống như vậy, đừng nói là nước ngầm, mà ngay cả thấy nước tiểu lạc đà cũng há miệng ra mà uống vào bụng. Nước mà Tuyền béo khơi ra được ở dưới thạch nham, căn bản không phải là nước ngầm, mà là máu trên người khối thịt kia! Chúng tôi uống máu cổ thần, sóng điện từ của não bị đồng bộ với nó, lập tức trông thấy thông đạo quy mô to lớn, hoàng kim cung điện, hoàng kim thần thụ, hoàng kim thần điều, hoàng kim quan quách, tất cả những thứ này hoàn toàn là trong cõi mơ của cổ thần. Ảo giác do bên ngoài tạo thành, thì sẽ không cảm thấy đau đớn hay gì, nhưng mà chúng tôi tiến vào cõi mơ, mà lại là do cả trong lẫn ngoài, khiến cho người cảm thấy vô cùng chân thực! Nữ vương của đế quốc hoàng kim bị chôn vùi dưới lưu sa, hoá ra chân tướng của nó chính là khối thịt lớn đó, máu của nó khiến người ta mơ hồ đi vào một cung điện bằng vàng đầy huyền bí mà vốn dĩ không hề tồn tại, nữ vương bằng cách này mê hoặc lòng người, khiến người đời tưởng lầm đây là vị nữ vương phụng thờ thái dương thần, có thể "biến hình diệt bóng, một cái chỉ tay liền biến cát thành vàng", cũng nhất định chính là "bảo tàng" mà Ngọc Diện Hồ Ly nói tới, thực ra tất cả đều chỉ là trong cõi mơ, trước giờ chưa từng chân chính tồn tại. Tổ tiên của Ngọc Diện Hồ Ly, không biết từ khi nào biết được bí mật này, muốn một hơi chiếm trọn bảo tàng, trở thành chủ nhân của nó, cô ta thế nhưng lại không biết rằng, một khi rời khỏi hoàng kim cung điện, bản lĩnh dù có thông thiên thì cũng thành bánh vẽ mà thôi. Bất quá điều đáng sợ nhất là những gì mà chúng tôi đã trải qua trong cõi mơ, tuyệt không phải là vô nghĩa, cổ thần nằm dưới biển cát thực sự có ý thức, nhưng mà rốt cuộc nó muốn làm gì, người bình thường chẳng thể nào suy đoán được. Nó có lẽ cũng hiểu rằng thân xác sắp tàn, mà còn bị vây khốn giữa biển cát, không tài nào hành động được, mới khiến chúng tôi bị lôi kéo dẫn dụ bước vào cõi mơ nó tạo ra, muốn biến Ngọc Diện Hồ Ly trở thành một con rối trong tay nó, hoàn thành nghi thức này sẽ khiến cho ý thức của nó thoát được ra ngoài! Chúng tôi rơi vào biển cát vô biên vô tận, không uống nước đào dưới thạch nham thì vẫn phải dừng bước, mà uống rồi thì cũng chẳng thể nào thoát được ra

ngoài. Nhìn cái gì, mò sờ cái gì, chúng tôi đều như chim trong lồng như cá trong chậu, để mặc cho cổ thần nằm dưới lưu sa tùy ý chơi đùa, may nhờ trên tay Shirley Dương có Ma ni bảo thạch, mở ra ánh sáng ban sơ thời kì vũ trụ còn hỗn độn, chiếu phá hoàng kim cung điện mà cổ thần biến hoá ra gạt người! Lúc đấy tôi vẫn không có nghĩ nhiều, sau đó càng nghĩ lại càng thấy sợ, mấy người khi nhìn thấy một cự vật bị chôn vùi dưới biển cát, hoàn toàn bị dọa cho ngây người, bởi vì tất cả xảy ra thật sự là quá đột ngột và bất ngờ, nhất thời không thể hiểu nổi dù chỉ một chút nào, nhưng cũng ý thức được có gì đó không đúng, hoàng kim cung điện toàn bộ làm từ cát! Ngọc Điện Hồ Ly thấy bảo tàng mà mình dùng trăm phương ngàn kế để tìm kiếm trong nháy mắt biến thành cát, đau khổ đến phát điên phát dại, đột nhiên ngã vật ra cát. Lúc này lưu sa dưới chân không ngừng rung động, vòng xoáy nhanh chóng mở rộng thêm.

Tuyền béo gọi: "Lão Hồ, nếu không đi ngay là sẽ rơi vào xoáy cát đấy!"

Răng Vàng hỏi tôi: "Có mang theo Ngọc Điện Hồ Ly không?"

Tôi hơi chần chừ một chút, không trả lời Răng Vàng mà quay đầu sang nhìn Shirley Dương, cô ý cũng lặng thinh không ý kiến gì.

Tuyền béo nói với Răng Vàng: "Tự mình làm thì tự mình chịu, cậu vẫn quan tâm cô ta sống chết để làm cái gì?"

Răng Vàng đáp: "Cô ta dù gì cũng có rễ có cành có hoa có lá, có cả thể lực to lớn chống lưng, mang theo cô ta trở về, bắt thuộc hạ của cô ta phải xuất tiền chuộc người!"

Tuyền béo chợt nghĩ cuối cùng so ra chuyện này chạy thoát được cũng không uổng công, liền nhắc Ngọc Điện Hồ Ly dìu lên vai. Nhóm người chúng tôi dưới ánh sáng của Ma ni bảo thạch, liều mạng hướng đến vùng ven biển cát mà chạy trốn. Ánh sáng từ Ma ni bảo thạch phát ra chiếu sáng

như ban ngày, bão cát mặc dù mãnh liệt, nhưng mà không đến mức mất phương hướng phương vị. Mấy người một đường chạy trốn, phát hiện vùng ven của biển cát, dường như nối liền với đại hải xanh ngắt, nhưng lại không nghe thấy tiếng thủy triều cuộn sóng, đến gần rồi mới thấy rõ, phía trước là một vùng bao la bát ngát dày đặc hơi khí ga. Theo lí mà nói mật độ khí ga đạt đến mức nhất định, sẽ phát sinh ra cháy nổ, nhưng khí ga ở dưới lớp cát dường như bị ngưng kết lại, nhìn từ xa thật giống với một đại hải xanh thăm thẳm. Thì ra cổ quốc chôn vùi dưới lưu sa, ở dưới sâu vẫn còn một tầng biển khí ga, chỉ bất quá mật độ khí ga quá cao, không thể nào bốc lên được, bằng không những ngọn đuốc trong tay chúng tôi sớm đã trở thành những môi kíp nổ!

Tuyền béo đặt Ngọc Diện Hồ Ly xuống đất, lau những giọt mồ hôi trên đầu, nói: "Thì ra ở phía dưới thật sự có một vùng biển xanh, mỗi tộ là đêch có nước mà tràn ngập toàn là khí ga!"

Răng Vàng trên đường chạy trốn sớm đã không thở nổi ra hơi, cậu ta nằm lăn ra đất rồi nói: "Lão thiên cổ tình muốn thu thập tôi đây mà, hồ lô rồi cũng phải thành gáo, 49 chưa qua mà 53 đã tới (Trans: Ý là khó khăn này chưa giải quyết xong thì khó khăn sau đã lại đến hành hạ Răng Vàng nhà ta!), chạy là chạy không thể thoát nổi!"

Tôi thấy không còn đường nào để đi, cầm Ma ni bảo thạch chiếu lên phía trên, cách đỉnh đầu vài trăm mét trên cao, là tầng nham thạch treo ngược, hai bên sườn có mọc ra đôi cánh thì cũng không thể bay ra được. Quay đầu lại nhìn phía sau, vòng xoáy vẫn đang mở rộng hơn, ở phía dưới khối thịt lớn dường như muốn thoát ra.

Tôi thầm nghĩ: "Thà làm ngọc nát còn hơn ngói lành, chết cũng phải có cái lót mộng lúc xuống địa phủ!"

Lúc đó tôi liền cắn răng, lấy ra bật lửa Zippo, nhìn mấy người xung quanh.

Răng Vàng vội nói: "Hồ gia, đừng làm thế!"

Tuyền béo cũng nói: "Được rồi, làm một lần thật thống khoái đi nào!"

Shirley Dương nói với tôi: "Làm nổ biển khí ga này, sóng xung kích từ vụ nổ có thể phá vỡ mặt đất phía trên, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta!"

Tôi đáp: "Dẫu cho có một cơ hội sống sót duy nhất, vậy cũng tốt hơn là ngồi bó gối chịu chết, sinh có thời chết có số, là sống hay là chết mặc cho số phận thôi vậy!"

Tôi sợ càng nghĩ nhiều thì càng không dám đưa ra quyết định liều lĩnh, huống hồ tình huống bây giờ nguy cấp, không cho phép tôi nghĩ nhiều. Nói chưa xong, tôi lập tức cầm bật lửa ném về phía trước, gọi Tuyền béo và Răng Vàng một tiếng, kéo chặt tay Shirley Dương, quay đầu về phía sau chạy chối chết về phía thạch nham. Mới chạy được vài bước, biển khí ga đã phát nổ, vụ nổ này thật sự không phải là chuyện vừa, kinh thiên động đất, có lẽ âm vang quá lớn, ngược lại lại không nghe thấy gì, màng nhĩ bỗng chốc như bị xé rách, cơ thể dường như bị một bàn tay vô hình ném văng ra ngoài, lục phủ ngũ tạng lộn tung phèo, nếu không phải nhờ các di tích cổ trên thạch đỉnh ngăn cản sóng xung kích một cách hiệu quả, chúng tôi có lẽ đã bị nổ cho thành trăm mảnh nát bấy! Vụ nổ dữ dội của khí ga khiến cho đại địa từ trong nứt ra, di tích cổ quốc bị vùi sâu dưới lưu sa cũng bị sóng xung kích đẩy lên. Phía trên đã là ban ngày, bão cát gào rít, phía xa núi xanh nhấp nhô, xung quanh đều là cát vàng, vừa vịn nằm giữa nơi giao nhau của rặng núi phía xa cùng sa mạc, ánh sáng của Ma ni bảo thạch nhanh chóng biến mất, khe nứt cũng lập tức khép lại. Chúng tôi rơi xuống sa mạc phía trên, toàn bộ đều chấn động hoang mang, trong mũi trong tai toàn là máu với máu, vật lộn cả nửa ngày cũng không ngồi dậy ngay được. Cổ họng tôi phát ngọt, cảm giác muốn thổ huyết, sau đó trước mắt là một màu đen, cái gì cũng không biết nữa. Thời gian tôi mất ý thức khả năng đã qua vài canh giờ, cũng có thể là chưa được bao lâu, mất một lúc cố gắng để mở mắt, nhìn cái gì cũng chỉ thấy là một vùng mơ hồ, gắng sức đảo qua đảo

lại tròn mắt mới miễn cưỡng nhìn ra đồ vật. Tôi nhổ cát mấy miếng cát trong miệng, dùng chút khí lực cuối cùng, ngoái đầu nhìn xung quanh, Shirley Dương, Tuyên béo, Răng Vàng và Ngọc Diện Hồ Ly, họ đều ở đây cả, có người ngã vật ra giữa sa mạc nằm im bất động, lại có người nửa thân bị chôn dưới cát, ngoài ra còn có mấy khối thạch nham cùng một ít thịt vụn, có lẽ cổ thần lúc ấy đã bị nổ thành trăm mảnh. Những gì đã xảy ra lúc trước giờ tựa như một chiếc đèn kéo quân chạy vùn vụt qua trước mắt, tràn ngập những hình ảnh tử vong ở Viên Sa cổ thành. Mật chú Phục Ma Điện có thể biến con người ta thành quỷ sống, còn có hoàng kim quốc với cơn ác mộng kinh hoàng, biển khí ga khủng bố, hoàn toàn không thể nghĩ nổi trên con đường sinh tử này chúng tôi sao lại có thể kiên trì đến tận bây giờ, mặc dù không moi ra được theo kiện minh khí nào, nhưng mà cuối cùng lại có thể thăng thiên thoát được ra ngoài, có thể nhặt lại được cái mạng về, lại ngăn được Ngọc Diện Hồ Ly đạt được mục đích của ả, đã là trong cái rủi vẫn có cái may, huống hồ còn tìm được Ma ni bảo thạch mà tổ tiên Shirley Dương thờ phụng. Không phải tôi và Tuyên béo tin vào lời sáo sậu của Răng Vàng, ở Quan Trung thu vào cái gì mà mình khí, không móc ra sách vàng Tây Hạ ở trong huyền cung Tần Vương, cũng sẽ không dẫn theo Ngọc Diện Hồ Ly đến, mang theo tai vạ lẫn nguy hiểm cho chúng tôi, mạng lớn không chết cũng mất mẹ một lớp da. Ăn bát cơm đồ đấu này, muốn chết yên ổn cũng khó, chúng tôi thu vào cũng nhiều rồi, không bằng lần này cao chạy xa bay luôn, sau này cũng không phải lo nghĩ nhiều đến chuyện miếng cơm manh áo. Tôi đang suy nghĩ lung tung, Shirley Dương ở đằng xa đi tới, cô ấy cúi đầu nhìn khắp nơi tựa hồ như đang muốn tìm kiếm đồ vật gì đó. Ở giữa bão cát, tôi không nhìn rõ mặt cô ấy, nhưng cô ấy đáng ra cũng phải thấy tôi ở bên này, không biết cô ấy đang tìm thứ gì? Nhưng thấy Shirley Dương tìm kiếm một hồi, từ trong cát nhặt lên Ma ni bảo thạch, đột nhiên giơ tay lên, ném viên đá đi thật xa. Lúc cô ấy giương tay đã vượt ngoài dự liệu của tôi, bão cát quá mãnh liệt, Ma ni bảo thạch rơi ở cạnh người còn có khả năng tìm nhặt lại, ném ra xa như thế thật không biết nó rơi xuống chỗ nào, vậy đừng mong nhặt về, Shirley Dương tại sao lại làm thế? Đây là thánh vật mà tổ tiên Ban Sơn Đạo Nhân thờ phụng, chúng tôi cửu tử nhất sinh, ăn không

biết bao nhiêu vất vả cực nhọc, nhận biết bao kinh hãi, thật không dễ dàng gì từ trong bích hoạ Tây Hạ móc ra được Ma ni bảo thạch, cô ấy thế nào mà lại tiện tay vứt đi? Tôi từ trong miệng không nói nên lời, cố gắng cử động tứ chi đang cứng đờ, giữ bả cát trên người, cố gắng bò về phía Shirley Dương. Shirley Dương phát hiện thấy tôi chuyển động, quay đầu qua, đôi mắt đen như lỗ đen thăm thẳm trông về phía tôi. Tôi gần như bị dọa cho ngây người, đôi mắt của cô ấy, thế nào nhìn lại giống như của cương thi trong hoàng kim cung điện! Lời tiên đoán xa xưa đã thành sự thật, khối thịt lớn sống dở chết dở bị mắc kẹt trong biển cát cuối cùng vẫn thoát được ra ngoài, Shirley Dương hoá quỷ! Cổ thần hoàng kim quốc, không phải tùy ý tìm một người sống, thừa dịp có thể mượn xác hoàn hồn, chọn lấy huyết thống của người càng cổ xưa, càng phù hợp để làm xác thịt cho nó. Tôi nhất thời sơ ý, không nghĩ đến một điểm này! Hơi phân tâm một chút, Shirley Dương đã quay đầu bỏ chạy, bả cát mù mịt, đảo mắt không thấy dấu vết đâu nữa!

Hết

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Thôi Lão Đạo Bản Thiên Cầu

Chương 2: Hội Tranh Trống

Chương 3: Tàn Vương Huyền Cung.

Chương 4: Đền Lồng Diêm Vương

Chương 5: Cửu U Tướng Quân

Chương 6: Tử Hải Huyền Nhật.

Chương 7: Yêu Nữ Tây Hạ

Chương 8: Ném Xác Dưới Miếu

Chương 9: Cá Trong Sa Mạc

Chương 10: Sông Tử Vong

Chương 11: Mật Chú Phục Ma Điện

Chương 12: Người Sống Hoá Quỷ.

Chương 13: Ma Ni Bảo Thạch

Chương 14: Chiếu Sáng Mọi Thứ Vô Minh.

Chương 15: Diệt Hết Thầy Tồi Tăm U Âm.

Chương 16: Kho Báu

Chương 17: Chân Tướng

Chương 18: Thủy Trì (Hồ Nước).

Chương 19: Ma Quật

Chương 20: Thặng Thiên